



«KAMOLOT»
KUTUBXONASI

O'tkir
Hoshimov

Dunyoning ishlari




YANGI ASR AVLODI
TOSHKENT
2015

UO‘K: 821.512.133-3

KBK: 84(50‘)7

H-71

Hoshimov, O‘tkir

Dunyoning ishlari: Qissa va hikoyalar / O‘tkir Hoshimov. – T.: Yangi asr avlodi, 2015. – 336 b.

ISBN 978-9943-27-532-4

XX asr o‘zbek adabiyotida o‘z o‘rni va uslubiga ega bo‘lgan adib – O‘zbekiston xalq yozuvchisi O‘tkir Hoshimov, aytish mumkinki, XXI asr o‘quvchisining ham sevimli adibi bo‘lib qoladi.

Jonli va hayotiy tasvirlar, sof o‘zbekona yondashuv va xarakter, qahramonlar o‘rtasidagi suhbatlar mutolaasi o‘quvchini o‘z ta’siriga oladi. Nafaqat millat, balki chin insoniylik tarannumi yozuvchi asarlarida yetakchilik qilishi kitobxon uchun tarbiyaviy va hayotiy saboq bo‘ladi. Xoh jiddiy, xoh hajviy bo‘lsin O‘tkir Hoshimov asarlarida hayot qaynaydi: unda har birimiz o‘zimizni, oilamizni, do‘st-u yorimizni, hatto hech kimga o‘xshamagan onamizni ko‘ramiz...

Bir inson umrini qamragan roman bo‘lsin, qator novellalardan iborat qissa yoki hikoya bo‘lsin, janridan qat’i nazar, O‘tkir Hoshimov asarlarida dunyoning ishlari mujassam. Mutolaa har qanday o‘quvchi uchun katta hayotiy xulosa berishga ishonamiz.

UO‘K: 821.512.133-3

KBK: 84(50‘)7

ISBN 978-9943-27-532-4

© O‘tkir Hoshimov, «Dunyoning ishlari». «Yangi asr avlodi», 2015.

DUNYONING ISHLARI

Bu qissa katta-kichik novel-lalardan iborat. Biroq ularning barchasida men uchun eng aziz odam – onam siymosi bor. Bunday odamlarning hammasini o‘z ko‘zim bilan ko‘rganman. Faqat ba‘zilarining ismi o‘zgardi, xolos. Bu odamlarning qismati ham qaysidir jihati bilan onamga bog‘langan.

Dunyodagi hamma onalar farzandiga munosabat bobida bir-biriga juda o‘xshaydi. Bas, shunday ekan, bu asar sizlarga bag‘ishlanadi, aziz Onajonlar!

Muallif

Ehtimol, sizda ham shunday hollar bo'lgandir: tun yarmidan oqqanda birdan uyg'onib ketasiz. Shiftga tikilib yotaverasiz, yotaverasiz... Avvaliga chiqillab turgan soat ham bora-bora tinib qolgandek bo'ladi. Uy jimjit, deraza jimjit, qorong'i osmon jimjit. Hatto shamol ham qilt etmaydi. Shu qadar og'ir sukunat cho'kadi-ki, quloqlaringiz shang'illab ketadi. Zildek yuk ustingizga yopirilib, vujudingizni yerga mixlab tashlaydi; tanho, ojiz bir narsaga aylanib qolasiz. Go'yo butun dunyo bir taraf-u siz o'zingiz bir taraf... Shunday paytda mening ko'z o'ngimda to'satdan onam paydo bo'ladi. Qorong'i xonaning bir burchidan chiqib keladi-da, ma'yus jilmaygan ko'yi boshim ustiga egiladi. Yillar zahmatidan dag'al tortgan barmoqlari bilan peshonamni silagandek bo'ladi... O'pkam to'lib, o'zimni tutolmayman. Birdan tush kabi uzuq-yuluq xotiralar yopiriladi, yuragim gursillagancha o'rnimdan turib ketaman.

OQ, OYDIN KECHALAR

Bolaligimni eslasam, iliq yoz kechalari ko'z oldimga keladi. Hovlimizda bir tup bodom bo'lardi. Erta bahorda qiyg'os gullardi-yu, hech meva tugmasdi. Onam: «Bodom yolg'iz bo'lgani uchun meva qilmaydi», deb tushuntirardi. Shu bodom tagida supa bor edi. Kun botishi bilan onam hovliga ko'loblatib suv separ, kunbo'yi oftobda qizigan yer hidi supa oldidagi rayhonlar isiga qo'shilib ajib bir tarovat taratar, atrof jimjit bo'lib qolar edi.

Keyin yirik-yirik yulduzlar bilan to'lgan osmonga tillaqoshdek ingichka oy suzib chiqardi. Oyim oyga tikilib turib ohista pichirlar edi:

*Oymomaxon xulla,
Qanotlari tilla.
Subhon Ollo sizga,
Umr bersin bizga...*

Shunday deb boshimni silardi. Oymoma esa bu sehrli qo'shiqni yana bir eshitgisi kelgandek, muallaq to'xtab qolar, yulduzlar o'ychan ko'zlarini tikib muloyim boqib turishar, onam ertak aytar edi.

Toshlar orasiga kirib g'oyib bo'lgan baxtsiz qizcha yig'lab-yig'lab qo'shiq aytardi:

*Ochil-ochil, oq toshlar-a,
Men onamni ko'rayin-a,
Diydoriga to'yayin-a.*

– Men osmondan yulduzimni tanladim. Qarang, oyi, yetti og'ayni orasidagi eng yorug' yulduz – meniki...

– Mayli, o'g'lim. O'sha yulduz seniki. Anavi to'rtinchisi – meniki.

– Nega, oyi, to'rtinchisi eng kichkina yulduz-kul
– Shuning uchun ham meniki... To'rtinchi yulduz – yetimcha yulduz. Ko'rdingmi, yaxshi o'smay qolgan. Yetimlarga rahm qilish kerak.

Yulduzlar sirli ko'z qisishar, tillaqoshdek ingichka oy sirli mo'ralar, shabada sirli shivirlar, sadarayhon bilan tuproq sirli hid taratar, osmon ham, yer ham sirlarga to'la edi.

Goho-goho osmonda birdan yulduz uchib qolardi. Hozirgina yonib turgan yulduz to'satdan lop etardi-yu, ingichka, nurli iz qoldirib g'oyib bo'lardi. Onam cho'chib tushardi:

– Esiz... Bir bechoraning joni uzildi-ya...

Yuragim shuv etib, onamning pinjiga kirardim. Ishqilib, boshqa yulduz uchmasin!

... Bolaligimni eslasam, iliq yoz kechalari ko'z oldimga keladi. Bilmadim, ehtimol o'sha oq, oydin kechalarda onam ilk bor qo'limga qalam tutqazgandir.

Yulduz to'la osmonga tikilaman. Ehtimol, osmondagi eng yorqin yulduzlar onalarning jonidir. Ehtimol, onalarning so'ngan yulduzlari birlashib quyoshga aylangandir. Oftobni ona deyishlari, ehtimol, shundandir.

TASALLI

Qabriston jimjit. Faqat yo'lakning ikki chetida saf tortgan mirzateraklar qabr ustiga bosh eggan farzandlardek onaga orom tilab alla aytadi. Ularning mungli shivirlashi tilovat sadolariga qo'shilib, yurakni ezuvchi ohangga aylanadi... Oq surp yaktak kiygan, mosh-guruch soqoli o'ziga yarashgan go'rkov yuziga fотиha tortib o'rnidan turadi:

– Bo‘ldi endi, bolam! Bunaqada o‘zingizni oldirib qo‘yasiz. Dunyoning ishlari shu ekan, iloj qancha? – U bir zum indamay qoladi-da, qo‘shib qo‘yadi: – Volidayi mehriboningiz xo‘p yarlaqagan odam ekanlar. To‘shakda yotmabdilar, birovga zoriqmabdilar... Bunaqa beozor o‘lim har kimga ham nasib etavermaydi.

Nami qurib ulgurmagani tuproq uyumiga tikilganча o‘ylayman.

Ehtimol shundaydir. Onam bu dunyoda kam-suqumgina yashardi. Hech kimga ozor bermasdi. Hech kim bilan hech nimani talashmasdi. Ehtimol, tabiatning eng shafqatsiz elchisi bilan ham olishib o‘tirishni xohlamagandir. Ehtimol...

– Ko‘rdingizmi, – deydi qariya o‘ychan ohangda, – o‘sha kuni kechasi bilan jala quyib chiqdi. To qabrga qo‘ygunimizcha tinmadi. Qo‘yishimiz bilan charaqlab o‘tob chiqdi. Bunaqa ruhi pok odamlar kam bo‘ladi, bolam, men bilaman-ku.

Ehtimol, shunday hamdir. Balki, odamlarning dardiga sherik bo‘laverib ko‘nikib ketgan bu nuroniy qariya kerakli paytda har kimga ana shunday tasalli so‘zini aytar. Rahmat sizga, otaxon. Ertami-kechmi har kimning ishi tushadigan mana shu qo‘llaringiz uchun rahmat. O‘rtanib turgan yurakka suv sepa biladigan mana shu hamdard qalbingiz uchun rahmat. Faqat... Hamma gap yomg‘irda bo‘lsa, yana aqalli uch kungina onamning umri cho‘zilsa-yu, keyin yomg‘ir emas, muttasil tosh yog‘sa ham rozi edim...

Bir hafta bo‘ldiki, do‘stlarim, tanish-notanishlar eshikdan ma‘yus kirib kelishadi. Do‘stlarim jimgina o‘tirib, jimgina chiqib ketishadi. Boshqalar ohista so‘raydilar:

– Necha yoshda edilar?

Men aytaman... Aytaman-u o'ylayman: onaning yosh-qarisi bo'ladimi? Mehrning yosh-qarisi bo'ladimi? Shafqatning-chi? Sadoqatning-chi?

Ilgarilari bir haqiqatni bilardim. Ona uchun bolaning katta-kichigi bo'lmaydi. Endi yana bir haqiqatni angladim. Bola uchun ham onaning katta-kichigi bo'lmas ekan. Ona – ona ekan. Unga boshqa sifat kerakmas.

TUSH

Tush ko'rsam, onam chiroq ko'tarib yurgan-mish. Yuzini aniq ko'rmasmishman-u, ammo qo'lidagi chiroq xira nur sochib turganmish. «Ko'zingga qara, bolam, chuqur bor», dermish nuqul. Qarasam, chuqur yo'q. Uyg'onsam, onam ham yo'q...

Ba'zan ish bilan, ba'zan majlislar bilan, gohida ulfatchilik bilan uyga kech qaytardim. Bir kuni Namangandan mehmonlar kelib qolishdi. Uyga borishga ko'nmay, o'zimni restoranga sudrashdi. Yarim kechagacha qolib ketdim. Uyga qaytganimda kayfim bor edi. Darvozani onam ochdi. Sovuqda mushtdekkina bo'lib dildirab turibdi.

– Shu vaqtgacha uxlamadingizmi! – dedim zarda qilib. – Eshik ochishga sizdan boshqa odam yo'qmi?

Onam ma'yus jilmaydi:

– Uyqu qatta, bolam? O'-o'tiribman.

Ertasiga tahririyatda navbatchilik cho'zilib ketdi. Qarasam, yana onamning chirog'i yoniq.

– Nega uxlamadingiz?

Onam yana ma'yus jilmaydi:

– Bilasan-ku, jon bolam, kamuyqu bo‘lib qolganman.

Men nodon, onamning kamuyqu bo‘lib qolganiga, yarim kechagacha yuramanmi, tongotar qaytamanmi, onamnig chirog‘i muttasil lipillab turishga xo‘p ko‘nikkan ekanman.

Qaysi kuni ishdan keyin moskvalik mehmonlarni aeroportga kuzatib qo‘yadigan bo‘ldim. Samolyot kechikib uchdi. Yarim kechada uyga qaytsam... hamma yoq jimjit. Hamma o‘z oromi bilan...

Tushimda onam chiroq ko‘tarib yurganmish.

HAQQUSH

Do‘stlarim: «Juda siqilib ketdingiz, aylanib kelamiz», deb toqqa sudrashdi. Allamahalgacha o‘tgan-ketgandan gaplashib o‘tirdik. Qiziq, har gal bosh ustiga bosib tushgudek mag‘rur qad kerib turgan tog‘larni, ulkan novvot parchasidek qirrador qoyalarni ko‘rganda hayot abadiy emasligini o‘ylayman. Qorong‘i osmonda yana ham qoraroq soyadek qilt etmay turgan bu qoyalar bizga o‘xshaganlarning necha-nechasini ko‘rdi ekan?.. Faqat ularning tili yo‘q...

Kechasi tunagan joyimiz sovuq edi. Anchagacha uxlay olmadim. Tashqarida teraklar shitirlaydi. Qayerdadir, yaqin joyda daryo shovillaydi. Bir mahal qulog‘imga dilni orziqtiruvchi mungli tovush chalindi: «Haq-qu, haq-qu...» Bir zum sukunat tushdi-da, ancha olisdan yana o‘sha tovush takrorlandi: «Haq-qu, haq-qu...»

Bola edim, go‘dak edim. Onam aka-ukalar haqida g‘alati bir cho‘pchak aytib bergan edi. Emishki, bir zamonlar ikki aka-uka yashagan ekan. Birining oti Ilhaq, ikkinchisiniki Is‘hoq

ekan. Ikkalasi bir-birini ko'rarga ko'zi yo'q, juda noahil ekan. Ularning ko'nglini olaman, deb ikki o'rtada onalari adoyi tamom bo'пти. Shunda qodir Xudoning qahri kelibdi-yu, ikkovining ham ko'zini ko'r qilib, qushga aylantirib qo'yibdi. Shundagina aka-uka bir-birini ko'rmasa turolmasligini, bir-biriga kerak ekanligini tushunibdi. O'shandan beri ikkalasi kechalari bo'zlab bir-birini chaqirib chiqisharmish-u topolmas emish...

Tashqarida hamon terak barglari shitirlaydi. Daryo shovullaydi. Mana shu shovullagan sukunat ichida dilni titratadigan iztirobli nido yangraydi: «Ilhaq! Is'hoq!..»

Bechora onam! O'sha iztirobli afsonani aytayotganingda inidan mo'ralagan qaldir'och bolasidek ko'rpadan bosh chiqarib yotgan besh bolang bir-biri bilan inoq bo'lishini shunchalik xohlaganmiding!

...Onalar farzandlari hamisha birga bo'lishini istaydilar. Qismat esa ularni qanot chiqarishi bilan har yoqqa uchirib ketadi. Hayot loaqal shu masalada ham onalarga shafqat qilmaydi.

QARZ

Bir kuni gapdan-gap chiqib, aka-ukalar oyimga hazillashdik:

– Har oy pensiya olasiz. Shuncha pulni qayoqqa qo'yyapsiz? Sandiqqa bosyapsizmi?

– Sandiq qatta, bolam? – deb kuldi onam. – Qarzlarim bor. O'shanga beraman-da.

Akamning qovog'i osildi:

– Qarz? Hali birovdan qarz ham olasizmi?

– E, senga nima, bolam! Mening ishimga aralashib nima qilasan?

Keyin gap boshqa yoqqa aylanib ketdi. Bu suhbatni butunlay unutib yuborgan edim. Qaysi kuni ertalab hovlida aylanib yursam, qo'shinimizning yetti yashar qizchasi Nilufar chiqib qoldi. Oppoq sochpopuk taqib, atlas ko'ylak kiyib olibdi.

– Ha, Nilu, yasanib olibsan, mehmonga ketyapsanmi? – dedim erkalab.

– Bugun man tug'ildim, – dedi u qop-qora ko'zlarini pirpiratib jilmayarkan.

– Iya, shunaqami, shoshmay tur-chi, hozir...

Uydan bir hovuch shirinlik olib chiqdim.

– Mana, o'rtoqlaring bilan ye.

Nilufar kattalardek jiddiy bosh chayqadi:

– Men shirinlik yemayman. Tishim tushgan. –

Keyin yana o'sha jiddiy ohangda qo'shib qo'ydi:

– Bultur poshsha buvim menga tuffli olib beruvdilar. Tug'ilganimda. – Qizcha o'ylanib qoldi. – Keyin-chi, Bahoga uch oyoqli velosiped, Baxtiga ko'ylak...

Qo'limdan shirinliklar tushib ketdi.

IKKI AFSONA

Gazetachining ishi bir tomondan uloqchi otga, ikkinchi tomondan omoch tortadigan otga o'xshaydi. Uloqchi otdek manzilga yuguradi-yu, yer haydaydigan otdek har kuni omoch tortadi...

Navbatchi edim. Xonada yolg'iz ishlab o'tirsam, farrosh kampir Vera xola kirdi.

– Shu stol siznikimi? – dedi negadir qovog'ini solib.

– Ha.

– Chekasizmi?

– Chekaman.

– Nega kulni polga tashlaysiz? Kuldoningiz bo'lmasa, ayting, uydan obkeb beray!

Mulzam bo'ldim. Yo'q, yo'lakning devorida «Far-rosh mehnatini hurmat qiling» degan yozuv ilib qo'yilgani uchungina emas. Gap shundaki, far-roshning ishi qanaqa bo'lishini yaxshi bilaman, o'zimning boshimdan o'tgan.

Oyim farrosh edi. Shunday hovlimizning yonida bolalar oromgohi bo'lardi. Oyim kun chiqmasdan turib yo'lkalarni supurardi. Biz aka-ukalar suv sepamiz. Aslida suv sepish unchalik qiyin emas. Yo'lka chetidagi ariqchaga tushib olasiz-u tog'oracha bilan sepib tashlayverasiz. Keyin oyim bandiga uzun tayoq bog'langan burgan supurgi bilan supurib ketaveradi. Ertalab suv muzdek bo'lgani uchun oyog'ingiz sovqotib «kesilib» ketadi. Ammo gap bunda ham emas. Hammasidan yomoni – tong otmasdan turish. O'zi yarim kechagacha «ko'cha sanqib» rosa holdan toyamiz. Endi shirin uxlab yotganda oyim sekin turtadi:

– Bo'la qol, o'g'lim, hali zamon kun yoyilib ketadi.

O'zing tengi bolalar oromgohlarda maza qilib uxlab yotganida sen suv sepib yo'lka supurishing... Nima desam ekan... Sal alam qiladi kishiga. Shundanmi, vaqti-vaqti bilan «shaytonlik» qilaman. Goh boshim og'rib qoladi, goh oyog'im... Oyim negadir ko'proq meni avaylaydi. O'rnimga o'zim bilan bir ko'rpada tepishib yotadigan Abduvohid degan o'rtog'immi, akammi turib ketadi. Ba'zan dadamning jahli chiqadi. «Nima, buningni boshida shoxi bormi, ishlasin-da», deydi...

Katta akam institutga kirganida beshinchimi-oltinchimi sinfda o'qir edim. Akam talaba

bo'lganidan keyin oyimning kasbi unga yoqmay qoldi. Oxiri ochig'ini aytdi:

– Oyi, qo'ying endi shu ishingizni...

Oyim o'ygaga toldi.

– Nima, or qilyapsanmi? – dedi bir muddat xomush o'tirgach. – Men o'g'irlik qilayotganim yo'q-ku, bolam. Mehnatning aybi bormi?

Dadamdan ham, akalarimdan ham sado chiqmadi.

Nimagaligini bilmayman-u, o'sha kuni negadir qaytadan go'dak bolaga aylanib qolgandek bo'ldim. Kichkintoylik paytimda onam bir yoniga ukamning beshigini qo'yib, bir yonida meni olib yotardi.

Qish kechalari sandalga tiqilib yotarkanman, yalinaman:

– Oyi, cho'pchak aytib bering.

– Uxla, bolam, charchaganman.

– Ayta qoli-i-ing.

– Xo'p, ko'zingni yumib yotgin-da, eshit... Bir bor ekan, bir yo'q ekan, qadim-qadim zamonda...

Gap qayoqqa qarab ketayotganini darrov bilaman.

– Yana obkashmi?

– Yo'q, oftob...

– Uniyam aytgansiz-ku.

– Boshqasini bilmayman-da...

– Mayli, ayta qoling.

– Bir bor ekan, bir yo'q ekan, qadim zamonda oftob bo'lgan ekan.

– Shu o'zimizning oftobmi?

– Ha, o'zimizning oftob. Shunday qilib, oftob bor ekan. Lekin yer yuziga sira chiqqisi kelmas ekan. Har kuni ertalab Xudoga nola qilarkan. Yer yuzida iflos narsalar ko'p, hech ko'rgim kelmaydi,

der ekan. Xudo uni ovutarkan. Sen chiqavergin, yer yuzini iflos narsalardan tozalaydigan odamlar bor, der ekan. Shuning uchun kim yer yuzini tozalasa, o'sha eng yaxshi odam bo'larkan.

– Siz yaxshisiz-a? Doim ko'chalarni supurasiz-ku.

– Quloq sol, o'g'lim... Oftob har kuni yana Xudoga nola qilarkan. Yer yuzida yomon odamlar bor. Ularniyam ko'rgim kelmaydi, der ekan. Xudo uni ovutarkan. Sen chiqavergin, qancha ko'p nur sochsang, yer yuzida yomon odamlar shuncha kamayadi, der ekan.

– Oyi, akam yomon-a?

– Nega, jinnivoy?

– Hali yasagan qorbobomni tepib buzib tashladi-ku!

– Yo'q, akang yaxshi... Yomonlar boshqacha bo'ladi.

– Qanaqa bo'ladi?

– Katta bo'lganingda tushunasan. Bo'ldi, endi uxla.

Yettinchi lampaning piligi pasaytirib qo'yilgan, uy ichini tanchadan chiqqan ko'mir hidi, lampamoy isi tutgan... Nim qorong'i. Sira uyqum kelmaydi.

– Oyi, obkashniyam ayting.

– Bo'ldi, uxla...

– Ayta qo-li-i-ing.

– Mayli, eshit. Bir bor ekan, bir yo'q ekan. Qadim zamonda bir yigit bo'lgan ekan. O'zi yaxshi yigit ekan-u, bir kuni onasini xafa qilib qo'yibdi.

– Nima qipti?

– Ishqilib, xafa qilib qo'yibdi-da. Ertalab ko'chaga chiqsa, qo'shni kampir ikki bukilib ob-

kashda suv olib ketayotganmish. Yigit yugurib borib kampirning qo'lidan obkashni olmoqchi bo'libdi. Kampir bo'lsa, rahmat o'rniga yigitning yelkasiga obkash bilan rosa uribdi.

– Og'ribdimi?

Oyim jim qoladi.

– Nima og'riydi? – deydi anchadan keyin.

– O'sha yigitning yelkasi-da.

– Og'ribdi. – Oyim kuladi. Keyin xo'rsinadi. – «Sen, – debdi kampir yigitga, – bironing ko'nglini ovlashdan oldin o'z onangning ko'nglini og'ritmaslikni o'rgan».

– O'sha bola keyin onasini xafa qilmabdimi?

– Yo'q, hecham xafa qilmabdi. – Oyim uzoq jimib qoladi, keyin sekin davom etadi. – Ko'rdingmi, odam eng avvalo o'zining yaqinlarini yaxshi ko'rishi kerak. Dunyoda yaxshi odamlar ko'p. Judayam ko'p. Ammo sen adangni, opangni, akalaringni yaxshi ko'rmasang...

– Sizniyam, – deyman uning gapini bo'lib.

– Meniyam... – deydi onam kulib. – Meniyam yaxshi ko'rmasang, dunyoda hech kimni yaxshi ko'rolmaydigan bo'lib qolasan.

– Uyimizniyam, – deyman mahmadonalik qilib.

Oyimni jahli chiqmaydi.

– Uyimizniyam, – deydi ma'qullab. – O'z uyimizni yaxshi ko'rmasang, yuz qavatli uylarniyam yaxshi ko'rolmaysan.

– Endi chakka o'tmaydimi, oyi?

– Tomdanmi? Adang tuzatib tushdilar-ku. Endi o'tmaydi.

Sukunat cho'kadi. Xayol suraman. Yuz qavatli uy qanaqa bo'lishini o'ylayman-u, sira ko'z o'ngimga keltirolmayman.

– Oyi, – deyman sekin. – Toshkentda yuz qavatli uy bormi?

– Yo'q.

– Moskvada-chi?

– Bor bo'lsa kerak.

– Moskva eng katta shaharmi?

– Eng katta shahar.

– Undan kattasi yo'qmi?

– Bo'lsa bordir. Sen o'sha shaharlarni yaxshi ko'rish uchun Toshkentni yaxshi ko'rishing kerak. Toshkentni yaxshi ko'rish uchun o'zimizning Do'mbirobodni yaxshi ko'rgin, xo'pmi?

– Xo'p. Nega?

– Katta bo'lganingda tushunasan. – Oyim peshonamni silaydi. Negadir xo'rsinadi.

Butunlay uyqum o'chib ketadi.

– Oyi, – deyman yana. – Daryo kattami, dengizmi?

– Dengiz.

– Daryo-chi?

– Uyam katta.

– O'zimizning Qonqusdan ham kattami?

– Katta.

– Xo'ja aytadiki, Chirchiqda daryo bormish...

Oyim kuladi.

– Endi uxla, bolam.

Uyqu qayoqda? Nuqul daryolarni o'ylayman.

– Yozda-chi, – deyman esimga tushib. – Vali Qonqusda oqib ketay degan. Akam olib chiqqan!

– Baribir, – deydi oyim o'ychan ohangda. – Qonqusniyam yaxshi ko'rgin.

– Nega?

– Nega deganda, Qonqus o'zimizning anhor. Undan o'zimiz suv ichamiz.

– O‘shanaqa qilsam, boshqa daryolarniyam yaxshi ko‘rib qolaman-a?

Oyim tag‘in kuladi.

– Albatta.

– Kuchugimniyam yaxshi ko‘ray-a?

– Yaxshi ko‘rgin, o‘g‘lim.

– Oyi, Adham jinni-a?

– Nega?

– Kecha-chi, mushukni muz bilan urdi. Mushuk cho‘loq bo‘lib qoldi.

– Jonivorlarga ozor berib bo‘lmaydi, bolam. Bo‘ldi, endi uxlaymiz.

– Xo‘p... Katta bo‘lsam, ka-a-atta shaharlarga boramanmi?

– Borasan, o‘g‘lim, borasan. – Oyim sekin-sekin mudrab ketadi.

Nim qorong‘i shiftga tikilib yotganicha xayol suraman. Goh katta shaharlarga borib qolaman, goh daryolarda suzaman. Beshik g‘ichirlaydi. Ukam yig‘lay boshlaydi. Oyim darrov uyg‘onadi. Beshikni ohista tebratib, alla aytadi. Oyim ukamga alla aytadi-yu, ohangiga men uxlab qolaman...

Haqiqat havoga o‘xshaydi. Nafas olib turasiz-u o‘zini ko‘rmaysiz. O‘ylab qaragam, oyim go‘dakligimda qayta-qayta aytib bergan mana shu ikki afsona hayotdek oddiy, hayotdek chuqur haqiqat ekan.

GILAM PAYPOQ

Har yili dam olishga borganimda onamga gilam paypoq olib kelaman. Kavkaz tomonda ko‘p bo‘ladi. Juba deyishadi, jurabi deyishadi. Oyim xuddi noyob narsaga ega bo‘lgandek, uzundan-uzoq duo qiladi. Shunday mehribon o‘g‘li borligini

aytib qo'shnilarga maqtanadi. Uning oyog'i kasal. Salqin tushishi bilan shishib ketadi, og'riydi.

Qo'ni-qo'shnilar ahvol so'rasa, ularniyam, o'ziniyam yupatadi.

– Ha, endi keksalik-da, o'rgilay.

Lekin onamning oyoq og'rig'i faqat keksalikdan emas. Buni boshqalar bilmasa ham, men bilaman. Yaxshi bilaman.

Bolaligimda ko'p kasal bo'lardim: qizamiq, ko'kyo'tal, bezgak... Shuning uchun oshxonadagi mixda ko'k qarg'aning patidan tortib, gulto-jixo'rozgacha ilig'lik turardi... Ayniqsa, tomoq og'rig'i yomon qiynaydi. Oyog'im zaxga tegishi bilan tomog'im og'rishga tushadi. Oyoq bilan tomoqning nima aloqasi borligini haliyam tushunolmayman.

...O'shanda necha yoshligim esimda yo'q. Biroq juda kichkina edim. Bir kuni akalarim bilan yaxmalak o'ynab terlab ketdim. Terlab turib muz yedim. Kechqurun isitma ko'tarildi. Quv-quv yo'talaman. Oyim tomog'imni achchiqtosh bilan chayib ko'rdi, bo'lmadi, turshak qaynatib suvini ichirdi, bo'lmadi... Oxiri tomog'im xippa bo'g'ilib qoldi. Og'riqni sezmayman-u nafas olishga qiynalaman. Hushimdan keta boshlaganimni eses bilaman. Qulog'im ostida onamning chirqillab yig'lagani, hadeb bir gapni qaytarayotgani eshitiladi:

– Voy, endi nima qilaman! Voy, bolam o'lib qoladi!

Keyin meni shosha-pisha ko'rpachaga o'radi. Bir mahal onamning qo'lida ketayotganim esimda bor. Gupillatib qor yog'ayotganini his etib turardim-u, biroq yuzimga qor tushmas edi. Onamning issiq nafasi urilib turar, u sirg'anib-sirg'anib borar, og'ir hansirar edi.

Xira chiroq miltirab turgan allaqanday uyga kirdik. Ko'z o'ngim yana qorong'ilashib ketdi. Oyim hamon chirqillaydi.

– O'lib qoladi! Bolaginam o'lib qoladi!

– Vahima qilmang, poshsha, dardni bergan Xudo, davosiniyam beradi.

Bu Hoji buvining ovozi ekanini g'ira-shira idrok etdim.

Hoji buvi boshimni tizzasiga qo'yib chalqancha qilib yotqizdi. Doka o'ralgan barmog'ini og'zimga tiqdi. Ko'nglim ag'darilib, tipirchilagancha yig'lar, ammo Hoji buvining qo'lidan chiqib ketolmasdim. U tomog'imga nimadir qildi. Dod solib qo'lini tishlab oldim. Qiziq, birpasdan keyin ahvolim engillashdi. Ko'zimni ochsam, Hoji buvi jilmayib turibdi.

– Nega tishlaysan, kuchukvoy? – dedi boshimni silab.

Keyin tepamga oyim engashdi. U hamon han-sirar, sochlari to'zg'ib ketgan, yuzi jiqqa ho'l edi.

Birpasdan keyin qaddimni rostlab, tanchaga oyog'imni tiqib o'tirdim. Hoji buvi allaqanday taxir suyuqlik ichirdi. Keyin oyimga qaradi-yu, birdan xitob qildi.

– Voy poshsha-a-a! Nima qilib qo'ydingiz, tamom bo'psiz-ku!

Oyim talmovsirab, goh menga, goh Hoji buviga qarar edi.

– Oyog'ingizdan ayrilibsiz-ku! – dedi Hoji buvi boshini chayqab. – Shu ahvolda qanday keldingiz?

Kavshandozda turgan oyimning kalishini endi ko'rdim. Kalishning ichi qorga to'la edi.

– Sarpoychan kelaverdingizmi?! – dedi Hoji buvi hamon o'sha vahimali ohangda. – Endi nima qilasiz? Qarg'aning miyasini chaqib surmasangiz, cho'loq bo'lib qolasiz.

Oyim tanchadan oyog'ini chiqardi. Ikkala oyog'i qip-qizil go'sht bo'lib ketgan edi.

– Sovuq yegani yo'q, – dedi sekin. – Qaytaga isib ketdi. Qorda o'zi isib ketarkan.

Hoji buvi uning oyog'ini uqalab ko'rdi.

– Sezyapsizmi?

– Nimani? – dedi oyim oyog'iga emas, menga qarab.

– Qo'limni sezyapsizmi?

Oyim indamay bosh chayqadi-da, piqillab yig'lab yubordi.

...Ertasiga u yotib qoldi. Uzoq yotdi. Dadam bir joydan qarg'a otib keldi. Hoji buvi qo'lidan kelgancha dori-darmon qildi... Keyin oyim tuzaldi. Biroq salqin tushishi bilan oyoqlari shishib, azob beradigan bo'lib qoldi...

Har yili dam olishga borganimda onamga gilam paypoq olib kelardim. U xuddi noyob narsaga ega bo'lgandek, uzoq duo qiladi, birpasda hamma qo'shnilarga ko'z-ko'z qilib chiqadi, shunday «mehribon» o'g'li borligini aytib maqtanadi. Shunda qor gupillab yog'ib turgan mudhish kecha, onamning qip-qizil go'shtga aylanib ketgan oyoqlari ko'z o'ngimga keladi-yu, indamay chiqib ketaman.

ENG OG'IR GUNOH

Kuz kirganini qishloq bolasining qo'lidan bilsa bo'ladi. Yong'oq hali «paqqa» bo'lib ajralmasdan turib, daraxtga tarmashib ketamiz. Xom yong'oqning po'stini tozalash oson emas. G'adirg'udir g'isht topib, ishqalayverasiz, ishqalayverasiz. Oxiri sap-sariq yong'oq ajralib chiqadi. Ammo qo'lingiz ham xina qo'ygandek sarg'ayib ketadi.

Loy bilan ming marta ishqalab yuvsangiz ham foydasi yo'q. Pishmagan yong'oqning bitta yaxshi tomoni bor: og'ir bo'ladi. Uchi bilan dum tomonini yaxshilab ishqalab yog'lasangiz, zoldirdek sip-silliqliq soqqaga aylanadi. Ana undan keyin «soqqa quvar» o'ynayverasiz. Soqqa qancha kichkina bo'lsa, shuncha yaxshi. Manaman degan yong'oqqa qars etib uriladi-yu, o'ziga uncha-muncha yong'oq tegmaydi. Tuproq orasiga yashirinib yotaveradi. O'yin-ku o'z yo'liga. Yong'oqning yana bitta fazilati bor: qorinni to'q tutadi. To'rttasini yeb olsangiz, yarim kun kekirib yurasiz.

...Endi o'ylab qaragam, o'sha – urush endi tugab, og'irchilikning zahri ketmagan yillarda yaxshiyam meva-cheva bo'lgan ekan. Odamlarning joniga shu ora kirgan ekan-da. Erta ko'klamda sumalak, ketidan ismaloq, keyin qarabsizki, tut pishadi. Ermon buvaning tuti! Mayiz deysizmi, shinni deysizmi, hammasi tutdan bo'ladi. Bundan keyin olma, uzum, kuzda yong'oq. Ham ovqat, ham o'yin.

Bir kuni Xo'ja, Toy, Vali to'rtovlashib rosa soqqa quvar o'ynadik. Jimitdekkina soqqam bilan bir do'ppi yong'oqni yutib oldim. O'yinga jo'raboshimiz ham aralashgan edi, uyam bir cho'ntak yong'og'idan ayrildi.

Kechqurun og'zim qulog'imga yetgudek bo'lib bir do'ppi yong'oq ko'tarib keldim. Qaragam, oshxona tomondan gup-gup etgan tovush kel-yapti – oyim o'g'irda tolqon qilyapti.

Nima uchundir onam tez-tez tolqon qilardi. Sababini keyin tushunganman. Non ko'pligi uchun emas, kamligi uchun tolqon qilisharkan. Tolqon to'yimli bo'ladi. Ikki qoshiq yeb, ustidan olma choy ichsangiz, darrov nafsingiz qonadi.

Yong'oqni ko'tarib oshxonaga kirdim-u do'ppi-ni uzatdim.

– Qayoqdan olding? – dedi oyim ko'zimga tikilib.

– Yutdim. Mang, tolqonga soling.

Bilaman, yong'oqli tolqonning ta'mi boshqacha bo'ladi. Yog' mazasi kelib turadi.

Onam do'ppi to'la yong'oqni qo'limdan olib, yelkamga qoqdi:

– Bor, sabr qilib turgin, hozir yong'oq tolqon qilib beraman.

Supadagi xontaxta oldiga borib o'tirdim. Dasturxonda to'nkarib qo'yilgan ikkita piyola bilan choynakdan bo'lak narsa yo'q edi. Zum o'tmay oyim boyagi tovoqda tolqon ko'tarib keldi. Bir qoshiq tolqon yeyishim bilan to'satdan soqqam esimga tushib qoldi. U cho'ntagimni qarayman – yo'q, bu cho'ntagimni qarayman – yo'q.

– Nima bo'ldi? – dedi oyim tipirchilayotganimni ko'rib.

– Soqqam qani?

– Qanaqa soqqa?

– Yutadigan soqqam!

Birdan ko'nglinga g'ulg'u tushdi. Oyim soqqamniyam qo'shib chaqib qo'rgan bo'lsa-ya!

Og'zimda tolqon bilan oshxonaga yugurdim. Bir chekkada yarimta g'isht, yonida tesha yotibdi. Po'choqlar orasini titkilab, yutadigan soqqamning yaltiroq po'chog'ini topdim. Alamimdan chinqirib yubordim:

– Soqqamni nima qilib qo'ydingiz?

Supa tomondan onamning ovozi keldi:

– Nima bo'пти?

– Nima qildingiz? – dedim alam bilan. – Soqqamni nima qilib qo'ydingiz?!

Oyim sekin tepamga keldi.

– Mana, – dedim po‘choqni ko‘rsatib. – Soqqamni chaqib qo‘yibsiz-ku!

Oyim negadir kuldi:

– Qayoqdan bilaman. Qo‘y, bolam, akang boshqasini topib berar.

Oyimning kulishi battar alam qildi.

– Kerakmas, kerakmas! – dedim oyog‘imni tiptirnatib. – Yutadigan soqqam edi.

Oyim boshimni siladi.

– Bilmabman-da, o‘g‘lim. O‘zing do‘ppisi bilan berding. Yur, choyingini ich! – U qo‘limdan tutib yana supaga olib chiqdi. Oldimga tolqonli tovoqni surib qo‘ydi. – O‘tir, ovqatlanib ol. Qorning ochib ketdi-ku!

Tovoqni nari surdim.

– Yemayman!

Oyim tovoqni yana men tomonga surdi.

– Ol, bolam, shirin bo‘pti.

– Kerakmas! Kerakmas! Kerakmas! – Tovoqni qo‘lim bilan bir urgan edim, uchib avval supaga, undan yerga tushdi. Tolqon yer bilan bitta bo‘lib sochildi-da, tuproqqa qorishib ketdi.

Birdan oyimning ko‘zida g‘azab chaqnadi. Shapalog‘ini yozib quloq-chakkamga yaqin keltirdi. Qo‘rquvdan ko‘zimni yumib oldim. Yo‘q, urmadi. Biroq labi titrab pichirladi:

– Non-ku, bu, ahmoq! Gunoh bo‘ladi-ku!

U sekin yerga tushdi. Sochilgan tolqonni kafti bilan sidirgan edi, tuproq aralashib chiqdi. Onam boshini ko‘tarib menga qaradi. Ko‘zlarida alam, ta‘na bor edi.

Birpasdan keyin opam, akalarim dasturxon atrofida yig‘ilishdi. Har bittasiga yarim qoshiqdan

tolqon yo tegdi, yo tegmadi. Keyin dadam keldi, oyim oshxonadan bug'i chiqib turgan bir lagan lavlagi ko'tarib chiqdi. Lavlagi shirin narsa-yu, har kuni yegandan keyin jonga tegadi. Baribir non emas.

– Tolqon qilmadingmi? – dedi dadam bir bo'lak lavlagini puflab-puflab yer ekan.

Qo'rquv ichida oyimga qaradim.

– Qiluvdim, – dedi u sekin.

– Qolmadimi?

– O'g'ir o'lgur ag'darilib ketdi, – dedi onam aybdor ohangda.

– Nima? – dadam lavlagi bo'lagini qo'lida tutganicha jahl bilan onamga qaradi.

– To'kilib ketdi, – dedi oyim boshini quyi solib.

– Padaringga la'nat! – dedi dadam sekin, ammo tahdidli ohangda. – Kap-katta xotin uvol qilib o'tirsang. Bilib qo'y, non ko'r qiladi seni! – U shaxt bilan o'rnidan turdi-da, bir hatlab supadan tushdi. Tez-tez yurib ko'chaga chiqib ketdi.

Men oyimga qaradim. U bo'lsa hamon bosh ko'tarmay o'tirar, ko'zlarida iztirob bor edi.

BOLA YIG'ISI

Onamning jahli chiqqanini kamdan-kam ko'rardim. Ammo bu gal juda qattiq achchiqlandi. Opamnikiga ketayotgan edik. Tor ko'chaga buri-lishimiz bilan yig'i ovozi eshitildi. Ko'cha chetida uch yoshlardagi bola yerga dumalab tajanglik bilan chinqirar, oppoq ko'ylagi, ishtonchasi qora tuproqqa belangan edi.

– Mashinani to'xtat, o'g'lim, – dedi onam xira tortgan ko'zlarini o'sha tomonga tikib.

– Nima edi?

– To‘xtata qol, bolam, – deya onam ma‘yus jilmaydi.

Ikkilanibroq to‘xtatdim.

Onam inqillab-sinqillab eshikni ochib tushdi. Uvishgan oyoqlarini uqalagancha oqsoqlana-oqsoqlana orqaga, bola yig‘layotgan tomonga qarab ketdi. Men ham beixtiyor ergashdim. Bola hamon yerga dumalar, har dumalaganda quloqni teshib yuborgudek chinqirar edi. Uning tepasida o‘zi ham o‘pkasini arang bosib turgan yoshgina juvonga endi e‘tibor berdim.

– Jinni bo‘lib qolgan bu, – dedi juvon yig‘lamoqdan beri bo‘lib. – Muzqaymoq ober, deydi. Olib bersam bunaqa qilyapti.

Bola hamon chinqirib yig‘lar, xarxasha qilar edi:

– Issig‘idan! Issig‘idan obering!

– Unaqasini qayoqdan topaman! – Juvonning toqati toq bo‘ldi shekilli, dumalayotgan o‘g‘lini yerdan yulqib ko‘tardi. Orqasiga bir-ikki shapatiladi.

– Hoy, qizim, bola-ya bu, bola-ya! – Onam chumchuqdek chirqillab juvonga yopishdi. – Kel, jonim, – dedi bolani bag‘riga bosib. – Kela qol, o‘zim senga issiq muzqaymoq olib beraman.

Bola yig‘idan to‘xtamadi. Ammo avvalgidek tipirchilamasdi. Uning shunchalik jahlini chiqargan «sovuq manoj» oqib ko‘ylakchasining oldini shalabbo qilgan, boshdan oyog‘igacha loy edi.

– Nimaga qarab turibsən? – dedi onam menga to‘satdan. – Yo sen ham bolamisan? Bor, olib kel mashinangni. Hozir u-utaga boramiz. Di-ditga tushamiz-a?

Rostini aytsam, bolani shu ahvolda mashinaga o‘tqazgim kelmadi. Chet eldan keltirilgan yangi parolon g‘ilof olgan edim. Hammasini rasvo

qilib yuboradi endi. Noiloj mashinani tislantirib olib keldim, qovog'imdand qor yog'ayotganini o'zim ham sezib turardim.

Onam yoniga o'tirgan juvonga tushuntirdi:

– Bunaqada bola xuyli bo'lib qoladi, qizim. Al-dab-suldab ovuting-da. Ana, di-ditga tushdik.

Bola endi yig'lamas, ammo o'pkasi to'lib to'xtovsiz hiqillar edi.

– Qayoqqa ketayotgan edinglar, o'rgilay? – dedi onam ayolni ham yupatuvchi ohangda.

Meni ona-bolaning qayoqqa borishi emas, o'rindiqlarning qancha joyi loyga belangani ko'proq o'ylantirardi.

Ayol chimirilib o'tirganimni sezdi shekilli, xijolat chekib shosha-pisha qo'l siltadi.

– Mana, keldik. Rahmat. Shu yerda trolley-busga chiqamiz. – U ovunib qolgan o'g'ilchasi-ni ko'tarib shosha-pisha mashinadan tushdi. – Katta rahmat, baraka topinglar.

Qarasam, xuddi o'zim o'ylagandek: o'rindiqlarning yarmi loyga belanibdi.

– Qiziqsiz, – dedim jahlimni bosolmay, – hammaning ishiga aralashaverasizmi?

– Nima hammaning ishi?

– Birovning bolasi bo'lsa... Yig'lasa, sizga nima? Yig'lab-yig'lab ovunadi.

– Nimaga birovning bolasi bo'larkan! – To'satdan onamning jahli chiqib ketdi. – Yig'lab turgan bolaning begonasi bo'ladimi? Uyalmaysanmi shunaqa degani? Yig'lab turgan norasidaga rahmi kelmagan odam – odammi?

Indamadim. Ammo baribir o'shanda onamni nohaq hisoblagan edim. Yo'q, chamamda, onalarning biz tushunmaydigan, bizning o'lchovimizga sig'maydigan o'z olami borgan o'xshaydi.

XIYONAT

Hali maktabga qatnamasdim. Mahallamizdan ikki chaqirimcha narida allaqanday bolalar uyi bor edi. Katta bolalarning aytishiga qaraganda, o'sha yerda tez-tez kino bo'lib turarkan. Bir kuni akalarim qo'shni bolalar bilan pichir-pichir qilishayotganini eshitib qoldim:

– Eshitdinglarmi, bugun kino kelarmish.

– Urush kino ekan.

Akalarim kinoga borsa, men qarab turardim.

– Men ham boraman, – dedim qaysarlik bilan.

– Bo'пти, borasan. Aytgan ishlarimizni hammasini qilsang, oboramiz.

Shu kuni nima yumush buyurishsa, oyog'im olti, qo'lim yetti bo'lib yugurib yurdim. Yong'oqqa bog'lab qo'yilgan echkini ikki marta sug'ordim, hovlidagi supaga to'shalgan bo'yra ustiga yoyilgan turshaklarni qush talamasin deb qo'riqlab o'tirdim... Hatto rogakning rezinkasini uzib, ukamga ishtonbog' qilish uchun berdim.

Kechqurun qulog'imni ding qilib turgan edim, ko'chada qo'shni bolalar chaqirib qolishdi. Akalarimga ergashib yugurdim. Akamning Damin degan o'rtog'i meni ko'rib so'radi:

– Sen qayoqqa?

– Kinoga! – dedim ishonch bilan.

Damin o'ylanib qoldi.

– Bo'lmasa, botinkangni kiyib chiq, – dedi oyog'imga qarab.

Hammamiz yalangoyoq edik.

– Botinkani nima qilaman?

– Devordan oshib tushamiz, bildingmi! – Birdan

Daminning jahli chiqib ketdi. – Qorovul quvlasa, yantoqzordan qocha olasanmi? Chop, kiyib chiq! Biz kutib turamiz.

Otilib hovliga kirdim.

Oyim cho'nqayib o'tirib, echki sog'ayotgan ekan. O'tirgan joyida shu saratonda botinka nimaga kerak bo'lib qolganini surishtirdi.

– Kerak! Kerak! – dedim nafasim tiqilib. Oyimning javobini ham kutmay bostirmaga yugurdim. Eski lash-lushlar qalashib yotgan sandiqni kavlashtirib, poshnasi qiyshayib ketgan botinkamning bir poyini topdim. Aksiga olib ikkinchisi yo'q edi. Hamma yoqni ag'dar-to'ntar qilib tashladim. Mana, nihoyat ikkinchisi ham topildi. Ikki poy botinkani ikki qo'limda ushlagancha ko'chaga chopdim. Chiqsam... Akalarim ham, bolalar ham yo'q. Meni kutishga va'da bergan Damin hammani boshlab ketganini tushundim. Yalangoyoq tuproq sachratgancha katta ko'chaga yugurdim. Yo'q, hamma yoq jimjit edi...

Hovliga qaytib kirdim-u botinkalarni yerga uloqtirgancha yig'lab yubordim. Ilgari hech qachon bunaqa alam bilan yig'lamagan bo'lsam kerak, oyim qo'rqib ketdi.

– Nima bo'ldi? – dedi tepamga kelib.

– Meni aldashdi!

– Kim, nimaga?

– Aldashdi! Aldashdi! – Boshqa gap aytolmasdan nuqul shu so'zlarni qaytarar, yer tepinib yig'lar edim.

– Aldashdi! Aldashdi!

Oyim sut hidi anqib turgan qo'llari bilan peshonamni siladi.

– Qo'yaver, o'g'lim. Ba'zan shunaqasi ham bo'p turadi. – U bir zum jimib qoldi-da, sekin qo'shib qo'ydi. – Faqat o'zing bunaqa qilmagin, xo'pmi?

...To'rtinchi sinfda o'qiyotganimda yana bir voqea bo'ldi. Bir sinfda o'qiydigan, bir partada o'tiradigan o'rtog'im bor edi. Uning dadasi urushdan qahramon bo'lib kelgan, o'zining oti ham Qahramon edi. Otasi qahramon bo'lgani uchunmi, o'qituvchilar uni yaxshi ko'rishardi. Maktabimiz hovlisida yong'oq ko'p bo'lardi. Katta tanaffusda o'qituvchilarning ko'zini shamg'alat qilib, yong'oq qoqardik. Faqat issiqxona yonidagi yong'oqqa kesak otishga hech kim jur'at qilmas, oyna sinsa, oqibati yaxshi bo'lmasligini bilardik. Bir kuni katta tanaffusda Qahramon o'sha yoqqa boshlab qoldi.

– Qo'ysang-chi, – dedim uning qo'lidan tortib. – Issiqxonaning oynasi sinadi.

– Shunaqa qo'rqoqmisan! – Qahramon kuldi. – Bunday qilamiz. Sen qarab turasan. Men qoqaman. O'qituvchi ko'rinib qolsa, hushtak chalasan.

Yong'oq, hech qoqilmagani uchun bo'lsa kerak, g'uj-g'uj bo'lib yotardi. Qahramon bir kesak otgandayoq o'ntachasi duv etib to'kildi. U ikki cho'ntagini to'ldirib oldi-da, kattaroq kesakni olib, yana otdi. Bu safar mo'ljali xato ketdi shekilli, qars etgan tovush eshitildi. Issiqxona oynasi chil-chil sindi. Nima bo'lganini anglab yetgunimcha, Qahramon lip etib g'oyib bo'ldi. Shu payt birov qo'limdan mahkam ushlab tortdi. Qarasam, sinf rahbarimiz. Maktabdagi eng badjahl o'qituvchi shu edi. Qo'rqib ketdim.

– Nima qilding? – deb so'radi u darg'azab bo'lib.

– Hech nima, – dedim tovushim titrab.

U qo'limni qo'yib yubormay, sudrab ketdi. O'qituvchilar xonasiga olib borsa kerak, deb battar qo'rqib ketdim. Biroq u idoraga emas, sinfimizga yetaklab kirdi. Qiy-chuv qilayotgan bolalar bir zumda jimib qolishdi. O'qituvchi partalar orasidan yetaklab o'tib meni doska oldiga turg'azib qo'ydi. Sekin Qahramonga qaradim. Begunohgina bo'lib derazaga qarab o'tiribdi.

– O'rtoqlaringni oldida ayt! – dedi sinf rahbarimiz dona-dona qilib. – Hozir nima qilding?

– Hech nima, – dedim yerga qarab.

– Issiqxonani kim sindirdi?

– Bilmayman.

– Bilmaysanmi? – O'qituvchi qahr bilan ovozini balandlatdi. – Bo'lmasa, Pushkin tosh otdimi?

Tomog'imga bir nima tiqilib turar, gapirsam yig'lab yuborishimni bilar edim.

– Kim?! – dedi o'qituvchi battar g'azablanib.

Labimni tishlaganicha bosh chayqadim.

– Mana bu, – dedi u barmog'ini menga nuqib, – qilg'iliqni qilib qo'yib, tonyapti. – Uning ovozi birdan pasaydi. – Bolalar, uning yong'oqqa tosh otganini hech kim ko'rmadimi?

Iltijo bilan o'rtoqlarimga qaradim. Hamma jim-jit edi.

– Sen-chi? – dedi o'qituvchi ovozi tovlanib. – Sen ham ko'rmadingmi, Qahramon?

Qahramon sekin o'rnidan turdi.

– Ko'rdim, – dedi ming'illab. – O'zi otdi.

Ko'z oldim qorong'lashib ketdi. Uning nima deyayotganini yaxshi eshitmasdim. Faqat bitta gap qulog'im ostida jaranglab turardi: «Ko'rdim, o'zi otdi».

– Xayriyat! – o'qituvchi bosh silkidi. – Oranglarda hech bo'lmasa bitta mard bor ekan.

O'tir, Qahramon. – U menga yuzlanib davom etdi. – Sen yolg'onchisan! Yolg'onchi bo'lganing uchun qo'rqqosan. Dadangga borib ayt, hoziroq oynani joyiga keltirib qo'ysin.

Ko'zimga yosh quyilib kelar, butun sinfga, butun maktabga eshittirib hayqirgim kelardi: «Men emas, o'zi otdi, o'zi sindirdi! Ishonmasanglar cho'ntagini qaranglar!» Shunday degim kelardi-yu, negadir ovozim chiqmasdi. Sinfdan otilib chiqib ketdim. Ko'chaga chiqqandan keyingina yig'lab yubordim. Uyga kelib entika-entika hammasini oyimga aytib berdim. Oyim boshimni silagancha, ohista yupatdi:

– Qo'yaver, o'g'lim. Ba'zan shunaqasi ham bo'la-di. Faqat o'zing unaqa qilma. Ko'rdingmi, yolg'on gapirgani uchun o'rtog'ingni yomon ko'ryapsan. Agar yolg'on gapirsang seniyam hamma yomon ko'rib qoladi.

...Talaba edim. Farishtadek go'zal, farishtadek pokiza bir qizni sevib qoldim. Oy sutdek yorug' nur sochgan oqshomlari uzoq sayr qilardik. Bizning «o'z» xiyobonimiz, «o'z» anhorimiz, «o'z» o'rindig'miz bor edi. Keyin... negadir u mendan o'zini olib qochadigan bo'lib qoldi. Xayol suradi, ko'zini yashiradi...

Aybim nimaligini bilolmasdim. Hasratimni eng yaqin do'stinga aytardim. Do'stim bilan tanaffus paytlari to'rt tiyinlik talabalik somsasini bo'lishib erdik. Paxtaga, hasharga chiqqanda bir kosada sho'rva ichardik, biznikiga kelganida bir ko'rpada yotardik. Do'stim onamni «oyi» deb atar edi. Oyim ham uni «beshinchi o'g'lim», derdi. Shunday qilib, hamma sirlarimni shu do'stinga aytardim. Do'stim ishning ko'zini biladigan yigit

edi. «Qo'yavering, – derdi u yupatib, – qizlarning shunaqa noz-firog'i bo'ladi. Nimaga noz qilayotganini o'ziyam bilmaydi. Siz indamay yuravering, bir kuni o'zi bosh egib keladi...» Do'stim to'g'ri aytardi. Men endi oqshom sayllari o'rniga kutubxonada o'tiradigan bo'ldim.

Imtihonlar yaqinlashib qolgan edi. Bir kuni qiroatxona yopilguncha o'tirdim. Ko'chaga chiqdim-u o'sha o'zimizning xiyobondan o'tgim keldi. Iliq yoz oqshomi edi. Osmonda to'lin oy pokiza nur sochar, yulduzlar xushchaqchaq porlar, bog' ustida shabada shodon shivirlar edi. Suv bo'yidagi o'zimizning o'rindiqqa yaqin keldim. Keldim-u juda tanish, juda jarangdor kulgini eshitib, taqqa to'xtadim. Bu kulgini bir chaqirim naridan ham tanir edim. Ichimda bir nima uzilib ketgandek bo'ldi. Xuddi o'sha joyda, yaqindagina men bilan o'tirgan o'rindiqda o'sha qiz o'tirardi. Mening o'rnimda esa... do'stim o'tirar, qizning yelkasidan quchib, ko'ksiga tortar, qiz esa undan o'zini olib qochgandek bo'lar, mening bag'rimda qanday kulgan bo'lsa, uning quchog'ida ham shunday g'amza bilan nozlanar edi... Odam bir yo'la ham muhabbatidan, ham do'stidan ayrilib qolsa og'ir bo'larkan... Uyga qaytdim-u hovli o'rtasidagi supaga muk tushib yotib oldim. Hozir hech kimni, hatto onamni ham ko'rishga toqatim yo'q edi. Ancha yotdim. Bir mahal ko'cha eshik tomonda do'stimning ovozi keldi:

– Assalomu alaykum, oyi!

G'azabdan butun vujudim qaltirar, ammo o'rnimdan turolmas, oyimning u bilan aylanib-o'rgilab ko'rishganini eshitib yotar edim.

Keyin uning xushchaqchaq tovushi eshitildi:

– Iya, bizning o'rtoqqa nima bo'ldi?

Bilmayman, sakrab turib basharasiga musht tushirdimmi yo ustimga egilganida urib yubordimmi... Shunisi esimdaki, u soʻlagi sachrab ketgan labini artib qandaydir gʻayritabiiy, behayo iljaydi-da, indamasdan chiqib ketdi. Nariroqda oyim karaxt boʻlib turardi. Negadir madorim qurib yana yotib qoldim. Osmonda xoin oy kezar, behayo iljaygancha nurini sochar, xiyonatkor yulduzlar xoinlarcha koʻz qisishar, xiyonatkor shamol xoinona qiqir-qiqir kular edi.

Bir mahal tepamga onam keldi. Oʻzimni uxlayotganga solib koʻzimni chirt yumib oldim. U anchagacha yonimda oʻtirdi-oʻtirdi-da, sekin pichirladi:

– Qoʻyaver, oʻgʻlim, baʼzan shunaqasi ham boʻlib turadi. Faqat sen...

Gapining davomini eshitmadim. Eshitishni xohlamasdim ham. «Nima men?! – dedim xayolan xitob qilib. – Men nima qilay? U koʻzing bu koʻzingni oʻyaman desa, eng sirdosh kishilaring xiyonat qilsa, doʻsting xiyonat qilsa, nima qilish kerak?! Birov xiyonatni shunchaki kasbga aylantirib olgani uchun, birov ishini bitirib olish uchun, birov hasad qilgani uchun xiyonat qilaveradimi? Shuning uchun bu dunyoni yolgʻonchi dunyo deyishadimi? Unday boʻlsa, yashashning nima maʼnisi qoldi?! Qani ayting, nimaga ishonish kerak, kimga ishonish kerak?»

Yuragim gursillab urgancha xayolan shunday deb hayqirdim. Biroq vujudimni oʻrtagan savollarga javob topolmasdim. Onam esa jimgina peshonamni silab oʻtirar, qoʻllari bilinar-bilinmas titrayotganini sezib turardim. Shunda toʻsatdan yana yosh bolaga aylanib qoldim. Oʻshanda

akamning o'rtog'i aldab ketganida, sinfdosh o'rtog'im tuhmat qilganda... onamning yupatishlariga ovungandek... Qalbimning zulmat bosgan qaysidir burchagida ojiz, ammo ishonchli bir nur yilt etdi. «Onang-chi, onang hech qachon xiyonat qildimi senga! Biron marta, aqalli bir marta xiyonat qildimi? Har kim har kimning ko'ziga cho'p solishi mumkin, har kim har kimga xiyonat qilishi mumkin. Faqat ona o'z bolasiga hech qachon xiyonat qilmaydi. Ehtimol, inson hayotining shuncha yillardan buyon davom etib kelayotgani shundandir».

Onamning bilinar-bilinmas titrab turgan qo'llarini tutdim-u sekin labimga bosdim.

SURAT

Dunyoning ishlari doim shoshilinch. Odatdagidek tik turganicha nonushta qilayotgan edim. Onam odatdagidek qistardi:

– O'tirsang-chi, bolam. Birpas o'tirgin.

– Bo'ldi, ketdim.

– Shoshma, bolam. – Onam ko'zimga odatdagidan boshqacha, qandaydir mung bilan termildi. – Gap bor.

Tipirchilab soatga qaradim: hali yoqilg'i olish kerak, ishga borish kerak, keyin nashriyotga o'tish...

– Nima edi?

Onam ko'zimga hamon ma'yus termilib o'tirardi.

– Suratga tushaylik, – dedi to'satdan.

Ajablandim.

– Nega?

– Yaqinda men o'laman.

Onam bu gapni xuddi: «Qo'shnikiga chiqib kelaman», degandek ohangda aytdi. Kulib yubordim.

– Qo'ysangiz-chi, oyi.

Shunday dedim-da, chiqdim ketdim.

Oradan ikki hafta o'tdi-yu... Kechalari uyg'onib ketaman, o'ylayman. O'ylayman: sen nomard, sen ahmoq nimaga, nimaga o'shanda kulding? Suratga tushishga vaqting yo'qmidi? Kerak bo'lsa topasan-kul! Kitob uchun, jurnal uchun, ish ustida, bog'da, ko'chada... Nima, sen kino-yulduzmisan? Jahonshumul shaxsmisan? Ana, bir dasta surating yotibdi. Har xil. Har yerda... Faqat... Onang bilan tushgan surating yo'q!

KITOB

Bugun kitobim chiqdi.

Har gal yangi kitobim chiqishi bilan birinchi nusxasini onamga atar edim. Har gal bir xil so'z yozib berardim: «Birinchi o'qituvchim – onamga!» Onam kitobni ko'rishi bilan ko'zlari quvonchdan porlab ketar, uzundan-uzoq duo qilar, peshonamdan o'pib, yakkash bitta gapni takrorlar edi:

– Sen mening suyangan tog'imsan, o'g'lim...

Keyin xuddi birov olib qo'yadigandek, kitobni yostig'ining tagiga yashirardi. Shunda men kitobim chiqqani uchun o'zimdan ko'proq onam quvonganini bilib turardim.

Bir kuni mahallaning narigi chekkasida turadigan nonvoynikiga kirib qoldim. (Nima yumush bilan borganim esimda yo'q.) Qarasam, yog'och so'rida kitobim yotibdi. Varaqlari titilgan, o'tobda sarg'ayib ketgan. Qiziqib qo'limga oldim. O'qisam, o'zimning dastxatim: «Birinchi o'qituvchim – onamga!»

O'shanda nima uchun bunday ahvolga tushganimni bilmayman. Xuddi birov meni masxara qilayotgandek bo'lib ketdi. Kelib onamga to'ng'illadim:

– Kitobni yetti mahalla nariga tashlab keling, deb berganmidim sizga!

Onam aybdor qiyofada ma'yus jilmaydi.

– Mavlu hech qo'ymadi-da, bolam. «Bitta o'qib beraman», dedi.

– Mavludagacha yana mingta qo'ldan o'tgani ko'rinib turibdi, – dedim zarda bilan. – Maqtangansiz.

– O'zingni siqma, jon bolam. Hozir olib kelaman. Chindan ham, o'sha kuni kitob qaytib keldi...

Har gal kitobim chiqsa, onam bir gapni aytardi:

– Sen mening suyangan tog'imсан, o'g'lim...

Bilmagan ekanman, men onamning emas, onam mening suyangan tog'im ekan. Tog'im to'satdan qulab tushdi.

Bugun yangi kitobim chiqdi. Birinchi nusxasini emas, bitta nusxasini emas, oltmish ming kitobning hammasini onamga bag'ishladim. Lekin...

MAHALLANING «SHAYXI»

Qachondir uning ismi bo'lsa bo'lgandir. Biroq mahallada hech kim uning otini bilmaydi. Hamma Shayx deb chaqiradi.

Aytishlaricha, urush paytida bir beva xotin besh-olti yoshlardagi bolasi bilan shu yerga kelib qolgan. Insofli odamlar bevaga choyxona yonboshidagi pastak hujrani ajratib berishgan. Bola baribir bola-da. Bahorda hujraning tomiga chiqib varrak uchirayotgan ekan, varrak havolagan sayin qiziqib ketib ipni torta-torta tisarilib borib-

di-yu, tomdan chalqanchasiga yiqilib tushibdi. Shoʻrlik onaning dod-faryodiga choyxoʻrlar yopirilib chiqishsa, bolaning boshi yorilib, qonga belanib yotganmish. Hoji buvi uning boshiga kigiz kuydirib bosibdi, qorakuya suribdi, haytovur, bola tuzalib ketibdi. Faqat esi aynibroq qolibdi. Oʻshandan buyon hech kim uning biron marta yigʻlaganini koʻrmagan. Qachon qarasangiz, iljayib turadi. Iljayganda ham tilining uchi ogʻziga sigʻmay doim chiqib turadi. Shundan boʻlsa kerak, onda-sonda ustara tegadigan doʻrdoq labining ikki cheti oqarib yotadi. Urushdan keyin onasi vafot etadi-yu, Shayx yolgʻiz qoladi. Eski choyxona buzilganida ularning hujrasidan ham nom-nishon qolmadi. Biroq Shayx koʻchada qolgani yoʻq. Mahalladagi hamma uy Shayxniki. Uning uchun hamma eshik ochiq. U biznikiga ham tez-tez kelib turadi. Onam bilan uzoq-uzoq gaplashganini koʻrardim-u, onam bu devona bilan nimani gaplashishiga aqlim yetmasdi.

Jamiki toʻy, jamiki maʼraka Shayxsiz oʻtmaydi. Uning oʻz vazifasi bor: samovar qoʻyadi. Xotinoshida mahalla otini, nikoh-u bazmlarda toʻyboshi erkaklar Shayxning xizmatiga muhtoj.

– Shayx, toʻrt choynak choy! Uch choynak famil, bir choynak koʻkidan boʻlsin.

– Hozir...

Shayx gʻalati gapiradi, «z»ni aytolmaydi, «dz» deydi, «s» deyolmaydi, allaqanday «ts» qilib aytadi.

– Shayx tezroq! Nozik mehmonlar kelib qoldi.

Shayx shoshilmaydi. Ishini bilib qiladi.

– Tsekin. Nodzik boʻtsa, oʻdziga, – deydi iljayib.

Odamlar ranjimaydi. Shayxning puxtaligini bilishadi. Shuncha yildan beri bironta toʻyda

choynak darz ketmagan, biron mehmon choysiz qolmagan.

U faqat pivo ichadi. Ko'p emas, ikki shishagina. To'y egalari Shayxning ulushini alohida ajratib qo'yishadi. To'y tarqashi oldida, xizmatini qilib bo'lgandan keyin Shayx shishani og'ziga qo'yib pivo ichib oladi-da, birdan o'yinga tushadi. Yoqavayron bo'lib, og'zidan ko'pik sachratib xo'p o'ynaydi.

Odamlar qarsak chalgan sayin balandroq sakraydi:

– Bo'sh kelma, Shayx!

– Barakalla, Shayx! Orangutan bo'p ket-e!

Bunday «maqtovlar» Shayxni battar jazavaga soladi. Har tepinganda yer zirillab ketadi.

Ba'zan hangomatalab yigitlar Shayxni o'rtaga olib qolishadi.

– Bu... to'yni qachon boshlaymiz, Shayx?

Shayx tilini chiqarib iljayib qo'yadi.

– Senga ham xotin olib beraylik, bundoq.

– Xotinmas, qidz...

– A?.. Voy ko'nglingning ko'chasidan o'rgildim! Seni ko'rgan qiz infarkt bo'lib «Grudnoy xirurgiya»ga tushadi-ku!

Shayx xafa bo'lmaydi. Umuman, xafa bo'lishni bilmaydi. Iljayadi.

Onamning yigirmasi bo'layotgan edi. G'ira-shira tong otayotganda eshikdan ko'ylakchan Shayx lapanglab kirib keldi.

– Iya, ana, Shayx kelib qoldi! – dedi allakim tantana bilan. – Qani, samovarga o'zing qaray qol.

Ammo Shayx hovli burchagida turgan samovarlar tomonga yurmadi. Hech kimga qaramay bir hatlab ayvon zinasidan chiqdi-yu, oyimning xonasiga yo'naldi.

– Hoy, Shayx o'lgur, qayoqqa? – ayollardan biri uning yo'lini to'sdi. – U yerda qariyalar o'tiradi.

– Qoch! – dedi Shayx ko'zini olaytirib. Keyin onamning xonasiga kirdi-yu, to'satdan o'zini yerga otdi.

– Oyi! – dedi xirillab. – Oyi-i-i!

Yoqasiga chang solib bir tortgan edi, kir ko'ylagi shir etib yirtildi-da, qop-qora, baquvvat yelkalari titragancha og'zidan ko'pik sachratib hayqirdi:

– Oyi! Oyi!

U har «oyi» deganda boshini yerga urar, yerni mushtlar edi.

Birpasda peshonasi momataloq bo'lib ketdi.

– Oyi! Qayoqqa ketdidz, oyi!

Umrida yig'lamagan Shayxning nolasi hammani karaxt qilib qo'ygani edi. Kimdir ko'tarmoqchi bo'lgan edi, Shayx siltab yubordi.

– Tegmanglar! – dedi allakim pichirlab. – Mayli, yig'lab olsin.

Anchadan keyin u gandiraklab o'rnidan turdi. Hech kimga qaramay hovliga tushdi-yu, indamay chiqib ketdi.

«TOY»

Bultur bahorda eshigimiz oldidagi gullarni sug'orayotgan edim, yap-yangi «Moskvich» kelib to'xtadi. Mashina eshigi ochilib, zabardast gavdali yigit tushib keldi. Taniy olmadim.

– Hormang, dehqonchilik katta-ku! – dedi notanish yigit do'rillagan ovoz bilan.

Shunda hayratdan baqirib yubordim:

– Iya, Toymisan?

Ha, xuddi o'sha Toyning o'zi. Faqat shuncha bo'y, bunaqa uzun qo'l-oyoqlarni qayoqdan oldi

ekan! Yaqindagina buloqdek oqib turadigan burnini eplolmay mashaqqat chekadigan bola edi.

– Poshsha oyimlarni ko'rgani keldim! – dedi bahaybat qomatiga uncha mos kelmaydigan alpozda muloyim jilmayib. Uzun oyoqlarini kattakatta bosib hovliga kirdi-yu, onamga duch keldi.

Qiziq, onam uni darrov tanidi.

– Voy, o'zimning toychoq o'g'limdan aylanay! Voy, o'zimning o'g'lim kelib qolibdi-ku!

Onam peshonasidan o'payotganda Toy ikki bukilib turdi.

– Mashina teguvdi, – dedi yana iljayib. – Sizdan fotiha olgani keldim. Yuring, bir aylantirib kelay.

Toy onamni oldingi o'rindiqqa o'tqizdi. Yarim soatcha aylantirib keldi.

Onamning yosh boladek bironing mashinasiga tushib «kataysa» qilishi menga erish tuyildi. Ammo onam xursand edi.

– Nordek yigit bo'пти, – dedi quvonib. – Istalovoyda sheppovar ekan. Xudoyo umridan baraka topsin.

Toy keyin ham o'tgan-ketganda biznikiga tez-tez kirib turadigan bo'ldi.

Uni har ko'rganimda bolaligimni eslayman. Kichkinaligimizda oramizda eng bo'sh-bayov bola shu edi. Uyimizning orqasida kattagina maydoncha bo'lardi. Uzoq-yaqindan mol boqishga kelgan bolalar shu yerda yig'ilib shovqin-suron solib o'ynardik. Toy hammadan uzoqdan – Beshqo'rg'ondan o'ziga o'xshash yuvosh, shoxsiz sigirini oldiga solib kelardi.

Har faslning o'z o'yini bor: erta bahorda chillak, varrak, yozda futbol, kech kuzda lanka tepish... Faqat ikkita bola o'yinga ko'p qo'shilmasdi. Bitta-

si – ko‘zlari doim javdirab turadigan Xo‘ja, yana biri – Toy. Xo‘janing o‘zi o‘yinga uncha qiziqmas, Toyning esa o‘z yumushi bor edi. Nega deganda zimmasida mol boqish vazifasi bor. Birovning daydi sigiri, birovning shaytonga dars beradigan echkisi zum o‘tmay ekin oralab ketadi. Shunda mo‘ylovi qorayib, do‘rillab qolgan jo‘raboshimiz buyuradi:

– Toy! Galing keldi, echkini qaytar!

– Sigirga qara, Toy, sigirga!

– Toy! Qo‘y kartishkaga oralab ketdi-ku!

Negadir Toyning navbati hammanikidan tez kelaverardi. Sigiri xuddi o‘rgatib qo‘ygandek egasidan nari ketmaydi. Ammo boshqalarning moliga ham kimdir qarashi kerak-ku. Toy burnini tortib qo‘yadi-da, indamay polizga qarab yuguradi. Dikonglab sakrayotgan takani qaytarib kelguncha biron buqacha dumini xoda qilib jiydazorga yugurgilab qoladi... O‘ynab-o‘ynab charchaganimizdan keyin hammamiz tol soyasida dam olamiz. Jo‘raboshimiz dadasi urushdan olib kelgan shinelni o‘tga yoyib, ustiga yonboshlaydi-da, maza qilib esnaydi:

– Toy, biz charchadik. Bir mizg‘ib olmasak bo‘lmaydi. Sen navbatchisan, mollarga qarab turasan.

Toy burnini jahl bilan tortadi-yu, indamaydi.

Bir kuni u astoydil yalindi:

– Meni Toy demanglar. O‘zimning otim bor – Toyir.

Jo‘raboshimiz quvlik bilan hammaga bir-bir qarab qo‘ydi.

– Bo‘pti! – dedi do‘rillab. – Senga uch kun muhlat. Uch kungacha hammaning molini

yaxshilab boqsang, Toy otingni o'zgartiramiz. Ammo kechqurun sigirimning yelini tirsillab tursin, bildingmi?

Chindan ham Toy uch kungacha sidqidildan xizmat qildi. Biz maza qilib futbol tepdik. To'rtinchi kuni jo'raboshimiz «majlis» to'pladi.

– Bolalar, – dedi tantana bilan. – Endi Toyni hech kim Toy demasin. Bugundan boshlab uning oti – Xo'tik. Yana bir yil harakat qilsang, o'sib Es-hak bo'lasan.

Hammamiz xaxolab kulib yubordik. Toy bolalarga birma-bir qarab chiqdi-da, burnini tortdi. Indamay yer chizib o'tiraverdi.

Chillak o'yinining shafqatsizroq bir qoidasi bor: yutqazgan bola zuvlab nafasi yetmay qolsa, bir oyoqda hakkalaydi. Qoqilib ketsami, ikkinchi oyog'i yerga tegsami, tamom! Tag'in tayoq bilan chillakni urib sanaladi-da, yana chillak otiladi. Chillak borib tushgan joydan qaytadan zuvlash shart.

Bir gal Toyni salkam yarim chaqirim joydan zuvlashga majbur qildim. Turgan gapki, nafasi yetmadi.

– Lo'killa! – dedim baqirib.

U chap oyog'ini ko'targancha hakkalab sakray boshladi. Ammo o'n qadam ham yurolmadi. Har sakraganda burni buloqdek qaynaydi. Qayta-qayta artgani bilan foydasi yo'q. Bolalar xaxolaydi. Ayniqsa, men huzur qilib kulaman. Oxiri bo'lmadi – Toy yiqilib tushdi.

– Bo'ldi! Qaytadan zuvlaysan.

– Zuvlamayman!

– Zuvlaysan!

– Zuvlamayman! Zuvlamayman! – Toy to'satdan jazavasi tutib yerni mushtlagancha yig'lab yubor-

di. – Hammangni yomon ko‘raman! Ayniqsa, sen yomonsan!

Shovqin-suron bilan bo‘lib onamning chaqirganini eshitmay qolibman. Bir mahal qaragam, tepamda onam turibdi...

– Tur, bolam, – onam Toyning boshini siladi. Etagini ko‘tarib, uning burnini artadi. – Voy, onang o‘rgilsin, qo‘y, yig‘lama, bolam. – Keyin meni chetga imladi. – Bu yoqqa yur-chi!

Nariroqqa bordim.

– Nega ukangni yig‘latasan? – dedi qahr bilan.

– Qaysi ukamni?

– O‘sha ukangni!

– Toy-ku! Qanaqasiga ukam bo‘lsin? – dedim iljayib.

– Shunaqasiga! Nega qiynaysan bola bechorani? Yog‘ochning bo‘shini qurt yemay o‘lsin.

– G‘irromlik qilmasin-da, bo‘lmasa! – dedim chiyillab. – Nega zuvlamaydi?

– O‘lib qoldingmi shu bilan?..

O‘shandan keyin ko‘p o‘tmay Toylar ko‘chib ketishdi. Qayoqqaligini bolalar surishtirishmadi ham.

Toy... o‘sha o‘zimizning Toy shunday yigit bo‘lganiga hamon hayron edim.

Onam vafot etganda Toy onasi Niso xolani boshlab keldi. Keyin ham ko‘p yelib-yugurdi. Kunora keladi.

«Bizga xizmat bormi?» deb mashinasini to‘g‘rilab turadi.

Qaysi kuni ishdan kelsam, eshik oldida yana Toyning mashinasi turibdi. Qaragam, ayvonda Toy bilan Niso xola o‘tirishibdi. Sochlari oqarib ketgan Niso xola men bilan aylanib-o‘rgilib ko‘rishdi.

– Poshsha opamni tush ko'ribman, – dedi ko'ziga yosh olib. – Toyirjonni yetaklab yurgan emishlar. Shunga bir xabar olay, deb keldim. – U bir zum indamay qoldi-da, ovozi tovlanib davom etdi: – Poshsha opam qandoq edilar-a! Toyirjonni qandoq yaxshi ko'rardilar-a!..

Niso xola ko'zimga tikilib ohista so'radi:

– Bilasiz-a?

– Bilaman, juda yaxshi ko'rardilar, – dedim bolalikdagi o'sha voqealarni eslab.

Niso xola ko'zimga yana diqqat bilan tikildi.

– Aytgan bo'lsalar kerak?

– Nimani?

– Aytmaganmilar?

– Nimani aytadilar! – dedim hayron bo'lib.

– Iya, Toyirjon sizning ukangiz-ku! – Niso xola astoydil ajablendi. Keyin ma'yus tortib jimib qoldi-da, xo'rsindi. – O'shanda siz talpinchoq bo'lib qolgan edingiz. Toyirjonning chillasi chiqmagan... Xudoning ham bandalariga atagan azobi ko'p ekan. Bir kechada kasalga chalinib qoldim. Ko'kragimga yomon yara chiqib, qirq kun «ol ket, ol qo'y» bo'lib yotibman deng... Ayni qahatchilik, urush, birov birovga holing nima kechdi, deyishi mahol... O'zim-ku, mayli, bolam o'lib qoladi, deyman. Dokaga angishvonadek yog'mi, nonmi o'rab chaqaloqning og'ziga solib qo'yishadi. Shunda deng, bir kuni Poshsha opam kelib qoldilar. Aylanib-o'rgilib, Toyirjonni bag'rilariga bosib emizdilar. Shu yerdan Beshqo'rg'onga saratonda kuyib har kuni uch marta qatnaydilar. Qirq kun shunday qildilar. Bir ko'kragini siz emasiz, bit-tasini – Toyirjon. – Niso xola hiqillab qoldi. Yosh g'iltillagan ko'zini ro'molining uchi bilan arttdi. –

Qandoq xotin edilar-a! Nima bilan rozi qilishimni bilmayman. Soʻrasam, urishib berdilar. «Voy, gapingiz qurmasin, ovsin, ona sutiyam sotiladimi», deyдилar. «Birovga yaxshilik qilib, ketidan tama qilgan odamning savobi gunohga aylanadi», deyдилar... Qandoq edilar-a!

Niso xola roʻmolining uchini gʻijimlagancha oʻyga toldi. Men ham, shu paytgacha oʻzim bilmagan koʻkaldosh ukam Toyirjon ham bir nuqtaga tikilib qolgan edik. Har qaysimiz oʻz oʻyimiz bilan band edik, biroq hammamiz bir odamni – onamni oʻylardik.

QANOAT

Otamning jahli yomon edi. Badjahl boʻlib aka-ukalardan, birontamizni chertgan emas. Biroq onam: «Hoy, ehtiyot boʻl, adangning jahllari yomon», deb shunchalik uqtirib qoʻyganki, otamizni koʻrishimiz bilan hammamiz yuvosh tortib qolardik.

Tirikchilik vajidan boʻlsa kerak, otam kechalari soat tuzatardi. Qoʻni-qoʻshni, mahalla-koʻyda kimning soati buzilsa, biznikiga olib kelar, otamning hujrasida katta-kichik soatlar muttasil chiqillab turar edi. Onam bizni bu hujraga hech yoʻlatmasdi. Bir kuni ukam ikkalamiz u yerga kirsak, stol ustida kichikroq piyolaning ogʻzidek keladigan zanjirli choʻntak soati yotibdi. Qopqogʻi, oynasi ochilgan, murvatlari bir chekkaga tartib bilan terib qoʻyilgan. Aka-uka oʻzimizcha «ustachilik» qildik. Soatning yurishidan darak yoʻq. Bir mahal narigi uyda onamning sharpasini sezib qoldig-u, sekingina sirgʻalib chiqib ketdik.

Kechqurun otam hujraga kirishi bilan xunob bo'lib qichqirdi:

– Soatga kim tegdi?

– Hech kim kirgani yo'q-ku! – dedi onam hayron bo'lib.

– Hammasini sochib tashlabdi-ku! – otam jahll bilan chiqib keldi. Qo'lida biz «tuzatgan» soat. – Mili yo'q. Egasiga nima deyman!

Ukam ikkalamiz churq etmay mo'ltirab o'tirib-miz. Yaxshi hamki akalarimiz ko'chada, bo'lmasa, hamma ayb o'shalarga tushishi aniq.

Ko'p o'tmay ovqat keldi. Ukamga yog'och qoshiq, menga temir qoshiq tegdi. Ikkalamiz qoshiq talashib qoldik. Ukam u yoqqa tortadi, men bu yoqqa. Ikki orada kosa dumalab, dasturxonga sho'rva to'kildi. Boyagi xunobgarchilik ustiga bunisi ham qo'shildi-yu, biz bir yoqda qolib otam onamni tushirib qoldi. Aka-uka pildirpis bo'lib, in-inimizga kirib ketdik. Onam sho'rlikning qovog'i ko'karib chiqdi. Achindik. Ammo nachora?..

Ertalab tursam, otam ishga ketgan, hovli tomondan ayol kishining shang'illagani eshityapti. Ovozidan tanidim: qo'shnimiz Mo'min akaning xotini. Mo'min aka – ketmonchi. O'zi ham mo'mingina odam. Xotini boshqacharoq. Katta-yu kichik hamma uni Kelinoyi deb chaqiradi. Kelinoyining qiziq odati bor. Ichida gap yotmaydi. Uyida qaysi sholchaga xokandozdan cho'g' tushib, qancha joyi kuygani, qaysi o'g'li sholg'omni yomon ko'rishi, qaysi qizining sochiga sirka oralagani – hammasini birpasda mahallaga yoyib chiqadi.

– Ketaman! – dedi u ovozini baralla qo'yib. – U qo'ymasa, mana man qo'ydim! Ketaman! Ketgandayam uyini vayron qilib ketaman!

Tushundim. Bundan chiqdi, Kelinoyi eri bilan urishgan. Uyida sal janjal chiqsa, albatta, oyi-sinikiga «ketadigan» bo'lib qoladi. Tomosha ko'rish uchun asta mo'raladim.

– Nima bo'ldi o'zi, ovsinjon? – dedi onam sekingina.

– Kecha mani shunday so'kdi, shunday so'kdi, yigitgina o'lgur! – Kelinoyi ikki qo'li bilan sharaqlatib soniga shapatiladi. – Onamni so'kdiya, bo'yingang go'rda chirigur.

– Qo'ying, xafa bo'lmang, – deb onam uni yupatishga urindi.

– Nimaga xafa bo'lmas ekanman? – Kelinoyi yana ham qattiqroq shang'illay boshladi. – Kech-qurun o'sma ezib qo'yuvdim. Shu savil qurib qolmasin, deb qoshimga qo'ya qoluvdim. Ha, moshkichiri jindak tagiga olib, qotib ketibdi. Shungayam ota go'ri qozixonami? «Pardoz-andoz qilgandan ko'ra ovqatingga qarasang o'lasanmi!» deydi-ya, go'rso'xta! Ha, pardoz qilsam, o'ynashimga qipmanmi, qirchiningdan qiyilgur! Qirmochmi, balomi, zahringga yeyavermaysanmi, yergina yutgur! Xah, onamni so'kkan tillaring tanglayingga yopishgur! Tag'in nima deydi, deng? Aybni menga to'nkaydi: tiling bir qarich, deydi. Voy, tilimni gapirgan tillaring jodida qiyma-qiy-ma bo'lsin-a. Yeldek kelib, seldek olmasa aslo rozimasman!

– Qo'ying, ovsinjon, – onam ma'yus jilmaydi. – Oshsiz uy bor, urishsiz uy yo'q... Qarg'amang bechorani.

– Voy nega qarg'amas ekanman? Og'zi-burningdan laxta-laxta qoning kelgurni, nega qarg'amas ekanman? Ketaman!

– Olti bola bilan qayoqqa borasiz, ovsinjon?
– dedi onam kulimsirab. – Jo'jabirdek jonsiz. Shularning shukrini qilsangiz-chi.

– E, oltita bolamni oydingda oyog'im bilan boqib olaman. Oyiginamning tor qorniga siqqan keng uyiga sig'maymanmi? Birov mani ko'kragimdan itarmas. Mana shu ajalning tig'i paroniga uchragur bilan turgandan ko'ra... – Kelinoyi birdan jimib qoldi. Kipriklarini og'ir-og'ir pirpiratib onamga uzoq tikildi-yu, ovozi pasaydi. – Voy, yuzingizga nima qildi?

– O'tin tegib ketdi, – dedi onam sekingina. – Qarasam, o'tin o'lgur qolmabdi. Bolalar o'qishda, adasi ishdalar. Ko'zliroq sarjin ekan, tesha bilan urganimni bilaman... – Onam qovog'ini silab qo'ydi. – Adasi ishdan kelib juda xafa bo'ldilar. «Birpas sabr qilmaysanmi, o'zim yorib bermaymanmi», dedilar.

Men turgan joyimda qotib qoldim. Onam yolg'on gapirardi. Yolg'on gapirardi-yu, negadir bu menga juda yoqar edi...

– Ana! – Kelinoyi tag'in shang'illadi. – Sizning eringiz o'tiningizgacha yorib beradi. Maniki bo'lsa, bir paqir suv olib kelmaydi, qo'lginang sinib akashak bo'lgur. Uyim-joyim deb bo'ynini egmaydi, bo'yniginang kesilgur, eshshak! Xudoyo bo'yniginang hazrati Alining qilichida kesilmasa, u dunyo bu dunyo rozimasman-a!

Ortiq qarab turolmadim. Negadir yig'lagim keldi.

...Hozir ham eri sal qovog'ini solsa, «melisa» bilan qo'rqitib, «o'n besh sutkani» pesh qiladigan ba'zi xotinlarni ko'rsam, onamning qanoatini, Kelinoyining qarg'ishlarini eslayman.

SOVCHILAR

Ishdan charchab qaytdim. Bilamanki, bunaqa paytda televizor ro'parasiga o'tirsangiz, tamom! Bahona o'zidan o'zi topilaveradi. Bosh qurg'ur toliqqani, yangi film boshlangani...

Yaxshisi, xonaga kirib ishlash kerak. Hech bo'lmasa kitob o'qish... Jurnalning yangi sonini varaqlab o'tirsam, eshik taqillab, qassob qo'shni-mizning qizi – Guli kirib keldi.

– Kel, Guli, – dedim jurnaldan bosh ko'tarmay.
– Yaxshimisan?

Guli eshik oldida turib qoldi.

– Ensiklopediya kerak edi, – dedi negadir qovog'ini solib.

– Ana, xohlagan tomingni olaver.

Shunday dedim-u yana jurnalni o'qishga tushdim.

Ko'p o'tmay Guli ishini bitirdi shekilli, eshik oldiga bordi. Ammo chiqib ketmadi.

– Menga qarang, – dedi eshik tutqichini ushlab. – Siz hayotiy muammolargayam aralashasizmi yo nuqul kitob yozaverasizmi?

Rostini aytsam, esankirab qoldim.

Bu qizning falsafa fakultetida o'qiyotganini eshitgandim, mahalladagi eng «modniy» qizlardan ekanini, jinsi shim kiyib yurishini bilardim-u kechagina ko'chada cherta o'ynab yurgan qizaloqdan bunchalik ilmoqli savol kutmagan edim. Beixtiyor jurnalni bir chekkaga surib qo'yib unga tikilib qoldim. Avvalgidek sansirashni ham, sizlashni ham bilmasdim.

– Nima bo'ldi? – dedim dovdirabroq.

Guli kresloga o'tirarkan, qoshini chimirdi.

– Mana, sizlar eskilik sarqitini yo'qotish kerak, u-bu deb yozasiz, to'g'rimi?

Indamay bosh silkidim.

– Unaqa bo'lsa nimaga ko'zingizning oldida bo'p turgan sarqitga qarshi kurashmaysiz?

Ko'rdimki, ro'paramda cherta o'ynab yurgan qizaloq emas, jiddiy odam o'tiribdi.

– Kechirasiz, – dedim sizsirab. – Nima bo'ldi o'zi?

– Sovchi degan gap qayoqdan chiqqan? – Guli jahl bilan qo'l siltadi. – Hali unisi keladi qiyshayib, hali bunisi keladi, tugunini osiltirib!

«E, bo'ldi, gap bu yoqda ekan-da!»

Kulib yubormaslik uchun labimni tishlab, uni yupatgan bo'ldim.

– Qizli uy bozor! Keladi-da, xaridorlar! Yaxshi qiz ekansizki, sovchilar keladi.

– Nima, bozor bo'lib men echkimanmi! – Jahli chiqqanidan Gulining yuzi qizarib, chiroyli kipriklari pирpirab ketdi.

– Hech kim sizni sotib yuborayotgani yo'q-ku, – dedim kulib. – Shunaqa bo'ladi-da taomili!

– Kitobda boshqa gaplarni yozasiz-ku! – Guli jahl bilan qo'l siltadi. – Umrimda ko'rmagan o'g'lini maqtaydi. O'qituvchi deydi. Boshimga uramanmi!

– Balki o'g'li rostdan ham yaxshi boladir...

– Mard bo'lsa o'zi gaplashsin! Onasini elchi qilishga balo bormi? Jinimdan yomon ko'raman, shunaqa lattachaynar yigitlarni!

Bildimki, Gulining o'z «yigiti» bor. Yana yupatdim.

– Sovchi degani keladi. So'raydi, surishtiradi...

– So'ramasayam hammasini biladi.

– O'zingiz xohlagan yigitning onasiyam kela-di-da, bir kun.

U «kelib-kelib senga maslahat solamanmi», degandek hafsalasi pir bo'lib chiqib ketdi. Xona jimjit bo'lib qoldi. Shunda g'alati xayollarga bordim. Sovchi desa muncha hurkmasa bu qiz! Axir ota-onasi oyoq-qo'lini bog'lab birovga berib yuboradigan zamon emas-ku, hozir! Shuni o'yladim-u bir vaqtlar sovchilar bizning ham eshigimizning «turmugini buzgani» yodimga tushdi.

* * *

Erta bahor edi. Kunlar ilib qolgan, ammo yerdan hali qishning zahri ketmagan, unda-munda yovvoyi sarimsoqlar nish urgan, tol novdalari sarg'ish rang olib, hushtak yasashga yaroqli bo'lib qolgan... Opam ishda, akalarim maktabda. Bir o'zim zerikkanimdan darvoza oldida cho'zilib yotgan xariga minib olgancha, burnimni tortib-tortib akamning qalamtaroshida hushtak yasab o'tirardim. Kuchugim oyog'im ostida o'zini oftobga toblab yotar, ora-chora itpashshalarni quvib, dumini tishlar, ammo pashshalar tutqich bermay uchib ketar, zum o'tmay, yana qo'nib g'ashiga tegardi.

Bir mahal kuchugim dik etib turdi-yu, akillagancha yugurgilab qoldi. Ellik qadamcha narida kelayotgan ikki xotinni ko'rdim. Biri paranji yopinib olgan, past bo'yli, qo'lida hassa-tayoq, oqsoqolanib qadam tashlaydi. Yana biri yoshroq, boshiga g'ijim ro'mol o'ragan, atlas ko'ylagining ustidan baxmal nimcha kiygan. Har ikkalasining qo'lida tugun borligini ko'rdim-u darvozadan baqirib kirdim.

– Oyi! Opamga sovchilar kelyapti!

Sovchi xotinlarni uzoqdanoq taniydigan bo'lib qolganman. Albatta qo'lida tuguni bo'ladi. Keyingi paytda uyimizga bunaqa xotinlar serqatnov bo'lib qolgan: kunora har xili kelib ketadi.

Oyim ayvonda cho'kkalab o'tirgancha un elayotgan ekan.

– Voy o'lay, – dedi-yu, ildam o'rnidan turdi. Elakni supraga o'rab, hujraga yugurdi. Zum o'tmay qo'lini yuvib chiqdi-da, mehmonlarni kutib olish uchun shoshildi. Oyimdan oldinroq men yetib bordim. Mehmonlar darvozaga yaqin kelib qolishgan, kuchugim ularning atrofida gir aylanib vovullar, goh unisiga, goh bunisiga «hujum» qilar edi. Ayollar itga qarab-qarab sekin yurib kelishardi. Kuchugimga pakana xotin xunukroq ko'rindi shekilli, paranjisining etagiga yopishdi.

– Yot! – dedim o'dag'aylab.

Kuchuk bo'lsa meni ko'rib ruhlanib ketdi, pakana xotonga koptokdek otildi. Ammo xotin, pakana bo'lsayam balo ekan! Hassasi bilan mo'ljallab bir tushirgan edi, kuchuk oqsoqlangancha angillab qochib qoldi. Ancha nariga borib, orqa oyog'ini yaladi.

– Voy o'rgilaylar! – dedi onam eski qadrdonlarini ko'rgandek, quvonib. – Xush kepsizlar!

U har ikkala ayol bilan quchoqlashib ko'rishdi. G'ijim ro'molli ayol ko'rishayotganda nima uchundir oyimning sochini hidlagandek bo'ldi. Onam pakana xotinning paranjisini qo'lga oldi. Aylanib-o'rgilib, uyga boshladi. Atlas ko'ylakligi esa negadir lip etib oshxonaga kirib ketdi. Zum o'tmay chehrasi yorishib chiqib keldi.

Akamning qalamtaroshini joyiga qo'yish bahonasida sekingina sirg'alib uyga kirdim. Oyim yaqinda ko'milgan tancha o'rniga qo'yilgan xontaxta atrofiga darrov ko'rpacha yozdi. Tokchadan patnis oldi. Patnisda nimalar borligini aniq bilaman: turshak, chaqilgan yong'oq, jiy-

da, oltita zog'ora non, bitta likopchada maydalab qirqilgan kalla qand. Qand tanqis bo'lsa ham oyim bu – mehmonlarga atalgan deb ko'p tayinlagani uchun biz – bolalar unga tegmasdik. Mehmonlar fотиha o'qishdi. Oyim choy quyib uzatdi.

– Endi, o'rgilay, – deb gap boshladi atlas ko'ylakli xotin, uzoq hol-ahvol so'rashganidan keyin, – agar taqdir qo'shgan bo'lsa qarindosh bo'larmiz, degan umidda eshigingizni supurgani keldik.

Oyim indamadi.

– Olib o'tiringlar, – dedi anchadan keyin dasturxonga imo qilib.

– Eshitdik, o'zim o'rgilay, – dedi pakana xotin, – tag-zotli odamlar ekansiz. Bolalar katta bo'lgandan keyin ota-ona zimmasidagi qarzini uzgisi kelib qolarkan. Bizning o'g'limiz ham yaxshi, mo'min-qobil yigit. Muallim...

U, «endi siz gapiring», degandek atlas ko'ylakli ayolga sekin burilib qaragan edi, sochining uchiga taqilgan so'lkavoylari jiringlab ketdi.

– Bizlar ham hurmat ko'rgan odamlarmiz, – atlas ko'ylakli xotin qalin bilaguzuk taqqan qo'llari bilan o'zi keltirgan tugunning bog'ichini yecha boshladi.

– Ovora bo'lmang, aylanay, – dedi oyim uning qo'lidan ohista tutib. – Nasib etsa, hali ko'p borish-kelish qilamiz.

Oyim hech qaysi sovchining dilini og'ritmas, ammo sovchilar tugib kelgan nonni sindirishga yo'l ham qo'ymasdi. Hozir ham shunday qildi.

– Mayli, sizlar ham so'rang, surishtiring, – dedi pakana xotin choy ho'plab. – Qa'nida turamiz. Shunday guzar oldidagi qo'shqavat darvoza. Odilxo'ja desangiz hamma biladi. Mahmud bukurning yonidagi hovli.

– Ovsinim kuyov bo'lmishning onalari! – Atlas ko'ylakli ayol jilmaydi. – Muborak chevar desangiz hamma taniydi. «Zinger» mashinalari bor.

Meni Odilxo'ja-yu Mahmud bukur ham, Muborak chevar-u «Zinger» mashinasi ham qiziqtirmas, ikki ko'zim qandda edi. O'zimning borligimni bildirib qo'yish uchun qalamtaroshni qo'lmdan tushirib yubordim. Oyim yalt etib qaradi-yu, pastki labini tishlab, bilinar-bilinmas bosh chayqab qo'ydi. Bu – «uyat bo'ladi, chiqib ket», degani edi. Qanddan umidimni uzib chiqib ketishdan bo'lak choram qolmadi. Yarim soatdan keyin sovchilar ketishdi. Kuchugimning alami ichida qolgan ekan shekilli, oyimning hayhaylashiga qaramay, sovchilarni ancha joygacha «kuzatib» keldi.

Uch kundan keyin sovchilar tag'in kelishdi. Sochining uchiga so'lkavoy taqqan paranjili xotin bilan yana o'sha novcharog'i. Bu safar novcha xotin qarg'ashoyi ko'ylak kiygan, bo'yniga dur osib olgan edi. Oshxonada ovqat qilayotgan opam darvozadan kirib kelayotgan mehmonlarga ko'zi tushishi bilan tomorqaga qochib ketdi. Bu safar sovchilar uzoqroq o'tirishdi, oyim ularni moshxo'rda bilan mehmon qildi. Kechki ovqatdan keyin opam idish-tovoqni yuvish uchun oshxonaga chiqib ketganida oyim dadamga qaysi kungi sovchilar tag'in kelishganini aytdi.

– Yaxshi, tag-zoti ko'rgan odamlarga o'xshaydi. O'g'liyam muallim emish. Uningiz yo'q, buningiz yo'q deb o'tirmaymiz, boriga baraka qilib to'y qilaveramiz, deyishyapti.

Dadam anchagacha indamadi.

– Surishtirib ko'rish kerak, – dedi oxiri. – Bu – umr savdosi. – Keyin shisha nosqovog'ini olib, nos otdi. – Qizingni ko'ngliniyam bilish kerak.

Shu bilan gap boshqa yoqqa aylanib ketdi. Dadam eski paxtaligini kiyib, kechqurungi smenaga ishga jo'nadi. Biz – aka-ukalarga jon kirdi. «Qushim boshi» o'ynadik, o'rta barmoqni topish o'ynadik. Oxiri o'yindan o'q chiqdi. «Oshxo'rakam kaptar» o'ynayotganimizda akamning boshi ukamning boshiga qattiqroq urilib ketdi shekilli, ukam arillab yig'lay boshladi. Oyim bilan opam koyib-koyib, joy solib berishdi. Hamma uxlab qoldi. Men bo'lsam anchagacha uxlolmay yotdim. Bir mahal tashqarida chaqmoq chaqdi. Ketidan momaqaldiroq gulduradi. Sharillab jala quyib yubordi.

– O'lsin, – dedi oyim o'rnidan turib. – Chakka o'tyapti.

Opam ikkovlari tokchadan tovoqlarni olib chakka o'tadigan joyga qo'yishdi. Ko'zimni yumib yotsam ham qayerdan o'tishini bilaman. Burchakda, sandiqning oldidan, keyin kavshandoz yaqinidan o'tadi.

Opam bilan onam yana joylariga kelib yotishdi. Opam deraza tagiga, oyim – ukamning yoniga. Men bo'lsam chakkaga quloq solib yotibman. «Chak-tik-puk», «chak-tik-puk...» Chakillayveradi, chakillayveradi, xuddi soatga o'xshaydi. Faqat ohangi har xil: «chak-tik-puk...»

Endi ko'zim ilingan ekan, opamning xo'rsin-ganini eshitib yana uyg'onib ketdim.

– Nimaga kelishaveradi, oyi!

– Sovchimi? – dedi oyim. – Keladi-da, qizim. Qizli uy – bozor. Shoh ham keladi, gado ham. Birovning eshigiga umid bilan kelgan odamni xafa qilish gunoh.

Oyimning uyquasi o'chib ketdi shekilli, ovozini ancha balandlatib gapira boshladi.

– Qadim zamonda bir sahoba o'tgan ekan. Oy desa oyday, kun desa kunday, yakka-yu yagona qizi bor ekan. Bir kuni uch joydan uch sovchi kepti. Sahoba sovchilarning dili og'rimasin, deb uchalasigayam rozilik berib yuboribdi. Keyin nima qilishni bilmay, Xudoga nola qipti. O'zi bitta-yu bitta qizim bo'lsa, uch joyga so'z berib qo'ygan bo'lsam, endi nima qilaman, deb yig'labdi. Shunda Xudoning rahmi kelib bir kechada sahobaning sigiri bilan echkisiniyam qiz qilib qo'yibdi. Uchala qiz bir xil emish. Uch sovchi uch qizini to'y-tomoshalar bilan olib ketibdi. Shunda sahoba Xudoga yana nola qipti. Qaysi biri o'zimning qizim ekanini endi qayoqdan bilaman, debdi. Xudodan nido kepti: eshikdan kirib borganingda salom berib kutib oladigan, erini, qaynota-qaynonasini, qayn-bo'yinlarini hurmat qiladigan qiz – o'zingning qizing. Hech kimni hurmat qilmaydigan, shaltoq qiz sigiring. Hech kimni hurmat qilmaydigan og'zi shaloq qiz – echking bo'ladi, debdi. Har xil xotinlar o'shandan tarqalgan emish. Biri esli-hushli, chaqqon, biri – shaltoq, biri adabsiz...

– Kennoyiga o'xshaganmi? – deb yuborganimni o'zim ham bilmay qoldim. Bu shunday kutilmaganda bo'ldiki, oyimning cho'pchagi shartta kesilib qoldi. Keyin opam ikkovlari sharaqlab kulib yuborishdi.

– Voy shayton, uxlamaganmiding?! – dedi opam qaddini rostlab. O'rnidan turdi-da, piligi pasaytirilgan lampali tokcha oldidan o'tib kelib, meni quchoqladi. U yuzimdan, bu yuzimdan o'pdi. Opam urishib beradi, deb qo'rqib turgandim. O'pgani uchun judayam yaxshi ko'rib ketdim...

Ertasiga choydan keyin oyimning mahsi ki-yayotganini ko'rib, mehmonga otlanayotganini sezdim-u darrov ergashdim.

– Menam, menam boraman!

– Mehmonga ketayotganim yo'q, – dedi oyim bosh chayqab. – Ishim bor.

– Boraman, oborasiz!

Onam bir zum ikkilanib turdi-da, rozi bo'ldi.

– Mayli, ammo charchadim, demaysan.

Ona-bola yo'lga tushdik. Yomg'ir kechasi tinib qolgan, ammo yer hamon ko'pchib yotibdi. Oyoq bossangiz bir botmon loy yopishadi. Avval jiy-dazordan, keyin Qonqus ustiga tashlangan yak-kacho'pdan o'tdik. Lopillab turgan yakkacho'pdan o'tayotganda qo'rqdim-u o'tib olgandan keyin shunday suv bo'yida o'sib yotgan sambittollarga angrayib qoldim. Sambittol zo'r! Hushtak yasasa ham bo'ladi, «ot» qilib o'ynasa ham...

– Yur, tezroq, – dedi oyim qo'limdan tutib...

Nihoyat guzarga yetib keldik. Choyxonada odam yo'q hisob, eski namat tashlangan so'rida bir chol oftobda mudrab o'tiribdi, yonida tum-shug'i chegalangan choynak, sopol piyola... Keyin devorlari nurab ketgan otxona oldidan o'tdik. Qovurg'asi sanalib qolgan uchta ot dumi bilan pashsha qo'rib charchoq qiyofada boshini solin-tirgancha mudraydi. Otxona hovlisining burcha-giga uyib qo'yilgan go'ngdan hovur ko'tariladi.

– Qayoqqa ketyapmiz, oyi?

– Keldik, shekilli, – dedi onam atrofga alanglab.

– Qurib ketsin, so'raydigan odam ham yo'q.

Ikki betida tollar, teraklar o'sib yotgan loy ko'chadan yana ozgina yurgan edik, obkashda suv ko'tarib kelayotgan semiz xotin ko'rindi.

– Hoy egachi, shu yerlikmisiz? – dedi oyim, yaqinroq borib.

Semiz xotin obkashni yelkasidan oldi. Ustiga chambarak tashlangan ikki paqir suvni yerga qo'ydi. Harsillab oyim bilan ko'rishdi.

– Mahmud bukurning uylari qaysi, o'rgilay? – dedi onam semiz xotinga iltijoli termilib.

Semiz xotinning rangi o'chib ketdi.

– Bukur bo'lsa Xudo qilgan! – dedi harsillab. – Tavba deng!

Shunday dedi-yu, sharaq-shuruq qilib ilgakni ilgancha obkashni ko'tardi. Shartta burilib ketdi. Sirg'alib-sirg'alib borarkan, obkashi bilan qo'shilib orqaga burildi.

– Ta'na tagi tayg'oq, – dedi harsillab. – Betamiz!

Oyim hang-mang bo'lib qolgan, og'ir-og'ir kiprik qoqar, hozir yig'lab yuboradigan alpozda edi.

– Voy, sho'rim! – dedi pichirlab. – Kelib-kelib xotinidan so'rabman, shekilli.

U hamon sirg'angancha obkashini lapanglatib ketayotgan ayolga anchagacha qarab turdi-da, qo'limdan tutdi.

– Yur, keta qolaylik.

Bu yerga nima uchun kelganimizni tushungandek bo'ldim.

Kecha dadam «surishtirib ko'rish kerak» degan edi. Bundan chiqdi oyim sovchilarni qo'ni-qo'shnisidan bilib olmoqchi.

Choyxona ro'parasida pastak tomiga qora qog'oz tashlangan, derazasining ko'ziga yaltiroq xitoy qog'oz yopishtirilgan sartaroshxona bor ekan. Ichkarida kim borligini bilmadim-u, biroq do'kon eshigi oldidagi yog'och xarrak bo'sh edi. Uch-to'rt qadam yurgandan keyin oyim to'xtab qoldi.

– Sochingni oldiramizmi? – dedi to‘satdan.

Ikkilanib qoldim. Sochimni oldirib borsam, akalarim, jo‘raboshi, albatta, boshimga shapatilab «ustara haqi» olishadi.

– Yura qol, – oyim yelkamga qoqdi. – Soching o‘sib rangingni siqib yuboribdi.

Ochiq eshikdan sekin mo‘raladim. Ichkarida mijozlar yo‘q, oldiga kir peshband taqqan sartarosh devor tomonga qarab choy ichib o‘tirgan ekan. Kechagi yomg‘irda bu yerdan ham chakka o‘tgan shekilli, hujraning xomsuvoq qilingan devoriga uzun-uzun zaxkash iz tushib qolgan. Oyim eshikdan mo‘ralab sekin yo‘taldi.

Sartarosh yelkasi osha burilib qaradi. Mo‘ylovi tekis qaychilangan qisiqroq ko‘zli kishi ekan.

– Jiyanning sochini olamizmi? – dedi o‘rnidan turib. Shundagina uning bitta oyog‘i yog‘och ekanini ko‘rdim. Nosrang galife shimining yog‘och oyog‘idagi pochasini qayirib qo‘yibdi. U taxtalarining orasi ochilib yotgan polni do‘pillatib yaqin keldi. – O‘tir, jiyan, – dedi eski kursiga imo qilib.

Devorga tirab qo‘yilgan xira toshoyna ro‘parasiga o‘tirdim. Oyim boshimdan do‘ppimni yechdi-da, boya sartarosh o‘tirgan kursiga joylashdi.

– Ustarada olamizmi, mashinadami? – sartarosh stol ustida yotgan, soch tolalari yopishgan matoni qoqib-qoqib bo‘ynimga solarkan, onamga yuzlandi.

– Mashinada ola qoling, – dedi oyim.

Sartarosh qutichadan yaltiroq mashinasini oldi. Chakkamga mashinani tirab shiq-shiq qilgan cha sochimni olishga tushdi.

– Nega ixraysan? – Sartarosh boshimni besh barmog‘i bilan changallagan cha dashnom ber-

di. – Askar hamma narsaga chidashi kerak. «Za Rodinu», deb atakaga borsang ham ixraysanmi?

Oyimdan panoh kutib, aksini oynada ko'rish umidida mo'raladim. Biroq ko'zgu shunaqangi xira ediki, o'zimning yuzimni zo'rg'a ko'rardim.

– Siz shu yerlikmisiz? – dedi onam bir mahal.

– Sho'tlikmiz, – sartarosh ishini davom ettirarkan, onamga burilib qaradi. – Nimaydi?

– Men bir xayrli yumush bilan keluvdim, – dedi oyim osoyishta ohangda. – Odilxo'ja deganni taniysizmi? Ayollari chevar ekan. Muborak chevar.

– Nega tanimas ekanman! – Sartarosh tantana bilan ovozini balandlatdi. – Shunday Mahmud bukur bilan qo'shni turadi-da, otxonadan o'tsangiz to'rtinchi darvoza!

– Bir narsani bilmog'chydik, – oyim bir zum jimib qoldi-da, davom etdi. – Xudoyiligingizni aytsangiz: qanaqa odamlar o'zi, tag-zoti qanaqa, asli shu yerlikmi yo boshqa joydan kelishganmi?

– Ha-a-a! Bundoq demaysizmi? – Sartarosh onamning maqsadini tushundi shekilli, bosh irg'adi. – Tag-zoti toza odamlar! Qadimdan shu yerda turishadi. Ota-bobosi bog'bon o'tgan. Katta uzumzori bo'lardi. Shibilg'oni deysizmi, shakarangur deysizmi, echkiemarmi – hammasi shu bog'da bo'lardi. Ana uzum-u mana uzum! Urushning kasofati bilan ko'plari yo'q bo'p ketdi. Qo'li qisqalik qip qoldi bechoralarni!

Sartarosh gapirgan sayin g'ayratga kirar, g'ayratga kirgan sayin mashinani tezroq shiqirlatar, unga sayin sochim ko'proq yulinar edi. Ko'zimdan yosh chiqib ketdi.

– Avlodida yomon odamlar chiqmaganmi? – dedi onam. – Qimorboz, o'g'ri, nashavand deganday...

– Yo‘q! – dedi sartarosh qat‘iyat bilan. – Hammasi yaxshi odamlar.

Onam yengil tortib, xo‘rsinib qo‘ydi.

Endi sochinning orqasini olishga navbat keldi. Sartarosh kaftini botirib, nuqul boshimni pastga egadi. Boshim egilgan sayin paydar-pay burnimni tortaman.

– O‘g‘li-chi? – dedi oyim asosiy maqsadga o‘tib. – To‘laganxo‘ja degan o‘g‘li bor emish...

– Vo! – Sartarosh mashina bandiga tiqilgan bosh barmog‘ini dikkaytirib ko‘rsatdi. – Meravoy bola! Ma‘lim! Maktabda ma‘limlik qiladi.

– Urushga bormaganmi?

– Yo‘q, – sartarosh qitig‘imni keltirib tag‘in bo‘ynimga mashina soldi. Shilt etib burnimni tortdim. – Ma‘limlarni urushga olishmagan. Ammo meravoy bola! Nima, quda bo‘lmoqchimisizlar?

– Qaydam, – dedi oyim sekin. – Taqdir qo‘shgan bo‘lsa...

– Ammo og‘iz solishgan bo‘lsa shu boladan qolmanglar. Tag-zoti ko‘rgan, buning ustiga kimsan, ma‘limni kuyov qilasiz-u jon demaysizmi, singil! O‘zingiz kimning oilasi bo‘lasiz?

Oyim hammasini batafsil aytdi. Dadamni, asli qayerdan kelib chiqqanimizni...

– Yulduzlar yulduzlaringga to‘g‘ri kepti! – dedi sartarosh mashinani puflab-puflab tozalar ekan. – Xudo xohlasa osh yer ekanmiz-da!

Qutulganimga shukr qilib, dik etib o‘rnimdan turdim.

Onam do‘ppimni boshimga kiygazib, sartaroshga pul berdi.

– Iye, qudalardan pul olsak qandoq bo‘larkin? – Sartarosh pulni shimining kissasiga tiqarkan, tayinladi. – Shulardan qolmang, yaxshi odamlar.

Uyga qaytishimiz bilan bir burda zog'orani oldim-u ko'chaga yugurdim. Maydonchada o'ynab yurgan Toy, Vali, jo'raboshi – hammasi paysalga solmay «ustara haqi» olishdi. Ayniqsa jo'raboshi o'rta barmog'i bilan chertganda boshim og'ridi. Lekin chidab turdim. O'zim olib kelgan yangilik bilan hammani qoyil qoldirmoqchi edim.

– Yaqinda biznikida to'y bo'ladi! – dedim maqtanib. – Opamning to'yida rosa osh yeymiz! Keyin quda buvi menga ko'ylak tikib beradi. «Zinger» mashinasi bor!

...Lekin to'y bo'lmadi. Bir oydan keyin ham, bir yildan keyin ham... Bir-ikki marta opam, «kerakmas», deb yig'laganini, oyim, «ko'nglingdagini ayt bo'lmasa», deganini eshitib qoldim.

Tanish sovchilar hamon tez-tez kelib turishar edi. Bir kuni ertalab tursam, oyim yo'q. Tushga yaqin xomushroq qaytdi. Ertasiga opam ishga ketganida, nonushta ustida dadamga qiziq gap aytdi.

– Pishmaydigan savdoga o'xshaydi. Urug'ida jinni bor ekan. To'laganxo'janing katta amakisi uch-to'rt marta jinnixonaga tushgan ekan.

– Bo'lmaydi! – dedi dadam keskin qo'l siltab. – Sovchilar yana kelsa javobini berib yubor.

Bir narsani hech tushunmasdim. O'shanda onam sovchilarning kelib chiqishi qayerdanligi-yu, avlodida yomonotliq odamlar bor-yo'qligini, kasb-kori nima-yu, qarindoshlarida kasallar bor-yo'qligini nima uchun bunchalik surishtirganiga hech aqlim bovar qilmasdi.

Bu savdolar, bu savollar bora-bora yodimdan chiqib ketdi. Biroq kunlardan birida g'alati voqea bo'ldi. Tahririyatda ishlab o'tirsam, egnidagi kiyimidan tortib taqinchoqlarigacha juda yarashgan ko'hlik ayol kirib keldi.

Anchagacha gapni nimadan boshlashni bilolmay uyalib o'tirdi-o'tirdi-da, oxiri dardini ochdi.

– Islom akam ikkalamiz bir-birimizni yaxshi ko'ramiz. Ammo ajrashmasak bo'lmaydi.

Xudo haqi, bunaqa masalalarga aralashishni jinimdan yomon ko'raman.

Ko'hlik juvonga to'g'risini aytdim, o'z hayotinigizni o'zingiz hal qiling, dedim.

Ayol bir zum yerga qarab turdi-da, iltimos qildi.

– Islom akam bilan bir gaplashib ko'rsangiz...

«Islom akasi» kelishini xayolimga ham keltirmagan edim. Uch kundan keyin eshikdan har jihatdan mukammal yigit kirib kelib o'zini tanishtirganida hayron qoldim. Ikkovlari bir-biriga shu qadar munosib ediki, shunday oilaning ajrashmoqchi ekaniga achinib ketdim. Gapni nimadan boshlashni bilmay garangsib turgan edim, Islomning o'zi muddaoga o'tdi.

– Xotinim meni, men xotinimni sevaman. Bolamiz yo'qligiga xafaman. Ammo choramiz ham yo'q!

– Hozirgi zamon tibbiyoti uchun shuyam muammo bo'ptimi, – dedim Islomni yupatib. – Uchrashib ko'ringlar axir.

Islom ma'yus jilmaydi.

– O'zim vrachman. Vrach bo'lganim uchun xotinimning tug'ishini xohlamayman.

Butunlay esankirab qoldim.

– Nega axir? Bir-birlaringni sevsangiz. Munosib bo'lsangiz...

– Men vrachman, – dedi Islom yana bo'g'iq ovozda. – Genetikani yaxshi bilaman. Xotinimning o'g'il tug'ishidan qo'rqaman. – U yana

xo'rsindi. – Qo'rqaman. Umuman, hammasiga o'zim aybdorman. Nazirani sevardim. Xudbinlik qildim. Boshida aytishim kerak edi.

U nimanidir, juda muhim narsani aytishga ikkilanar edi.

– Mayli, – dedi nihoyat. – Rostki, sizga yuragimni ochdimmi, bu yog'iniyam aytishim kerak. Mening buvam – dadamning otasi «shz» bo'lgan.

– Nima u «shz»? – dedim daf'atan tushunolmay.

– Shezofreniya kasalligi. Ruhiy xastalikni tibbiyotda shunaqa deyiladi. Bu – naslga o'tadigan dard. Ota avlodida bo'lsa o'g'ilgami, nevaragami, xullas, kimgadir o'tadi.

– Qiziq ekansiz, – dedim uni yupatib. – Vrachlar vahimachiroq bo'ladi o'zi! O'tmasa-chi!

– O'tsa-chi! – Islom mahzun qiyofada boshini quyi soldi. – Men-ku mayli, Nazirada nima ayb? Ruhiy xasta bola bilan umrbod ezilib yuradimi?!

Yana allanimalar deb ko'nglini ko'targan bo'ldim. Islom mahzunlik bilan jilmayib o'tirdi-o'tirdi-da, indamay chiqib ketdi.

...Shunda chakka o'tgan o'sha kecha, erta bahorda oyim bilan loy kechib, Qa'niga borganimiz, kekxa satarosh, yana ko'p narsalar yodimga tushdi. Onamni qo'msash aralash sog'inch tuyg'usi vujudimni sirqiratib yubordi. Shu paytgacha o'zim tushunmay yurgan ko'p haqiqatlarni anglagandek bo'ldim.

...Qaysi kuni metro stantsiyasi oldida Gulini ko'rib qoldim. Yonida baland bo'yli, jingalak sochli yigit. Mo'ylovi o'ziga xo'p yarashgan. U Gulining jajji sumkachasini ko'tarib olgan. Guli uni qo'ltiqlab kelar, yigit xushchaqchaq bo'lsa kerak, allanimalarni gapirar, Guli xandon otib kular edi.

Uch kundan keyin Gulini ko'chada uchratdim.
– Yaxshi bolaga o'xshaydi, – dedim o'sha yigitni eslab.

– Kim?

– O'sha kungi yigit. To'y qachon?

Guli qizardi. Ammo quvonchini yashira olmadi.

– Farhod akam yoqdimi sizga? – dedi jilmayib.

– Yoqdi, – dedim rostini aytib. – Kasbi nima?

– Oshpaz, – Guli yana jilmaydi. – Shefpovar.

– Qarindoshlaring emasmi?

Guli «yo'q» degandek bosh chayqadi.

– Qayerlik ekan o'zi?

Guli hayron qolib chiroyli kipriklarini pipiratdi.

– Buning nima ahamiyati bor?

– Mabodo avlodidan o'g'rimi, nashavandmi chiqmaganmi? – Beixtiyor og'zimdanda onamning savoli chiqib ketdi.

Guli birdan jiddiy tortdi. Qoshini chimirdi.

– Nima deganingiz bu?

– Jinni-chi? Mabodo qarindosh-urug'larida ruhiy kasallar yo'qmi? Surishtirib ko'ring.

Guli ko'zimga tikilib turdi-da, sekin-sekin orqasiga tisarila boshladi. Nariroqqa borib birdan yugurib ketdi. Chamasi meni, esdan og'ib qolgan, deb o'yladi.

ERMON BUVANING TILAGI

Agar dunyoda ikkita beozor odam bo'lsa bittasi Ermon buva. Agar dunyoda ikkita beozor odam bo'lsa yana bittasi – Ermon buvaning kampiri – Habiba buvi. Mabodo dunyoda ikkita yuvosh sigir bo'lsa bittasi Ermon buvaning ola sigiri. Agar shunaqa sigir dunyoda bitta bo'lsa shu sigirning o'zi.

Ermon buvaning chap oyog'i oqsoq: hassa bilan yuradi. Sigirining o'ng shoxi singan. Ola sigirning shoxi qanday singanini hech kim bilmaydi. Ammo Ermon buvaning oyog'i nega oqsoqligini hamma biladi. Biladi-yu, hamma har xil gapiradi. Oyimning aytishiga qaraganda, Ermon buvaning oyog'i bosmachilar bilan urushda singan emish. Dadam bo'lsa boshqacha tushuntirgan. Qishloqni bosmachi bosganida Ermon buva daraxtga chiqib ketayotganda yiqilib oyog'i cho'loq bo'p qolganmish.

Xullas, nima bo'lgandayam u oqsoqlanib yuradi. Bahor paytlari ola sigirini yetaklab kelib qoladi. Qo'lida hassa, sigirining butun shoxiga tuguncha ilib qo'yilgan. O'tloqqa yetganidan keyin sigirning shoxidagi tugunchani oladi-da, o'zini qo'yib yuboradi. Belidagi qiyiqchasini tol soyasiga tashlab «bismillohu rahmonur rahim» deb maysa ustiga yonboshlaydi. Ola sigir shundayqina uning yonida poyezddek pishillab o'tlashga tushadi. Ora-chora shu ishima ma'qulmi, degandek egasiga qarab-qarab qo'yadi. Shunaqa yuvosh sigirki, bolalar tagiga kirib emsa ham hoy, nima qilyapsan, deb qayrilib qaramaydi. Biroq bolalar Ermon buvani ham, sigirini ham qattiq hurmat qilishadi. Hatto jo'raboshimiz ham buvani ko'rish bilan yuvosh tortib qoladi, ikki qo'lini ko'ksiga qo'yib:

– Assalomu alaykum, buvajon, – deb salom beradi.

– Vaalaykum assalom, mullo bo'ling, tasadduq, – deydi Ermon buva salmoqlab. Baribir uning ovozi salmoqli chiqmaydi: xotinlarnikidek ingichka, ammo nihoyatda mehribon.

Uni har ko'rganda oyim aytib bergan Xizr esimga tushadi. Nega deganda Ermon buvaning sochi

ham, soqoli ham, hatto ko'ziga qayrilib tushgan o'siq qoshlarigacha oppoq. Oppoq yaktak, lozim kiyib yuradi. Habiba buvi kiyimini doim top-toza qilib yuvib, dazmollab beradi. Yaktagining delvagay yoqasidan ko'rinib turgan ko'krigidagi tuklariyam oppoq. Faqat ikki yuzi qip-qizil. Oyimning aytishiga qaraganda, farishtali odamning yuzidan nur yog'ilib turarmish. Farishtaning qanaqa bo'lishini bilmayman-u, ammo Ermon buvani yaxshi ko'raman. Judayam yaxshi ko'raman.

U yonboshlab yotganicha yaktagining cho'n-tagidan nosqovog'ini chiqarib bir otim nosni tili tagiga tashlaydi-da, ko'zlarini qisib bahor oftobiga tikilgancha hassasini chertib xirgoyi qiladi:

*«Tolda chumchuq sayraydi,
Ko'rsam ko'nghim yayraydi...»*

Shunda endi yo'lga kirgan ukam ishtonchan chopqillagancha uning yoniga keladi. Ermon buva xirgoyisini to'xtatadi. Ukamning buti orasiga qo'l cho'zib hazillashadi:

– Nosdan bering, otam, nosdan bering.

Ukam qitig'i kelib qiqirlab kuladi. Ermon buva tirnoqlari qiyshayib ketgan barmoqlarini hidlagan bo'ladi-da, ataylab aksa uradi.

– Ap-ap-ap-shu! Voy-bo'! Nosingiz zo'r ekan-ku, otam!

Ukam huzur qilib qiqirlaydi. Nariroqqa qochib boradi-da, tag'in buvasiga «nos bergisi» kelib qoladi. Qaytib keladi. Keyin hammasi yangitdan boshlanadi.

Bir mahal oyim maydon chekkasida turib meni imlab chaqirayotganini ko'raman-u yuguraman. Oyim qo'lidagi obdastani uzatadi.

– Ma, buvanga oborib ber.

Bilaman, obdastada iliq suv bor. Bir qo'lim bilan obdastaning bandidan, ikkinchi qo'lim bilan jo'mragidan tutib halloslab chopib kelaman.

– Mang, buva!

Ermon buva hayron bo'lgandek qarab turadi-da, mamnun jilmayadi:

– Peshin bo'p qoldi deng, qoravoy? Barakalla! Umringizdan baraka toping, Poshsha qizim sizlarning rohatingizni ko'rsinlar.

Shunday deydi-da, bir qo'lida hassa, bir qo'lida obdasta panaga o'tadi. Bir ozdan so'ng yuz-qo'lini artib qaytib keladi. Qiyiqchani joynamoz qilib o't ustiga tashlaydi-da, pichirlab uzoq namoz o'qiydi. Bolalar jimib qolishadi. Nihoyat u cho'kkalab o'tirganча ovozini chiqaradi.

– Ilohi omi-in! Yurtimiz tinch bo'lsin, u dunyo-yu bu dunyo qirg'inbarot bo'lmasin, Ollohu akbar.

Bolalar-u qizlar chuvillashib baravar salom berishadi. Ermon buva alik oladi-da, chordana qurib o'tiradi. Boyagi tugunni shoshilmasdan yechadi.

– Qani qoravoylar! Qani popuklar, – deydi qandaydir tantanavor ohangda. – Dasturxonga marhamat. Uyalmanglar, tasadduqlar!

Dasturxonda zog'ora nonmi, arpa nonmi bo'lgan kuni hammamizga bayram. Ko'pincha unisiyam bo'lmaydi, bunisiyam. Biroq tut-mayiz albatta bo'ladi. Tut-mayizni yeb olsangiz darrov qorningiz to'yadi. Shunaqa shirin, shunaqa mazali! Men bir kaft mayizni og'zimga tashlayman-uyga g'rillayman. Oyim albatta choy damlab qo'yg'an bo'ladi. Olma choymi, boshqami, ishqilib choy-da! Shunday qilib hammamiz birgalashib ovqatlanamiz. Oxirida Ermon buva dasturxonga fotiha o'qiydi.

– Yaratgan neʼmatingga shukr! – deydi ingichka ovozda. – Ilohi omi-in! Yurtimiz tinch boʻlsin, u dunyo-yu bu dunyo qirgʻinbarot boʻlmasin, Ollohu akbar!

Ana undan keyin Oltmishvoyning taʼrifi boshlanadi. Oltmishvoy Ermon buvaning oʻgʻli. Habiba buvi koʻp tuqqan. Hammasi chillasi chiqmasdan oʻlib ketgan. Ammo Oltmishvoy boshqacha yigitda! Bittayam kasal boʻlmagan. Menday paytida otni egarlab oʻzi choptirgan. Joʻraboshimizday boʻlganida ketmon bilan bir tanob yerni hash-pash deguncha agʻdarib tashlagan. Oltmishvoy ana shunaqa yigit!

Avvaliga Habiba buvi oltmishta tuqqani uchun Oltmishvoyning oti shunaqa deb oʻylagan edim. Yoʻq, keyin tushundim. Oltmishvoy Ermon buva oltmishga kirganda tugʻilgan ekan.

– Mening Oltmishvoyimdaka yigit dunyoda yoʻq, – deydi Ermon buva har kungi gapini qaytarib. – Bunaqa yigitni Xudo bitta yaratgan-u qolipini sindirib tashlagan! – U oʻzining hikoyasidan oʻzi zavqlanib ketadi. Nosqovogʻidan kaftiga moʻlroq solib tilining tagiga tashlaydi. – Mana, hozir nemisning dodini berib yuribdi. Oʻziyam Azob dengiz degancha bor-da, tasadduq! Bir shamol tursa bormi, har suv koʻtariladiki togʻdek keladi. Ammo mening Oltmishvoyim azobdan qoʻrqmaydi. Rosa savalayapti, pashist demaganni! Komandiri mazasi yoʻq bola ekan! Oltmishvoy giroy boʻlib oʻldi, deb yozibdi... – Ermon buva birdan jimib qoladi. Oppoq quyuv qoshining tagidagi koʻzlari negadir yiltirab ketadi. Kuladimi, yigʻlaydimi hech kim bilmaydi. – Mana, meni aytdi dersizlar, – deydi ovozi titrab. – Erta-indin kirib keladi.

Qo'sha-qo'sha orden taqib kirib keladi. O'shanda kamandiriga xat yozaman. Oltmishvoyga aytib turaman, o'zi yozadi. Sen bola, deyman, mazasi yo'q bola ekansan, deyman. Mana, Oltmishvoyim keldi-ku, giroy bo'lib kirib keldi-yu, deyman.

Ermon buva sukutga cho'kadi. Bolalar ham, qizaloqlar ham jimib qolishadi. Ermon buva nosini tupuradi. Kaftining orqasiga labini artib sigiriga qarab qo'yadi.

– Oltmishvoyim kelsa sigirni sotib to'y qilamiz, – deydi orzimandlik bilan. Keyin hassasini chertib xirgoyi qiladi:

*«Tolda chumchuq sayraydi,
Ko'rsam ko'nglim yayraydi...»*

Ermon buva qo'shiq aytadi. Men bo'lsam unikiga oyim bilan borganim, Oltmishvoyning suratini ko'rganimni eslab ketaman. Aslida Ermon buvaning uyi hammamizniki. Ayniqsa, tut oqarishi bilan qishloqning hamma bolasi Ermon buvanikiga ko'chib boradi. Uning devori juda past. Eshak minib o'tsangiz, hovlisi ko'rinib turadi. Lekin bu hovliga devorning keragiyam yo'q. Eshik doim ochiq turadi. Kirib borishingiz bilan doka ro'molini u yoqqa tashlagan, bu yoqqa tashlagan Habiba buvi peshvoz chiqadi.

– Voy uyingga bug'doy to'lgurlar, voy ko'paygurlar, kela qolinglar, – deydi ovozi tovlanib. O'sha zahoti bolalar tutga tarmashadi. Tut ham egasiga o'xshagan. Hovlining yarmini egallab yotadi-yu, ammo tik o'sganmas. Shoxlari tarvaqaylab ketgan. Bemalol osilib chiqaverasiz. Shunday bo'lsayam, Habiba buvi bolalarni tutga chiqarmaydi.

– Hoy ko‘paygur, osilma! – deydi chirqillab. – Yiqilib ketasan. Hozir buvangni chaqiraman!

Zum o‘tmay ayvon yonboshidagi pastak hujradan hassasiga tayanib Ermon buva chiqadi.

– Iye, qoravoylar, kep qopsizlar-da! – deydi quvonib. – Qani, kampir, chodirni opchiq.

Habiba buvi qirq yamoq bo‘lib ketgan chodirni olib chiqadi. Kamida o‘ttizta bola qaldirg‘ochdek tizilib chodirning to‘rt tarafidan ushlab turadi. Ermon buva oqsoqlagancha tut tagiga boradi-da, inqillab-sinqillab shoxga minadi. Habiba buvi pastdan turib uzun tayoq uzatadi. Ermon buva «bismillo» deb tayoqni bir urishi bilan duv etib tut yog‘iladi. Tut bo‘lgandayam shunaqangi tutki, har bittasi pilladek keladi. Bolalar chodirni qo‘yib yuborgancha qiy-chuv qilib o‘rtaga tarmashadi. Yuqorida Ermon buvaning ingichka tovushi keladi.

– Shoshmanglar, popuklar, shoshmanglar, qoravoylar, yana besh-o‘n marta qoqay, ham-malaringga yetadi.

Qarabsizki, hammamiz tutga to‘yib olamiz. Ayvonda esa uchta kattakon xum qatorlashib turadi. Har bittasi mendek keladi. Habiba buvi shinni pishirib shu xumlarga to‘ldirib qo‘yadi. Qish bo‘yi qachon kelsangiz, shinniga to‘yasiz.

Shunday qilib, Ermon buva har qachon Olt-mishvoyni gapirganida oyimga ergashib ularnikiga borganim esimga tushadi. Ayni tut pishig‘i edi. Ermon buva tut qoqib berdi. Habiba buvi yuvib tozalab sopol laganga to‘ldirib keldi. Maza qilib yedik. Keyin Habiba buvi kuyunchaklik bilan tushuntirdi.

– Tut yurakni o‘rtab yuboradi, ko‘paygurlar. Yuringlar, choy ichamiz.

Oldinma-keyin tizilishib pastak hujraga kirdik. Tokchalarga eski barkashlar bezak qilib qo'yilgan xonaga kirishim bilan eng avval nonga ko'zim tushdi. Bunaqangi chiroyli nonni birinchi ko'rishim edi. Ustiga sedana sepilgan, qip-qizil patir non. Qiziq, nonni negadir devorga mixlab qo'yishibdi. Bir chekkasi kemtik.

– Oyi-i, non! – dedim yalinib.

Oyim yarq etib qaradi-yu, labini tishlab bosh chayqadi. Bildimki, onam uyalyapti. Endi Habiba buviga tarmashdim. Bilaman, dunyoda Habiba buvidan saxiy odam yo'q.

– Buvi, non, – dedim yana o'sha ohangda. Devordagi nonni ko'rsatdim. – Buvi, no-o-on!

Qiziq, negadir Habiba buvi bu safar saxiylik qilmadi.

– Bu nonga tegib bo'lmaydi, ko'paygur, – dedi boshimni silab. – Qorningni qorachig'idan aylanay, tegib bo'lmaydi. Bu non Oltmishvoy akangniki. Ko'rdingmi, bir chetini tishlab ketgan. Kelganida yana bitta tishlaydi-da, qolgani-ni senga beraman. Ana, Oltmishvoy akang ham senga qarab turibdi.

Qarasam, nonda chindan ham Oltmishvoy aka-ning tishlagan izi ko'rinib turibdi. Nonning tagida esa o'zining surati. Surat negadir sarg'ayib ketgan. (Habiba buvining ko'z yoshi tomaverib sarg'ayib ketganini keyin tushunganman.) Suratda dengizchilarning kokildor shapkasini kiygan qopqora yigit jilmayib turibdi.

– Qurut yeysanmi? – dedi Habiba buvi yana boshimni silab.

Oyimga qarasam, qovog'ini solib turibdi. Indamay qo'ya qoldim. Tashqariga chiqqanimizdan keyin onam dashnom berdi.

– Uyatga o'ldirding-ku, bolam. Nonni Oltmishvoy akangga atab qo'yishibdi, bildingmi? Oltmishvoy akangdan qoraxat kelgan, tushundingmi?

Nimani tushundim, nimani tushunmadim, bilmayman-u, ammo Ermon buvaning gaplariga ishongim keladi. Erta-indin Oltmishvoy aka giroy bo'lib keladi. Ermon buva uning komandiriga xat yozdiradi. Sen yaxshi bolamas ekansan, deydi. Mana, Oltmishvoyim giroy bo'p keldi-ku, sen bo'lsang uni o'ldi deyapsan, deydi... Keyin ola sigirni sotib to'y qilishadi.

Ermon buva Oltmishvoy akaning ta'rifini rosa keltirganidan keyin har kuni aytadigan afsonasini boshlaydi. Shu cho'pchagi menga hech yoqmaydi: qo'rqaman. Ammo hadeb qaytaravergani uchun yodimda qolgan. Qiziq, negadir jo'raboshimiz xuddi shu cho'pchakni yaxshi ko'radi.

– Buva, – deydi yalinib. – U yurt bilan bu yurt-ni aytib bering.

Ermon buva jon deb rozi bo'ladi.

– Bo'пти, qoravoylar, popuklar, yaqinroq kel-inglar.

Aytmoqchi, Ermon buva hech qaysimizni otimizni bilmaydi. O'g'il bolalarning hammasi uning uchun qoravoy, qizlarning hammasini oti popuk. Bundan tashqari hech kimni sen demaydi, hammani sizlab gapiradi.

U nosni yana otib oladi-da, afsonasini boshlaydi:

– Bir bor ekan, bir yo'q ekan... Bir-biri bilan qo'shni turadigan ikkita yurt bor ekan. – Ermon buva birdan jimib qoladi-da, qizlardan biriga dashnom beradi. – Hoy popuk, ukangizni burnini artib qo'ying, tasadduq!

«Popuk» birovning ukasi bo'lsayam, etagini qayirib yonida o'tirgan bolaning burnini artishga majbur bo'ladi.

– Barakalla! – deydi Ermon buva mamnun bo'lib. – Shunday qilib desangiz, u yurtdagilar ham, bu yurtdagilar ham tinchgina bug'doyni sepib, molini boqib yurarkan. Ammo-lekin tasadduqlar, g'alamis degani o'sha zamonlardayam bor ekan-da! O'rtaga g'alamis aralashib ikki yurtning orasini buzibdi. U yurtning ichiqora odamlari o'z podshosini yo'ldan uribdi. «Bu yurtda shunaqangi yaylovlar borki ot minib uch kun choptirsangiz u boshidan bu boshiga yetolmaysiz», debdi. «Bosib olsangiz xazinangiz oltinga to'ladi», debdi. Bu yurtning ichiqora odamlariyam o'z podshosini ko'ngliga g'ulg'ula solibdi. «U yurtda shunaqangi bog'-rog'lar borki, jannatga o'xshaydi», debdi. «Bosib olsangiz xazinangiz oltinga to'ladi», debdi.

Ermon buva nosini tupurib birdan Toyga ko'zi tushib qoladi.

– Iya, qoravoy, sizniyam burningiz oqib ketdi-yu, artib oling, tasadduq!

– Qo'yavering, buva! – deydi jo'raboshimiz bilag'onlik qilib. – Artgani bilan foydasi yo'q. Buniki qaynab chiqaveradi.

Toy jahl bilan «shilq» etib burnini tortadi. Zum o'tmay yana oqib ketganiga parvo qilmaydi. Ermon buva bo'lsa berilib hikoya qiladi.

– Shunday qilib, u yurtning podshosi ham, bu yurtning podshosi ham lashkar to'plashga kirishibdi. Tag'in qanaqa lashkar deng! Har bittasi mening Oltmishvoyimga o'xshagan norg'il yigitlar emish. Yigitlarning mo'ysafid otalari, kekxa onalari g'amboda bo'lib qolishibdi. Urushdan kimga foy-

da-yu, kimga ziyon, deyishibdi. Urush qilib xazinasini boyitadigan podsholar-u bolamizni ajalning og'ziga yuboradigan bizmi, deyishibdi. Ammo kambag'alning dodini kim eshitardi, tasadduqlar! U yurtning lashkari bu yurtnikiga ot suribdi. Bu yurtning lashkari u yurt ustiga bostirib boribdi. Shunday qilib desangiz, qirg'inbarot boshlanibdi. Ne-ne oydek qizlar oyoqosti bo'пти, beshikdagi bolalar onasidan, onalar bolasidan ayrilibdi. Popukday qizlar, nozaninday juvonlar, norasida bolalar Xudoga nola qilishibdi. «Podsholar bir-birining yurtini bosib olaman desa bizda nima gunoh», deyishibdi. «Nimaga bizni onamizdan judo qilasan, akamizdan ayirasan?» deyishibdi. Lekin ularning nolasi Xudoga yetib bormabdi.

Ermon buva jimib qoladi. Xazinasini oltinga to'ldiraman deb urush ochgan u yurtning podshosini ham, bu yurtning podshosini ham yomon ko'rib ketaman. Onalarni bolasidan, bolalarni onasidan judo qilgan u yurtning g'alamis odamlarini ham, bu yurtning g'alamis odamlarini ham yo'q qilib tashlagim keladi.

– Iya, qoravoy, ishtonni ko'taring, ishtonni, – deydi u kulimsirab. – Bulbulingiz ko'rinib ketdi-ku, tasadduq.

Shosha-pisha ishtonni ko'taraman.

– Barakalla, tasadduq! – deydi Ermon buva jilmayib. – Umringizdan baraka toping... Shunday qilib, qirq yil qirg'in bo'libdi. U yurt ham, bu yurt ham vayronaga aylanibdi. Yo tavbangdan ketay, tasadduqlar, ne-ne daryolar qurib ne-ne bog'lar kultepaga aylanibdi. Boringki, yilt etgan bitta giyoh qolmabdi. Tikkaygan bitta daraxt qolmabdi. Jamiki parrandalar-u darrandalarga qiron keпти.

Oxiri daraxtlar-u o't-o'lanlar, daryolar-u qushlar Xudoga nola qipti: «Urushni qiladigan-ku odamlar, bizda nima gunoh», debdi. «Sen bizni odamlar uchun yaratgan eding-ku, nimaga odamzod bizga qiron keltiradi», debdi. «Odamzodning fe'li shunaqa yomon bo'lsa biz nima qilaylik», deb yig'lashibdi. Ana o'shanda Olloyi taoloning qattiq qahri kepti. U yurtni ham, bu yurtni ham cho'l-biyobonga aylantirib tashlabdi. U yurtda ham, bu yurtda ham, bironta qimirlagan jon, na bitta daraxt, na bitta o't-o'lan, na bir tomchi suv – hech nima qolmabdi. O'shandan buyon oftob ham shu yurtlarni chetlab o'tarmish. Shamol yaqiniga bormasmish. Qush uchmasmish. U yurt ham, bu yurt ham zimistonga aylanib qolgan emish.

Ermon buva nosini tupurib chuqur xo'rsinadi. «Ana shunaqa gaplar», degandek ma'nodor bosh chayqab qo'yadi.

– Mana, tasadduqlar, pashist deganiyam jazosini oldi-ku. Meni Oltmishvoyim ham pashistni jazosini beraman deb qilich o'ynatib yuribdi-da. Bo'lmasa Azob dengizda suzish osonmi! – U menga qarab ko'zini qisib qo'yadi. – Oltmish akangizni-chi qilichi bor. Alpomishnikiga o'xshab qirq gaz keladi. Qaytib kelgandan keyin o'sha qilichni sizga beraman.

...Ermon buva va'da qilgan Oltmishvoy akaning qirq gazli qilichi menga nasib etmadi. Uning o'zi ham, qilichi ham urushdan qaytmadi. O'sha yili birinchi qor tushgan kuni Ermon buva yana bitta afsona aytib berdi. Bu cho'pchakni atigi bir marta aytgan bo'lsa ham negadir xotiramda saqlanib qoldi.

Kechqurun Ermon buvaning ayvoniga to'plan-dik. Tashqarida gupillab yirik-yirik qor yog'ar,

ayvon oldiga o'zimiz tut qoqib yegan qirq yamoq chodir tutib qo'yilgan, sovuq edi. Hammamiz sandalga oyoq tiqib o'tiribmiz. Oyoq iligani bilan badandan muz o'tib ketgan. Sandal ustiga bir qop ko'sak uyub tashlangan. Ermon buvaning aytishiga qaraganda o'n pud ko'sakni chuvish zimmamizga tushgan emish. Ertagacha chuvib bo'lmasak, brigadir Haydar shamol xafa bo'larmish. Ko'raklar sovuqda muzlab qolgan, ushlangiz qo'lingizni uzaman, deydi. Ikkita tokchaga bittadan lip-lip chiroq qo'yilgan. Chiroqlarning piligi lipillagan sayin xotinlarning devordagi bahaybat soyalari ham afsonaviy devlardek sakrab-sakrab ketadi. Xotin-xalaj indamay ko'rak chuydi. Bir qopi tugashi bilan Ermon buva ikkinchi qopni eski dasturxonga ag'daradi... Qo'lim akashak bo'lib qoldi. Buning ustiga ko'rak tikandek qotib qolgan. Paxtasini sug'urib olguncha tirnog'ingiz orasiga kirib qonatib yuboradi. Ermon buva menga qarab-qarab qo'yadi.

– Qo'lni isitib oling-da, qoravoy!

Oxiri onamning ham toqati toq bo'ldi.

– Paxtasiyam o'lsin! – dedi zorlanib. – Qo'limda qo'l qolmadi-ya!

Ermon buva sokin bosh chayqadi.

– Unaqa demang, Poshsha qizim, – dedi ingichka ovoz bilan. – Gunoh bo'ladi. Paxta jannatdan chiqqan, tasadduq!

U qishda ham delvagay ochib yuradigan yaktaning cho'ntagini uzoq kavlashtirib nosqovog'ini topdi. Tagiga uch-to'rt urib nos otdi.

– Paxta jannatdan chiqqan, – dedi ishonch bilan. – Men sizlarga bir hikmatni aytib beray, tasadduqlar.

Shunday deb men eshitmagan afsonani aytib berdi.

– Qadim zamonda bir yurtni yov bosibdi. Odamlar qal'a ichiga berkinib olishibdi. Yov shaharni o'rab olib kutaveribdi, kutaveribdi. Oxiri qal'a ichidagilar ham, yov ham holdan toyibdi. Qamalda qolganlarning ochlikdan sillasi quribdi. Odamlar oqsoqol oldiga borib, bo'ldi endi, shaharning darvozasini ochib beramiz, deyishibdi. O'zimiz och, bolalarimiz yalang'och, otlarga yem yo'q, o'tin yo'q, deb nolishibdi. Ammo oqsoqol dono kishi ekan. – Ermon buva tantana bilan qaddini kerib qo'yadi. – Bir hujraga yig'ib qo'ygani allaqancha g'o'zapoyani opchiqibdi. Paxta degani jannatdan chiqqan, menga ishonanglar, tasadduqlar, debdi. Buni qarangki, chol aytgan gap to'g'ri chiqibdi. Paxtaning momig'ini askar bolalarning yarasiga bosishibdi. Tolasini yigirib bo'z to'qishibdi, kiyim tikishibdi, chaqaloqlarga yo'rgak qilishibdi, chigitni yog'ini eritib go'sht qovurishibdi. Kunjarasini otlarga berishibdi. G'o'zapoyani yoqib uylarni isitishibdi. – Ermon buva ovozi yanayam balandlatadi. – Qarab-sizki, yovning holi tang. Sichqonning ini ming tanga bo'lib ketibdi. – Ermon buva namatni qayirib nosni tupuradi. Tomog'ini taqillatadi. – Ana, ko'rdinglarmi paxtaning xosiyatini, tasadduqlar. Qani, kampir, shinnidan opke. Bir maza qilaylik!

Habiba buvi ildam o'rnidan turib xumga sopol piyolani botiradi. Yana bir marta... Keyin yana bir marta. Birpasda ayvonni tut shinnining isi tutib ketadi...

...O'sha birinchi qor tushgan kuni Habiba buvini oxirgi marta ko'rayotganimni bilmagan ekanman. Hali yangi yil kelmasidan ketma-ket qor yog'ib qahraton sovuq boshlandi. Shunday

kunlardan birida ertalabki choydan keyin onam to'satdan so'rab qoldi.

– Ermon buvangnikiga borib kelamizmi?

Quvonib ketdim. Ermon buvanikiga bo'ladi-yu, yo'q deymanmi!

– Shinni yeyishgami? – dedim hovliqib.

Onam ohista bosh chayqadi.

– Yo'q. Habiba buvi zotiljam bo'p qopti. O'tini yo'qmish. Ko'mir oborib beramiz.

Bultur o'zimizning o'tinimiz qolmaganida qanaqa ahvolga tushganimiz esimdan chiqqanmas. Shuning uchun bo'lsa kerak, bu yil dadam ko'mirni yaxshilab g'amlab qo'ygan edi.

– Menam oboraman! – dedim irg'ishlab. – Qopda oboraman!

– Bo'pti, – oyim boshimni siladi. – Sen qop ko'tarolmaysan, chelakda oborasan.

Dadam ishda, akalarim maktabda. Opam echki sutini sotish uchun shaharga ketgan. Uyda oyim, ukam qolgan. Ukamni amallab beshikka tiqdik. Oyim aldab-suldab uxlatdi. Oshxonaga kirib qopga ko'mir soldik. Men og'zini ochib turdim, oyim xokandoz bilan soldik. Sandalga yirik ko'mir bo'lmaydi. Albatta kukunidan solish kerak. Tez cho'g' oladi, uzoq turadi. Onam har gal xokandozni bo'shatganida qop-qora chang ko'tariladi. Bir zumda oyimning ham, mening ham og'iz-burnimiz qorayib ketdi. Keyin kichikroq paqirga men ko'mir to'ldirdim. Ikkalamiz yo'lga tushdik. Onam burni yerga tekkudek bo'lib enkayganча qorda chuqur-chuqur iz qoldirib yurib ketdi. Ketidan men ergashdim. Kichkinagina chelak avvaliga yengil tuyilgan edi. Ellik qadamcha yurmasimdan juda og'irlashib ketdi. U

qo'limdan bu qo'limga olaman, bu qo'limdan u qo'limga olaman, sirg'anib-sirg'anib ketaman. Bu ham yetmagandek, qo'limga so'zak kirib ketdi. Paqirning bandi kaftimga chippa yopishib qolgan. O'ng qo'limdan chap qo'limga olayotganimda terimni shilib olayotgandek bo'ladi.

– Oyi, qo'lim muzlab qoldi, – deyman yig'lam-sirab.

Onam menga achinib qarab qo'yadi-yu, to'xtamaydi.

– Yura qol, jon bolam, yaqin qoldi.

Qopning tagini ham sichqon teshgan ekan: qor ustida bora borgancha qop-qora iz tushib bordi.

Nihoyat Ermon buvaning ochiq eshigi oldiga keldik.

– Sen kirmay qo'ya qol, – dedi onam harsillab.

– Men hozir. – Shunday dedi-yu, ikki bukilgancha hovliga kirib ketdi, zum o'tmay qaytib chiqib paqirni ham olib kirdi.

– Alahlab yotibdi bechora! – dedi qaytib chiqib.

– Buvang tepasida duo o'qib o'tiribdi.

Busafar buviningshinnisiga umid bog'lamadim. Oyim ikkalamiz darrov izimizga qaytdik. Oyimning qo'lida paqir, paqir ichida bo'shagan qop...

Qorda tushgan ko'mir izini dadam ko'ribdi shekilli, kechqurun oyimdan so'radi:

– Kimga ko'mir berding?

Oyim aybdor qiyofada yerga qarab turdi-da, rostini aytdi.

– Habiba buvi shamollab qopti. Ko'miri yo'q ekan, oborib berdim.

Dadam oyimni urishmadi.

– Chatoq bo'пти, – dedi sekin.

Onam bosh chayqadi.

– Mana, uyi isib qoldi. Ajabmas, erta-indin tuzalib ketsa...

Lekin Habiba buvi tuzalmadi... Indini ertalab ishga ketgan dadam yarim yoʻldan qaytib keldi. Ukamni tizzasiga oʻtkazib choy ichirayotgan oyim hayron boʻlib dadamga qaradi:

– Tinchlikmi?

Dadam negadir koʻzini yashirdi:

– Odamzodning ahvoli shu ekan-da, – dedi xoʻrsinib. – Habiba buvi omonatini topshiribdi.

– Voy... Voy, bechora! – Oyimning rangi quv oʻchgancha shunday ingrab yubordiki, qoʻrqib ketgan ukam bir zum olazarak boʻlib turdi-da, chirillab yigʻlay boshladi. – Kecha borganimda tuzalib qoluvdi-ku! – Oyimning koʻzidan tirqirab yosh chiqib ketdi. Ukamni siltab koʻrpachaga oʻtkazdi-yu, ikki kafti bilan yuzini toʻsgancha oʻkirib yubordi.

– Nachora, kuni bitgan-da, – dedi dadam tomogʻini boʻgʻgan koʻz yoshidan ovozi hirillab. – Kim bilibdi shunaqa boʻlishini!

Dadam, uning ketidan ukamni koʻtargan oyim, uning ketidan men Ermon buvanikiga yugurdik. Birpasda tumonat odam toʻplanibdi. Zebi xola u yoqdan bu yoqqa yugurgan. Isroil moʻylov hovlidagi qorni kuragan, Sepkilli xola bilan Kelinoyi «voy, onamlab» yigʻlashgan...

Ermon buva kimni koʻrsa javdirab qaraydi. Yaktagining delvagay yoqasidan koʻrinib turgan oppoq tuk bosgan koʻksiga mushtlagancha ovozi yanayam ingichkalashib, nuqul bitta gapni qaytaradi:

– Bittagina bolasini koʻrolmay ketdi-ya! Oltimishvoyning diydoriga toʻyolmay ketdi-ya!

Yo'q. U yig'lamaydi. Faqat ingraydi. Titrab-tit-rab ingraydi. Bosh yalang bo'lib olgan. Oppoq sochlari, oppoq soqoli, oppoq ko'ksini muzday qor zarralari qoplagan.

Doim odamlarga buyruq berib o'rganib qolgan brigadir Haydar shamol ham tut tagida cho'kkalab o'tirganicha peshonasiga mushtlab yig'laydi.

– Voy onam-a! Ro'shnolik ko'rmagan onam-a!

Ustiga paranji yopilgan tobutni hovliga op-chiqishganida ayniqsa qiyomat bo'ldi. Oyim dodlaganicha tobutga yopishdi.

– Onajon! Yolg'izini ko'rolmay ketgan onajonim!

Erkaklar tobutni ko'tarishganida oyim besh-olti qadam yugurdi-yu, kalishi sirg'anib ketib chalqanchasiga yiqildi.

– Oyi, oyi! – dedim uning ustiga egilib. Yig'lab yubordim. Onamning ko'zi olayib ketgan, chamasini meni tanimas edi.

– Voy, onajon-a! – dedi ingrab. – Kun ko'rib, kuni ro'shnolik ko'rmagan onam-a!

O'sha kundan boshlab onam g'alati bo'lib qoldi. Bir nuqtaga tikilib o'tiraveradi, o'tiraveradi. Birov gapirsa eshitmaydi. Faqat ukam yig'laganida hushi joyiga keladi... U Habiba buvining kir yuvdisi, yettisida yelib-yugurib xizmat qildi. Ma'arakaga borganida oyog'i olti, qo'li yetti bo'lib yuradi-yu, uyga kelganda yana g'alati bo'lib qoladi.

Habiba buvining yigirmasiga Ermon buva sigirini sotdi. Dadamning aytishiga qaraganda, Haydar shamol o'rtaga tushib, shu ishni qilmang, desa ham Ermon buva ko'nmabdi. «Kampirim bechora dunyoga kelib nima ko'rdi. Hech bo'lmasa o'zi ko'rmaganni arvohi ko'rsin, Oltmishvoyim kelganida amallab boshqa sigir olarmiz», debdi. Sigirni Dalavoy suv tekinga sotib olganmish...

O‘shandan keyin onam sal o‘nglangandek bo‘ldi. Har kuni Ermon buvanikiga qatnaydi, goh yaktagini yuvib, sandal ustida quritib beradi, goh lavlagi sharbatiga holvaytar pishiradi... Nuqul bit-ta gapni qaytaradi: «Buvangga jabr bo‘ldi, bolam, buvangga jabr bo‘ldi...»

Bir kuni dadam yangi gap topib keldi. Ermon buva kampirining qirqida ham yurtga osh berarmish. Odamlar o‘rtaga tushib yo‘ldan qaytarmoqchi bo‘lgan ekan, ko‘nmabdi. «Qirq degan xotinlarning ma‘rakasi bo‘ladi. Kampirining arvohi shod bo‘lsin», debdi.

Xuddi o‘sha ma‘rakadan uch kunmi-to‘rt kun ilgari g‘alati voqea bo‘ldi. Yakshanba bo‘lsa kerak, dadam ham, akalarim ham uyda edi. Bir mahal hovli tomonda gurji kuchugim bir-ikki akilladi-yu, negadir jimib qoldi. To‘satdan eshik ochildi. Ostonada yaktak kiyib olgan Ermon buva paydo bo‘ldi. Tashqarida qor yog‘ayotgan bo‘lsa kerak, uning yalang boshi, yaktagining yelkasi qorga ko‘milgan edi. Qiziq, qo‘lida hassa yo‘q. U ostona hatlab chiqqanidan keyingina oyoq yalang ekanini ko‘rdim. Uning katta-katta oyoqlari qip-qizil go‘sht bo‘lib ketgan, negadir lozimining pochasini qayirib olgan, to‘pig‘igacha qoplagan tuklariga kir qor yopishib qolgan edi. Dadam bilan akalarim ham, oyim bilan men ham hayratdan qotib qoldik.

– Oltmishvoyim keldi, – dedi Ermon buva iljayib. – Keldi! Kampirim ham keldi. Ikkovlari mozor boshiga ketishdi.

Oyimning yuziga bir zum tabassum qalqidi-yu, keyin dahshat ichida dadamga qaradi.

– Keldi, – dedi Ermon buva tag‘in g‘alati iljayib. Keyin o‘ng qo‘li bilan chap qo‘lini dutor qilib

cherta boshladi. – Tolda chumchuq sayraydi, ko'rsam ko'nglim yayraydi... – U to'satdan jimib qoldi. Birdan menga ko'zi tushdi-yu, g'ayritabiiy, ingichka ovozda kulib yubordi. – Iya, sizam shu yerdamisiz, qoravoy! Oltmishvoy akangiz keldi. Keldi... – dedi ovozini pasaytirib. Keyin to'satdan xaxolab kula boshladi. Uning bunaqangi bor ovoz bilan kulganini hech qachon eshitgan emasdim. Go'shti chiqib ketgan oyoqlarini gursillatib yerga urgancha yana qo'shiq aytdi:

*Tolda chumchuq sayraydi,
Ko'rsam ko'nglim yayraydi.*

Hammamiz sehrlangandek qotib qolgan edik. Ermon buva xo'p o'ynadi! Yalang oyog'ining boldiriga yopishgan loy aralash qorlar namatga sachrab ketdi. Keyin u charchab, cho'kkalab qoldi. Kavshandoz tomonga qarab yuziga fotiha tortdi.

– Ilohi omi-i-in! Yurtimiz tinch bo'lsin, illo-billo qirg'inbarot bo'lmasin. Ollohu akbar!

Ertasiga uni jinnixonaga olib ketishdi. Haydar shamol bilan dadam birgalashib oborishdi. Dadamning aytishiga qaraganda, Ermon buva jinnixonaning eshigidan kirayotganda ham qibla tomonni qidirib cho'kkalab olganmish. Osmonga qarab iltijo qilganmish.

– Ilohi omi-i-in! Illo-billo qirg'inbarot bo'lmasin, Ollohu akbar! – deganmish.

MENING ACHA XOLAM

Oyim odamsiz turolmasdi. Qo'shni ke-
linchaklar, yetti mahalla narida turadigan kam-
pirlar – hammasi yig'ilishib gangir-gungir suh-

batlashib o'tirishardi. Shuncha gap qayoqdan topilishiga ba'zan hayron qolaman. Har kuni ertalab gazeta olib keladigan pochtachi – tatar xotin eshikdan qayta qolmaydi. Albatta, oyimning oldiga kiradi.

– Isanmisiz? – deb so'rashadi-yu, hasratini to'kib soladi. – Kitti, svolish! Yana uynashig'a kit-ti, parazit.

Oyim har galgidek uni yupatadi:

– Qo'ying, jon bolam, sabr qiling. Eringiz yomon bolamas.

– Razvodg'a biram! Alimentg'a dabitsa itam!

– Unaqa demang, o'rgilay, bolangizni tirik yetim qilmang.

– Ay, ni bo'lsa bo'lar! Sudg'a biram.

Oyim ishonch bilan tushuntirdi:

– Mana, meni aytdi dersiz. Eringiz sizni jonidan yaxshi ko'radi. Ko'nglim sezib turibdi. Bugun-erta apoq-chapoq bo'lib ketasizlar.

Pochtachi ketishi bilan oqsoqlanib qo'shni kampir kirib keladi.

– Jigar-jigar, digar-digar ekan, o'rgilay, – deydi yig'lamsirab. – Rahmatullaga aytuvdim-a tog'angning qizini ol, ot tepkisi otga o'tmaydi deb. Yo'q, quloq solmadi. O'laman sattor, mana shu qirchang'ini olaman, deb turib oldi. Mana, oxiri nima bo'ldi... Kecha itni kunini boshingam soldi, aylanay! Xotin olgandan keyin ona kerak bo'lmay qolarkan. Shuni oldi-yu o'g'lim ham aynidi-qoldi, qoqindiq.

– Unaqa demang, ovsinjon. – Oyim osoyishta ohangda yupatadi. – Kelingiz yomon bolamas, qaysi kuni ko'chada ko'rib qoldim. Og'zidan bol tomib sizni maqtadi boyaqish.

– Voy, tilyog'lama bo'lmay tillari kesilsin. Siz uning tilini bilmaysiz, o'rgilay!

– Mana, meni aytdi dersiz, – oyim qandaydir ichki ishonch bilan tushuntiradi. – Keliningiz sizni o'z onam deb, etagingizdan tutgan. Ko'nglim sezib turibdi...

Oyimning «sezgir ko'ngli» qiziq. Hamisha yaxshilikni «karomat» qiladi.

Har gal shunaqa gaplarni eshitganimda bolaligimda ro'y bergan voqeani eslayman.

Urush tugagan paytlar edi. O'shanda go'dak tasavvurimga sig'magan narsani keyin tushunganman: urush bitib odamlarning yarasi yangilangan damlar ekan. Birovning eshigida surnay, birovnikida aza tovushi eshitalardi...

Bir kuni akam eshikdan baqirib kirdi.

– Oyi! Lo'li kelyapti, lo'li!

Turgan joyimda tirrakdek qotib qoldim. Lo'lilar haqida shunaqa gaplar eshitgan edikki, nomi qulog'imizga chalinishi bilan sichqonning ini ming tanga bo'lib ketar edi. Lo'li ko'chada yurgan bolani qopiga solib ketarmish. Uyda kattalar bo'lmasa, bolalarni bo'g'ib o'ldirarmish-da, hamma narsani ship-shiydon qilib g'oyib bo'larmish.

Akam bilan ketma-ket xuddi quvlagandek, qopqora lo'li xotin kirib keldi. Uzun, isqirt ko'ylagining ustidan nimcha kiygan, shokilasi osilib yotgan qo'sh ko'zli xurjunini yelkasidan oshirib tashlab olgan, sochlarining uchiga so'lkavoy taqqan, oyog'ida eski qizil etik... Dahshat ichida oyimning pinjiga tiqildim. Uyda dadam yo'q-ku, endi nima qilamiz? Hovlining allaqaysi burchagida yotgan mushukdekkina gurji kuchugimiz g'azab bilan akillagancha lo'luga qarab yugurdi. Lo'li xotin bir lahza to'xtadi-yu, qiyshiq tayog'ini itga o'qtaldi. Sarosima ichida oyimga qaradim: tezroq haydab yuborsa-chi!

Oyim loʻliga diqqat bilan qarab turdi-da, birdan yuzi yorishdi.

– Voy, Acha xola-ku! – dedi eski qadrdonini koʻrgandek quvonib. – Keling, aylanay.

U loʻli tomon yura boshlagan edi, qoʻlidan ushlab jon holatda orqaga tortdim.

– Bormang! – dedim yigʻlamsirab.

– Qoʻrqma, jinnivoy, Acha xolang-ku bu! – Oyim ayvondan ildam tushdi. Hovlining oʻrtasiga kelib qolgan loʻli bilan aylanib-oʻrgilib koʻrishdi.

Gurji kuchugimiz hamon toʻxtovsiz akillar, loʻlining atrofida gir aylanar edi.

– Qani, kela qoling, – dedi oyim ayvon tomonga yurib.

– Yoʻq, mango shu yer yaxshi! – Loʻli xurjuni ni yerga – bodom soyasiga tashladi-da, ustida oʻtirdi. Isib ketganidan keng koʻylagining yoqasi ni gʻijimlab yelpingan edi, boʻynidagi ikki shoda munchoq marjon koʻrinib ketdi. Qulogʻidagi tilla oybaldogʻini koʻrdim-u, negadir «oʻgʻirlab olgan», degan xayolga bordim. Tagʻin qoʻrqib ketdim. Hozir boshlaydi. Akalarim qulogʻimga quygandek, «poli keldi-poli keldi», deb fol ocha boshlaydi-da, avrab-avrab hammamizni oʻldirib ketadi.

– Oyi-i-i! – dedim chinqirib.

Loʻli menga qayrilib ham qaramadi. Qop-qora qoʻllarini keng yoydi.

– Ovmin! Qadam yettu balo yetmasun! Pirlar madadkor boʻlsun. Dushmaning xor-u zor boʻlsun, bacham!

Oyim ham yerga choʻkkalagancha unga qoʻshilib fотиha oʻqidi.

Akam xabar bergan boʻlsa kerak, bir zumda hovliga Hoji buvi, uch hovli narida turadigan ke- linchak Xayri opa kirib kelishdi.

– Uyingda amol bo-or! – dedi lo'li cho'zib. – G'animing bo-or!

Vujudimni yana qo'rquv bosdi. Ammo nima uchundir oyim xotirjam edi.

– Amal nima qiladi, xolajon, – dedi sekin. – Akamdan xavotirdaman. Ming yerimga pichoq ursa bir yerimdan qon chiqmaydi. Hamma qaytyapti, akam bechoradan darak yo'q.

Oyim urushga ketgan tog'amni ko'p gapirardi. Dadamni kasalligi tufayli urushga olishmagan, ammo oyim har ikki gapning birida akasini eslab yig'lardi. Hozir ham shuni gapirdi. Tushundim, fol ochirmoqchi.

– Bor, bolam, o'ynab kel, – dedi oyim mening hamon qo'rqib turganimni ko'rib. Biroq men sehrlangandek o'rnimdan jilolmay qoldim.

Lo'li shoshilmasdan xurjuniga qo'l suqdi. Kirligidan guli bilinmay ketgan tuguncha oldi. Hoji buvi bilan Xayri opa ham oyimning ikki tomoniga jimgina cho'kkalashdi.

– Acha xolaning romi doim to'g'ri chiqadi, – dedi oyim qo'shnilarga maqtanib. – Ko'p sinaganman.

Acha xola parvo ham qilmadi. Qop-qora barmoqlari bilan tugunchasini yechgan edi, bir hovuch tosh chiqdi. Qo'shni qizaloqlar sopalak o'ynaydigan mayda toshlarning o'zi. Faqat rangi har xil: oq, qora, ko'kimtir... U toshlarni to'da-to'da qilib qo'ydi-da, ko'zlarini yumib allanimalarni pichirlay boshladi. Uning yumuq kipriklari pirpirab-pirpirab qo'yar, shunda yuzidagi ko'kimtir xoligacha qimirlab ketganga o'xshar edi. Endi qo'rquv o'rnini allaqanday qiziqish egalladi-yu angrayib qoldim. Hammamiz xuddi mo'jiza kutgandek qotib qolgandik. Hozir allanima bo'lishi, nimadir ro'y berishi kerakdek edi.

– Akang tirik! – dedi lo‘li to‘satdan. Kaftining orqasi bilan bir turtgan edi, to‘dalanib turgan toshlar har yoqqa sochilib ketdi. Oppoq bir tosh dumalab oyimning oyog‘i oldiga keldi.

– Akang keladu! – dedi oyimning ko‘ziga tik qarab. – Yo‘lga chiqq-o-on!

– Og‘zingizdan aylanay, xolajon! – oyim dik etib o‘rnidan turdi-da, uyga yugurdi. Bisotimizda bitta yaltiroq qoshiq bor edi. Oyim uni kumush qoshiq, deb maqtardi. – Mana, oz bo‘lsa, ko‘p o‘rnida ko‘rasiz. Akam eson-omon kelsa bosh-oyoq kiyim qilib beraman. – U qoshiqni Acha xolaga uzatdi. Lo‘li qoshiqni shosha-pisha xurjuniga yashirishini kutib turardim. Ammo u shoshilmadi. Qoshiqni bir chekkaga qo‘yib, Hoji buviga yuzlandi.

– Bolaginamni ko‘rarmikinman? – dedi Hoji buvi ovozi titrab. – Yolg‘izginamni ko‘rib o‘lsam, armonim yo‘q edi.

Bu safar lo‘li nimchasining cho‘ntagini uzoq kavlashtirdi. Keyin yong‘oqdek keladigan olti qirrali tosh oldi.

– Muhra bilan ocharkanlar, – dedi oyim pichirlab.

Lo‘li hech nimani eshitmagandek, toshning u yog‘ini aylantirdi, bu yog‘ini aylantirdi. Uning qopqora qo‘li bilinar-bilinmas titrar, allaqanday chiziqlar tortilgan toshga tikilib to‘xtovsiz pichirlar edi.

– Bachangni yo‘li to‘sulgon! – dedi u nihoyat.

Hoji buvining ko‘zlarida, hamisha ma‘yus boquvchi ko‘zlarida cho‘g‘ yaraqlab ketgandek bo‘ldi.

– O‘zi tirikmi axir? – u ingragudek ohangda lo‘li tomon talpindi. – Uch yildan buyon na o‘ligini bilaman, na tirigini. Joni omonmi ishqilib?

– Amon! Bachang amon. Kutasan. Ancho kutasan.

Boyadan beri nafasini ichiga yutib o'tirgan Xayri opa endi chidab turolmadi shekilli, hayqirib yubordi:

– Asqar akam-chi? Asqar akam qachon keladi? Jon xola, bir ko'ring! Asqar akamga nima bo'lgan? Gospitaldan bir xat keldi-yu, daraksiz ketdi. Jon xola, bir ko'ring...

Lo'li unga sinovchan qarab qo'ydi-da, tag'in shoshilmasdan hurjunini kavlashtirib, kaftdek ko'zgu oldi.

– Ushla bune! – dedi oynani Xayri opaning qo'liga tutqazib. – Qarab o'ter!

Xayri opa oynaga tikilib cho'kkalagancha qotib qoldi. Lo'li boshqa bir oynacha oldi.

– Yoshini ayt! – dedi qat'iy ohangda.

– Asqar akammi? – Xayri opa to'satdan uyg'onib ketgandek cho'chib lo'liga qaradi. – Yigirma ikkida. Agar... agar... – U nimadir demoqchi bo'ldi-yu, tutilib qoldi. – Yigirma ikkida, – dedi shoshilib. – Hozir yigirma ikkiga kirgan. – U bir zum jim qoldi-da, ohista qo'shib qo'ydi. – Chillamiz chiqmasidan ketgan.

Lo'li o'zining qo'lidagi ko'zguga tikilib pichirlagancha boshini bir maromda tebrata boshladi. Xayri opa ko'zguga qarab qotib qolgan, go'yo qimir etsa fojia ro'y beradigandek edi. Nihoyat, Acha xola o'zi tutib turgan ko'zguni etagiga artib xurjuniga tiqdi.

– Nima? – dedi Xayri opa pichirlab. – Nima? Asqar akam...

– Kuyoving amon... – Acha xola uning yuziga qaramasdan qo'lidan ko'zguni oldi. – Ko'zimga ko'rinde. Kuyoving kasal bo'lgon.

– Qachon, qachon ko‘raman? – Xayri opa Acha xolaning qo‘liga yopishdi. – Ayting, nima ko‘rdingiz? Qachon ko‘raman?

Acha xola o‘ylanib qoldi:

– Yo‘l ko‘rdem, yo‘l! Kuyoving keladu. Oy to‘lganda, uxlamay osmonga qaro. Ko‘rason!

– Nafasingizdan aylanay, xolajon! – dedi Xayri opa iltijo qilib. – Tilingizdan aylanay. Kuyovingiz kelsa, mana shu bilaguzugim sizniki. – U gapining rostligiga ishontirmoqchi bo‘lgandek tilla bilaguzugini qo‘lidan yechib ko‘rsatdi. – Asqar akam menga boshqasini olib beradilar.

O‘sha kuni uyimizda bayram bo‘ldi. To‘rt xotin o‘tirishib olma choy ichishdi. Oyim ertalab yopgan zog‘ora nonini, Xayri opa tolqonini, Hoji buvi bir hovuch tut mayizini o‘rtaga qo‘ydi.

O‘sha kuni yana bir sirni bilib oldim. Bir haftadan keyin oy to‘ladi. Uch qo‘shni oyga tikilib xolaning romini amalda sinab ko‘rishadi.

Kutilgan kechada Hoji buvi bilan Xayri opa biznikiga chiqishdi. Dadam ishda edi. Anchagacha u yoq bu yoqdan gaplashib o‘tirishdi. Keyin bolalarga supaga joy solib berishdi. Akalarim uxlab qolishdi. Men esa nima bo‘lishini kutib poylab yotar edim.

Nihoyat, uch ayol bodom tagidan yaydoq joyga borib, tizilishib o‘tirishdi. Chigirtkalar chirillar, osoyishta osmonda to‘lin oy sutdek mayin, sutdek iliq nur sochar edi. Oyim, Hoji buvi, Xayri opa oyga tikilganча qotib qolishgan, hech qaysisi churq etmas, chamasi har biri o‘zi izlagan odamni oydan topgisi kelar, oydan topishiga umid qilar, ishonar edi. Oradan ancha vaqt o‘tdi. Hamon chigirtkalar chirillar, allaqayerda kaltakesak chirqillab qolar,

hovli burchagida ora-chora echki ma'rab qo'yar, faqat oy, sehrli oy jimgina nur sochar, uch ayol esa unsiz qotib qolishgan, o'zi ham, soyasi ham qilt etmas, uchovi ham shu o'tirishda oyga tikilgancha haykalga aylanib qolgandek edi. Yotib-yotib zerikdim. Boshimni ko'taray desam oyimdan qo'rqaman. Endi ko'zim ilinayotgan ekan hayaJonli hayqiriqdan cho'chib ketdim.

– Ana! Ana! Ko'rdim!

Boshimni ko'tardim-u ikki qo'lini oy tomonga cho'zgancha iltijo qilayotgan Xayri opaga ko'zim tushdi.

– Ana! Asqar akam! Asqar akam! – Xayri opa nafasi qaytgandek sapchib o'rnidan turdi. – Ana qaranglar, boshini bog'lab olibdi. Doka bilan boshini bog'lab olibdi!

Boshini bog'lab olgan Asqar akani ko'rish umidida jon holatda oyga qaradim. Yo'q, oy hamon muallaq qotib turar, nim qora dog'lardan boshqa narsa ko'rinmas edi.

– Voy, qani, qani? – oyim bilan Hoji buvi ham turib ketishdi. – Qani, biz ko'rmayapmiz-ku?

– Voy, ana-ku! Kulib turibdilar. – Xayri opa holdan toygandek ko'ksini changalladi. – Xudoga shukr, tirik ekansiz. – U birdan hiqillab yig'lab yubordi. – Voy ko'rdim-a, aniq-tiniq ko'rdim-a...

– Aytmadimmi? – dedi oyim quvonib. – Acha xolaning foli to'g'ri chiqadi, demaganmidim. Nasib etsa, Asqarjon kelsa, shunaqa to'ylar qilingki.

Xayri opaning o'sma tortilgan qoshlari, rangsiz chehrasi chiroyli, juda chiroyli ekanini birinchi marta payqadim. U nuqul kular, yig'lab turib kular, hadeb bir gapni qaytarar edi.

– Voy ko'rdim-a! Aniq-tiniq ko'rdim-a.

...Uch ayol yangitdan choy qo'yishdi. Acha xolani maqtab-maqtab gangur-gungur suhbatlashishdi.

Chindan ham Acha xolaning foli to'g'ri chiqdi. Bittasi to'g'ri chiqdi. Qor tushgan kuni tog'am keldi. Qo'ltiqtayog'ini do'qillatib kirib keldi...

Hoji buvi Acha xola aytganidek o'g'lini kutdi. Yigirma yilcha kutdi. Ancha oydin kechalar o'tdi. Keyin... uni mahalla ko'mdi. Oydin kechada Xayri opa aniq-tiniq ko'rgan Asqar aka ham kelmasdi... Lekin nima uchundir Acha xolani hech kim ayblamadi. Tog'am eson-omon kelganida oyim bosh-oyoq sarpo qilolmagani uchun Acha xola ham og'rinmadi. U onda-sonda xurjunini ko'tarib kelib qolar, oyim aylanib-o'rgilib kutib olar edi. Negaki, oyimning o'zi odamsiz turolmas, har doim xonasi gavjum bo'lar edi. Eshikdan kim kirib kelmasin, uning ko'ngli doim yaxshilikni sezib turgan bo'lardi.

Bir galgisi ayniqsa oshib tushdi. O'zim bilan bir sinfda o'qigan bola prorab bo'lib mahallaning boyvachchasiga aylandi-qoldi. Shayton yo'ldan ozdirdimi, boshqami, ishqilib, bosar-tusarini bilolmay qoldi. Qo'sha-qo'sha imoratlar soldi. Oxiri lop etib qamalib ketdi. Bir kuni ishga ketayotsam, shu yigitning onasi oyimning oldida o'tirib hasrat qilyapti.

– To'xtavoyim tuhmatga uchradi, o'rgilay. Bolaginamning xusumatga yo'liqqaniga qanday chidayman! O'zimning qon bosimim bor. Erta-indin o'lib ketsam, tepkilab ko'madiganimdan ayrilib qoldim, aylanay.

– Voy, unaqa demang, ovsinjon. – Oyim uni ohista yupatdi. – Yaxshi gapgayam, yomon gap-

gayam farishta omin deydi. Nasib etsa hali hech nima ko'rmagandek bo'lib ketasiz. – U ovozi-ni birdan pasaytirdi. – Ko'nglim sezib turibdi. To'xtavoy erta-indin kelib qoladi. To'xtavoyingiz qanday yaxshi bolaki! Mana, meni aytdi dersiz. Erta-indin eshikdan kirib keladi.

– Voy, tilingizdan o'rgilay, ovsinjon! Koshkiydi-ya! – To'xtavoyning onasi yig'lamsirab fotiha tortdi. – Iloyo aytganingiz kelsin!

Oyimning hamma «karomat»lariga chidasam ham, bunisiga chidolmadim. Kechqurun ishdan kelganimda shundan gap ochilgan edi, koyib berdim.

– Sizga ham Acha xoladan yuqqan shekilli, – dedim yarim hazil, yarim kinoya qilib. – Nima, fol ochyapsizmi? Ko'pchilikning haqiga xiyonat qilgan qallobni maqtab o'tiribsiz.

Oyim ko'zimga diqqat bilan tikilib qoldi.

– Qahring shunaqa qattiqmi? – dedi anchadan keyin.

– Qahrning nima daxli bor? – dedim qaysarlik bilan. – Qilg'ilikni qilgandan keyin jazosini olsinda. Qadamini o'ylab bosadigan bo'ladi.

– Albatta, senlar o'qimishlisan, hamma narsani bilasan... – Oyim bir zum jimib qoldi-da, o'ziga-o'zi gapirayotgandek sekin qo'shib qo'ydi. – Onasida nima gunoh? Qon bosimi bo'lsa, ertaga puf etib dumalab ketsa, shunga suyunasanimi? Ona-ku bu... Shunaqa qahring qattiqmi?

Oraga noqulay sukunat cho'kdi. Negadir Acha xolani, o'sha oydin kechani, o'sha olma choyni esladim...

IMON

«Domimiz»ning birinchi qavatida Klava xola degan kampir turadi. Hech kim uni otasining ismini qoʻshib «Klavdiya Falonchiyevna» deb atamaydi. Klava xola – hamma uchun Klava xola. Bechora hayotda omadi yurishmagan xotin. Zavodda oʻttiz yil ishlagan. Yoshligida beva qolgan. Yolgʻiz oʻgʻlini deb umrini oʻtkazgan. Aytishlariga qaraganda, oʻgʻlini rejim bilan ovqatlantirib, rejim bilan uxlatib oʻstirgan ekan. Bitta farzanddan ham buyurmadi. Oʻgʻli uylanishi bilan xotininikiga koʻchib ketdi. Shundan keyin Klava xola asabiyroq boʻb qoldi. Eshik tagida oʻtirib, uzzukun hamмага dashnom bergani-bergan.

– Hoy piyonista, ertalabdan zaharingga barmatuxa ichgandan koʻra bolangga ikki paket sut obersang boʻlmaydimi?

– Hoy olifta, mashinangni podyezd tagiga qoʻyma, bu yer senga garajmas!

Baʼzan kichkina qizalogʻim eshikdan hasrat qilib kirib keladi.

– Klava xola meni «durochka» dedi.

– Nima qiluvding?

– Samokatni tez uchirganmishman.

– Ha, endi, oʻzing ham tez uchmagin-da...

Klava xolaning ovozi bir kun chiqmay qolgan edi, darrov bilindi. Surishtirsam, kasalxonaga tushibdi. Buyragi xasta ekan. Bechoraning hamмага dashnom berib oʻtirishiyam bir davlat ekan. Butun «dom» zerikib qoldi. Ikki haftacha oʻtgandan keyin Klava xola bilan yonma-yon turadigan qoʻshnimiz eshik taqillatib keldi.

– Yuz so‘m qarz berib turing, – dedi iltimos qilib. – Klava xolaga uch yuz so‘m kerak bo‘lib qopti. Ikki yuzini qo‘shnilardan yig‘dik.

– Nimaga kerak bo‘pti?

– Anig‘ini bilmayman, – qo‘shnim yelkasini qisdi. – Ammo judayam zarurmish.

Berdim. Oradan bir oycha o‘tgach, Klava xola qaytib keldi. Podyezd tagidagi o‘rindiqda shumshayib o‘tiribdi. Rangi bir holatda. Odamlarga dashnom beradigan holiyam yo‘q.

– Voy-bo‘, yosharib ketibsiz-ku! – dedim ko‘nglini ko‘tarish uchun.

Klava xola inqillab o‘rnidan turdi.

– Rahmat, o‘g‘lim, – dedi negadir ta‘zim qilib.

– Katta yordam berding. Pulingni qaytaraman. Pensiyaandan beraman. Yig‘ib-yig‘ib.

Shunday shaddod kampirning ta‘zim qilib turi-shi g‘alati ta‘sir qilib ketdi.

– Qiziqmisiz, men sizga pulni gapirayotganim yo‘q-ku. Tuzukmisiz, o‘zi?

– Operatsiyadan yaxshi chiqdim, – Klava xola ma‘yus jilmaydi. – Pul bermasam bo‘lmadi.

Hayron bo‘ldim.

– Kimga?

– Kim bo‘lardi, vrachga!

Beixtiyor yoniga o‘tirib qoldim.

– Kimga deysiz?

– Vrachga! – Klava xola mening soddaligimdan afsuslangandek ohista bosh chayqadi. – Uch yuz so‘m bermasam bo‘lmasdi. Operatsiya qilmasdi. Qilsayam, yarim yildan keyin o‘ladigan qilib kesardi.

Rostini aytsam, tovonimdagi jonim hiqildo-g‘imga keldi.

– Nima, vrach sizdan pul talab qildimi? Kim o‘sha vrach? Familiyasi nima?

– E, bolam, qo‘ysang-chi! – Klava xola qo‘l siltdi. – Familiyasini aytganim bilan nima o‘zgarardi? Garangsib qoldim.

– Nima, vrach sizdan rostdan ham pul so‘radimi?

– Oy sinok, sinok! – Klava xola og‘ir bosh chayqadi. – So‘ragani yo‘q, so‘ragani yo‘q. Faqat seshanba kuni operatsiya qilamiz, deydi-da, jumaga qoldiradi, juma kuni operatsiya qilamiz deydi-da, seshanbaga qoldiradi. Odamman demaydi. Oxiri palatadagi kasallar o‘rgatishdi. 300 so‘m bersangiz, darrov stolga oladi, deyishdi. Pul berishim bilan muomalasiyam o‘zgardi, o‘ziyam boshqacha bo‘p qoldi. – Klava xola mahzun kulib qo‘ydi. – Nimayam derdim. Vrach ham odam. Undayam nafs bor. Bir og‘iz rahmat degan so‘zingga muhtojmi. Kasalxonaga yotishga yo‘llanma olaman, desang, qo‘lingga qarab turadi-ku. Bu-ku butun boshli operatsiya.

Dunyoda har xil ablahlik bor. Lekin bemorni davolash uchun pora olish...

Oradan ikki haftami, uch haftami o‘tgach, jiyanimning to‘yi bo‘ldi. Nevropatolog bo‘lib ishlaydigan uzoq qarindoshim bilan yonma-yon o‘tirib qoldik. Klava xola esimga tushdi. Qarindoshimga bor gapni aytib berdim. Men uning tutaqib ketishini kutib turardim. Qiziq, qarindoshim tutaqmasdi. Xotirjam yelka qisib qo‘ya qoldi.

– Avvalboshi sen aytgandaqa vrachlar ko‘pmas. Sholi kurmaksiz bo‘lmaydi. Qolaversa, vrachlarga ham qiyin. O‘n olti yil eshakdek o‘qib, 140 so‘m oladi. Na kechasi tinchlik bor, na kunduzi. O‘sha 140 so‘m savil qolgurni savdo xodimi bir kunda topadi. – Qarindoshim kulimsiradi. – Yashash

ham kerak-ku, akasi bo'yidan. Undan keyin... Qo'lidan tutmaguncha nima deysan? Pora berdim, deb qaysi mard aytadi. Aytasa o'zi qiya bo'p ketadi-ku.

Butunlay esankirab qoldim. Nahotki oliy ma'lumotli vrach o'zini chayqovchi bilan tenglashtirsa! Axir davlat uni o'n olti yil bekorga o'qitdimi, bekorga stipendiya berdimi? Unaqa bo'lsa, ana, xalatini yechib tashlasin-da chayqovchilik qilsin!

Yo'q, men bu gaplarni aytganim yo'q. Biroq, qarindoshim qizarib-bo'zarib ketganimdan hammasini tushundi.

– Masalan, men unaqa vrachmasman, – dedi yelkamga qoqib. – Arzimagan narsalarga bunaqa tajanglik qilaversang, nevrosteniya bo'lib qolasan. – U ko'zimga sinchiklab qaradi. – Mabodo yuraging sanchimaydimi? Yaxshisi, ertaga oldimga bor. Bir tekshirib qo'yaman.

Qarindoshim yana bir marta muloyim jilmayib qo'ydi. Qadahdagi konyakni ichib, limon bilan gazak qildi. Shunda beixtiyor tag'in bolalik xotiralari yopirilib keldi. Achinska degan do'xtir lop etib yodimga tushdi.

Doim oppoq xalat kiyib yuradigan, oppoq siyrak sochlari nuroniy yuziga qandaydir fayz bag'ishlab turadigan bu odamning asl familiyasi Achinskiy ekanini keyin bilganman. Uni birinchi marta ko'rganda rosa qo'rqanman. Kichkina edim, hali maktabga qatnamasdim. Kuzda yelkamga yara chiqdi. Oyim qizil piyozni qo'rga ko'mib bosdi. Ne azob bilan yara yorildi-yu, yonidan yana ikkitasi chiqdi. Endi piyoz ham, xamirturush ham yordam bermay qo'ydi. Butun badanimni yara bosib ketdi.

Tag'in har bittasi tuxumdek keladi. Oxiri dadam oyimga «Achinskaga opchiqmasang bo'lmaydi», dedi. Ertasiga oyim meni yetaklab do'xtirxonaga obordi. Akalarim: «Achinska mana bunday nina bilan ukol qiladi», deb qo'rqitib qo'ygani uchunmi, katalakdek xonaga kirdim-u dori hidini sezib hiqillab yig'lab yubordim. Xonadagi kursilarda biri yo'talgan, biri shilpiq ko'zini hadeb kir qi-yiqchanning uchiga artayotgan kasallar tizilib o'tirishardi. Har kim meni o'zicha yupatar, men bo'lsam battar yig'lardim. Shu payt eshigiga parda tutilgan ichkari xonadan sochi oppoq, yupqa ko'zoynak taqqan xalatlari kishi chiqib keldi.

– Kim yiglaydi? – dedi u o'zbekchani buzibroq talaffuz qilib.

Achinska degani shu ekanini bildim-u, battar qo'rqib ketdim. Oyimning pinjiga tiqildim. Shilpiq ko'zli kishi o'rnidan turgan edi, do'xtir qo'li bilan imo qilib to'xtatdi.

– Ochered balaga, – dedi-da, negadir jilmaydi. Shunda ko'zoynak ortidagi ko'm-ko'k ko'zlarida qandaydir erkalovchi tabassum paydo bo'ldi. – Ay-yay-yay! – dedi bosh chayqab. – Ugil bala yiglamaydi. – U yana jilmaydi. – Ox kakoy yakshi bala!

Achinska qo'limdan tutgan edi, beixtiyor ergashdim. Derzasiga oppoq parda tutilgan xonaga kirdik. Oyim ko'ylagimni yechdi. Do'xtir hozir ukol qiladi deb, kapalagim uchib ketdi. Biroq u ukol qilmadi. Barmog'i bilan yaralarini avaylab, paypaslab ko'rdi. Keyin allaqanday jigarrang sassiq dori surdi. Agar shundayam tuzalmasa qon quyamiz, deb oyimga tushuntirdi. Chiqib ketayotganimizda yana bir jilmayib qo'ydi.

– Yakshi bala. Malades bala!

...Qishda shu odam bizga yana bir yaxshilik qildi. Esimda, o'sha yili qish juda qattiq keldi. Bilmadim, ehtimol, o'tin-ko'mirimiz bo'lmagani uchun shunday tuyilgandir. Harqalay, deraza u yoqda tursin, eshig-u devorlarni ham qirov bosib yotar, hammamiz chopon, telpak kiyib uxlardik. Tanchaga oyoq tiqqan bilan befoyda: sandal pi-sillaydi. Ko'rpa tekkan joyini chayondek chaqadi. Ichidan issiq o'rniga sovuq chiqayotgandek. Ustiga-ustak bir kuni kichik akam ko'chadan hamma yog'i shalabbo bo'lib keldi. Bolalar bilan Qonqusda yaxmalak uchayotgan ekan, sirg'anib muzning yorig'idan anhorga tushib ketibdi. O'rtoqlari amallab tortib olishibdi-yu, yugurib uyga yetib kelguncha kiyimlari tarashadek muzlab qopti. Oyim darrov uni ko'rpaga o'radi. Tog'olcha bilan turshak qaynatib ichirdi. Ammo kechqurunga borib, akamning isitmasi ko'tarilib ketdi. Hadeb yo'taladi.

Kechasi uning alahlashidan men ham uyg'onib ketdim. U nuqul o'zini u yoqdan-bu yoqqa tashlar, «olov yonib ketdi, olovni o'chiring», deb ti-pirchilar edi.

Ertasiga ertalab dadam arrani egovladi. Katta akamni ergashtirib, tashqariga chiqib ketdi. Men ham tagi ko'chgan etigimni kiyib ularning ketidan yugurdim. Kun sovuq, osmondan zahardek ach-chiq zarralar yog'ilar edi. Dadam bilan akam qalin qorni g'arch-g'urch bosib, tomorqaga chiqishdi. Shunday devor yonida o'sgan, yarmi qurigan qayrag'och tagiga borishdi. Qor ustiga qop yozib, cho'kkalab o'tirganicha, qayrag'ochga arra solishdi. Daraxt shoxidagi qorlar duv etib to'kildi. Biroq qayrag'ochning po'sti muzlab qolgan – arra hadeb

sirgʻanib ketadi. Hech iz tushmaydi. Unga sayin dadamning jahli chiqadi. Arra bir oz botganidan keyin ish yana qiyinlashdi. Akam har arra tortganida, butun gavdasi bilan nari borib, beri keladi. Arra hadeb kamalakdek qiyshayadi. «Jing-jing» deb ovoz chiqaradi. Dadam yakkash dashnom beradi:

– Arrani siltab tortma. Jon bormi, oʻzi!

Akam shoʻrlik birpasda terlab ketdi. Oʻzi terlab ketgan-u qoʻli sovqotadi. Dam-badam kuhkuhlab, kaftini isitadi. Burnini tortadi... Nihoyat, qayragʻoch gursillab yiqildi. Tarvaqaylab oʻsgan shoxlar yerga urilishi bilan atrofga qor sachrab ketdi. Ana endi mengayam ish topildi. Mayda shoxlarni tesha bilan chopa boshladim. Ish ayni qiziganda, kutilmagan voqea roʻy berdi. Biri oq, ikkinchisi qizgʻish jiyron ot burnidan bugʻ chiqarib, tepamizda gijinglab turar, boshini siltab-siltab, suvligʻini shiqirlatardi. Notanish odamlar kelganini payqamay qolgan gurji kuchugim allaqayerdan paydo boʻldi-yu, aybini oqlash uchun boʻlsa kerak, qor ichida bir koʻrinib, bir koʻrinmay pildiragancha otlar atrofini aylanib akillay boshladi. Otlar itga koʻzini olaytirib qarab qoʻyar, pishqirib, pashsha qoʻrigandek dumini silkitardi.

Jiyron mingan charm paltoli Dalavoyni darrov tanidim. Uni hamma tanir, hamma qoʻrqardi. U hali nalugchi boʻlmagan, lekin odamlar uni «nozik» joyda ishlaydi, deyishardi. Oq otli kishi esa pochapoʻstin kiygan, tulki telpagini bostirib olgan, qovogʻi soliq edi.

– Ishlar katta-ku! – dedi Dalavoy otdan tushmasdan.

Negadir dadamning rangi oʻchib ketdi. Arra qoʻlidan tushib qorga koʻmilib qoldi.

– Kelinglar, mehmonlar, – dedi esankirab.

Avval Dalavoy bilan, keyin pochapo'stinli kishi bilan qo'shqo'llab ko'rishdi. Ikkovlari ham egarda o'tirgancha, istar-istamas qo'l cho'zishdi.

– Qani uyga, – dedi dadam qo'lini ko'ksiga qo'yib. – Bir piyola choyimiz bor.

Dalavoy ingichka sarg'ish mo'ylovini chimchilab dadamga bir qarab qo'ydi-yu, mehmonga yuzlandi.

– Nima qildik, o'rtoq Toshev? Borib turgan jinoyat-ku bu!

Dadam butunlay dovdirab qoldi.

– Nima gunoh qildim, ukam, – dedi Dalavoyga. – Aybim bo'lsa ayting, benavotman.

– Tag'in o'zini go'llikka soladi-ya! – Dalavoy tishi orasidan chirt etib tupurdi. – Ruxsatingiz bormi? – dedi ovozi temirdek jaranglab.

– Nimaga? – Dadam madad kutgandek endi mehmonga yuzlandi. – Nimaga ruxsat olishim kerak, o'rtoq Toship?

– Daraxt kesishga! – Dalavoy shiddat bilan ot-dan sakrab tushdi. – Qani qog'ozingiz?

– Qanaqa qog'oz? – Dadam goh Dalavoyga, goh pochapo'stinli mehmonga javdirab qaray boshladi. – Axir... Axir bu o'zimning tomorqam-dagi daraxt-ku. Mana qarang, qurib qolgan. – U gapining rostligini isbotlash uchun bilakdek shoxni maxsi-kalishli oyog'i bilan bir tepgan edi, qars etib sindi. – Ko'rdingizmi, qurib qolgan. Kuzda kesib olmoqchi edim-u, vaqt bo'lmadi. – U boyadan beri burnini tortib turgan akamga dash-nom berdi. – Nega anqayib turibsan? Bor oyingga ayt, choy qo'ysin, mehmonlar keldi, degin.

Akam ikkalamiz tizzagacha qorga botib, oldinma-ketin uyga yugurdik. Gurji kuchugim

ham qorda ko'milgancha ketimizdan chopdi. Oyim hamon isitmalab yotgan kichik akamning boshida mung'ayib o'tirgan ekan.

– Oyi, Dalavoy keldi! – dedi akam hovliqib.

Oyim sakrab o'rnidan turib ketdi.

– Voy sho'rim! Ertalabdan buyon o'ng qovog'im uchayotgan edi-ya. Bu ko'rgulik ham bor ekan.

U birpasda hujradan turshak, jiyda, ik-kita zog'ora olib chiqdi. Sandal ustiga yamoq dasturxon yozdi.

Zum o'tmay uyga rangi o'chgan dadam, ketidan Dalavoy bilan pochapo'stinli mehmon kirib kelishdi. Oyim Dalavoyga peshvoz chiqdi.

– Keling, opovsi, yaxshi yuribsizmi, kelinim yaxshimilar? – dedi ovozi titrab. – Kiraveringlar. Yo'q, yo'q, piymangizni yechmang, uy sovuq.

Dalavoy piymasining qorini qoqqan bo'ldi-da, kigiz ustidan yurib, sandal chetiga bordi.

– Hozir choy qaynaydi, o'rgilay! – Onam tashqariga chiqib ketayotgan edi, Dalavoy to'xtatdi.

– Ovora bo'lmang, biz ketamiz, – u akamga yuzlandi. – Siyoh-ruchkang bormi?

Akam tokchadan siyohdon, «qurbaqa» peroli ruchka oldi.

– Nima qilyapsiz, aylanay? – oyimning rangi dokadek oqarib ketdi.

– O'ynayapman! – Dalavoy piymasining qori bilan sandal chetidagi ko'rpachaga cho'kkaladi. – Ko'rib turibsiz-ku, nima qilmoqchiligimni! – U ostonada turgancha, papiros chekib, uy ichini jirkanibroq tomosha qilayotgan pochapo'stinli mehmonga qaradi. – O'zim yozaveraymi?

Mehmon «ma'qul» degandek bosh irg'ab qo'ydi.

Dalavoy charm paltosining ich cho'ntagidan qog'oz oldi. Ruchkani siyohdonga botirgan edi,

qirs etgan ovoz chiqdi. U jahl bilan yana botirdi. Peroga siyoh o'rniga muz ilashib chiqdi.

– Qanaqa o'quvchisan, o'zi? – Dalavoy sarg'ish qoshini chimirib, akamga qaradi. – Siyohing muzlab qopti-ku.

To'satdan oyim yig'lab yubordi.

– Nima qilaylik, o'rgilay, – dedi iltijo bilan. – Sovuqni ko'rmaysizmi? Manavinisi uch kundan buyon ol ket, ol qo'y bo'lib yotibdi. – U sandal chetida yotgan kichik akamga imo qildi. – Bolaginamdan ayrilib qolaman, shekilli.

Dalavoy ruchkani yana muzlagan siyohdonga botirgan edi, onam uning qo'liga yopishdi.

– Yozmang, jon ukam, yozmang, rahmingiz kelsin.

Dalavoy ijirg'anib, qo'lini siltab tortdi. Kulrang ko'zlari qisilib ketdi.

– Torting qo'lingizni! – dedi shiddat bilan.

– Ho'v! – dadamning tahdidli ovozinu eshitib, burilib qaradim-u qo'rqib ketdim. Uning yuzida boyagi yalinchoq ifodadan asar ham qolmagan, ko'zi g'azabdan chaqnar edi.

– Ho'v, olifta! – dedi yana o'sha tahdidli ohangda. – Tur o'ringdan! Xudo bo'lsangam piymangni yech. – U bir hatlashda Dalavoyning tepasiga keldi. – Yech deyapman. Tiq oyog'ingni tanchaga! Tiqib ko'r, o'tirib ko'r birpas!

Dalavoy beixtiyor o'rnidan turib ketdi. Esankirab qolgan mehmonga bidir-bidir qilib gapira boshladi:

– Eshitingiz, o'rtoq Toshev? Guvoh bo'lasiz? Xizmat burchimni bajarayotganimda haqorat qildi. Aktga shuniyam qo'shamiz.

– Daraxtni katta xolang ekib qo'yanmas! – Dadamning mo'ylovi titray boshladi. U qattiq

g'azablansa, mo'ylovi titrab ketardi. – Qani, tuyog'ingni shiqillat! – dedi tahdid bilan.

– Nima, urmoqchimisan! – Dalavoy kulrang ko'zlarini yiltiratib, g'azabnok pichirladi. – Qani chertib ko'r-chi. Yetti pushtingni quritib yuboraman!

– Yo'qol deyaqman! – Endi dadamning butun vujudi titrab ketdi.

– Eshitdingiz-a, o'rtoq Toshev? Bu gapniyam eshitdingiz-a? – Dalavoy eshik tomon tisarilib borarkan, mehmonga qarab, gapini tasdiqlatib oldi. – Yozamiz, hammasini yozamiz!

Onam iltijo bilan Dalavoyning yelkasiga osildi.

– Jon ukam, kechiring, jon ukam! Iloyo martabangiz bundan ham ulug' bo'lsin!

Dalavoy bir siltab uning kaftini yelkasidan olib tashladi. Onam endi pochapo'stinli kishiga yol-bora boshladi.

– Jon xo'jayin, ko'nglingizga olmang, adasi bilmasdan gapirib yubordilar.

– Yalinma deyaqman! – dadam shunday hayqirdiki, muz bosgan derazalar zirillab ketdi. Boyadan beri ko'zini ocholmay yotgan kichkina akam olazarak bo'lib, atrofga javdiray boshladi.

– Oyi, suv, – dedi ovozi xirillab.

Tashqarida tuyoqlarning bo'g'i q dukiri eshitildi. Uy ichi o'lik chiqqandek jimjit bo'lib qoldi. Dadam hamon mo'ylovi uchgancha pishqirib nafas olib, uy o'rtasida turar, oyim ostonaga o'tirib qolgan, katta akam deraza oldida turgancha tashqarini tomosha qilardi. Beshik g'ichirlab, ukam g'ing-shiy boshladi. Biroq onam o'rnidan turmadi.

– Yomon ish bo'ldi, – dedi sekin. – Endi sudga beradi.

Dadam uy o'rtasida anchagacha qotib turdi-da, indamay chiqib ketdi. Bir ozdan keyin tomorqa tomondan boltaning qarsillagan ovozi keldi.

Qayrag'ochning cho'g'i ham o'riknikiga o'xshagan baland bo'larkan. Sandal isishi bilan jon kirib, yuzimiz qizarib qoldi. Faqat dadamning qovog'i ochilmadi. Onam akamning boshidan jilmas, nuqul xo'rsinar, «o'zing asra», deb qo'yardi. Kechki ovqatni opam qildi. Qorong'i tushgandan keyin akamning ahvoli og'irlashdi. U endi alahlamas, havo yetishmayotgandek qisqa-qisqa nafas olar, dam-badam cho'chib tushar edi. Onam unsiz yum-yum yig'lar, dadamga iltijoli termilardi. Oxiri bo'lmadi. Dadam eski choponini kiydi, boshiga telpagini bostirdi. Oyim qayoqqa degandek qaragan edi, qisqagina qilib:

– Achinskaga! – dedi.

– Kelmaydi. – Onam zorlanib bosh chayqadi. – Yarim kechada qor kechib kelarmidi?

Dadam eshikni qarsillatib yopganicha chiqib ketdi. Uy ichiga yurakni sirqiratuvchi sukunat cho'kdi. Hujradagi soat chiqillaydi, akamning qisqa-qisqa nafas olishi eshitiladi. Derazaga quruq qor uchqunlari zirillab uriladi. Allaqaysi teshikdan huvillab sovuq kiradi. Issiq sandal elitdi shekilli, uxlab qopman. Bir mahal tashqarida itning akillashi, dadamning «yot» deb baqirishidan uyg'onib ketdim. Kimdir yo'lakda gursillatib yer tepindi. Og'zidan bug' chiqib turgan dadam kirib keldi. Ketidan uzun shinel kiygan, qulog'ini sharf bilan o'rab olgan Achinska kirdi. Oq xalati bo'lmasa ham, ko'zoynagidan tanidim. Dadamning mo'ylovi, vrachning qoshi qordan oppoq bo'lib ketgan edi.

Oyim darrov o'rnidan turdi. Salom berdi. Achinska shinelini yechib, yelkasiga qo'ngan qorni kavshandozga qoqdi. Qulog'ini o'rab olgan sharfni yechgan edi, oppoq siyrak sochlari peshonasiga yoyilib tushdi.

– Nastoyashiy Sibir! – dedi negadir jilmayib. Sandal chetiga cho'kkalab qo'lini tanchaga tiqdi. Dadamning qo'lida kichkina jomadon borligini endi ko'rdim. Achinska qo'lini bir oz isitgach, muzlab qolgan ko'zoynagini ro'molchasi bilan artdi.

– Issik suv bar? – deb so'radi onamga qarab.

Onam samovarni yangilash uchun darrov oshxonaga yugurdi. Vrach akamning ko'ylagini yechib, «alyo-alyo» qilib ko'rdi. Sekin bosh chayqab qo'ydi. Qiyofasi jiddiy edi. Keyin jomadondan yaltiroq quticha oldi.

Ukol qilish uchun dori to'ldirayotganda akam hozir dod soladi, deb turgan edim, biroq u akamning ishtonini tushirib, ukol qilganida akam dodlamadi. G'ingshib qo'ydi, xolos. Chamasig'ini og'riqni payqamadi ham.

– Nichego, – dedi Achinska dadamni yupatib. – Yakshi bala. Tuzaladi.

Chindan ham ko'p o'tmay, akam ko'zini ochdi. Biroq, vrach ikkinchi ukolni qilayotganda yig'lab hamma yoqni buzib yubordi. Achinskaning jahli chiqmadi.

– Vsyo, vsyo, – dedi jilmayib – Ugil bala yig'lamaydi.

Keyin dadam ikkovlari sandal chetida o'tirib, choy ichishdi. Urush g'alaba bilan bitgani, endi non ko'payishi, yana allanimalarni gapirishdi. Ko'zim yumilib ketayotgan bo'lsa ham vrach akamni yana nima qilishini bilgim kelib, chidab

o'tirardim. Dadam gap orasida bugun o'tgan voqeani ham aytib berdi. Achinska qoshini chimirib, bir zum o'yg'a toldi. Ko'm-ko'k ko'zlariga jiddiyat cho'kdi. Biroq qo'l siltab qo'ya qoldi.

– Chepuxa! Xish nima kilmaydi.

Nihoyat u sarg'ish qog'ozga o'ralgan allaqanday dorini majbur qilib akamga ichirdi. Yana to'rt-beshta shunaqa qog'ozlardan qoldirdi. O'rnidan turayotgan edi, dadam onamga imo qildi. Onam hujraga ildam kirib ketdi-da, zum o'tmay, og'zi bog'langan chog'roq xalta ko'tarib chiqdi.

– Aybga buyurmaysiz, do'xtir, – dedi dadam xaltani Achinskaga uzatib. – Pul yo'q edi.

Achinska shineling bir yengini kiygan joyida turib qoldi.

– Bu nima? – dedi xaltaga imo qilib.

– Turshak, – dadam xijolat chekib, iljaydi. – Qantak o'rikniki. Qoq quruq. Bo'yrada quritganman. Bittasiyam yerga tushmagan.

Achinska yengi kiyilmagan qo'li bilan xaltani nari surdi.

– Balaga kompot kiling. Isitma tushadi. Yakshi buladi.

Endi dadam astoydil yalina boshladi:

– Yo'q demang, do'xtir. O'z qo'lim bilan quritganman. Chodirga qoqib quritganman.

Gapga oyim aralashdi.

– Marjangizga oborasiz, do'xtir, padarka...

Achinska keskin bosh chayqadi.

– Balaga kompot kiling. – Shunday dedi-yu, xaltani devorga suyab, etigini kiydi-da, tashqari chiqdi. Dadam shosha-pisha unga ergashdi.

– Iloyo baraka toping, – deb qoldi onam eshikdan mo'ralab. – Bola-chaqangizning rohatini ko'ring.

Yana sukunat cho'kdi. Ammo endi bu bo-yagidek ko'ngilni g'ashlovchi jimjitlik emas edi.

Ertasiga kech uyg'ondim. Katta akam maktabga ketgan, kichik akam sandal chetida yostiqqa suyanib o'tirgancha, sutchoy ichar, dadam bilan oyim tumshug'idan chak-chak suv tomayotgan eski samovarni o'rtaqa qo'yib gaplashib o'tirishardi. Qor tingan, tashqarida quyosh charaqlab ketgan shekilli, uy ichi yop-yorug' edi. Endi sutchoyga zog'ora non botirib yeyishga kirishgan edim, tashqarida kuchugim jon holatda akillay boshladi. Eshik sharaqlab ochildi-yu, ostonada Dalavoy paydo bo'ldi. U kechagi charm paltosida, kechagi piymasida edi.

Dadam bilan oyim bir seskanib tushishdi. Hozir janjal bo'lishini bilib, mening ham yuragim orqaga tortib ketdi. Biroq hech qanaqa janjal bo'lmadi. Dalavoy ostonada turib, negadir jilmaydi.

– Assalomu alaykum! – dedi baland ovozd. Shunda uning judayam qo'rqinchli odam emasligini payqadim. Dadam rangiga qon yugurib, asta o'rnidan turdi.

– Keling, keling, – dedi-da, borib ko'rishdi. Oyim darrov dasturxonga jiyda, yong'oq keltirib qo'ydi. Dalavoy bu safar piymasini yechib chiqdi. Onam yangi ko'rpacha bo'lmagani uchun sandal to'ridagi ko'rpachaning orqasini o'girib, qaytadan yozdi. Dadam mehmonning orqasiga yostiq qo'ydi. Dalavoy piyolani aylantirib-aylantirib, choy ho'plarkan, menga qarab ko'zini qisdi.

– Qalay, polvon!

Uyalganimdan yerga qarab oldim. Shunda undan allaqanday qo'lansa hid kelayotganini payqadim.

– O'zizam ja haligidaqa odamsiz-da, oka! – Dalavoy dadamga yuzlanib, baralla ovozda kuldi. – Qilar ishni qip qo'yib, tag'in odamni so'kib o'tiribsiz, oka.

Dadam uzrli qiyofada yelkasini qisdi.

– Endi, ukam, jahl chiqqanda, aql ketadi...

– O'ziam ja, kattasini ag'daribsiz-da, oka! – Dalavoy negadir yana kuldi. – Ha, endi shunaqa ekan, bir og'iz aytmaysizmi, shu ishni shunday qilmoqchiman, deb. Axir jahon bedarvoza emas, tartib bor, zakun bor...

Dadam xijolat chekib, dasturxon chetini himara boshladi.

– Endi, ukam, biz bir po'ristoy odammiz. Bunaqa qonunlarni tushunmasak, bu yoqda bolalar sovuqda qoldi.

– Shu-da endi, oka! – Dalavoyning milki qizarib ketgan kulrang ko'zlarida samimiy tabassum o'ynadi. Dadamning yelkasiga qoqdi. – Bir og'iz maslahat solsangiz-u, hammasini zakonniy qilardik.

Boyadan beri indamay choy quyib uzatayotgan onam endi gapga aralashdi.

– Bu odam bilmabdilar-da, jon ukam, gunohlaridan kecha qoling.

Dalavoy oyimga qaramadi, dadamga tikilganicha, jiddiy tortdi.

– Endi, oka, biz bir joyning odamimiz, ot tepkisi otga o'tmaydi.

– Rahmat, ukam, – dadam yana boshini xam qildi. – Siz bizlarni siylasangiz, sizni Xudo siylasin.

– Men-ku shu yerning odamiman, – Dalavoy ovozini pasaytirdi. – Ammo o'rtoq Toshevning oldida, shu ish bunday bo'lgani chatoq bo'ldi. Katta

odam. Qamatmaguncha qo'ymayman, deyapti. Ikkalamizni askarblyat qildi, deyapti.

Oyimning rangi bir zumda o'zgarib ketdi. Dadam bo'lsa, taqdirga tan bergandek, hamon boshini quyi solib o'tirardi.

– O'rtoq Toshevga yotig'i bilan tushuntirdim, – Dalavoy ovozi yanayam pasaytirdi. – O'zimizning odam, gunohidan o'ta qoling, dedim. Hozircha ko'nmay turibdi-yu, ko'nadi. Ko'nmay qayoqqa borardi. «Qurug'i»dan obkeb beraman, dedim.

Birdan oyimning yuzi yorishdi. Dik etib o'rnidan turdi-da, hujraga kirib ketdi. Dalavoy onamning ketidan qarab qoldi. Dadam bo'lsa hamon dasturxon qatini o'ynab o'tirar, barmoqlari bilinar-bilinmas titrar edi. O'sha zahoti onam xalta ko'tarib chiqdi. Bu – kechasi Achinska olmay ketgan o'sha turshak to'la xalta edi.

– Mana, opovsi, – dedi oyim xaltani Dalavoyning oldiga qo'yib. – Qoq-quruq. Qantak o'rikning turshagi. Adasi o'z qo'llari bilan quritganlar. Bittasiyam yerga tushmagan.

Dalavoy goh onamga, goh xaltaga qarab, talmovsirab turdi-da, birdan qah-qah otib kulib yubordi. Bir zumda kulrang ko'zlaridan yosh tirqirab chiqdi. U ko'rpachani mushtlab-mushtlab kular, boshi ham, gavdasi ham muttasil silkinar, sarg'ish yuzi sholg'omdek qizarib ketgan edi. Oyim og'zini lang ochgancha, bir dadamga, bir Dalavoyga qarab qolgan, negadir nuqul ko'ylagining yoqasini g'ijimlardi.

– Voy, voy kennoyi tushmagur-ey! – dedi Dalavoy kulgidan nafasi qaytib. – Voy sodda xotin-ey! «Qurug'i» desam, turshak obchiqibdi. Qarang, oka! Qarang! Qurug'i desam... «Qurug'i» desam... –

U dadamga qaradi-yu kulgisi kesildi. Dadamning qiyofasi shiddatli, yuzi qizarib-bo'zarib ketgan edi.

– «Qurug'i» kerakmi? – dedi ovozi xirillab.

Dalavoy butunlay jiddiy tortdi.

– Mengamas, o'rtoq Toshevga, – dedi sarg'ish qoshini chimirib. – Men sizga jabr bo'lmasin, deyapman, oka, jo'jabirdek jonsiz.

– «Qurug'i» kerakmi! – Dadam yanayam pastroq, ammo yanayam tahdidliroq ovozda takrorladi. – Mana buni qirqib beraymi! – U kindikidan pastroqqa imo qildi. Dadam birovdan qattiq g'azablansa, padaringga la'nat deb so'kar, ammo biron kimsani bunchalik qo'pol haqorat qilganini eshitmagan edim. Onam ham, yostiqqa suyangan akam ham, men ham qotib qoldik.

– Shunaqami, hali! – Dalavoyning kulrang ko'zlari yonib ketdi. – Endi o'zingdan ko'r! – Shunday dedi-yu, hatlab o'rnidan turdi. Dadam ham sapchib turib ketdi. Oyim dod solib, dadamning yo'lini to'sdi. Dalavoy shiddat bilan charm paltosining cho'ntagiga qo'l suqdi-da, allaqanday qog'ozni dasturxon ustiga uloqtirdi. – Indinga tegishli joyga bormasang, militsiya yuborib, ottirib tashlayman! Umringni turmada chiritmasam, Dalavoy otimni boshqa qo'yaman!

Oyim bekorga dod solgan ekan. Dadam Dalavoyga tashlanmadi. Piymasini kiyib chiqib ketguncha, uy o'rtasida turaverdi. Faqat g'azabdan pishqirib nafas olar, mo'ylovi uchib-uchib qo'yar edi. Tashqarida it akilladi. Keyin jimlik cho'kdi.

– Endi qo'ymaydi, – dedi onam ingrab. – Qamatmay qo'ymaydi. – U hamon g'azabdan titrab turgan dadamga iltijoli termildi. – Jon adasi, aylanay adasi, johillik qilmang, keling, shular to'ya qolsin. Mayli, sholchani sotamiz.

Kuzda opamni uzatamiz, deb dadam bir sholcha olib kelgan edi. Oyim shuni gapirganini tushundim.

– Nega?! – dadam sandal chetiga choʻkka-lagancha, hayqirib yubordi. – Nega?! Nega men pora berishim kerak? Nega?! Porani harom odam beradi, bildingmi! Porani harom odam oladi! Bildingmi?! Porani imonsiz odam imonsiz odamga beradi! Tushundingmi?! Nega men oʻz imonimni sotib poraxoʻrga yalinishim kerak? Nega?

U esdan ogʻib qolganga oʻxshar, har gal «Nega?» deganda, dasturxonni mushtlar, Dalavoy tashlab ketgan qogʻoz ham, jiyda-yongʻoqlar ham har yoqqa sochilib ketgan edi.

– Yoʻq! – dedi u nafasi qisilib. – Men pora bermayman. Qamasin! Toʻpiga solib otib yuborsin!

Beshikdagi ukam choʻchib ketdi shekilli, chirillab yigʻlay boshladi. Oyim mahzun qiyofada choʻkkalab oʻtirgancha, koʻkrak tutdi. Dadam tirsagini sandal chetiga tirab, kaftlari bilan yuzini toʻsib, uzoq oʻtirdi. Qoʻli hamon bilinar-bilinmas titrar edi. Nihoyat, jahl bilan oʻrnidan turdi. Onam vahima ichida unga termildi.

– Qayoqqa? Hoy adasi, oʻzingizni bosing.

– Achinskaga boraman, – dedi dadam sekin. – Ariza yozdiraman.

Shunday dedi-yu, eski choponini kiyib, chiqib ketdi. Peshinga yaqin tekis qilib yozilgan allaqanday oʻrischa xat koʻtarib keldi.

Keyin bilsam, dadam toʻgʻri qilgan ekan. Uni ikki-uch hafta sudrab yurishdi-yu hammasi tinchib ketdi. Faqat Dalavoy keyinroq, nalugchi boʻlganidan keyin boshqa yoʻl bilan qasdini oldi.

Biroq Achinskaning yordam berganini dadam ko'p yillar hammaga gapirib yurdi.

Mening go'dak shuurimga esa pora – dunyodagi eng harom narsa, degan tushuncha mixlanib qoldi. To'g'ri, keyin ham, poralar-u poraxo'rlarning har xilini ko'rdim. Birovga orden berish uchun pora oladiganlarni-yu yaxshiroq uydan joy olish uchun pora beradiganlarni ham, birovning bolasini institutga olib kirish uchun pora oladiganlarni-yu o'zining chalasavod bolasini o'qishga joylash uchun pora beradiganlarni ham ko'rdim. Birovga kamyob narsani navbat-siz to'g'rilash uchun pora oladiganlarni-yu o'sha narsani boshqalarga uch bahosiga pullash uchun pora beradiganlarni ham, birovni amal stoliga o'tqazish uchun pora oladiganlarni-yu o'sha kursiga o'tirib, berganini o'n hissa qilib qaytarib olish uchun pora beradiganlarni ham ko'rdim. O'zining qizi tengi xodimini dachasiga sudraydigan ipirisqi amaldorlarni-yu ishini bitirish uchun begona to'shakka bermalol yotadigan ayollarni ham, pora olib qiya bo'lib ketganlarni-yu yana pora berib, qutulib chiqish yo'lini topadiganlarni ham ko'rdim. Shunda dadamning titrab-qaqshab aytgan gaplari naqadar rost ekanini tushundim. Hamma-hammasini tushundim.

Faqqat... Ko'p qavatli uyimizning birinchi qavatida turadigan so'qqabosh Klava xolaning ma'yus ta'zim qilib turganini ko'rganimda, bir narsaga hech aqlim yetmadi. Nahotki, odam tirik qolish uchun ham pora berishi kerak bo'lsa! Uzoq qarindoshim bo'lmish o'sha vrachning gapini eshitganimda, battar hayron bo'ldim. Nahotki, tirik qolish uchun majburan birovga pora berish

ham jinoyat hisoblansa? Xo'sh, bo'lmasa nima qilsin? O'lib ketsinmi?! Nahotki, o'lim to'shagida yotgan odamdan nimadir tama qilish imon degan tushunchaga sal bo'lsayam to'g'ri kelsa?!

Xayolinga shunday iztirobli savollar yopirilib kelganida, beixtiyor o'sha qahraton qish, o'sha izg'irinli kecha, ko'zoynagini yiltiratib jilmayib turgan Achinska, namat ustida qolib ketgan o'sha bir xalta turshak xotiramga tushadi.

OPAMNI TOPIB OLDIM

Bayram qanaqa bo'lishini bilasizmi? Bilmasangiz bilib qo'ying! Bayram degani shuki, hammamiz yasanamiz. Bu – birinchidan. To'g'ri, dadam hammamizga baravar bosh-oyoq kiyim qilib berolmaydi. Lekin hech bo'lmasa, bittadan ohorlik kiyamiz. Undan keyin oyim albatta palov, juda bo'lmasa, shovla pishiradi. Bu – ikkinchisi. Nihoyat, bayram degani shuki, men onamga ergashib, albatta, tog'amnikiga boraman. Tog'amning men tengi o'g'li bor. Maza qilib obaki yeymiz. Iloji bo'lsa, «Tarzan» kinosiga tushamiz. Tarzanni bilasizmi? Xuddi maymundek daraxtdan-daraxtga sakraydi. Yo'lbarsdan ham, arslondan ham qo'rqmaydi.

Jo'raboshimiz aytgan, o'zi ko'rgan.

Mana, bugun oyim non yopyapti. Arpa non unchalik oppoqmas. Ammo juda mazali. Ana, non isi kelyapti. Oyim menga atab ataylabdan kulcha yasagan. Kulcha nondan oldin pishadi: kichkina-da! Ana, oyim rapidani qo'liga kiyib, to'nkarilgan zambil ustiga chiqdi. Bo'lmasa tandirning tepasiga bo'yi yetmaydi. O'sha yerdan turib buyurdi.

– Do'ppingni och!

Do'ppimni boshimdan yulib oldim-u tutib turdim. Shu ondayoq cho'g'dek issiq, qip-qizil non do'ppiga tushdi. Jiyaklari titilib ketgan do'ppimni changallagancha ko'chaga yugurdim.

– Hoy, sekinroq, yiqilasan! – deb qoldi oyim chirqillab.

Nega yiqilar ekanman! Orqamdan kuchugim ham yugurgilab qoldi. Biladi-da, o'ziniyam ulushi borligini. Ikkalamiz oldinma-ketin chopishib, Shirin arig'ining bo'yiga keldik. Issiq nonni suvga tashladim-da, o'zim pastga qarab chopib ketdim. Gurji kuchugim ham oyog'imga o'ralashib yugurdi. Ellik qadamcha yurgandan keyin qoqigullar ochilib yotgan qirg'oqda kutib o'tirdim. Ana, bizning non oqib kelyapti! Tandirdan yangi chiqqan nonni oqizoq qilib yemagan bo'lsangiz, yeb ko'ring. Meni aytdi dersiz, maza qilasiz!

Bir oyoqlab suvga tushib, nonimni tutib oldim-u ushatib edim. Ana rohat-u mana rohat! Usti muzday, ichi issiq. Bir burdasini o'zim yeyman, bir burdasini kuchugimga beraman. Kuchugim nonini mendan oldin yeb bo'ladi. Yeb bo'ladi-da, boshini goh u tomonga, goh bu tomonga tashlab mo'ltirab qo'linga qaraydi. Dumini likillatib-likillatib qo'yadi. Ikkalamiz maza qilib ovqatlandik. Keyin shunday sohilga yotib, tip-tiniq suv ichdim. Kuchugim ham oldingi oyoqlari bilan cho'kka tushib qip-qizil tili bilan shapillatib suv ichdi.

Uyga qaytsak, dadam bodom tagida turib, endi xaltasini ochayotgan ekan. Ur-re!

– Manavi senga! – dedi dadam oyimga qarab. Xaltadan poshnasi past yaltiroq amirkon kavush chiqdi. Oyim eski kalishini yechib, kiyib ko'rgan

edi, kavush lop-loyiq keldi. U yoq-bu yoqqa yurib ko'ruvdi, kavushi g'archillab ketdi.

– Iya, g'archiyam bor ekan, – dedi oyim yosh boladek quvonib. – Baraka toping, anchadan buyon shunaqasini orzu qilib yuruvdim.

– Qizing qani? – dadam g'olibona qiyofada yana xaltaga qo'l suqdi.

Tutundan bo'g'ilgan opam oshxonadan ko'zini ishqalab chiqdi.

– Manavini o'rab ko'r-chi! – Dadam guldor shoyi ro'molni opamga uzatdi. Opamning ko'zlari quvonchdan porlab ketdi.

– Rahmat, – dedi uyalinqirab.

Katta akamga yo'l-yo'l ko'ylak, kichik akamga chiyduxoba shim tegdi. Endi bizning navbat! Yo'q, dadam xaltasiga qo'l suqqan edi, bu safar ukamning sovg'asi chiqdi. Dengizchilar kiyadigan ko'ylak! Chetida tasmasiyam bor.

– Menga-chi? – dedim hovliqib.

– Sengayam bor, o'g'lim! – deb dadam xaltasidan qizil duxoba do'ppi chiqardi. Ko'zim yonib ketdi. – Qani, – dedi u do'ppini boshimga kiygizib. – E-e, boshdan ham bergan-da, senga, o'g'lim!

Rostdan ham do'ppi boshimni bir chekkasida qolib ketdi.

– Ziyoni yo'q! – dadam do'ppini tizzasining ko'ziga kiygizib, bir chetidan tortdi. Allanima «tirr» etdi. Qo'rquv ichida do'ppiga qaradim. Yo'q, yirtilmabdi. Dadam qaytadan kiygizgan edi, boshimni xiyol qissayam, loyiq kelgandek bo'ldi. – Boshdan ham bor-da, o'zi, o'g'lim. – Dadam yana kuldi.

Kichik akam hozirjavoblik bilan gap suqdi.

– Boshi katta bo'lgani bilan aqli yo'q.

Opam uning yelkasiga bir tushirdi.

– Yoshi senga yetsa, sendan aqlliroq bo'ladi.

– O'zingiz-chi? – Oyim dadamning ko'ziga termildi. – O'zingizga hech nima olmadingizmi?

Dadam qo'l siltadi:

– Keyin... Keyin olinar. Nima, men yosh bolamdim...

Aka-ukalar bir zumda ko'chaga otildik. Bo'lmasa-chi, qanaqa yasanib olganimizni hamma ko'rib qo'ysin-da.

...Ertalab kimdir sekin yelkamga turtayotganini payqab uyg'onib ketdim. Hali ko'zimni ochmasimdanoq dimog'imga o'sma hidi urildi. Qarasam, tepamda oyim jilmayib turibdi. Qoshi qalin, qopqora (oyim pardozi qilmas, ammo «qosh suvi ichadi» deb o'sma qo'yardi).

– Jim, – dedi u barmog'ini labiga bosib. – Ukaning uyg'onib qolmasin. Tez yuvin.

Tushundim. Demak, tog'amnikiga boramiz. Ukaningni tashlab ketamiz. Bo'lmasa, oyimni qiy-nab yuboradi. Besh qadam yuradi-da, opiching, deb xarxasha qiladi. Yo'l uzoq.

Ukaning, boshi devor tomonda, bir oyog'i mening qornim ustida maza qilib uxlab yotibdi. Hali turgandan keyin «lo'lilik» qilib opamning dodini beradi.

Yuvinib kelib, apil-tapil choy ichdim.

– Bolani ehtiyot qil, – oyim ayvon burchagida o'tirib, to'nkarilgan piyoladan o'sma botirib qoshiga tortayotgan opamga tayinladi.

– Xavotir olmang. – Opam boshini u yoq-bu yoqqa egib, bir cheti siniq ko'zguga qiyo-qiyo qararkan, jilmaydi. – O'zim qarab turaman.

Opam juda mehribon. Oyim yo'g'ida hammamiz opamning pinjiga tiqilamiz...

Guzarga chiqqanimizdan keyin, eng katta niyatimni sekin aytdim:

– Oyi, kinoga tushsam maylimi? Tarzanga?

U g'archli kavushiga chang qo'ndirmaslik uchun tuproq ko'chadan avaylab borarkan, orqasiga qaramasdan so'radi:

– Kim bilan tushasan?

– Sobir bilan.

– Tog'angnikiga bormaymiz.

Hafsalam pir bo'lib to'xtab qoldim. Bundan chiqdi, ammamnikiga borarkanmiz-da. Ammamnikida men tengi o'rtog'im yo'q.

– Ammamnikiga ketyapmizmi? – dedim qovoq-tumshug'im osilib.

Oyim burilib qaradi:

– Yo'q, opangnikiga.

– Opam uyda-ku? – dedim hayron bo'lib. – Yana qanaqa opamnikiga boramiz?

– O'qchiga. Katta opangnikiga.

Qiziq, qanaqa katta opam? O'zi bitta opam bor-ku.

– Yur, – dedi oyim shoshirib. – Kun isib ketmasidan Beshyog'ochga yetib olaylik.

Oyimga ergashib borarkanman, allanimani g'ira-shira tushungandek bo'ldim. Besh-olti kun oldin ammam kelgan edi. U oyim bilan pichir-pichir gaplashgan, «o'gay... yig'ladi... O'qchi...» degan so'zlar qulog'imga chalingan edi. Demak, O'qchi degan joyga ketyapmiz.

O'qchi degani ikki tomoni boloxonali uylar bilan o'ralgan tor ko'cha ekan. Bizning tomonlarda allaqachon hamma yoq ko'karib ketgan, bu yerda bo'lsa ko'cha zax, ikki chetda qopqora suv jilg'a bo'lib oqib yotibdi. Ancha yurdik.

Tez-tez temirchilik do'konlari uchraydi. Bayram bo'lsayam, ba'zilari ochiq. Devordagi mixlarga ketmon, tesha, xaskash ilib qo'yilgan. Sandonda olov gurillaydi. Taraq-turuq avjida: yaqiniga borib bo'lmaydi. Oxiri tagidan qoramoydek loyqa suv oqib yotgan, chetidagi panjaralari liqillab turgan yog'och ko'prikdan o'tdik. Oyim dam-badam to'xtaydi. Hali u eshikni taqillatadi, hali bunisini.

– Hoy, o'rgilay, Bashoratxonning uyi shumi? Eri peravodniy...

Birov yo'q, deydi, birovi yelka qisib eshikni berkitadi, bir xili eshikni umuman ochmaydi.

Shu qadar charchadimki, oyog'imni qimirlatishga madorim qolmadi. Xuddi, hov birda, uydagi opamga sovchi kelganida Qa'niga borganimizdek. Kelmasam bo'larkan. Qaytaga uyda Xo'ja bilanmi, Vali bilanmi maza qilib chillak o'ynab yurgan bo'lardim. Kun isib ketgan, suv ichgim kelardi. Oyimning o'zi ham ko'cha chetidagi jo'mrakdan ikki marta suv ichdi. Suv ichish oson bo'lsayam mayli ekan. Odamlar paqirini ko'tarib, qatorlashib navbat kutib turadi... Bayram bo'lgani uchunmi, yasangan-tusangan o'tkinchilar tuzuk-quruq gaplashmaydi. Hamma qayoqqadir shoshadi.

Bir mahal paranji-chachvonli xotinga duch keldik. Oyim yana o'sha yalinchoq ohangda so'radi:

– Hoy, baraka topgur, Bashoratxonni tanimaysizmi?

Paranjili xotin to'xtadi. Chachvonini yuzidan olgan edi, qo'rqib ketdim. Bunaqangi cho'tir xotinni birinchi ko'rishim edi. Negadir xayolimga cho'tirini berkitish uchun paranji yopinib yursa kerak, degan o'y keldi.

– Qanaqa Bashor? – dedi u ro'molcha bilan ter bosgan yuzini artib.

– Bashoratxon-da! – Oyim kuyib-pishib tushuntirdi. – Eri peravodniy. Ashxobodda yer qimirlaganda kasallarni poyezdda olib kelgan.

– Uyini bilmaysizmi? – cho‘tir xotin achinib bosh chayqadi. – Dunyoda nima ko‘p, Bashor ko‘p.

– Yo‘q. Egachim aytuvdilar, – deb oyim yana tushuntirdi. – Shunday ko‘prikdan o‘tgandan keyin topasiz, devdilar.

– Bu ko‘chada nima ko‘p, ko‘prik ko‘p, aylanay, – cho‘tir xotin yelkasini nochor qisdi.

– Hayronman, – dedi oyim umidsizlik bilan. – Nechta eshikni taqillatdim, hech yerda yo‘q.

Bo‘lmadi, cho‘tir xotindan ham ish chiqmadi. Tag‘in ikkita katta-kichik ko‘prikdan o‘tdik. Yurib-yurib, choyxona oldidan chiqib qoldik. Bayram sharofati bilan choyxona ayniqsa gavjum bo‘lib ketgan, so‘rilarda erkaklar chordana qurib, sabzi to‘g‘rab o‘tirishar, to‘rqovoqlardagi bedanalar avjiga chiqib sayrar, havoda jizza hidi kezar edi.

– Bor, bolam, – dedi oyim yalinib, – erkaklarning oldiga men bormay qo‘ya qolay. So‘ragin, peravodniyni uyi qaysi, degin, Bashor degan xotini bor, degin, xo‘pmi?

So‘ri oldiga bordim-u, to‘xtab qoldim. Har kim o‘zi bilan o‘zi ovora, qayrilib ham qaramaydi. Askiya... Qiyqiriq... Sho‘ppayib turib-turib qaytib keldim. Oyim urishmadi. Yana ketaverdik.

Kattakon tilla zirak taqqan, yalpoq gulli ko‘rpabop matodan ko‘ylak kiygan, qalin qoshli juvon duch kelganida oyim tag‘in so‘radi:

– Hoy, opovsi, Bashoratxonni...

– Man namedonam! – dedi ayol yelka qisib.

Oxiri oyim ham holdan toydi. Ko‘cha chetidagi yapasqi xarsang ustiga o‘tirib, tugunini yech-

di. Kecha yopgan arpa nonidan olib olgan ekan. Shundan bittasini ushatib, ona-bola yedik. Tag'in chanqay boshladim.

– Oyi, suv, – dedim hiqillab.

– Shoshma, bolam, sabr qil. – Oyim yupatdi. – Topamiz. Hozir topib olamiz.

Non quvvat berdimi, yana avvalgidek yo'lga tushdik.

Bir mahal onam to'xtab qoldi.

– Voy, o'lsin, tag'in Beshyog'ochga chiqib qolibmiz-ku.

Qarasam, rostdan ham Beshyog'och! Bundan chiqdi, aylanib-aylanib yana shu yerga kelib qolibmiz-da. Bozor oldidagi maydonda odam ko'p edi. Yasangan qizlar, papiros tutatgan yigitlar... Daraxt soyasida bir oyoqli kishi qo'ltiqtayoqqa suyanib turibdi. Oldida eski kursi, kursidagi savatda obaki. U ingichka bo'ynining tomirini o'ynatib, ovozi boricha baqirardi:

– *Obaki dandon*
Lablari xandon
Chaynama, shimi,
Chaynama-a-a!

Birpasda chanqoq ham esimdan chiqib ketdi.

– Obaki obering, – dedim yalinib.

Oyim bir zum ikkilanib turdi-da, qo'limdan yetakladi:

– Yur.

Parvardaga o'xshatib kesilgan obakini og'zimga soldim-u maza qilib so'ra boshladim. Saqichga o'xshagan yumshoq, ammo juda shirin.

– Siz shu yerlikmisiz, amaki? – dedi oyim qandolatchiga termilib.

Qandolatchi qo'ltiqtayog'iga suyanib, cho'ntagidan papiros olarkan, shubhalanib oyimga qaradi:

– Nima edi?

– Bashoratxonni qidirib keluvdik. Eri peravodniy, Ashxobodda yer qimirlaganda kasallarni olib kelgan. O'qchida ko'prikning oldida turadi, deyi-shuvdi.

– Nechchi uy? – dedi qandolatchi papiros tutatib.

– O'shanisini so'ramabman. – Oyim aybdor qiyofada yerga qaradi.

– Iya, qiziq ekansiz-ku, singil! – cho'loq qandolatchi ovozi boricha shang'illadi. – Afandi eshagi yo'qolganida bir qo'lida yantoq, bir qo'lida tezak ko'tarib, bozor aylangan ekan, buni yeb, buni anaqa qilganni ko'rgan bormi, deb. Siznikiyam shundan bo'ldi-ku.

Atrofdagi hangomatalab tomoshabinlar xaxolab kulishdi. Oyim mulzam bo'lib sekin burildi.

– So'rab-so'rab Makkani topgan ekan, amallab topib olarmiz.

Ikkovlashib yana o'sha zaxkash, ikki chetida qop-qora suv jilg'a bo'lib oqayotgan ko'chaga kirdik. Oyoqda zo'rg'a tursam ham, dam olaylik deb oyimga xarxasha qilishga qo'rqar edim. Boyagi odamning gapi oyimni xafa qilganini bilib turardim. Yurib-yurib yana o'sha omonat panjarali yog'och ko'prikdan o'tdik.

Oyim ro'paradan kelayotgan, sumka ko'targan xotinni to'xtatdi.

– Jon singlim, bir narsa so'rasam maylimi? Shu yerlikka o'xshaysiz. – Oyim uning qo'lidagi sumkasiga, bayram bo'lsayam yasanmasdan es-

kiroq qarg'ashoyi ko'ylak kiyganiga qarab, shu yerlik deb gumon qilgan bo'lsa, ehtimol.

Xotin shoshilib turgan ekan shekilli, «gapingizni ayting» degandek qoshini chimirdi.

– Bashoratxonni tanimaysizmi? – dedi oyim shosha-pisha. – Eri peravodniy. Ashxobodda...

– Nimaga edi? – dedi ayol oyimning gapini bo'lib.

Oyim uning ko'ziga tikilib qaradi-da, ko'nglida umid uyg'ondi shekilli, ovozi dadillashdi:

– Kerak edi-da. Ertalabdan beri qidiramiz, aylanay. Bilmagan joyning ko'chasi ko'p, deb shuni aytar ekan-da.

Ayol oyimga tikilib turib negadir ovozi titrab ketdi.

– Siz... Siz kimi bo'lasiz? – dedi sekin.

– Onasiman, aylanay, onasiman!

Ayolning qo'lidan sumkasi tushib ketdi.

– Oyijon! – dedi iltijoli ohangda. – Oyijon! O'zingizmisiz? – Shunday dedi-yu oyimni quchoqlab oldi. O'sha zahoti ko'zidan tirqirab yosh chiqib ketdi. – O'sha men... Menman... Qizingizman... Oyijon... Biluvdim, topib kelishingizni biluvdim. Biluvdim-u ishonmovdim. Ammam aytsalar, ishonmagandim!

U hadeb oyimni o'par, nuqul bitta gapni qaytarardi.

– Ishonmovdim...

Keyingi daqiqada meni yerdan dast ko'tarib oldi-da, ko'zimdan, yuzimdan o'pa boshladi.

– O'zimning ukamdan o'rgilay, ukajonimdan aylanay.

Dimog'imga binafsha hidi urildi. U baquvvat qo'llari bilan meni mahkam quchoqlab olgan,

yoshli ko'zlari bilan qayta-qayta ko'zimga termilib qarar, nuqul o'par edi. Shundagina uning katta xotin emas, yoshgina ekanligini, allaqayeri uyda-gi opamga o'xshab ketishini payqadim. Bashor opam bir qo'lida meni ko'targancha egilib, ikkin-chi qo'li bilan sumkasini yerdan oldi.

– Qo'ying, – dedi oyim uning bilagidan tutib. – Yosh bolamas, o'zi yuradi. Shu kuzda maktabga boradi-ku.

– Nega qo'yarkanman?! – Bashorat opam gunafsha hidi anqib turgan boshini yana yu-zimga bosdi. – Ukajonimni nega qo'yarkanman?! O'zim zo'rg'a topib oldim-ku!

Kap-katta bola opamning qo'lida ketayotganim-dan, botinkam ko'ylagini loy qilib yuborganidan uyalib tipirchiladim.

– Tushaman!

Yo'q, opam qattiqroq bag'riga bosdi:

– Tushmaysan. Charchab qopsan, ukam. Ko'rib turibman.

Bashorat opam shaxdam-shaxdam qadam tashlar, oyim unga arang yetib borar, ikkovlari hayajondan entikib, gaplashib borishardi.

– Tanimay qolganimni qarang, qizim. O'ziyam sizni bir marta ko'ruvdim-da... Ancha bo'p ketdi. O'shanda jamalaksoch qizcha edingiz.

– Men ham avvaliga tanimadim... Qarang, oyi-jon, sira ishonmovdim.

Opamning uyi chindan ham ko'prik yaqinida ekan. Biroq yana bitta tor ko'chaga kirish esi-mizdan chiqibdi. O'sha tor ko'chadan o'tib, kaft-dekkina hovliga kirib qoldik. Hovli o'rtasida bir tup tut bor edi. Tut hali pishmagan, ammo ancha oqarib qolgan, shoxiga belanchak ilib qo'yilibdi.

Tut tagiga kelgandan keyingina opam meni yerga qo'ydi.

– Mana singling, – dedi belanchakka imo qilib.
– Singlim desang ham bo'ladi, jiyanim desang ham. Singlim deyaver.

Mo'ralab qarasam, belanchakda atlas ko'ylakcha kiygan qizaloq yotibdi. Sekin tebratib ko'rdim.

Opam yoshli ko'zlariga tabassum qalqib, yana bir marta boshimni silab qo'ydi-da, uy tomonga qarab qichqirdi:

– Dadasi! Oyim keldilar!

Zum o'tmay oynaband ayvonning eshigi sharaqlab ochildi-da, yelkasiga beqasam to'n tashlagan kishi chiqib keldi.

– Oyim keldilar! – dedi Bashorat opam tantana bilan.

Beqasam to'nli kishi oyim bilan quyuyq so'rashdi. Onam uning peshonasidan o'pib ko'risharkan, menga o'girildi:

– Pochchangga salom bermaysanmi?

Pochcham xuddi katta kishi bilan so'rashgandek, qo'l berib ko'rishdi.

– Otingiz nima, polvon yigit? – dedi kulib.

Pastak shiftli xonaga kirdik. Deraza tepasidagi mixga ilingan laganchaga o'xshash qora karnaydan musiqa yangrar edi. Yonbosh tomonda esa zanjirli osma soat. Soatning tepasi mushukning boshiga o'xshatib ishlangan. Kapgir u yoq-bu yoqqa borib kelgan sayin mushukning ko'zi ham u yoq-bu yoqqa mo'ralaydi. Bunaqa soatni dadamning hujrasida ham ko'rmaganman.

Opam eski sholcha to'shalgan yerga darrov ko'rpacha yozdi. Xontaxta qo'yib, dasturxon bezadi. Piyolamga mushtdek novvot solib choy quyib berdi.

Kun bo'yi piyoda yuraverib, charchadimmi, karnaydan hadeb yangrayotgan musiqa elitdimi, uxlab qolibman. Bir mahal opam peshonamni silab uyg'otdi:

– Tur, jonim, qorning ochib ketdi-ku.

Ko'zimni ochsam dasturxonda ustiga ko'k piyoz sepilgan bir lagan moshkichiri turibdi. Oyim, opam, pochcham gangir-gungir suhbatlashib o'tirishibdi. Opamning qistovi bilan uch-to'rt qoshiq moshkichiri yedim-u tag'in uxlab qoldim.

Keyin yana uyg'onib ketdim. Anchagacha qayerdaligimni bilolmay, shiftga tikilib yotdim. Xira chiroq yonib turar, allaqayerda soat chiqillardi. Devordagi «mushuk soat»ni ko'rgandan keyin-gina Bashor opamnikida yotganimni angladim. Yonboshimga o'girilgan edim, karavot g'ichirladi. Qarasam, yonimda boyagi atlas ko'ylakli singilcham yumshoqqina bo'lib pishillab uxlab yotibdi. Uyg'otib yubormay deb, tag'in ko'zimni yumib oldim. Avval xo'rsiniq, ketidan ayol kishining hiqillagan yig'isi eshitildi.

– Yuzimni yorug' qildingiz, oyijon... – Bu Bashor opamning ovozi edi. – Kuyovingizning oldida yerdan sug'urib oldingiz. Turmush qurganimizga uch yil bo'lyapti. Kuyovingizga nima deyishimni bilmayman. Otam bor deyman-u borolmayman, onam bor deyman-u ko'rsatolmayman. – Opam yana chuqur xo'rsindi. – Oyim tirikligida, otangning ko'ziga ko'rinma, deb tergab turardi. Onam o'lgandan keyin nima deb borishni o'zim ham bilmadim. Bir zamonlar dadam bilan oyimning turmushi buzilgan bo'lsa, mening aybim nima, oyijon... Oyim adamning dilini og'ritgan bo'lsa bordir, ammo menda nima gunoh?

– Qo'ying, jon bolam, – oyim ohista yupatdi. – Turmush o'lgur shunaqa ekan. Odam bu dunyodan nima obketadi? Boradigan joyi bo'yradek yer... Adangizning jahli tez bo'lgani bilan ko'ngli bo'sh. Uch-to'rt kundan keyin o'zingiz boring. Kuyovniyam oboring. Siz bolasiz, u kishi ota. Mening kelganimni aytmay qo'ya qoling. Eski ginalarni unutinglar.

– Bormoqchiyam bo'luvdim... – Opam taraddudlanib jimib qoldi. – Tag'in sizning ko'nglingizga kelmasin, deb...

– Gapingiz qurmasin, – oyim opamning so'zini kesdi. – Etni tirnoqdan ajratib esimni yebmanmi? Ming qatla shukr, adangiz borlar, singlingiz, qo'sha-qo'sha ukalaringiz bor, qaddingizni ko'tarib yuring, jon bolam.

Oyim bilan opam hamon dardlashar, «mushuk soat» bir me'yorda chiqillar, yonimda yumshoqqina bo'lib singilcham pishillab uxlab yotar edi. Yana ko'zim ilindi-yu qotib uxlab qopman.

...Ertasiga hovlimizga mahallaning tabibi – Hoji buvi, Xayri ona, Mo'min akaning xotini Kelinoyi, Valining oyisi Zebi xola, Sepkilli xola, Xolposh xola to'planishdi. Oyim aytib kelganmi, bayram bahona bo'lganmi, unisini bilmayman. Oyim garmdori gulli piyolada qo'shnilarga choy quyib uzatar ekan, og'zini to'ldirib maqtanar edi:

– Qizim berdi! Qarang, piyolasining chiroyliligini qarang! Voy, o'rgilay sizlardan, shunday qizim bor ekan-u, men ahmoq bilmay yurganimni qarang! U bog'-rog'lar, u oq uy-olabargaklar desangiz! Qo'sha-qo'sha gilamlar! Bir radiosi bor, sandiqdek keladi. Qizimning chaqqonligini ko'rsangiz. Birpasda bir guruch, bir go'sht qilib,

chigit bosgandek osh damlab keldi. Kuyovimni aytmaysizmi, peravodniylarning boshlig'i ekan. Biram odobli, biram aqlli...

Oyim opamning hovlisidagi tutdan boshqa qaysi bog'ni, eski sholchadan boshqa qaysi gilamni, moshkichiridan boshqa qaysi palovni aytayotganini bilmasdim-u, lekin hamma gapiga ishongim kelardi.

– Siz ko'pam ixtimat qo'yavermang! – Kelinoyi oyimning gapini og'zidan oldi. – O'gay baribir o'gayligini qiladi. Undan sizga nima foyda!

– Unaqa demang, ovsinjon. – Oyim unga ta'nali qarash qildi. – Bu dunyodan hech kim hech narsa orqalab ketmaydi, o'rgilay. Bolalarim bu yoqda otasining bag'rida yayrab yursin-da, qizim u yoqda tirik yetim bo'lib yursin... Shuyam diyonatdanmi? Bunaqa gapingizni bir aytdingiz, ikkinchi qaytarmang, ovsinjon.

Boshqa xotinlar oyimning so'zini ma'qullab chuvillashdi:

– To'g'ri aytasiz!

– Oxiratni o'ylagan odam shunday qiladi.

– Ammo-lekin... – Oyim ovozini pasaytirdi. – Adasi men borganimni bilmay qo'ya qolsinlar. Qiz bo'lib u kelmaydi-yu, ona bo'lib sen borasanmi, deb dillari og'riydi... Erta-indin qizimning o'zi keladi.

Bashor opam ertasiga emas, uch kundan keyin keldi. Dadam bodom soyasida cho'kkalab o'tirgancha, arraning tishini egov bilan qayrar, oyim oshxonada, men esa supada ukam bilan kurash tushayotgan edim. Gurji kuchugim darvoza tomonga yugurdi. Ko'k shoyi ko'ylak kiygan Bashor opamni darrov tanidim. Opam ku-

chukni ko'rib, darvozadan kiriboq to'xtab qoldi. Dadam bir zum tikilib qaradi-da, garangsibroq o'rnidan turdi. Kuchukni haydash bahonasida opam tomon chopdim. Opam uch-to'rt qadam bosdi-yu, ko'zida yosh bilan hayqirib yubordi:

– Adajon!

Dadam bir qalqib ketgandek bo'ldi.

– Iye, iye, – dedi ovozi titrab. Keyin oshxonaga qarab qichqirdi. – Hoy, bu yoqqa chiq, qizing keldi!

Bashor opam dadamning quchog'iga o'zini otdi.

– Yig'lama, ona qizim, yig'lama. – Dadam Bashor opamning sochini silar ekan, ko'zlari namlandi. (Uning ko'zida hech qachon yosh ko'rmagan edim.) – Bormisan, oppoq qizim.

Opam dadamning bag'ridan chiqishi bilanoq oyim quchoqlab oldi.

– Voy o'zimning qochqoq qizimdan aylanay!

– dedi Bashor opamning yuzidan o'pib. – Voy, o'zimning to'ng'ich qizimdan o'rgilay!

Boyadan beri nariroqda bola ko'tarib iljayib turgan pochchamni endi ko'rishdi. Dadam pochcham bilan ham quchoqlashib ko'rishdi. Singilcham birpasda qo'lma-qo'l bo'lib ketdi. Opam, aka-ukalar birinchi jiyanimizga girgitton bo'lib qoldik.

O'sha kuni dadam o'z qo'li bilan osh damladi. Hatto pochcham ikkovlari jinday-jinday vino ham ichishdi.

...O'shandan keyin bironta bayram shunchalik esimda qolgani yo'q.

BOZOR

Akalarining bo'lishi ham yaxshi, ham yomon. Yaxshiligi shuki, bolalardan kaltak yemaysan. Arifmetikadan ikki olmaysan. Yomonligi shuki, nuqul akalarining kiyimini kiyasan. Masalan, mana bunday. Katta akamga etik oberishadi. Bir yilmi, ikki yilmi o'tgandan keyin katta akamning oyog'i katta bo'lib ketadi. Etik kichkina akamga o'tadi. Kichkina akamning oyog'iyam bir joyda turavermaydi-da. O'sadi, etik sig'maydi. Ana endi etik bizniki! Faqat bizga yetib kelguncha etikning tagi Naim sartaroshning iyagidek sip-silliq bo'lib ketadi. Aslida, buyam yomonmas. Qishda yaxmalak uchishga maza. Ammo tagining ko'chib ketgani yomon. Cho'lda bir oy yurib chanqagan tuyadek suv demaganni yamlamay yutadi. Bora-bora ukamga dabdalasi chiqqan etik tegadi. Telpak masalasi ham shunday. Katta akamdan kichkina akamga, kichkina akamdan menga, mendan ukamga yetib borguncha, telpakmas, taqiri chiqqan bir parcha teri qoladi. Valiga maza! Akasi yo'q, ukasi yo'q. Zebi xola unga doim yangi kiyim olib beradi. Shunday deyman-u, dadamga ham qiyin. Hammamizni baravar yasantira olmaydi. To'g'ri, gohi-gohida biz kichkinalarning ham g'amini yeb turishadi. Kuz kunlaridan birida shunday quvonchli voqea bo'ldi. Kechasi hamma yotganda dadam bilan oyim maslahatlashib qolishdi. Rostini aytsam, gap poylaydigan odatim bor. Poylamoqchi emasdim-u o'zlari gaplashib qolishdi. Eshitish kerakmi, kerak!

– Salqin tushib qoldi, – dedi oyim o'ychan ohangda. – Bolalarning egnida yo'q, boshida yo'q. Ayniqsa, kichkinalarga qiyin.

Dadam anchagacha indamadi. Chamasi, qayerdan pul topishni o'ylardi.

– Echkini sota qolamiz, – dedi nihoyat bir qarorga kelib.

– Takanimi? – Bu oyimning ovozi edi.

– E, uni qanchaga olardi? – dedi dadam hafsalasiz ohangda. – Narigisini sotamiz. Besh yuzlarga obqolar.

Tushundim. Bundan chiqdi. Qoraquloqni sotishmoqchi. Erta bahorda echkimiz odatdagidek ikkita tuqqan edi: biri erkak, biri urg'ochi. Urg'ochisining o'zi oq, qulog'i qora. Aka-ukalar unga Qoraquloq deb ot qo'yganimiz. Echkimga achindim. Yaxshi, yuvoshgina edi. Chamamda, oyim ham shuni o'ylardi shekilli, sekin gap qo'shdi:

– Qochirib olsak bolalarga sut mo'lroq bo'lar-midi?

– Boshqa iloji yo'q-da! – dedi dadam tajangroq bo'lib. – Jilla qursa, bittasiga pufayka olib berish kerak. Bultur ham maktabga akasining choponini kiyib bordi.

Ha, demak, pufayka meniki bo'ladi. Negaki, ukam hali maktabga bormaydi. Yengining uchiga charm qoplanganidan olaman. Sinfimizda faqat Valida shunaqa pufayka bor. Zebi xola naqd to'rt yuz so'mga obergan. Valining o'zi aytgan.

– Bozor kuni Tezakopga olib tushaman, – dedi dadam ishonch bilan.

Biroq dadam juma kuni shamollab yotib qoldi. Shanba kuniyam o'rnidan turolmadi. Kechqurun yana echki sotishning maslahati bo'ldi.

– O'zing bora qol, – dedi dadam yotgan joyida. Onam mung'ayib qoldi.

– Voy, men bozorni bilamanmi? – dedi bo'shshib.
– Bir-ikki marta mol sotib yurgan bo'lmasam...

Dadamning jahli chiqib ketdi.

– Nima, bozorga tushadiganlarning shox-butog'i bormi? Hammayam senga o'xshagan odam-da! Ja bo'lmasa, bitta-yarimta dallolning qo'liga o'n so'm bersang, sotib beradi. Ammo besh yuzdan kamiga ko'nma. Zotli mol, degin!

Ertasiga tong qorong'isida oyim meni sekin turtib uyg'otdi.

– Qani, tura qol, bolam, echkini haydashib borasan.

«Nimaga, qayoqqa», deb o'tirmadim. Bilaman, akalarim haydashib borsayam bo'lardi-yu, unda pufaykadan quruq qolaman-da.

G'ingshibroq bo'lsayam turdim. Oyim echkini sog'ib bo'lguncha tong yorishdi. Keyin u Qoraquloqni yetakladi, men tol xivich olib, orqasidan yo'lga tushdim. Qoraquloq ham uyqusirab turgan ekan shekilli, indamay ketaverdi. Faqat darvoza oldiga borganda onasi bilan akasi tomonga qarab qisqagina ma'rab qo'ydi: xayrlashdi, chamamda.

Tuproq ko'chadan boryapmiz. Oldinda oyim, ketidan echkim, uning ortidan men. Echkim tuproqni changitib, dik-dik qilib boradi. Ora-chora ko'chaga to'kilgan yong'oq xazonlarini chimdib, kalta dumini likillatib-likillatib qo'yadi. Xivich bilan urmasam ham o'zi ketaveradi. Men ko'chaga to'kilgan yong'oqlarni terish bilan ovoraman. Kechasi shamol bo'lganga o'xshaydi: rosa yong'oq to'kilibdi. Birpasda ikki cho'ntagim to'lib chiqdi. Oyim ora-chora to'xtab, norozilik bilan orqasiga qarab qo'yadi.

– Yura qolsang-chi, hali-zamon bozor tarqab ketadi!

Tezakop deganiyam, juda olis ekan-da! Avval qora moy hidi anqib turgan temir yo'ldan o'tdik. Keyin mashinalar g'izillab borayotgan ko'chalar chetidan yurdik. Oyog'imda oyoq qolmadi. Nihoyat bozorning temir panjarali darvozasidan ichkari kirdik. Voy-bu! Shuncha odam qayoqdan kelgan? Hamma yoq qiy-chuv, hamma shoshgan! Ana, bir chekkada guvillab olov yonyapti. Qozondan qizigan yog'ning oppoq tutuni chiqib turibdi. Vuy, anavi baliqni! Mening bo'yimday keladi-ya! Yog'och ustundagi mixga jag'idan ilib qo'yishibdi. Kir xalat kiygan mo'ylovli kishi kapgirni o'ynatib baqiradi:

– Kep qoling, laqqa baliq! Laqqa baliq! Qatidan qovurib beray?

Undan nariroqda kattakon doshqozonda osh damlab qo'yilibdi. Zarchava solingan, sap-sariq. Og'zimning suvi kep ketdi. Iye, ana kabob! Qopqora kabobpaz bidir-bidir qilib xaridor chaqiradi.

– Yeganlar darmonda, yemaganlar armonda, dumba-jigar!

Qarang, hidiga odam mast bo'ladi-ya!

– Oyi, hali kabob oberasiz-a? – deyman yalinib.

Oyim bo'lsa, nuqul bitta gapni qaytaradi:

– Anqayma, adashib qolasan!

Yoymachilar to'g'ridan-to'g'ri yerga o'tirib olishgan. Angishvonadan tortib elakkacha, sichqon tutadigan qopqondan tortib isiriqqacha hammasi bor. Qo'ltiqtayoqli askar jikkak chol bilan savdolashib sumak olyapti. Kun salqin bo'lishiga qaramay, ko'ylakchan bo'lib olgan ozg'in bola bir quti papirosni ko'z-ko'z qilib, bor ovozi bilan baqiradi.

– Papirosi nord, chekmanglar chort!

Shovqin-suronlar-u turli hidlardan boshim aylanib ketdi. Unisi turtadi, bunisi surtadi, bu ham yetmagandek oyimga dag'dag'a qilishadi.

– Hov echki! Ko'zingga qara!

Nihoyat mol bozoriga keldik. Ana bozor-u mana bozor! Ko'ziga qon to'lgan, burnidan temir halqa o'tkazilgan buqalar, dumbasining og'irligidan yur olmay qolgan, shoxi qayrilib ketgan qo'chqorlar, biri olib, biri qo'yib, paydar-pay hangrayotgan eshaklar... Ayniqsa, anavi qorasi zo'r ekan. Bir hangrashda ketma-ket ulab, yetti marta hangradi. Tag'in har hangraganda quloqlari dikkayib, dumi xoda bo'lib ketadi. Burun kataklari kerilib, ikki biqini kirib-chiqib, kirib-chiqib turadi. Oxiriga borganda o'pkasi to'lgandek, ovozi xazinlashib qoladi-yu, ammo o'sha zahoti bir pishqirib oladi-da, yangi kuch bilan qaytadan hangray boshlaydi. Oyoq ostini tezak bosib ketgan. Shuning uchun bozorni Tezakop desa kerak-da. (Bu nom Oq podshoni savdogari Tezikov ismi bilan bog'liqligini keyin bilganman.) Kech qolganimiz uchun bizga eng chekkadan – tovuq bozorining yonidan joy tegdi. Biroq bu yerda ham ko'p turolmadik. Janjalning ustidan chiqib qoldik. Shundayqina oldimizda tarashadek ozg'in, peshonasi tirishgan, tajangligi aftidan ko'rinib turgan kishi qizil babaq xo'rozning oyog'idan bog'langan ipdan tutib, cho'kkalab o'tirar, dam-badam nos otib, o'zicha allakimni so'kar edi. Baquvvat oyoqlari uzun-uzun xo'roz esa bo'ynini cho'zib, atrofga olazarak qarar, chamasi boshqa xo'rozlar bilan urishishga bahona qidirardi. Shu payt ayvoni katta oq kalaminka shapka kiygan, cho'michdek burnining teshigidan juni chiqib turgan kishi xo'rozning tepasida to'xtadi.

– Cho'cha chan pul, aka mullo? – dedi oyog'i bilan xo'rozga imo qilib.

Tajang kishi asabiylik bilan boshini ko'tardi. Nosini tupurib, kaftining orqasiga labini artdi.

– Shu jo'jami! – dedi ingichka, tajang ovozda. – Ko'zmi, po'stakning teshigimi!

Burni cho'michdek xaridor pinagini buzmadi.

– Chan pul cho'cha? – dedi yana.

– Bu jo'jamas, xo'roz! – Tajang kishi o'rnidan turib ketdi. – Babaq xo'roz! Bir tepsa odamni yiqitadi!

Burni cho'michdek xaridor yana pinagini buzmadi.

– Ha, endu cho'cha-da! Chan pul o'zu?

Shunda kutilmagan voqea bo'ldi. Tajang kishi babaq xo'rozni oyog'idan yulqib ko'tardi-yu, xaridorning boshiga tushirdi.

– Mana senga «cho'cha!» – dedi baqirib.

Xo'rozning qiyqirig'i bilan xaridorning dodlashi baravar eshitildi. Boshidagi ayvoni keng shapkasi uchib, tezak ustiga tushdi. Xo'rozning qizil patlari hamma yoqqa to'zib ketdi.

Xaridor silliq boshini changallagancha odamlar orasiga sho'ng'idi. Zum o'tmay, shopmo'ylov militsionerni boshlab keldi.

– Mana shu! – dedi xo'rozni amallab buti orasiga tiqayotgan tajang kishini ko'rsatib. – Boshimga urde! Ho'kizdek xeroz bilan urde! Tuyadek xeroz bilan urde! Bosh yorilg-o-on!

– Nima gap, xaloyiq? – Shopmo'ylov militsioner cho'ntagidan hushtak olib, lunjini shishirgancha churillatdi.

Tomoshaning davomini ko'rishni juda xohlardim-u, oyim qo'ymadi.

– Yur, keta qolaylik, – dedi sekingina. – Bizniyam boshimiz baloga qolib yurmasin.

Odamlar, mollar orasidan o'tib, nari ketdik. Ana, nihoyat bizning echkiga ham xaridor topildi. Peshonasiga qiyiqcha tang'igan kishi Qoraquloqni u yog'idan o'tib tomosha qildi, bu yog'idan o'tib tomosha qildi.

– Qancha so'raysiz? – dedi oyimgamas, echkiga qarab.

– Besh yuz so'm.

– Uch yuz! – qiyiqcha tang'igan kishi echkining bo'ynidan silab qo'ydi. – Shoshib turibman, olaman-u ketaman.

– Yo'q, amaki, bu zotli mol, – dedi oyim bosh chayqab. – Onasi har yili ikkitadan tug'adi, ko'p sut beradi. Suti yog'li, sigirnikiga o'xshaydi. Besh yuzdan kamiga bo'lmaydi.

Qiyiqcha tang'igan kishi savdolashib o'tirmay nari ketdi. Yana ikkita xaridor keldi. Biri uch yuz o'n so'mga chiqdi, ikkinchisi ikki yuz ellikdan oshmadi. Keyin echkimizni hech kim so'ramay qo'ydi. Turib-turib zerika boshladim, bir hovuch yong'og'imni u qo'limdan bu qo'limga olaman, bu qo'limdan u qo'limga olaman... Kun isib borar, suv ichgim kelardi. Oyim ham toliqib ketdi shekilli, nuqul atrofga javdiraydi.

– Dallol topmasak bo'lmaydi shekilli, o'g'lim, – dedi ruhi tushib.

Xuddi shuni kutib turgandek, telpaging quloqchinini kuya yegan, paxtali shimining tizzasigacha go'ng bo'lib ketgan kishi paydo bo'ldi.

– Ha, yanga, uloqchaga xaridor chiqmadimi? – dedi shang'illab.

– Uloqchamas, echki-ku, – dedi oyim ranjib. – Qarang, zotli mol, onasi har yili ikkitadan tug'adi. Ko'p sut beradi. Suti quyuq, sigirnikiga o'xshaydi.

– Ko'rib turibman! – Telpakli kishi qo'l siltdi. – Mushukdekkina echki ekan. Bo'g'oz bo'lganmi-yo'qmi?

Oyim bosh chayqadi.

– Unisini aytolmayman. Yolg'on gapirib nima qildim. Ammo onasi zotli. Har yili ikkitadan tug'adi, sersut...

Telpagini kuya yegan kishi bir zum o'ylanib qoldi.

– Endi, yanga, gap bunday, – dedi tag'in shang'illab. – Men xolis odamman, ko'rib turibman, boyadan beri turaverib, sarg'ayib ketdingiz. Xo'p desangiz, molingizni sotib beraman. Ammo cho'talni oldindan kelishib olamiz: yigirma besh so'm!

– Mayli, bir gap bo'lar, – dedi oyim sekin. – Baraka toping, insofli odamga o'xshaysiz... Ammo o'zi zotli mol...

– Qancha so'rayapsiz o'zi? – dallol onamning gapini bo'ldi.

– Besh yuz.

– Nima? – dallol dahshatli gap eshitgandek ko'zini ola-kula qildi. – Besh yuz so'mga govmish sigir beradi-ku! Hozir bozor arzon. Qish kelyapti, yanga! Qish kelyapti! Yem tashvishi bor, pichan tashvishi bor...

Onam norozi qiyofada yelkasini qisdi.

– Mana shu bolamga pufayka olib bermoqchiman. Adasi besh yuzdan kamiga ko'nma, danganlar.

– Gapga pasmatri! – dallol xuddi onam gunoh ish qilib qo'yganday qo'lini silkitdi. – Odamlardayam diyonat qolmapti o'zi!

U endi burilib ketayotgan edi, oyim yalindi:

– Xudo xayringizni bersin, bitta-yarimta insofiroq xaridor toping. Mayli, haqingizni beraman.

Dallol qaytib keldi. Qoraquloqning qornini paypaslab ko'rdi.

– Mayli, – dedi to'ng'illab. – Shoshmay turing-chi.

Chorak soatchadan keyin u eskiroq chopon kiygan kishi bilan mendan kattaroq bolani boshlab keldi. Bolaning boshida yap-yangi do'ppisi bor edi. Do'ppi uning uzunchoq boshida g'alati qiyshayib turardi. Pufaykadan ortgan pulga oyim mengayam yangi do'ppi oberadi, degan fikr xayolimdanda lip etib o'tdi.

– Mana! – dedi dallol shang'illab. – Shundan yaxshi xaridor topolmaysiz.

– Qancha so'raysiz? – eski choponli kishi negadir onamga emas, dallolga qaradi. – Bo'ladiganini ayting.

– Bo'ladigani ikki yuz ellik so'm! – Oyimning o'rniga dallol javob berdi.

– Yo'g'-e, – dedi oyim cho'chib. – Hozir uch yuzga bermadim-ku.

– O'zinga emas, mana bu bolaga olyapman! – eski choponli kishi uf tortdi. – Rangini qarang, bola bechorani! Kasaldan yangi turgan: sil!

Oyim ham, men ham bolaga tikilib qoldik. Hali do'ppisiga qarabman-u o'ziga qaramagan ekanman. Bola chindan ham rangsiz, katta-katta ko'zlari odamga ma'yus termilib boqar edi.

– Yong'oq! – dedi u qo'limdagi yong'oqlarni ko'rib. Ovozi qizlarnikiga o'xshagan ingichka, iltijoli edi.

– Ber, ber! – dedi oyim shoshilib. – Hammasini ber.

Qo'limdagi yong'oqlarni ham, cho'ntagimdagilarniyam bolaga berdim. Nima qipti, hali

terib olaveraman. Ko'chamizda yong'oqdan ko'pi bormi?

– Yuz so'm! – eski choponli kishi dallolning qo'lidan tutdi. – Bor, baraka!

– Voy, nima deyapsiz, amaki? – Oyim xuddi birov tortib olayotgandek echkinging arqonidan mahkam ushlab o'ziga tortdi. – Bu zotli mol. Onasi har yili ikkitadan tug'adi. Sutni ko'p beradi. Sutiya yog'li.

– Sizam insof qiling-da, birodar! – dallol endi xaridorga qarab qo'lini paxsa qildi. – Yangam rost aytyaptilar. Zotli mol, erta-indin qochib qolsa, bahorda maza qilib sutini ichasiz.

Oyimga jon kirdi.

– Shuni aytaman-da! Zotli mol! Onasi har yili ikkitadan tug'adi. Ko'p sut beradi. Suti yog'li, sigirnikiga o'xshaydi.

Xaridor horg'in bosh chayqadi.

– O'zinga qolsa-ku, besh yuzga ham olaverdim. Shu bolaga so'rayapman. – U tag'in bolaga imo qildi. Bola yong'oqlarni u qo'lidan bu qo'liga olar, yupqa, qonsiz lablarini pichirlatib sanar edi. – Hech kimi yo'q bechoraning, – dedi xaridor ovozini pasaytirib. – Savob bo'lar, deb boshiga do'ppi oberdim. Otasi frontda o'lgan. Yaqinda onasiyam qazo qildi: sil edi bechora. Yetmish yashar kampir buvisi bilan qoldi. Men qo'shnisi bo'laman. Kampir bechoraning kigiz tagiga yig'ib qo'ygan jindek puli bor ekan. Shunga bittagina echki obering, deb yalindi. Savob uchun tushdim bozorga.

Goh bolaga, goh onamga qarab karaxt bo'lib qoldim. Bola hamon yong'oqlarini sanar, oyim ham unga tikilib qolgan edi. Bir dam onamning ko'zlarida yosh aylandi. Bir qo'li bilan arqondan

tutgancha ikkinchi qo'li bilan bolaning do'ppisi ustidan boshini siladi.

– Aynoniy! – dedi ovozi titrab. – Hech nima qilmaydi. Hali shunday yigit bo'lasanki, sen ko'rganni hech kim ko'rmaydi, bolam!

– Mana, bori shu! – xaridor bir so'mlik, uch so'mlik pullardan bir hovuchini dallolning qo'liga tutqazdi.

– Qancha? – dedi dallol.

– Yuz ellik so'm!

Dallol oyimning arqon ushlab turgan qo'lini kaftiga olib silkita boshladi.

– Bor baraka deng endi, yanga! Bor baraka deng!

U har siltaganda oyim qo'li uzilib ketgudek bo'lib butun gavdasi bilan silkinar edi.

– Hech bo'lmasa yana ellik so'm qo'shing, amaki, – dedi onam eski choponli kishiga iltijoli terilib. – Zotli mol, onasi har yili ikkitadan tug'adi.

– Nima qilay, singil! – xaridor tag'in bosh chayqadi. – Mengamas, bolaga deyapman-ku. Savob uchun tushdim bozorga, bor puli shu bo'lsa, men nima qilay?

– Axir, menam bolamga pufayka obermoqchiman, – dedi onam yig'lamsirab.

– Savob ham kerak-da odamga, yanga! – Dallol oyimning qo'lini qo'yib yubormay shang'illadi. – Dunyoga kelib, nima karomat ko'rsatdik?! Ko'prik soldikmi, machit qurdikmi...

– To'g'ri-ku, lekin... Bolamga pufayka... Zotli mol...

Endi onamning gapini xaridor bo'ldi.

– Xudoga shukr deng, singil. Bolangizni boshida otasi bor ekan, siz bor ekansiz. Jayam

yangi bo'lmasa eskiroq pufayka oberarsiz. Bu bechoraning kimi bor?

Oyim bolaga bir nafas termilib turdi-yu arqonni sekin qo'yib yubordi. Bola hamon lablarini pichirlatib yong'oq sanar edi.

– Mang, yanga! Rozi bo'ling, – dallol pulni sanab oyimga tutqazdi. – Xizmat haqimni opqoldim. Ammo rozi bo'ling.

Oyim pul changallab turgan qo'li bilan tag'in bolaning do'ppisi ustidan boshini siladi.

– Xafa bo'lma, o'rgilay! Buvingga mendan salom aytgin. Echki sotgan xotin salom aytdi, degin.

Dallol bir tomonga, echki yetaklagan choponli odam bilan bola ikkinchi tomonga ketib, zum o'tmay odamlar orasidan g'oyib bo'lishdi. Onam qo'liga tuflab-tuflab pulni hafsala bilan sanadi, nimchasining cho'ntagiga soldi. Ammo ko'ngli to'lmadi shekilli, o'sha zahoti cho'ntakdan qaytarib olib ko'ylagining yoqasi tagiga yashirdi. G'ussaga cho'kib xo'rsindi.

– Xudodanam o'rgilay! Bandasining boshiga shuncha g'am solmasa nima qipti-ya!

Ikkalamiz indamay yo'lga tushdik. Oyim qo'limdan tutgancha boshini quyi solib borar, chamasini boyagi bolani ham, hozir uyga borib dadamdan so'kish eshitishni ham o'ylar, o'ylab o'yiga yetolmas edi. Yana o'sha kabobpaz, oshpaz oldidan o'tdik. Kabob isi so'lagimni oqizsa ham indamadim. Bilaman, endi oyim kabob obermaydi.

Bozor darvozasiga yetganda onam to'satdan to'xtab qoldi.

– Voy, sho'rim! – dedi rangi o'chib.

Men onam pulni oldirib qo'ydi, deb qo'rqib ketdim.

– Echkini arqoni bilan berib yuboribmiz-ku!
– U shunday dedi-yu, qo‘limdan mahkam tutganча odamlar orasiga sho‘ng‘ib yana orqaga sudrab ketdi. – Irimi yomon bo‘ladi. Molni arqoni bilan sotib bo‘lmaydi. Voy, meni yer yutsin! Endi nima qildik-a? Bizni kutib o‘tirarmidi. Ketib bo‘ldi endi! – U shunday derdi-yu, odamlarga urilib, surilib mol bozoriga shoshilardi. Ana, yana bozorga kirdik. Endi mollar xiyla kamaygan, biroq odam qalin edi. Boyagi «o‘zimizning» joyga qaytib keldik. Ammo endi bu yerda toychoq savdosi bo‘layotgan ekan.

– Dallol shu yerning odami-ku. Topilar, axir, – derdi oyim menimi, o‘zinimi yupatib. Odamlar to‘dasida anchagina garangsib yurdik. Bir mahal... bir mahal mo‘jiza ko‘rgandek taqqa to‘xtab qoldim. Atrofga alang-jalang qarayotgan onam qo‘limdan siltadi.

– Yursang-chi, anqaymasdan!

– Qoraquloq, – dedim sekin. – Ana, Qoraquloq! O‘zimning echkim.

Men echkimni darrov tanidim. Qulog‘idan tanidim. Yo‘q, o‘zi oq, qulog‘i qora bo‘lgani uchunmas. Chap qulog‘ining qiyshiqligi uchun. Ertalablari echkini sog‘ishdan oldin oyim uni iyitish uchun bolasini birpas emizib olardi. Uloq onasining yeliniga bir yopishgandan keyin ajratish qiyin bo‘ladi. Shunda men uning qulog‘idan ushlab tortaveraman, tortaveraman. Har kuni tortaverganim uchun bir qulog‘i qiyshayib qolgan.

– Qani? – dedi oyim alanglab. – Qani echki?

– Ana! – qo‘lim bilan o‘n qadamcha narida, bir to‘da odam orasida turgan echkimni ko‘rsatdim. Boyagi eski choponli kishi echkingin arqonidan

ushlab turar, telpagining quloqchinini kuya yegan dallol esa shlyapali semiz odamga qo'lini paxsa qilib bir nimani tushuntirar edi. Faqat yangi do'ppili bola ko'rinmasdi...

– Bu zotli mol, akam aylanay! Onasi har yili ikkitadan tug'adi, – dedi dallol shang'illab. – Kuniga bir chirpitdan sut beradi. Suti sigirnikidan ham yog'li. Pulingiz yoningizda ketadi, akam aylanay.

– Judayam osmondan kelavermang-da, siz ham. – Shlyapali odam norozilik bilan bosh chayqadi. – Hech bo'lmasa olti yuz deng.

– O'zingiz ham juda ezma odam ekansiz-da. Qarang, buning qornida bolasi bor! – Choponli kishi echkning ikkala biqiniga shapillatib qo'ydi. – Xudo xohlasa, ayni qish chillasida bolalarning og'zi oqarib qoladi, birodar!

Allaqayoqdan boyagi yangi do'ppili, rangsiz bola paydo bo'ldi.

– Dada, – dedi choponli kishiga qo'lidagi obakini ko'z-ko'z qilib. – Mana, obkeldim!

– Bizniyam boshimizda o'zimizga yarasha tashvish bor, – choponli kishi bolaga imo qildi. – O'g'lim o'z qo'li bilan bir yil boqdi echkini. Endi shuning qo'lini halollab qo'ymoqchiman, birodar. To'y qilish osonmi shu zamonda.

Oyimga qaradim. Uning og'zi lang ochilib qolgan, qalin lablari pirpirar, ko'zida yosh bor edi.

– Voy, – dedi u anchadan keyin zo'rg'a tili kalimaga kelib. Qiziq, nazarimda u kulgandek bo'ldi. Yo'q, uning yig'layotganini keyin payqadim. – Voy imonsizlar! Ikkalasi bitta odam ekan-ku.

– Men xolis odamman! – Dallol yana shang'illadi. – Savob ham kerak-da odamga. Dunyoga kelib nima karomat ko'rsatdik. Ko'prik soldikmi, machit qurdikmi?..

Oyim madori qurigandek qo'limni qo'yib yubordi.

– Yur, o'g'lim, – dedi ko'z yoshini yengining uchiga artib. – Yesin-ichsin to'ymasini, iloyo buyurmasini!

– Arqon-chi? – dedim sekingina.

– Kerakmas. Yur, bolam, – oyim qo'limdan sekin tutdi-da, odamlar orasidan turtinib-surtinib meni yetaklab ketdi.

PO'STDUMBALI MOSHKICHIRI

Bu odamni bolaligimdan taniyman. O'shandan buyon uning bittayam tuki o'zgarmagan, desam lof bo'lmaydi. U yog'ini so'rasangiz, unda tukning o'zi yo'q: ko'sa. U har kuni ertalab bir vaqtda darvozamiz oldidan mahalla guzari tomonga o'tib ketadi. Qishda kuya yegan telpak, mushtdekkina gavdasiga yarashmagan uzun kamzul, oyog'iga kalish-maxsi kiyib yuradi. Yozda bo'lsa dumaloq, qozonnusxa baxmal do'ppisini bostirib oladi. Qo'lidagi xo'jalik sumkasi ham kamida yigirma yil sidqidildan xizmat qilgan. G'ij-g'ij suriladigan zanjirining tishlari to'kilib, yakkam-dukkam bo'lib qolgan. Bandining tasmai bir necha joyidan yamalgan. Sumkaning ichida nima borligini yaxshi bilaman. Tishi to'kilgan alyumin taroq, boshingizga tegishi bilan bir hovuch sochingizni yulib oladigan qo'l mashina, qayish bilan olishaverib ixcham tortib ketgan ustara. Xullas, butun mahallaga dong'i ketgan Naim sartaroshning jamiki ashyolari shu sumkada joylashgan.

U meni yaxshi tanimaydi: o'zining do'koniga chiqadigan mijozlardan boshqa odam bilan ishi yo'q. Ammo onamni qattiq hurmat qiladi. Darvoza

oldidagi o'rindiqda o'tirgan oyimni ko'rib, darrov to'xtaydi.

– Baxay, poshsha opa, bardamgina bormisiz?
– deydi ingichka ovozda. – Nevaralar chopqillab yurishibdimi?

Qiziq, oyim negadir uni ko'p ham yoqtirmaydi. Ammo dilini og'ritmaydiyam.

– Shukr, – deydi sekin. – O'zingiz yaxshi yurib-sizmi? Ovsinim bardammilar?

– Yuribmiz tuproqdan tashqari! – deydi Naim sartarosh yo'lida davom etib. – Ovsiningiz ham tuzuk. Beli og'rib yotibdi.

Oyim sidqidildan maslahat beradi.

– Kepak qizdirib bossinlar. Uch kunda san ko'r-man ko'r bo'lib ketadilar.

– Bosdim. Tuproqqayam ko'mdim. Foydasi yo'q, – Naim sartarosh sumkasini beparvo silkitib qo'yadi. – Yoshligidayam belangi edi o'zi. Aslida boshqasiga uylansam bo'larkan.

Onam, «notavon ko'ngilga qo'tir jomashov», degandek miyig'ida kulib qo'yadi. Ammo indamaydi. «Bir mo'min»ning ko'nglini sindirgisi kelmaydi.

Naim sartaroshning eski fanerlardan yamab yasalgan do'koniyam yigirma yil ilgari qanday bo'lsa, hozir ham o'shanday – mahalla choyxonasiga yopishib qo'ngayib turibdi. Faqat vaqt o'tishi bilan toliqib bir tomonga qiyshayib qolgan. Besh yil burun avtobus bekatining ro'parasida yangi oynaband sartaroshxona ochildi. Ammo Naim sartarosh unga o'tmadi. «Man tahoratsiz tig' ushlaydigan yosh bolalar bilan ishlamayman», deb turib oldi. Mahalladagilar ham uning fe'lini bilishgani uchun indamay qo'ya qolishdi.

Shu Naim sartaroshning deng, birdaniga meni jini suyib qoldi. Bir kuni ertalab darvoza oldidagi o'rindiqda o'tirsam, sumkasini ko'tarib o'tib qoldi. Salom berdim. U menga qaramay, «valey» deb o'tib ketdi-yu, nariroqqa borib to'xtadi. Siyrak sarg'ish kiprikklarini pirpiratib tikilib turdi-da, yangroq, ingichka ovozda so'radi:

– Hay, manga qara, o'zingmisan?

Men indamay bosh silkitdim. Naim sartarosh ko'p yillik qadrdonini birdan topib olgandek quvonib ketdi. Tez-tez yurib yonimga keldi. Sumkasini o'rindiqning bir chekkasiga qo'ydi-da, qo'sh qo'lab so'rashdi. Yuziga fотиha tortib, silliq iyagini silab qo'ydi.

– Bu deyman, do'kongayam chiqmaysan, – dedi yana ham ingichkaroq tovushda.

– Endi, xizmatchilik...

– Yozuvchi bo'psan, gazetda ishlavotsan, deb eshitdim, shu rostmi? – Naim sartarosh meni qobiliyatimni chamalab ko'rmoqchi bo'lgandek, boshdan-oyoq bir sidra qarab chiqdi.

– Ha, shunaqa, – dedim bosh silkib.

U sumkasini nariroq surib yonimga o'tirdi. Uzun kamzulining cho'ntagidan qizg'ish nosqovog'ini chiqarib nos otdi.

– Bu deyman, uka, gazetlaringga bizniyam yozsa bo'lavuradimi? Yo buniyam «ohoni» bormi?

– Qanaqa «ohoni?»

Sartarosh ko'zini qisib qiqirlab kuldi.

– O'zingni soddalikka solma, uka. Man hammasini bilaman. «Ohoni» bo'lmasa Olim parovozni gazeta maqtab chiqarmidi? Birinchi bo'lib parovoz haydaganmish. Yolg'on! Qachon qarasa, ko'mirga botib yuradigan ishchi edi. Ha, xo'p, boringki hay-

dagan bo'lsin. Ha, nima qipti? Hakim naynov-chil Birinchi o'qituvchilardan emish. Man bilmasam ekan uni! Jinko'chalik otin oyining qo'lida birga o'qiganmiz. O'lguday zehni past bola edi. Olti oygacha «Haftiyak»ni tushirolmagan. Tag'in bular «personalniy pensaner» emish!

Naim sartarosh dunyoning adolatsizligidan tutaqib ketgandek jahl bilan nosini tupurdi, silliq iyagini silab qo'ydi.

– Bular davlatga xizmat qilgan bo'lsa, bizziyam o'tqazib qo'yan joyimiz bor. Bular Maskovga borgan bo'lsa, manam borganman. Ularni ko'tar-ko'tar qilasanlar-u, mani yozmaysanlar, shunaqami? Mani suyanchig'im yo'q-da, a?!

Qarasam, Naim sartarosh rostdan xafa bo'lyapti. To'g'risi, uning o'tmishiga o'zim ham qiziqib qoldim.

– Nega yozmas ekanman. Yozaman. Moskvaga qachon borgandingiz?

– Iye, hozir yili esimda qoptimi, uka? O'sha bosmachilarni qiyratib yurgan paytlarimizda edida. O'shanda sanga o'xshagan qirchillama yigit paytim. Parkat tomonda Rustam sherday qilich o'ynatib yursam, kamandirimiz chaqirib qoldi. «Chinoq ikkovlarning yaxshi jang qilganlarning uchun Maskovga diligat bo'lib borasan», desa bo'ladimi! Yunus chinoq bir qulog'i yo'q bo'lsayam xo'p azamat yigit edi. Ikkalamiz poyezdga o'tirdig-u qaydasan Maskov deb jo'nadik-vordik. O'n kun deganda yetib bordik. Bu Maskov degani xo'pam katta shahar ekan. Qavat-qavat uylar desang, ko'cha to'la trollobus, aptobus. Yer tagida poyezd yurarkan.

– Metromi? – dedim iljayib. – Toshkentdagiga o'xshagan?

– Metromas, poyezd, – u birdan to‘xtab, menga sinchkov tikildi.

– Maskovga borganmisan?

– Yo‘q, – dedim yolg‘on gapirib.

– E, Maskovga bormabsan – dunyoga kelmabsan! – Naim sartarosh qo‘llarini yozdi. – Shundayqina Qizil Maydonning oldidagi gastinitsaga tushdik. Yonboshimizda bozor. Bizanikiga o‘xshaganmas. Hammasi paparatka joylashgan. Qaymoq bozor bir tomonda, shirmoy bozor bir tomonda. Kabobpazlar desang ertalabdan urib jigar kabob sotadi. Ammo lekin somon bozorining mazasi yo‘q ekan. Qoplari kichkina-kichkina. Bir tuyaga elliktasini ortib kelishadi. Tag‘in bir qopi falon pul. Odam ko‘pligidanmi, sartaroshxonasi tirband. Bosmachilarni bir yoqli qigandan keyin shu tomonlarga kelib do‘kon ochaman, deb ko‘nglimga tugib qo‘ydim... Ammo maishat zo‘r bo‘ldi. Maskovda bir oy turgan bo‘sak, shu bir oy ichida Chinoq ikkalamiz xo‘p huzur qildik. Ertalab lip etib bozorga tushib bir kosa qaymoq, to‘rtta shirmoy, anjir, xolva obchiqib ko‘k choyni uramiz. Peshinda kabobxo‘rlik, kechqurun lag‘mon deysizmi, po‘stdumba solingan moshkichiri deysizmi, nima xohlasangiz muhayyo. Kechalari choyxonaga chiqamiz. Bir jo‘jaxo‘roz bedanam bor edi desang, o‘zimam Ismoil kaldan bir qo‘yning puliga olgandim. Shuni obketuvdim. Maskovni manman degan bedanalarini qochirdi. Qaytib kelishimizdan ikki kun oldin maylis bo‘ldi.

– Qayerda? – dedim o‘zimni kulgidan zo‘rg‘a tiyib.

– Qatta bo‘lardi, Qizil Maydonning o‘zida bo‘ldida... Lak-lak odam. Chinoq ikkalamiz bir chekaga borib turdik. Shu payt desang, minbarda

turgan kattalardan bittasi yugurib tushib mani quchoqlab olsa bo'ladimi?

– Kim?

Naim sartarosh siyrak kipriklarini pirpiratdi.

– Nima kim?

– Sizni quchoqlagan kim edi, deyapman.

– Kattalardan bittasi didim-ku! Shunday quchoqlab u yuzimdan-bu yuzimdan o'pdi. «Iya, ko'sa, bahay? San bu yoqlarda nima qilib yuribsan?» deydi. «Mana, Chinoq bilan kep qoldik. Bosmachilarni qiyratganimiz uchun kamandirimiz o'ynab kelinglar, deb yubordi». «Obbo, san-ey, keganingga shuncha bo'bdi-yu, nega hovliga o'tmading, – deydi. – Kechqurun biznikiga o'tmasang, qattiq xafa bo'laman, yangangga norin buyurib kelganman», – deydi. «Yo'q, shoshib turibman. Boshqa mavrudni kep qolar», dedim. «Bo'lmasa mana bu mukopot sanga», deb haligi odam cho'ntagidan medal chiqarib choponimga taqib qo'ydi.

– Qanaqa medal?

Naim sartarosh, «judayam ezma ekansan-da», degandek ijirg'anib aftini burishtirdi.

– Qattan bilaman! Bunaqa kerak bo'lishini bilganimda yo'qotib qo'yarmidim. – U birpas o'ylab turdi-da, qo'shib qo'ydi. – Endi, uka, san o'zimizning mahallani bolasisan. U yog'ini o'zing kelishtirib bir yozgin, xo'pmi?

– Bo'пти, – dedim jilmayib.

U kaftini ochib duo qildi.

– Iloyim omadingni bersin! – Sumkasini ko'tarib uch-to'rt qadam nari bordi-da, to'xtab o'girilib qaradi. – Agar-chi, uka, shu ish amalga oshib qolsa-chi, har kuni soqolingni o'zim op qo'yaman. Tekinga.

– Qaysi ish?

Naim sartarosh qaytib keldi.

– Iye, halitdan buyon qulog‘ingga tanbur chertdimmi? Gazetingda mani maqtab chiqarsang, Olim parovozga o‘xshab «persanalniy pensa» oladigan bo‘lsam, soqolingni har kuni o‘zim op qo‘yaman. Eshitdingmi, og‘ritmasdan olaman.

Men uch-to‘rt kungacha bu gaplarni eslab kulib yurdim-u keyin unutib yubordim. Ammo Naim sartarosh unutmagan ekan. Qaysi kuni avtobus bekatida meni ko‘rib qoldi. Ataylab poylab turgan ekan shekilli, mahkam ushlab oldi.

– Anu narsani yozdingmi-yo‘qmi? – dedi ochiqdan-ochiq dag‘dag‘a bilan.

– Yozdim.

– Ha, mana, bu boshqa gap, – Naim sartaroshning yuzi yorishib ketdi. – Yigit kishining gapi bitta bo‘ladi. Qachon chiqadi endi?

– Erta-indin chiqib qolsa kerak. Hozir tekshirishyapti, – dedim nihoyatda xotirjam ohangda. – Agar rost bo‘lsa, maqolani chiqarib sizga «personalniy pensiya» tayin qilisharkan. Agar noto‘g‘ri bo‘lsa, sudga berisharkan.

Naim sartarosh bir lahza ko‘zlarini pirpiratib angrayib qoldi.

– Labbay! So‘tga! Kimni so‘tga beradi?

– Siz bilan meni. Yolg‘on gapirganingiz uchun sizni, yolg‘on yozganim uchun meni. – Shunday dedim-u burilib ketaverdim.

Bir lahzadan keyin orqadan Naim sartaroshning ingichka ovozi eshitildi.

– Hoy uka, to‘xtang! Hoy o‘g‘lim.

To‘xtab, burilib qaradim.

– Nima gap?

– Manga qarang, uka, – dedi u entikib. – Keling, o'sha narsa chiqmasa chiqmay qo'ya qolsin.

– Iya, nega endi?! Men yozib topshirib qo'ygani maqolani qaytib ololmayman.

Uch-to'rt qadam bosgan edim, Naim sartarosh pildirab kelib yo'limni to'sdi.

– Manga qarang, o'g'lim, shu narsani bosdi-bosdi qilib yuborsangiz-chi, har kuni soqolingizni ikki martadan op qo'yaman. Shunday qiling, jon uka.

– Iya, nega axir? «Personalniy pensiya» olsangiz yomonmi?

– Xo'p deng, jon uka. Och qornim, tinch qulog'im. Shu ishni tinchitib yuboring. Man so'zimning ustidan chiqadigan odamman. Ayt-dim-ku, har kuni ikki martadan soqolingizni olib qo'yaman. Uyingizga borib olaman.

Men juda qiyin muammo ro'parasida qolgan odamday, yelkamni qisdim.

– Mayli, bir urinib ko'raman. Ammo bu juda mushkul ish-da...

Sartarosh o'sha kuni meni uyimgacha kuzatib qo'ydi. Kuzatib qo'ydi-yu, baribir tinchimadi. Kechasi allamahalda eshik taqillab qoldi. Chiqsam, sartarosh qiyiqchaga o'rog'liq bir narsani ko'tarib turibdi.

– Nima bu? – dedim hayron bo'lib.

– Issig'ida yeb ola qoling! – U tugunchani uzatdi. Moshkichiri. O'z qo'lim bilan pishirdim.

– E, Moskvadagi moshkichiridan deng?

– Moskovni moshkichirisi qatta endi, uka! Unga qora qo'chqorning po'stdumbasi solinardi. Bunisining mazasi yo'qroq. Shunday bo'lsayam, ilindim. Oling, qo'lim qaytmasin.

Mayli, sazasi o'lmasin, deb sartaoshning sovg'asini oldim.

Ichkariga kirib qiyiqchani ochsam, ustiga ko'k piyoz sepilgan moshkichiri. Insof bilan aytganda qoyilmaqom qilib pishiribdi. Uch-to'rt qoshiq olgan ham edimki, oyim kirib qoldi.

– Nima bu? – dedi hayron bo'lib.

Iljaydim.

– Pora!

Onam yonimdagi stulga o'tirib qoldi.

– Nima?

Kulib yubordim.

– Pora! Naim sartaosh pora obkepti.

Oyim goh menga, goh «garimdori» nusxali kosaga qarab birdan rangi o'chdi.

– Endi shu hunarni o'rgandingmi? – dedi rostakamiga ranjib. – Adang senga pora yeyishni o'rgatgan emasdilar, shekilli.

Qarasam oyim chindan ham xafa bo'ladigan. Ishtaham bo'g'ildi. Kosani nari surdim. Oyim jirkangandek, qiyiqchani ikki barmog'i orasida qisib ushladi-da, ayvonga opchiqib tashladi. O'sha yoqdan allanima deb o'ziga-o'zi gapirgani eshitildi... Biroq Naim sartaoshning porasi baribir zimmamda turibdi. U haliyam kosasini olib ketgani yo'q. Shunga qaramay, eshitishimcha, endi choyxonada Olim parvoz unday, Hakim naynov bunday, menam «persanalniy pensiya» olishim kerak, degan gaplarni aytmaydigan bo'libdi.

OLTIN BALDOQ

Odamda, harchand uringani bilan o'zgartirolmaydigan g'alati fe'l-atvorlar bo'ladi. Mening ham qiziq odatim bor: birovni ranjitib qo'ysam (adolatli xafa qilgan bo'lsam ham) o'sha odamdanda ko'proq o'zimning dilim vayron bo'lib yuradi. Bu odat onamdanda yuqqan, shekilli.

Oyim bizlarga hech qattiq gapirmas, mabodo xafa qilib qo'ysa birpasdanda keyin o'zi yalinar edi. Faqat bir marta meni qarg'agan, yomon qarg'agan. O'shanda ayb kimdanda bo'laginini hali ham bilmayman.

Bahor kirib, oftobning iliq nurlari yelkani qizitadigan bo'lib qolgan kunlar edi. Bodom tagida o'tirib varrak yasashga tushdim. O'rikning yelimi qog'ozga yopishsa qamishga yopishmaydi, qamishga yopishsa qog'ozga... Burnimni tortib-tortib urinib yotibman. Oyim nariroqda, tagiga po'stak tashlab, kir yuvyapti. Dadam «kambag'albop kiyim» deb aka-ukalarga chiyduxoba shim olib bergan. Chiyduxoba asli yaxshi narsa-yu, chillak o'ynagandami, koptok tepgandami, bir dumalasang, ora-orasiga loy kirib ketishi yomon. Uch kunda bir yuvaverib, onamning esi ketadi. (Xuddi shu chiybaxmal zamonlar o'tishi bilan butun Yevropaga urf bo'lishini dadam xayoliga ham keltirmagan bo'lsa kerak. Uning uchun chiyduxoba «kambag'albop kiyim» edi, xolos.) Xullas, oyim unisini olib bunisini qo'yib, shimlarni yuvar, har siltab ishqaganda jomashovdanda ko'pik sachrar, atrofni sovun hidi tutib ketgan edi. Uning ro'parasida Sepkilli xola to'nkarilgan paqir ustida o'tirardi.

Sepkilli xolani yomon ko‘raman. O‘zinimas, qizini. «Saini senga beraman, olsang ham olasan, olmasang ham, – deydi, – olmasang tugun-tersangi bilan uyingga opchiqib tashlayman, kichkinaligingda qulog‘ini tishlagansan», deydi. Saini qulog‘ini tishlagandan ko‘ra kuchugimning qulog‘ini tishlayman. Saida yomon: o‘g‘il boladan battar. Lanka tepayotganda bir urib Toyning burnini qonatgan.

Sepkilli xola to‘nkarilgan paqir ustida o‘tirib nuqul hasrat qilar edi:

– Kechasi bilan tishim o‘lgur shunday og‘ridi, shunday og‘ridi, jonimni qo‘yishga joy topolmadim. – U sepkil bosgan lunjini silab qo‘ydi.

– Isiriq damlab chayqamadingizmi? – deb maslahat berdi oyim hamon engashib kirni g‘ijimlar ekan.

– E, hammasini qildim! – Sepkilli xola yana inqilladi. – Achchiqtoshgayam g‘arg‘ara qildim. Qani bosilsa.

Ikkovlari bir zum jimib qolishdi.

– Uff! Isib ketdim! – Oyim ko‘pikli qo‘lini sidi-rib, yoqasi bo‘g‘iq to‘rko‘ylagini yechdi-da, chek-kaga tashladi.

– O‘lmagan qul, bahorgayam chiqdik, – Sepkilli xola xo‘rsindi. – Shu yil kuzda Hakimimning boshini ikkita qilib qo‘ysak degandik. To‘y qilish osonmi? Hali unisi yetmaydi, hali bunisi... Otasining ahvoli bu bo‘lsa...

Sepkilli xola eridan ko‘p shikoyat qilardi. Chindan ham Isroil mo‘ylov ko‘p ichadi. Ishining tayini yo‘q. Buning ustiga ichib oldimi, tamom, uy ichini tiriqtirib quvadi. Sepkilli xola ko‘pincha Saidani dikonglatib biznikiga qochib chiqadi.

Yarim kechada, eri uxlaganidan keyin sekin uyiga chiqib ketadi.

– Hakimjon hali yosh-ku, – dedi oyim o'ychanlik bilan. – Bu yil bo'lmasa, yanagi yilga bo'lar to'yi...

– Shunday deysiz-u, quda tomon shoshiryapti. – Sepkilli xola yana inqilladi. – Shu o'lgurni oldirib tashlab qutulaman, shekilli. Kecha dadasiga tish qo'ydirsammikan, desam, otangni xumga ko'mib qo'yan tillalarini olib kelib qo'ydiraver, deydi... Hayronman, bisotimdagi bitta bilaguzugimni beraman, shekilli. Og'zimni o'radek ochib yursam uyat bo'lar.

...Varragimni yelimlab bo'lib, endi qamishini tortib bog'lagan edim, qars etib sindi. Qamish sinsa mayli-ya, qog'ozniyam yirtib yubordi. O'zim katta akamga yalinib-yalinib arang olgan edim. Tamom, hammasi tamom bo'ldi. Alamimdan yig'lab yuboray dedim. Varrakni bir tepgan edim, yerga yopishib qoldi.

– Ha? – dedi Sepkilli xola. – Nima qildi, kuyov bola?

– Sindi.

– Akangga ayt, boshqasini yasab bera qolsin.

Yasaydi-ya, yasaydi! Mendan boshqa ishi yo'qmi? Maktabdan beri kelmaydi-ku. Alam bilan varrakni yana bir tepdim-da, ko'chaga chiqib ketdim. Shu ketgancha, kun botganda qaytib keldim. Hovlidagi arqonda qator qilib ilingan shimlar, ko'ylaklar... Bir chekkada bizning «qushim boshi» o'ynaganda loyga qorishaverib, unniqib ketgan do'ppi ham qiyshayib turibdi. Oyim nim qorong'ida bodom tagida timirskilanib yuribdi.

– O'lsin, echkiyam sog'ilmadi, – dedi meni ko'rib. – Yur, ushlab tur.

Echkimiz yuvosh bo'lgani bilan ba'zan «jini» tutib qolar, sog'ib bo'lguncha tipirchilab, odamni bezor qilardi. Shunda kichik akammi, menmi birontamiz cho'nqayib uning orqa oyoqlaridan mahkam ushlab turishga majbur bo'lardik. Sira yoqmaydigan bu mashg'ulot bugun mening zim-mamga tushishini bilib, qochib qolishni mo'ljallab turgan edim, oyimning jahli chiqib ketdi:

– Sen qachon odam bo'lasan, zumrasha! Yoshing to'qqizga chiqibdi-yu, ko'chada shataloq otishdan beri kelmayсан! Hech foydang teg-masin, xo'pmi!

– To'qqizdamas, sakkizda, – dedim chiyillab.

– O'chir ovozingni! – Oyim bir dag'dag'a qilgan edi, istar-istamas borib echkinging oyog'idan ush-ladim. Echki baribir echki-da! Pitir-pitir qilgani ham mayli-yu, oyim sog'ayotganida, iyib ketsa qiladigan xunuk «qilig'i» bor. Keyin yarim soat ko'ylakning oldini tozalashga to'g'ri keladi...

Oyim naridan-beri ishini tugatdi-da, buyurdi:

– Yechib yubor anavi savillarni!

Uloqchalarni arqondan bo'shatishim bilan ik-kalasi dikonglab onasining yeliniga yopishdi. Oyim bo'lsa sutni tovoqlarga soldi-da, yana bodom tagida timirskilanib bir nimani qidira boshladi.

– Nimani qidiraysiz? – dedim yaqin borib.

Boya urishgani uchun o'zi achinib turgan ekan shekilli, yelkamga qoqdi.

– Hech nima. Bor, ovqatingni ye, qorning ochib qolgandir. – Keyin birdan qaddini rostla-di-yu xitob qildi. – Voy, qayoqdan kun chiqdi?! Assalomu alaykum!

O'girilib qaradim-u uch-to'rt qadam narida turgan ammamga ko'zim tushdi. Oyim mehmon-

ni ko'rmay qolganidan xijolat chekib quchoq ochib ko'rishdi. Ammam juda chiroyli, yuzida xoli bor, qosh-ko'zi chaqmoqdek xotin. Ammo juda shaddod. Har gapini xuddi mix qoqqandek tarsillatib gapiradi. Oyim undan qo'rqadi. Kelganda hurmatini joyiga qo'ymasin-chi, o'zini qayerda ko'rarkan.

– Ha? – dedi ammam yo'g'on tovushda. – To'rvasini yo'qotgan gadoydek talmovsirab qopsiz, kelinposhsha?!

– Yo'q, opa, o'zim... – Oyim chaynalib qoldi. – Ziragim o'lgurning bir poyi tushib qopti. Haligina qulog'imda turuvdi.

Qarasam, oyimning o'ng qulog'idagi ziragi yo'q. Oyim kattakon oltin oybaldog'ini juda avaylar, qaynonamdan qolgan yodgorlik, deb maqtanib yurardi.

– Mayli, topilib qolar, – dedi u sekingina. – Shu yerga tushgan bo'lsa qayoqqa ketardi.

– Hmm! – Ammam shunday tahdidli bosh chayqadiki, qorong'i bo'lsa ham qoshi chimirilib ketganini aniq ko'rdim. – Ketsa, boydan ketibdi, deng! Belingiz qayishib topmaganingizdan keyin joningiz achimaydi-da, kelinposhsha!

Ammam qo'lidagi tugunni menga tutqazib, o'zi ham maxsili kalishining uchi bilan yerni titkilay boshladi.

– Qo'ying, opajon, – oyim uning yelkasiga ohista kaftini qo'ydi. – Yuring uyga, hali-zamon ukangiz kelib qoladilar.

– O'zi shunaqa bo'ladi, – dedim ammam yerdan bosh ko'tarmay. – Ot topadi, eshak yeydi! – Keyin birdan qaddini rostladi-da, oyimning ko'ziga tikilib so'radi. – Kim kirgan edi oldingizga?

– Hech kim. – Oyim bir zum talmovsirab turdi-da, sekin qo‘shib qo‘ydi. – Hali peshinda Sharopat opa keluvdi. Shu...

– Sharapatmi? – Ammam «tushunarli» degandek istehzo bilan labini burdi. – Bo‘pti, omin Oblohu akbar!

Hali oyimning oldida paqir to‘nkarib o‘tirgan Sepkilli xola ko‘z o‘ngimga keldi.

– Qo‘ying, – dedi oyim yalingudek bo‘lib. – Bechorani unaqa demang. Bir poy zirakni nima qiladi?

– Pishirib yeydi! – Ammam jahl bilan qo‘l siltadi. – Qo‘li egriligini bilasiz, o‘lasizmi ehtiyot bo‘lsangiz?

– Yo‘g‘-e, – dedi oyim yana ming‘illab. – Bir poy zirakni nima qiladi?

– Yana gapiradi-ya! – Ammamning ovozi tahdidli ohangda balandladi. – Mana shu bir poy zirak qancha turishini bilasizmi? – dedi oyimning chap qulog‘idagi oybaldoqni barmog‘i bilan nuqib. – O‘zi-ku to‘yga borsa, qo‘liga ilingan narsani tuguniga tiqadi.

Oyim nima qilarini bilmay, javdirab qoldi. Dadam ikkalasi Sepkilli xolaning g‘alati qiliqlarini gaplashishganini eshitganman. To‘ylarda laganmi, piyolami yo‘qolsa Sepkilli xolaning uyidan topishar, xola «esidan chiqib» uyga olib ketgan bo‘lardi. Hozir shuni esladim-u goh oyimga, goh ammamga qarab qoldim. Sepkilli xolani juda yomon ko‘rib ketdim.

– Ukangiz eshitmay qo‘ya qolsinlar, – oyim yana yalindi. – Topilib qolar.

– Go‘rni topiladi! – Ammam qandaydir g‘olibona qiyofada uy tomon yurdi. Ketidan kuymangancha oyim ham ergashdi.

Ertasiga ertalab tursam, oyim yana bodom tagini sinchiklab ko'zdan kechiryapti. Kechasi bilan uxlamagan shekilli, ko'zlari qovjiragan... Men ham yordamlashdim. Biroq oybaldoq ertasiga ham, indiniga ham topilmadi. Oyim dadam bilmasligi uchun zirakning ikkinchi poyini ham imi-jimida allaqayerga yashirib qo'ya qoldi.

... Ehtimol, oradan ikki oycha o'tib Sepkilli xola tilla tish qo'ydirmaganida, buning ustiga xuddi o'sha kuni ammam yana kelib qolmaganida, zirak ham, bu gaplar ham unutilib ketgan bo'lardi.

Ayni yoz chillasida ammam tag'in keldi. Yoz chillasi ekani shuning uchun yodimda qolgan-ki, o'sha kuni ammam ikki bosh chillaki uzum olib keldi. Shaharda turishsa ham ularnikida tok bor edi. Akalarim bilan bir g'ujum-bir g'ujumdan talashib edik. Qishloq joyini bilasiz, birovnikiga mehmon kelsa, albatta, qo'shnilar chiqadi. O'sha oqshom birinchi bo'lib Sepkilli xola chiqdi. Ammam bilan aylanib-o'rgilib ko'rishdi. Keyin oyimga yuzlandi.

– Yarashibdimi? – U ustki labini barmog'i bilan sal ko'targan edi, ikkita oltin tish yaraqlab ketdi. Tishlar uning sarg'ish yuziga juda yarashgan, hatto sepkili ham bilinmay ketgan edi.

– Yarashibdi, – dedi oyim sekingina. – Bilaguzugingizni berdingizmi?

Sepkilli xola negadir qizardi.

– Voy, yo'q, – dedi ko'ylagining yengini shimarib. – Mana! Dadasi, «Bermagin, keliningga ko'rmana qilasan», dedilar. – U tilla tishini ko'rsatish uchun bo'lsa kerak labini buribroq jilmaydi. – Ancha insof kirib qoldi dadasiga. Hakimjonning to'yini

tezlatib yubordik, ovsinjon! Xudo xohlasa, kuzda qarsbadabang bazm qilamiz.

– Asil tilla ekan! – dedi ammam achitib. – Buyursin ishqilib!

Sepkilli xola xursand, oyim nimadandir bezovta, ammam bo'lsa chimirilib o'tirardi.

– Ertalab choyni biznikida icha qoling, – deb taklif qildi Sepkilli xola.

– Yo'g'a, men saharlab ketishim kerak! – ammam yuzini o'girdi.

Biroq u ertalab ketmagan ekan. Ammamning qattiq-qattiq gapirishidan uyg'onib ketdim.

– Birovning molidan hazar qilmagan noinsof! Hech bo'lmasa qo'shniligingni o'ylamaysanmi! Tish yasatish u yoqda tursin, ming ko'yg'a solsayam, onaginamdan qolgan molni taniyman.

– E, bunaqalarda insof nima qiladi! – Bu onamning ovozi emasdi. Ko'rpaning bir chetidan mo'ralasam, mahallaning otin xolasi – semiz xotin. – Qaysi kuni Inoy cho'loqning yil oshisida ikkita choynak yo'qoldi, – dedi u hasrat qilib. – Shundan boshqa it ham olmaydi, deb o'choqboshisiga kirsam, turibdi. Tumshug'idagi chegasidan tani dim. «Ha?» desam, «Adashib kirib qolgandir-da», deydi. Ha, yer yutgur, choynakning oyog'i bor ekanmi, senikiga o'zidan-o'zi adashib kiradigan!

– Tag'in erini maqtaganiga o'laymi? Insof kirib qolgan emish! – Ammam jahl bilan qo'lini musht qilib, xontaxtaga botirgan edi, barmoqlari shiqirlab ketdi. – O'lganda insof kiradi, o'sha bangi mo'ylovga.

Oyim choy ko'tarib kirdi.

– Qo'yinglar endi, – dedi iltijoli ohangda. – Olgan bo'lsa olgandir. Birovning qo'lidan tutmagandan keyin nima deysiz? Mayli, mingdan-ming roziman.

– Siz unaqa boyvachchalik qilmang, kelin-poshsha! – dedi ammam shaxt bilan. – Bolangizni kiyintiring. O'zingiz ham otlanib darrov oldimga tushing!

Oyim choynakni xontaxtaga qo'yarkan, goh ammamga, goh otin xolaga hayron bo'lib qaradi.

– Qayoqqa?

– Ochiq mozorga! – Ammam hammasiga oyim aybdordek piching qildi. – Mahallamizda folbin bor. Suf desa, ariqdagi suv teskari oqadi. O'shanga oboraman. Mana, otin ham guvoh bo'ladilar, qaytarma qildiramiz. Qani, bo'yniga olmay ko'rsin-chi.

Oyim boshini quyi solgancha turib qoldi. Chamasi ikkilanar edi.

– Endi, – dedi chaynalib, – ko'zdek qo'shni bo'lsak...

– Ho-o! – ammam o'rnidan turib ketdi. – Beli og'rimaganning non yeyishini tomosha qilinglar! Onaginamdan qolgan bitta-yu bitta yodgorlik yo'q bo'lib ketaverarkan-u, qo'shningizga joningiz achib qoldimi? Mening sovunimga kir yuvmabsiz hali. Haqjoyida qaror topmaguncha, qo'ymayman. – U menga o'girildi-da, ovozini muloyimlatdi. – Mana, bola bilan fol ochadi. Norasta bola rostini aytadi. Borasanmi?

O'rnimdan irg'ishlab turib ketdim.

– Boraman! Boraman! – dedim baqirib.

Bo'lmasa-chi, ammamnikiga borsak, tramvayga tushamiz! Maza qilib uzum yeyman!

Choy ichib bo'lgandan keyin, ammam, oyim, otin xola, men – to'rtovlashib yo'lga chiqdik. Beshyog'ochga yetib borsak, bo'ldi. U yog'iga tramvayga o'tiramiz-u jiring-jiring qilib ketaveramiz. Maza!

Mazalikka mazaku-ya, biroq Beshyog'ochga yetib olguncha ancha gap bor-da! Do'mbrobodga chiqishimiz bilanoq botinkam oyog'imni siqa boshladi. Yechib, qo'limga olvoldim. Yozning tong pallasida yalangoyoq tuproq kechib yurishning zavqi boshqacha bo'ladi. Undek mayin, salqin tuproq barmoqlaringiz orasidan bilq-bilq otilib chiqadi. Ketaverasiz, ketaverasiz, hecham charchamaysiz.

Laylaktepadan o'tib Qozirobodga borganda qaynama buloqdan muzday tiniq suv ichdik. Keyin Chilonzor keldi. Yo'ning shundoqqina bo'yida oqish yaprog'ini chang bosgan, tikanlari «tish qayrab» turgan chakalakzor – chilon jiydalar (shuning uchun bu yerni Chilonzor deyiladi). Yo'ning ikki chetida nok ko'p – nashvati nok, tosh nok, gulobi nok. Nok hali pishmagan. Faqat tagidan o'tayotganingizda tuproqqa to'kilgan bargi tovoningizga yopishib, g'ashni keltiradi.

«Siymonko'prik»dan o'tishning o'zi bir tomosha. Terak bo'yi chuqurlikda suv qorayib oqadi. Mo'ralasangiz boshingiz aylanadi. Oyim ko'prik chetiga borishga qo'ymaydi: suv chaqirarmish, odam o'zidan-o'zi tushib ketarmish... Ko'prik o'rtasidan ot aravalar, eshak aravalar qatorlashib o'tadi. Bir tomondagisi o'tguncha ikkinchi tomondagisi poylab turadi. Aravakashlar so'kingan, eshaklar hangragan, og'zidan tupugi osilgan, ustiga qop-qop somon tog'dek uyulgan tuyalar ham o'tib qoladi. Shu ko'prikdan o'tilsa, tramvayning g'iyqillagani eshitilib turadi – u yog'i Beshyog'och.

... Ammam aytgan folbinni xuddi Acha xolamga o'xshagan lo'li bo'lsa kerak, deb o'ylagandim.

Yo'q, boshqacha ekan. Tramvaydan tushgandan keyin ikki tomonidagi devorlardan pishgan o'riklar mo'ralab turgan jinko'chalardan o'tdik. Keyin gulsafsarlar o'sib yotgan allaqanday zahkash, katalakdek hovliga kirib qoldik. Yerto'la soyasida yotgan kuchukni ko'rib, to'xtab qoldim. Xuddi o'zimning gurji kuchugimga o'xshash kichkina, faqat qora emas, oppoq ekan. Negadir akillamadi ham.

To'rttovlashib ayvonga chiqdik. Oppoq ro'mol o'ragan, keng yengli ko'ylak kiygan yumshoqqina kampir kulimsirab qarshi oldi. Shu xotinning folbin ekaniga ishongim kelmasdi.

– Aynovniy, – dedi u yuzimdan o'pib. – Muncha shirin bu bola!

Ayvon vassajuftiga to'rqovoq ilingan, to'rqovoqdagi bedana sayramas, ammo hadeb sakrar, har sakraganda sholcha ustiga allaqanday don to'kilar edi. Bedanani tomosha qilib o'tirarkanman, ammam bo'lgan voqeani tushuntirib berdi.

– Yuringlar, – dedi kampir o'rnidan turib. Keyin mening yelkamga qoqdi.

– Sen ham yur, shirin bola.

Hammamiz birgalashib devori xomsuvoq qilingan, pastak tokchalariga barkashlar, allaqanday arabcha kitoblar taxlab qo'yilgan nim qorong'i xonaga kirdik. Kampir indamay chiqib ketdi. Ammam, oyim, otin xola, men – hammamiz shaparak ko'rpachaga tizilishib o'tirdik. Bir mahal kampir bir qo'lida kattakon chinni kosa, bir qo'lida choyshabga o'xshash oq mato ko'tarib kirdi.

– Sen bunday o'tir, shirin bola, – dedi menga imo qilib. Xonaning o'rtasiga meni o'tqazib qo'ydi. – Oyog'ingni uzatib o'tir. Yo'q, oyog'ingni ochibroq o'tir.

Kampir aytgandek qilib o'tirgan edim, u oyo-
g'imning orasiga kosani qo'ydi. Qarasam, kosa
to'la suv.

– Suvga qarab o'tir, – dedi u muloyimlik bilan.
– Men duo o'qiyman, sen ko'zingga kim ko'rinsa
o'shani aytasan. – Shunday dedi-yu ustimga
choyshabni yopdi. Bir zumda hamma yoqni
zulmat qopladi. Kampir men tushunmaydigan
allanimalarni gapira boshladi. Birpasda damim
qaytib ketdi. Yuragimni vahima bosdi.

– Oyi-i-! – dedim yig'lamsirab.

Kimdir yelkamga turtdi:

– Jim o'tir, oying qochib ketgani yo'q.

Ammamning zardali ovozi eshitib, damim
ichimga tushib ketdi. Ko'zim endi g'ira-shira ko'ra
boshladi. Biroq, kosada xira yaltirab turgan suv-
dan boshqa narsa ko'rinmas edi. Kampir hamon
bir ohangda allanimalar der, ko'z o'ngimda xira
yiltirayotgan suvdan bo'lak narsa ko'rinmas edi.
Oradan ancha o'tdi. Qimirlamay o'tirganim uchun
bo'ynim, oyog'im og'riy boshladi. Meni shuncha
azobga qoldirgan ammamni ham, Sepkilli xolani
ham yomon ko'rib ketdim. Sepkilli xola oyimning
ziragini o'g'irlamaganida hozir maza qilib o'ynab
yurgan bo'lardim. Shularni o'ylab o'tiraverdim,
o'tiraverdim... Bir mahal qarasam, suv ichida
Sepkilli xola mo'ralab turibdi. Nuqul kuladi.
Hatto yuqori labi ostidagi ikkita tilla tishigacha
aniq ko'rdim. Jon holatda baqirib yubordim:

– Sepkilli xola! Ana, Sepkilli xola!

Birpasda ustimdagi choyshabni olishdi.
Qo'rqqanimdanmi, nafasim qaytgani uchunmi,
terlab ketgandim.

– Gumoningiz to'g'ri ekan, – dedi folbin kampir oyimga emas, ammamga qarab. – Xudo xohlasa, olgan molini qaytarib beradi, eshonoyi!

– Ana, aytmadimmi! – ammam g'olibona qi-yofada atrofidagilarga birma-bir qarab chiqdi. – Borib itning kunini boshiga solmasam yurgan ekanman!

O'sha kuni ammamnikida yotib qoldik. U o'zi aytganidek, ertasiga Sepkilli xolaning boshiga «it-ning kunini soldi». Uch xotin meniyam yetaklab qo'shninikiga chiqishdi. Sepkilli xola supaga bo'yra yozib paxta savab o'tirgan ekan. Savag'ichni har urganda gup-gup etgan tovush chiqadi, chang ko'tariladi. Eshikdan kirib kelayotgan mehmonlarni ko'rib, savag'ichni ushlagancha dik etib o'rnidan turdi. Endi ko'rishmoqchi bo'lib quchog'ini yozgan edi, ammam bobillab berdi:

– Birovning moliga tish qo'ydiradigan haromxo'r bilan ko'rishmayman!

Sepkilli xola qo'lidagi savag'ichni osiltirgancha talmovsirab qoldi.

– Bu... bu nima deganingiz, eshonoyi? – dedi rangi o'chib.

– Bu deganim shuki, o'g'irlagan narsangizni joyiga qo'ying!

Sepkilli xolaning rangi battar o'chib ketdi.

– Nimani o'g'irlabman? – dedi ovozi qaltirab. – Ayting, nimani olibman?

– E, qo'ying-e! – ammam jahl bilan qo'l siltadi. – Kelinimning ziragidan tish yasatib olib, tag'in o'zini go'llikka solib o'tiribdi. – U otin xolaga yuzlandi. – Mana, guvoh! Norasida bola bilan fol ochirdim. Aniq-taniq sizni aytdi.

– Voy o‘lmasam! – Sepkilli xolaning qo‘lidan tayog‘i tushib ketdi. – Bu qanaqa tuhmat! – dedi yig‘i aralash. Keyin oyimga yuzlandi.

– Uyalmaysizmi, ovsin poshsha! Mana, ne niyatda o‘tiribman. Agar ninangizga tekkan bo‘lsam, niyatimga yetmay! – Keyingi so‘zlar uning bo‘g‘izidan yig‘i aralash otilib chiqdi. – To‘rtta bolamning o‘ligini ustida o‘tiray, xo‘pmi!

– Voy, ovsinjon, voy gapingiz qursin! – dedi oyim ovozi titrab. – Qaytib oling gapingizni! Olgan bo‘lsangiz ham mingdan-ming roziman!

– E, yana, gapiradi-ya! Boyvuchcha bo‘lmay tusingni yel yesin! – Ammam shaxt bilan burildi-da, nari ketdi. Darvoza oldiga borganida orqasiga qayrilib qaradi. – Yaxshisi bo‘yningizga oling, bo‘lmasa, qiyomatda azobini tortasiz!

Zum o‘tmay ammam bilan otin xola chiqib ketishdi. Sepkilli xola hamon piqillab yig‘lar, oyim supa oldida boshini xam qilgancha mung‘ayib turar edi.

– Iloyo tuhmat qilgan tuhmat balosiga uchrasin! – dedi Sepkilli xola yig‘lab. – Iloyo niyatiga yetmasin!

– Qo‘ying, ovsinjon. – Oyimning o‘zi ham yig‘lab yuboray deb turardi. – Xudoyo o‘sha bir poy zirak o‘lsin! Ko‘nglingizga olmang, jon ovsinjon!

– Tuhmat balosiga uchramasa, rozimasman! – Sepkilli xola shunday dedi-yu yig‘lagancha uyiga kirib ketdi.

Oyim bir zum supa oldida turdi-turdi-da, birdan menga o‘shqirdi:

– Nimaga serrayib turibsan? Yo‘qol ko‘zimdan, juvonmarg!

Yomon bo‘ldi. O‘sha kundan boshlab Sepkilli xola oyim bilan yuzko‘rmas bo‘lib ketdi. Ammo

eng yomoni yana ikki oycha o'tgach, salqin tushgan kunlardan birida bo'ldi.

O'sha kuni maktabdan qaytsam, oyim sandiq ustiga muk tushib o'tiribdi. Issiq kiyimlarni sandiqdan olgan shekilli, uy ichini kuya dorining hidi tutib ketgan, bumazi ko'ylaklar, choponlar, quloqchining ipi uzilgan telpaklar yer bilan bitta bo'lib yotibdi. Yig'layverib, oyimning ko'zlari shishib ketgan. Dadam urgan bo'lsa kerak, deb qo'rqib ketdim. Sekin oldiga keldim. U bo'lsa qayrilib qaramadi. Qo'lidan ushlagan edim, oyim ilon chaqqandek qo'lini tortib oldi.

– Sen bolani yer yutsa bo'lmasmidi! – dedi g'azabdan ko'zi yonib. – Shu kuningdan ko'ra o'lib qo'ya qolsang bo'lmasmidi, yer yutkur!

Oyim hech qachon bunaqa qarg'amagani uchunmi, yig'lab yuboray dedim.

Ammo shuncha yomon gapni to'satdan eshitganimga karaxt bo'lib qolgan edim.

– O'shanda nega unaqa deding, bo'yginang lahadda chirigur! – dedi u yana dag'dag'a bilan.

– Qachon? Nima dedim?

– Folbinnikida, go'rso'xta, folbinnikida! – Oyim ovozi boricha chinqirdi. – Nega Sepkilli xolamni ko'rdim, deding?

– Nima qilay? – dedim alamdan chiyillab. – Ko'zimga ko'ringanini aytdim-da!

– Mana-ku, ko'zginang teshilgur, mana-ku! – Oyim kaftidagi allanimani yerga uloqtirdi. Oltin baldoq yerga tushib jiringlab sakrab ketdi.

– To'rko'ylagimga ilinib qolgan ekan-ku! Yo'qot, ko'zimdan yo'qot! Bir begunohga tuhmat qilgandan ko'ra o'lganim yaxshimasmi! – U birdan meni quchoqlab, yuzimni yuziga bosganicha hiqillab qoldi. – Endi nima qilamiz, jon bolam!

Oyimning ko‘z yoshi birpasda yuzimni jiqqa suv qilib yubordi.

– Nima qilamiz, o‘g‘lim! Bu sharmandalikka qandoq chidayman, o‘g‘iljonim! – Oyim madori qurigandek, sandiq ustiga muk tushib qoldi.

Oradan ko‘p o‘tmay to‘y bo‘ldi. Sepkilli xola oyimni to‘yga aytmadi. Biroq oyim bir tog‘ora qushtili pishirdi. Hech nima bo‘lmagandek, to‘yxonaga chiqdi-yu yelib-yugurib xizmat qilib ketaverdi.

Kechqurun hovlining o‘rtasida to‘nka qo‘yib gulxan yoqishdi. Sepkilli xolaning o‘ziga o‘xshab ketadigan sarg‘ish yuzli Hakim akaga to‘n kiygizib, salla o‘ratishdi, gulxan atrofini uch marta aylantirishdi, karnay-surnay chalindi... Uy ichida ayollar, Zebi xola dutor chertgan, xotinlar tortishmachoq qilgan... Xo‘ja, Toy, Vali, men – to‘rtovlashib tortishmachoq bilan ovora bo‘lib turgan xotinlar orasiga sho‘ng‘iyimiz-u cho‘ntakni shirinlikka to‘ldirib chiqamiz... Keyin to‘yxonaning qorong‘i burchaklarida rosa bekinmachoq o‘ynadik.

O‘sha kuni kech yotgan bo‘lsam ham juda erta uyg‘ondim. Endi tong otgan ekan. Qarasam, uyda hech kim yo‘q. Demak, to‘yxonaga chiqishgan.

Men ham yuzimni «mushuk yuvish» qildim-u o‘sha yoqqa chopdim. Bo‘lmasa-chi, hozir «kelin salom» bo‘ladi-da.

Xayriyat, «kelin salom»ga kech qolmabman. Hovli betkayida Sepkilli xolaning qarindosh-urug‘lari, to‘yda xizmat qilganlar to‘planib turishibdi. Erkaklar kam, xotinlar ko‘p. Faqat oyim ko‘rinmaydi. Hovli etagidagi to‘nkarib qo‘yilgan qozon orqasida g‘o‘laga minib o‘tirgan Valini ko‘rib, imlab chaqirdim.

Bir mahal otin xola (Sepkilli xolaning qo‘li egriligidan shikoyat qilgan, biz bilan folbinniki-

ga borgan xuddi o'sha semiz otin xola) oq shol-ro'mol yopingan, atlas ko'ylagi ustidan oldiga uqa tutilgan nimcha kiygan kelinchakni yetaklab ostonaga olib chiqdi. Parda orqasidan kelinning yuzi yaxshi ko'rinmas edi. Biroq yaqinroqda turgan notanish xotinning ko'zi o'tkir ekan.

– Vuy, muncha chiroyli! – dedi qattiq shivirlab.
– Bir qoshiq suv bilan yutgudek-a!

– Baxti bor ekan, sariq mashakni! – dedi boshqasi unga javoban.

Otin xola bir tomoq qirib oldi-da, ovozi boricha baqirdi:

– Assalomu alaykum, kelin salo-o-om!

Kelinchak ohista bosh egdi. Hovlidagilar chekka-chekkadan ma'qullab javob qilishdi:

– Baraka topsin!

– Rahmat.

– Qo'shgani bilan qo'sha qarisin.

Otin xola yana bir marta tomoq qirib, ovozini sozlab oldi-da, boyagidan ham balandroq hayqirdi:

– Assalomu alaykum, kelin salo-o-o-m!

*Karmonni katta ochgan
Ayamay pulni sochgan,
Qorinlari qopday,
Mo'ylovlari shopday
Qaynotasiga salo-o-m!*

Odamlar chekka-chekkadan kulib yuborishdi. Isroil mo'ylov hovli etagidagi xonadan karnayga o'xshatib o'ralgan kattakon namatni qo'ltiqlab chiqdi. Hovli o'rtasidan pishillab o'tdi-da, namatni oborib kelinning oyog'i tagiga qo'ydi. Mo'ylo-

vini g'olibona qiyofada bir buragan edi, xotinlar qiy-chuv solib kulib yuborishdi. Isroil mo'ylov uvali-juvali bo'linglar, deb fotiha o'qidi. Otin xola yana bir tomoq qirib oldi:

– Assalomu alaykum, kelin salo-o-o-om!

*Tili bilan teng aylanadigan,
Xizmatiga shaylanadigan,
To'ydan quruq qaytmaydigan
So'zlari moyday, yuzlari oyday,
Qaynonasiga salo-o-m!*

Yana qahqaha ko'tarildi. Sepkilli xola qizarib-bo'zarib, odamlar orasidan o'tdi-da, kelin tomonga talpindi. Qo'lidagi bir dasta chinni kosani kelinning boshiga qo'ydi.

Otin xola tag'in davom etdi:

– Assalomu alaykum, kelin salo-o-o-m!

*Dutorini sayratgan,
Dilimizni yayratgan,
Zebi opaga salo-o-m!*

Zebi xola erkakcha yurish qilib yaqin borgan edi, ichkaridan tugun olib chiqishdi. Zebi xola tugunni olarkan, kelinning yelkasiga qoqdi.

– Baxtli bo'lgin, qizim!

Otin xola u yoq-bu yoqqa qarab oldi-da, davom etdi:

– Assalomu alaykum, kelin salo-o-om! Biri biridan shirin, biri-biridan asal qaynsingillariga salo-o-om!

Hakim akaning ukasi yo'q, uchta singlisi bor edi. Uchovlari ikkita-ikkitadan piyola ko'tarib qatorlashib borishdi. Biriga atir, biriga sochiq, eng kichkina Saidaga ro'molcha tegdi...

Otin xola kelinning ro'molini o'nглаb qo'ydi-da, tag'in yangi kuch bilan hayqirdi:

– Assalomu alaykum kelin salo-o-om! Oyog'i olti, qo'li yetti bo'lib xizmat qilgan, kelinning qo'lidan ishini oladigan, og'ziga oshini soladigan yon qo'shni-jon qo'shnilarga salo-o-o-om!

Oyim shu yerda ekanini endi payqadim. U odamlar orasidan rangi o'chibroq o'tdi-da, qandaydir, ishonchsiz qadamlar bilan kelin tomonga yura boshladi. Hatto ostona oldiga borganda bir qalqib ketgandek bo'ldi. Qo'lida hech nima yo'q edi. Biroq sekin-sekin zinadan ko'tarildi-yu, kelinning yuzidagi pardani qiya ochdi. Hovlidagi xotinlar pichir-pichirga tushib qolishdi.

– Nima qilyaptilar?

– Voy, o'lmasam!

Otin xolaning ham g'ashi keldi shekilli, dashnom berdi:

– Nomahramlar bor-a, poshsha!

– To'xtang, – dedi oyim negadir ovozi titrab. Shosha-pisha kelinning qulog'idagi ziraklarni yecha boshladi.

– Ushlang buni! – dedi sirg'alarni kelinning qo'lga tutqazib. Keyin o'zining nimchasiga qo'l soldi-yu kattakon oltin oybaldog'ini chiqardi. Qo'llari titragancha ikkalasini kelinning ikki qulog'iga taqdi.

– Niyat qilgandim, – dedi oyim otin xolaga qarab.

– Shuni niyat qilib qo'yuvdim. – Shunday dedi-yu sekin egilib, kelinning peshonasidan o'pdi.

– Iloyo qo'sha qaringlar!

Oybaldoq shol ro'pol tagidan ham yaraqlab ko'rinib turar, kelinning husniga husn qo'shib yuborgandek edi. Chekka-chekkadagi xotinlarning hayratli xitobi eshitildi:

- Vuy-y-y-y!
- Asl tillamikan?
- Nima, qalbakisini qilib esini yebdimi?
- Mana bunday qo‘shnilar bo‘ladi jahonda!

Bir zum gangib qolgan otin xola ovozi boricha hayqirdi:

– Qilichdek o‘g‘illarni o‘stirgan, to‘yda yelib-yu-gurgan, oy desa, oydek, Hotam Toydek poshsha opasiga salo-o-m!

Oyim odamlar orasidan turtinib o‘tdi-da, chek-kaga chiqdi. Shundagina kelin tomonga o‘girilib, mamnun jilmaydi... Uning ko‘zida yosh bor edi.

O‘RIS BOLANING OYISI

Shanba kuni mashinani darvoza oldiga olib chiqishim bilan motor o‘chib qoldi. Generator tok beryapti, benzin nasosi ishlayapti. Tavakkal qilib karbyuratorni kavlashtirishga tushdim. Ochish-ga ochdim-u bemorning qornini yorib qo‘yib, u yog‘iga nima qilishini bilmagan no‘noq jarroh-dek dovdirab qoldim. Mushtdek apparat ichida shuncha murvat borligini bilmagan ekanman. Hammasini qanday bo‘lsa shundayligicha joy-joyiga qo‘yib chiqqan edim, yana allaqancha vint-lar, gaykalar «ortib qoldi». Nima qilishimni bilmay tajang bo‘lib tursam, orqada yuk mashinasining voshillab tormoz bergani eshitildi. Kabina eshi-gi taraqlab ochildi. Qarasam, o‘zimning bola-likdan birga o‘sgan «o‘ris o‘rtog‘im» Vali tushib kelyapti. (Asli oti Valentin ekanini keyin bilgan-man.) Mahallada shu bolaning oldiga tushadigan haydovchi yo‘q. O‘zi ham mushtdek boshidan temir-tersakka qiziqadi.

– Bormisan! – dedim quvonib. – Kasal tuzalaman desa, tabib o'z oyog'i bilan keladi-da.

U shoshilmasdan oldimga keldi.

– Nima bo'ldi? – dedi motorga mo'ralab.

– Buni ko'rmaysanmi, – deb qo'limdagi murvatlarni ko'rsatdim. – Olmadek narsaga shuncha lash-lushni erinmasdan joylashganiga qara! Injenerlar ham ovsar ekan!

U «operatsiya» bo'lgan karbyuratorga qaradi-da, hushtak chalib yubordi.

– Injenerlar ahmoqmas, sen ahmoqsan! – dedi jingalak sochlarini silkitib. – Ertadan boshlab men ham kitob yozib tashlasam nima bo'ladi? Aqling yetmagan ishga aralashib nima qilasan?

G'aribona qiyofada iljayib turgan bo'lsam kerak, u kulib yubordi. Paralon kurtkasini yechib, mashina tomiga tashladi-da, buyurdi:

– Overtkangni ol!

Biroq ishga kirishmadi.

– Aytmoqchi, mamashkani olib keluvdim, – dedi ZIL tomonga imo qilib. – Sizlar gaplashib turgunlaringcha bu yog'ini amallab ko'raman.

Boyadan beri e'tibor bermagan ekanman. Yuk mashinasining kabinasida o'tirgan Zebi xolani endi ko'rdim. Ikkovlashib mashina oldiga bordik. Vali zinaga sakrab chiqib kabina eshigini ochdi. Boshiga qalin ro'mol o'ragan, qora baxmal nimcha kiygan oyisini ko'targudek bo'lib zinadan tushirdi. Qarasam, Zebi xola mushtdekkina bo'lib qolibdi. Oyimning ma'arakalarida kelganida o'z tashvishim bilan bo'lib, razm solmagan ekanman, endi payqadim. Avvalgi alp qomatli, yurganida yer gursillaydigan Zebi xolaning yarmi ham qolmabdi. Ro'moli ostidan chiqib turgan sochlari qordek

oqarib ketibdi. Qop-qora yuzi yanayam qorayib, ko'kimtir tusga kirgandek.

– Poshsha singlimdan qolgan yodgorim! – dedi u meni bag'riga bosarkan, bo'g'iq ovozda. Ozg'in qo'li bilan yelkamga qoqib, og'ir-og'ir harsillab nafas oldi. – O'zimning shirin o'g'limdan o'rgilay, yaxshi o'tiribsanmi?

Bolalikdan qulog'iga rayhon taqib yurishiga ko'nikib qolganim uchunmi, hozir ham undan rayhon isi anqib ketgandek bo'ldi.

– Yuring, – dedim uyga boshlab. – Birpas dam oling.

– Yo'q, u yoqdamas, singlimning uyida o'tiraman. – Zebi xola og'ir-og'ir qadam bosgancha, oyimning xonasiga qarab yurdi. – Singlimning joyida birpas o'tiray, – dedi-yu doim oyim o'tiradigan joyga, deraza tagiga cho'kdi. Bo'g'iq ovozi titrab uzoq tilovat qildi.

– Dunyo shunaqa ekan, jon bolam, – dedi o'ychan ovozda. – Hamma bir-bir ketaverarkan...

– O'zingiz bardammisiz, xola? – dedim so'lg'in yuziga, titrab turgan qop-qora qo'llariga qarab. – Nevaralar katta bo'lib qoldimi!

– Xudoga shukr, bolaginam o'zidan ko'paydi. Olti nevaraning duosini qilib o'tiribman. Valijonim bitta bo'lsa ham o'ntaga tatiydigan chiqdi. – Zebi xola shoshilmasdan choy ho'plarkan, devordagi mixga ilig'lik duxoba g'ilofli dutorga qarab-qarab qo'ydi.

Oyim dutorni juda avaylar, «adangdan qolgan yodgorlik», deb doim ko'z o'ngida saqlardi. Shu ondayoq bolalikdagi xotiralar, Zebi xolaning dutor chalganlari esimga tushdi-yu sekin so'radim:

– Hali ham chalib turasizmi?

Zebi xola ma'yus jilmaydi.

– Dutor chalish qatta, bolam. Qo'l o'lgur titraydi. – U bir zum jimib qoldi-da, o'ychan davom etdi. – Qaysi kuni tush ko'rsam, poshsha singlim bilan bir joyda o'tiribmiz. Nuqul dutor chalayotgan emishman. – U shikasta kuldi. – Odamzod shunaqa ekan, – dedi xo'rsinib. – Bola-chaqam derkan, yelarkan-yugurarkan, endi og'zi oshga yetganda yiqilarkan. – U titroq qo'llari bilan tizzasining ko'zini siladi. – Sal sovuq tursa, oyog'im shishib ketadi. Valijon maxsi oberaman, o'zingiz kiyib ko'rib tanlaysiz, deb qo'ymadi. Ketayotgan joyimda birrov singlimnikiga kirib chiqay, dedim.

Yana choy quyib uzatgan edim, Zebi xola bosh chayqadi.

– Mayli, bolam, men bora qolay endi.

Ikkovlashib tashqariga chiqqanimizda Vali mening mashinamda o'tirar, motorni gurillatib sinab ko'rar edi.

– Bo'ldi, – dedi o'tirgan joyida derazadan boshini chiqarib. – Ikkinchi bunaqa ustachilik qilsang, o'zingdan ko'r.

Ikkovlashib Zebi xolani kabinaga chiqardik. Vali narigi eshikdan kirdi-yu, mashinasini gurillatganicha haydab ketdi. ZIL muyulishda ko'zdan g'oyib bo'lishi bilan g'ira-shira tong pallasida ko'rgan tushdek xotiralar yopirilib keldi.

* * *

Zebi xoladan hayiqmaydigan bola yo'q edi. Erkaklardek barvasta gavdali, qop-qora bu xotinning yo'g'on ovozi ham, uzun qirra burni, ketmonni yelkasiga tashlaganicha etik kiyib g'oz yurishi ham boshqa ayollarga o'xshamas, hatto qoramtir siyrak mo'ylovigacha bor edi. U qachon

qarasa qulogʻiga rayhon taqib yurar, Darhon arigʻi boʻyidagi hovlisida yoz boʻyi rayhonlar barq urib yotardi. Uni birinchi marta koʻrganimdayoq qoʻrqib qolganman. Oʻshanda juda kichkina boʻlsam kerak. Oyimga ergashib Zebi xolanikiga bordim. Nimagaligi esimda yoʻgʻ-u xarxasha qilaverdim. Oyim u deb koʻrdi, bu deb koʻrdi, boʻlmadi. Shunda Zebi xolaning jahli chiqib ketdi.

– Jim boʻlasanmi yo hozir ishtonimga qamab qoʻyaymi! – dedi doʻrillab. Uning vajohati shu qadar qoʻrqulik ediki, ovozim oʻchdi-qoldi.

...Zebi xola sap-sariq jingalak sochli, koʻk koʻz «oʻris bola»sini – Valini jonidan ortiq yaxshi koʻrardi. Qaysi toʻyga borsa, koʻylagining yengiga popukqand, monpasi, jiyda solib kelardi. Uning yengi shunchalik barakali ediki, Valining doʻp-pisi birpasda shirinlikka toʻlib chiqardi. Vali qizgʻanchiq emas, oyisi olib kelganlarni hamma bilan baham koʻradi... Biroq, birona bola Valini chertsa bormi, oyisidan baloga qoladi. Zebi xola oʻsha zahoti aybdor bolaning onasini yumma talaydi. «Sen echkiga oʻxshab har yili bolalaysan, meniki atigi bitta! – deydi shangʻillab. – Qani, yana bir marta qoʻl tegizib koʻrsin-chi, qoʻlini sindirib oʻchoqqa tiqaman!»

Zebi xola bolasini bunchalik avaylagancha bor edi. Dadamning aytishiga qaraganda, urush boʻlayotgan joydan keltirilgan bolalardan bit-tasini berasanlar, deb Zebi xola ham boribdi. Ammo oʻsha idoradagilar koʻnishmabdi. «Siz soʻq-qaboshsiz, topish-tutishingizning mazasi yoʻq», deyishibdi. Shunda Zebi xola kursini mushtlab chunonam toʻpolon koʻtaribdiki, noiloj mana shu Valini xatlab berishibdi.

Zebi xola so'qqabosh bo'lsayam, Valini kamsitmagan. Qo'y so'yib, yurtga osh berib, to'yini ham qilib bergan.

Vali ham birinchi sinfda men bilan o'qir, hisobdan yaxshi edi-yu, ona tilidan qiynalardi. «Q» bilan «G»ni aytishga hech tili kelishmasdi. Risolat opa degan chiroyli o'qituvchi opamiz buni bilgani uchun Valini ko'p ham qiynamasdi. U doim deraza oldidagi partada o'tirardi.

Bir kuni maktabga komissiya kelib qoldi. Bir emas, to'rt kishi orqa partaga borib o'tirishdi. O'qituvchi opamiz dars o'tyapti-yu, hayajondan ovozi titraydi. Sinf jimjit. Shu payt deraza sharaqlab ochildi-da, Zebi xolaning yo'g'on ovozi eshitildi.

– Vali, ma, non!

Hammamiz o'sha tomonga qaradik, Valining sariq yuzi olovdek yonib ketdi. Nima deyishini bilmay, nuqul «keting», deb imlaydi. Zebi xola bo'lsa derazadan ikkita arpa non uzatib turibdi.

– Olsang-chi, qo'lim kuyib ketdi! – dedi u zarda bilan.

Sinfxonani birpasda issiq non hidi tutib ketdi.

Risolat opamiz bir zum esankirab turdi-da, tashqariga yugurdi.

– Nima qilyapsiz, xola? – dedi yig'lagudek bo'lib.
– Maktab-ku bu!

– Maktabligini o'zim ham bilaman! Machitga kelganim yo'q! – Zebi xola ovozini baralla qo'yib do'rilladi. – Bolam ertalab choy ichmasdan chiqib ketuvdi. Och o'tirsinmi endi?

Risolat opamiz yalinishga tushdi:

– Jon xola, komissiya bor.

– Nima, kamissiyang non yemaydimi! Bolam bir kun kech olim bo'lsa bo'lar. «Kamissiya keldi», deb tishining kirini so'rib o'tirsinmi?

Boyadan beri suv quygandek jimjit bo'lib turgan sinfxonada to'satdan qahqaha portladi.

– Ana, kamissiyangning o'ziyam kulyapti-ku! – Zebi xola derazadan boshini suqdi. – Ma, bolam, yeb ol, uyalma!

...Bir kuni jo'raboshimiz sigirini qaytarmagani uchun Valini urib burnini qonatdi. Ertasiga qiziq bo'ldi. Tol soyasida dam olib o'tirsak, maydoncha chetida Zebi xola ko'rindi.

Toy jo'raboshining yelkasiga turti.

– O'lding! Zebi xola kelyapti, qoch!

Jo'raboshining ko'zi olayib ketdi. Qaddini rostladi-yu, keyin qo'l siltab shineliga yonboshladi.

– Qatta uradi! O'zi zo'rg'a kelyapti-ku.

Qarasak, Zebi xola chindan ham zo'rg'a-zo'rg'a kelyapti. Qo'lidagi tayoqqa suyanib ikki qadam yuradi-da, to'xtaydi. Oqsoqlanib qadam bosadi.

– Yiqilib oyog'i singanga o'xshaydi, – dedi jo'raboshimiz.

Zebi xola inqillab-sinqillab yaqin keldi. Ammo besh qadamcha qolganda birdan cho'loqligi tuzalib qoldi. Tayoqni baland ko'targanicha ikki hatlab jo'raboshining tepasiga keldi. Tayoqning qarsillashi bilan jo'raboshining dodlashi baravar eshitildi.

– Mana urish! – dedi Zebi xola do'rillab. – Urish mana bunaqa bo'ladi. – U jo'raboshining gardaniga tag'in tushirdi. – O'zidan kichkinaning burnini qonatish mana bunaqa bo'ladi!

Jo'raboshi jon holatda dumalar, ammo qocholmasdi.

– Oyi! Urmang, oyi! – Vali oyisining qo'lidagi tayoqqa yopishdi.

– Tavba qildim! – Jo'raboshi tipirchilab, kafti bilan boshini pana qildi. – Jon xola, o'lay agar, ikkinchi qilmayman!

– Oyi! – Vali Zebi xolani quchoqlab oldi. – Kerakmas!

Zebi xola tayoqni uloqtirdi.

– Nima, meni bolam malaymi senga?! – dedi dag'dag'a bilan. – Sening molingni boqsin, deb katta qilib qo'yibmanmi bolani?!

O'sha voqeadan keyin jo'raboshimiz ancha yuvosh tortib qoldi. Uchinchimi, to'rtinchi kuni mog'or bosgan kattakon qovoq ko'tarib keldi. Tol soyasida o'tirib qovoqni ikki pallaga ayirdi-da, qirg'ich bilan tozalashga tushdi. Keyin pallalarning qirrasini arraning tishiga o'xshatib jimjimador qilib qirqib chiqdi. Ikki pallani bir-biriga yopgan edi, orasi kovak koptokka aylandi qoldi.

– Nima qilmoqchisan? – dedi Toy burnini tortib.

– Burningga osib qo'yaman! – dedi to'ng'illab jo'raboshi. – Artib ovora bo'lib yurmaysan. – Keyin qovoqni bir chekkaga qo'ydi-da, Toyga buyurdi. – Qorong'i tushganda shu yerga kelasan. Sen ham, – dedi menga imo qilib. – Xo'ja baribir kelolmaydi. Dadasi chiqarmaydi.

– Nimaga o'zi? – dedim tushunmay.

– Sirk ko'rsataman.

– Vali-chi, Vali ham keladimi? – dedim nariroqda tol yog'ochidan hushtak yasayotgan Valiga imo qilib.

– Yo'q, – Jo'raboshi keskin bosh chayqadi. – U ham oyisidan qo'rqadi. Es-es, kim kelmasa pes!

Kechki ovqatdan keyin bekinmachoq o'ynayotgan akalarimning ko'zini shamg'alat qilib maydonchaga chiqdim. Qorong'ida, tol tagida Toy bilan jo'raboshi turibdi. Jo'raboshining qo'lida boyagi qovoq. Faqat odamning boshiga o'xshatib «og'iz-burun» teshib qo'yibdi. Negadir hamma yoqni lampamoy hidi tutib ketgan...

– Laychang nimaga keldi? – deb to‘ng‘illadi jo‘raboshi.

Qarasam, gurji kuchugim oyog‘im tagida dumi-ni likillatib turibdi.

– O‘zidan so‘ra! – dedim men ham to‘ng‘illab.

Jo‘raboshi yerdan kesak olib otgan edi, it an-gillab qochdi.

– Nega urasan?

– Xalaqit beradi! – dedi jo‘raboshi zarda bilan.

– Yur, bo‘lmasa kech qolamiz.

Toy ikkalamiz beixtiyor unga ergashdik. Qatorlashib Darhon arig‘ining bo‘yiga bordik. Ariq shu yerdan burilib oqar, nariroqda shox-shab-balar ustiga tuproq tashlab yasalgan ko‘prik bor edi. Jo‘raboshi Toy ikkalamizni majnuntollar quyuy o‘sgan qorong‘i sohilga olib tushdi. Negadir yuragimni qo‘rquv bosdi.

– Nima qilamiz o‘zi? – dedim ovozimni ba-landlatib.

– O‘chir! – Jo‘raboshi kerosin hidi anqib turgan mushtini burnimga tiradi. – G‘ing desang, suvga otvoraman.

Shu payt uzoqdan allakimning qadam tovushi eshitildi.

– Kelyapti! – dedi jo‘raboshi pichirlab. Shosha-pisha qovoq pallasini ochdi. Kerosin hidi qa-yerdan kelayotganini endi bildim: qovoqning ichi to‘la lampamoyga botirilgan latta ekan. Jo‘raboshi yonidan gugurt olib chaqqan edi, lop etib olov ko‘tarildi. U chaqqonlik bilan ikkinchi pallani yopdi-da, qovoqni suvga qo‘yib yubordi. Suv yuzasida «og‘iz-burni»dan olov chiqarayot-gan «kalla» qalqib-qalqib suzib ketdi. Jo‘raboshi-ning niyatini endi tushundim. Boyagi qadam

tovushlari Zebi xolaniki ekanini ham endi bildim. Qorong'i bo'lsa-da, katta-katta qadam tashlashidan, yelkasidagi ketmonidan tanidim. Hushimni yig'ib olgunimcha u tuproq ko'prik ustiga kelib qoldi. Suv yuzida qalqib kelayotgan olovli «kalla»ni ko'rdi-yu taqqa to'xtadi.

– Voy, voy o'lmasam! – dedi-da, ko'prik ustiga tappa o'tirib qoldi. – Bis-bis-bismillo... – dedi duduqlanib. Hatto tovushi ham ingichkalashib ketgandek bo'ldi. Keyin gandraklab o'rnidan turdi-da, ovozi boricha qichqirdi. – Dod, voy-dod!

O'rnimdan otilib turdim.

– Qo'rqmang, xola! – dedim baqirib. Ammo jo'raboshi bilagimdan mahkam tutib, kerosin hidi anqib turgan kafti bilan og'zimni to'sdi. Ko'nglim aynib ketdi.

– Qo'yvor, eshak! – dedim bo'g'ilib. – Baribir aytib beraman!

– Aytib ko'r-chi! – Jo'raboshi yana mushtini do'laytirdi. – Jag'ingni ezib qo'yaman!

Boyadan beri angrayib turgan Toy jahl bilan qo'l siltadi-da, indamay nari ketdi.

Ertasiga choy ustida oyim vahimali xabarni dadamga aytib berdi:

– Zebi opa sho'rlik bir holatda yotibdi. Ajina ko'rdim, deydi. Og'zidan olov sochib bechoraga daf qilganmish. Yo ko'ziga ko'ringanmi...

Dadam jerkib berdi:

– Ajinaga balo bormi? Bitta-yarimta xudobexabar qo'rqitgandir-da.

– Bechoraga shu ko'rgilik ham bor ekan, – dedi oyim iztirob bilan. – O'zining g'ami yetmasmidi...

Hammasiga men aybdordek sekin boshimni ichimga tortdim-u mum tishlab o'tiraverdim.

Zebi xolaning nima g'ami borligini bir haftadan keyin tushundim. O'sha kuni Hoji buvining chor-bog'ida sumalak bo'ldi. Qiyg'os gullagan o'rik tagiga sholcha yozilgan, hamma topganini olib chiqqan, xotinlar bir-biriga gap bermay chuvillashar, biz bolalar ham sumalak yalashdan benasib qolmaslik uchun atrofda o'ralashar edik. O'shanda Vali bilan yangi o'yin topib olgandik. Baquvvatroq simni «Ch» harfiga o'xshatib buklaymiz-da, eski bochkadan chiqqan temir halqaga tirab g'ildiratamiz. Qancha tez yugursak, g'ildirak shuncha qattiq jaranglaydi. Agar ovozi pasaytirmoqchi bo'lsak, buning ham yo'li bor: g'ildirakni suvga botirib olsak, ovozi chiqmaydi. Maza!

Bir mahal Zebi xolaning oldida o'tirgan oyim imlab chaqirib qoldi.

– O'rtog'ing bilan borgin-da, – dedi sekin, – adangning hujrasidagi dutorni obke.

Ikkilanib qoldim. Dutorga hech kim qo'l tegizolmas, dadam uni doim hujarasida saqlar, ba'zan kechqurunlari «Dilxiroj», «To'rg'ay», «Qari navo», yana allaqanday kuylarni chalib o'tirishni yaxshi ko'rardi. Oyimning aytishicha, dadam dutorni yoshligida eng zo'r ustaga buyurtirib yasatgan ekan.

– Bilib qolsalar urishadilar-ku, – dedim oyog'im tortmay.

– Bilmaydi! – Zebi xola qo'l siltab do'rilladi. – Nima, yeb qo'yarmidim.

– Ketdik! – dedim Valiga.

Ikkalamiz g'ildiraklarni jaranglatganча yugurib ketdik.

– Ehtiyot bo'l, sindirib qo'yma! – deb baqirdi oyim ketimizdan.

...Zebi xola g'ilofni ochgan zahoti dutor sadaflari yaraqlab ketdi. U dutorni cherta boshlashi bilanoq, boyadan beri chuvir-chuvir qilayotgan xotinlar jimib qolishdi. Qiziq, o'zim ham o'rikka suyangancha bir qo'limda sim, bir qo'limda g'ildirak bilan qotib qoldim. Dutor dadamning qo'lida qandaydir sho'x, baland ovozda jaranglar edi. Hozir Zebi xola chertganda esa ingrab yuborgandek bo'ldi. Go'yo dutorni Zebi xola chalmas, torlarning o'zi nola qilar edi. Ayollar har xil alpozda sehrlangandek qotib qolishgan, bahor chechaklari barq urgan daraxtzor orasida, oqish-pushti o'rik gullari qanotida, Hoji buvining qizg'aldoqlar lovullagan pastak tom ustidan nurdek mayin kuy taralardi.

Zebi xola bir-ikki tomoq qirib oldi-da, qo'shiq boshladi. Uning erkaklarnikiga o'xshash do'rillagan ovozi ashula aytganida shu qadar yoqimli bo'lib ketganiga hayron qoldim. Yo'q, uning tovushi mayinlashgani yo'q. Ammo u shunchalik bosiq, shunchalik o'rtanib kuylardiki, badanim jimirlab ketdi.

*Yor yurgan ko'chalarni supuray sochim bilan,
Chang'i chiqsa suv sepay, ko'zdagi yoshim bilan...*

Mayin shamol esar, o'rik gullari unsiz to'kilar, daraxtzor ostida maysalar ohista tebranar, ammo butun tabiat bir zum unsiz bo'lib qolgan, hamma-hammasi faqat mana shu dutor sadolari-yu mana shu qo'shiqni tinglash uchun tinchib qolgandek edi. O'sha manzarani o'ylasam, xayolimga hadeb bir gap keladi.

Keyin, katta bo'lganimdan keyin ham muhabbat haqida, vafo haqida ko'p qo'shiqlar eshitdim.

Biroq, ayol sadoqati to'g'risida bundan yaxshi ashula eshitganim yo'q...

Zebi xola endi ko'zlarini yarim yumgancha boshqa qo'shiq aytardi:

*Jon bolam, jonim bolam, qaylardasan,
bergil xabar,
G'amda boshim, ko'zda yoshim, ichganim
bo'ldi zahar.
Za'farondek sarg'ayurman, hasratingda
qon yutib,
Ko'zlarimning nuri ketdi, yo'llaringga ko'z tutib.*

Hammamiz qo'rqadigan, ko'rganda hammamiz qochadigan Zebi xola shumi? O'sha qo'pol, o'sha jahldor Zebi xolami shu? Valining oyisida shuncha dard bormidi? Shuncha alami bor ekanmi? Nimaga biz bilmagan ekanmiz?

Zebi xolaning yumuq ko'zlaridan ikki tomchi yosh silqib chiqdi-yu qirra burnining chetida to'xtab qoldi. Dutorni yonboshiga qo'ydi-da, keng yengining uchi bilan ko'zini arttdi. Hamma jimib qolgan, hech kim birinchi bo'lib gapirishga jur'at etolmas edi.

– Hech bo'lmasa, Kimsanim kelgandayam mayli edi, – dedi u xo'rsinib.

– Qo'ying, opajon, – dedi oyim sekin. – Unaqa demang, Xudoga shukr, mana bor-ku. – Oyim nariroqda g'ildirak ushlab mo'ltirab turgan Valiga imo qildi. – Nasib etsa, to'ylar qilasiz, qo'sha-qo'sha nevaralar ko'rasiz.

Zebi xola yalt etib Valiga qaradi. Ko'zida yosh bilan jilmaydi.

– Sumalak yedingmi, o'g'lim? Qorning ochib qolgandir?

– Yedim, – dedi Vali sekin. U ham oyisining yig'laganini ko'rib o'pkasi to'lib turardi.

– Bo'lmasa, o'ynay qolinglar.

Birpasdan keyin Zebi xola bizni yana chaqirdi.

– Oborib qo'ya qol joyiga, – dedi dutorni g'ilofga solib. – Dadangdan baloga qolib yurmay tag'in.

Bir qo'limda dutor, bir qo'lim bilan g'ildirak g'ildiratgancha yo'lga tushdim. Vali ham g'ildiragini aylantirib yonma-yon borar, ammo endi avvalgidek yugurmas edik. Qulog'imda hamon Zebi xolaning qo'shig'i yangrab turar, go'yo g'ildiraklar ham g'ildirak emas, dutorning ikki tori edi. Ana, ikkovi bir-biriga jo'r bo'lib jaranglayapti. Zebi xola bo'lsa hamon qo'shiq aytyapti:

*Jon bolam, jonim bolam,
Qaylardasan, bergil xabar...*

Chetini o't bosgan ariqchadan o'tayotganda g'ildiragim sakrab ketdi. Bir hatlab oldinga talpingan edim, o'tga sirg'anib yiqilib tushdim. Dutor yerga urildi... qars etdi. Tamom! Kuy ham, qo'shiq ham tindi-qoldi.

– Sindi! – dedim ovozim titrab.

Vali yugurib tepamga keldi:

– Voy-y-y! Endi dadang o'ldiradi!

Ikkalamiz qo'limiz titragancha g'ilof bog'ichini yechdik. Qarasam, dutorning ip tortadigan qulog'i sinib tushibdi.

– Endi nima qilamiz? – dedi Vali ko'm-ko'k ko'zlarini javdiratib.

Yig'lamoqdan beri bo'lib, yelkamni qisdim.

– Yur! – Vali qo'limdan tutib uyiga boshladi. Ikkalamiz ularning hovlisiga kirdik. Hovli etagidagi

bostirmada eski quti bor ekan. Vali qutini titkilab zanglab ketgan temir topdi.

– Mana! – dedi tantana bilan. – Endi hech ham sinmaydi!

Dutorning singan qulogʻi oʻrniga temir tiqdik-da, imi-jimida gʻilofga solib joyiga ilib qoʻydik.

Kechqurun oyimga nima boʻlganini aytib bergandim, rangi oʻchib ketdi. Lekin nima qilishni oyim ham bilmasdi.

Oʻsha kuni emas-ku, uch kundan keyin sir ochildi. Dadam hujradan turib jahl bilan qichqirib qoldi:

– Dutorga kim tegdi?

Zum oʻtmay dutorni koʻtarib chiqdi.

– Garangmisanlar? Qaysi biring sindirding? Bu nima qiliq? – dedi Vali «tuzatgan» dutorni koʻrsatib.

Oyim aybdor qiyofada oʻtirar, akalarim hayron boʻlib bir-biriga qarashar edi. Hozir katta janjal boʻlishini sezib qoʻrqib ketdim.

– Tiling bormi?! – dadam battar tutaqib ketdi.

– Zebi opa chaluvdi, – dedi oyim sekin. – Sumalakka chiqqanimizda... bir chalib beray, devdi...

Qiziq, dadam birdan hovuridan tushdi.

– Mayli, – dedi ovozi pasayib. – Zebi chalsa mayli. – U hujraga kirib ketdi-da, anchadan keyin bir boʻlak yogʻoch koʻtarib chiqdi. Dandon sopli pichogʻi bilan yogʻochni kesa boshladi. – Dutorning qulogʻini tutdan qilmasa sinaveradi, – dedi sekin. Yogʻochning u yoq-bu yogʻini oʻyar ekan, uh tortdi. – Qarab turib Xudoning ishlariga ham hayron qolaman. Ota-boladan bir oyda «qora xat» kelsa-ya!

– Shuni ayting, – dedi oyim jonlanib. – Tag'in ham odamzod chidarkan. Ham eridan, ham yakka-yolg'iz o'g'lidan judo bo'lib o'tiribdi boyaqish. – U bir zum o'ylanib turdi-da, qo'shib qo'ydi. – Bechora, Valisiga juda suyanib qolgan. Ishqilib, orzu-havasini shundan ko'rsin...

* * *

Valentin tuzatib ketgan mashinani haydab borarkanman, beixtiyor Zebi xolaning ko'chasiga burildim. Ana, Valentinning hovlisi. Shifer tomlu uy oldida ZIL turibdi. Kabina zinasida katta-kichik uch bola oyog'ini likillatib o'tiribdi. Biri do'ppi kiygan, biri shapkasini bostirib olgan... Mashinani sekin haydab o'tib borarkanman, ichkaridan dutor sadolari eshitilgandek bo'ldi. Kim bilsin, ehtimol, menga shunday tuyilgandir?

XO'JA

Bolaligida hammaning ham tishi tushadi. Meniki g'alati bo'lgan: birinchi tishimni urib tushirishgan. Bunga Xo'ja sababchi bo'lgan.

Bu bolani nimaga bunchalik yaxshi ko'rib qolganimni bilmayman. Ehtimol, yuvoshligi uchundir. Ehtimol, ko'zlari doimo javdirab turgani uchundir. Odam bir narsani judayam aytgisi kelsa-yu aytolmasa, ko'zi shunaqa – har kimga bir qarab javdirayveradi. Xo'janing ko'zlari shunaqa edi.

Hordiq kunlari dadam bilan oyim nonushta paytida eski zamondan qolgan samovarni o'rtaga qo'yib uzoq suhbatlashib o'tirishar edi. Bir kuni dadam tajang bo'lib gapirib qoldi:

– O‘ziyam ja-a-a Xudo urgan xotin ekan-da, o‘sha Ra‘no! Mana, Egamberdi omon-eson keldi-ku! O‘larmidi likillamasdan ko‘milib o‘tirsa!

Oyim bir nuqtaga tikilganча o‘yga toldi. Ko‘zlariga g‘ussa cho‘kdi.

– Boshidayam-ku, yulduzi yulduziga uncha to‘g‘ri kelmasdi-ya, – dedi sekin. – Ammo baribir chatoq bo‘ldi. Ikki orada bola bechora tirik yetim bo‘lib qoldi.

Tushundim, Xo‘jani gapirishyapti. Dadasi urushda yurganda oyisi boshqa odam bilan Chirchiq degan joyga qochib ketgan ekan...

Oyim aytgan «tirik yetim» degan gapning ma‘nosini tushunmasam ham Xo‘jaga rahmim kelib ketdi. Unga qanchalik rahmim kelsa, oyisini shunchalik yomon ko‘rib qoldim.

Xo‘ja buvisi, dadasi bilan katalakdek hovlida turardi. Egamberdi akaning jahli yomon. Doim yaltiroq tugmachali jigarrang kitel kiyib yuradi. Gapirganida duduqlanib qoladi. Chap qo‘li tayoqday osilib turadi. Xo‘janing aytishiga qaraganda, urushdan keyin ham bir yilcha gospital degan katta kasalxonada yotgan ekan. Vrachlar qo‘lini kesmoqchi bo‘lganida, hammangni otib tashlayman, degan ekan, qo‘rqib kesishmabdi. To‘pponchasi bormish. Onangni qayerda ko‘rsam, peshonasidan otib tashlayman, derkan...

O‘sha kuni odatdagidek men echkimni, Xo‘ja buzog‘ini yetaklab, o‘tloqqa olib bordik. Mening echkim sersut, yuvoshgina-yu, ammo bir aybi bor. Ko‘zni shamg‘alat qilib, uloqchalari-ni to‘yg‘azib, emizdirib oladi. Shundan qo‘rqib oyim yeliniga xalta bog‘lab qo‘yadi. Xo‘janing buzog‘i esa qayerda latta ko‘rsa yamlab qo‘yadi.

O'shanda kelib-kelib jo'raboshimizning shinelini chaynamaganida olam guliston edi. Hammamiz qiy-chuv solib o'ynayotgan edik, jo'raboshimiz alam bilan do'rillab qoldi:

– Shinelim! Shinelimni yeb qo'ydi!

Shunday deganicha kattakon tayog'ini ko'tarib tol soyasida allanimani maza qilib chaynayotgan buzoq tomonga yugurdi. Hammamiz turgan joyimizda qotib qoldik. Jo'raboshimiz dadasi urushdan olib kelgan shinelini jonidan ham yaxshi ko'rar, qishda etagini osiltirib kiyib yurar, yozda ham qo'ldan qo'ymasdi. U bora solib buzoqning gardaniga tayoq bilan bir tushirdi. Buzoq sho'rlik shinelining engidan tishlaganicha, dumini xoda qilib qochdi. Jo'raboshimiz jon holatda shinelga yopishdi. Buzoq anchagina joyini yamlab bo'lgan ekan, engining yarmigacha so'lak bilan qo'shilib cho'zilib og'zidan chiqdi.

Bolalar yetib kelganida jo'raboshimiz g'alvir bo'lib ketgan yengni ushlaganicha bo'zrayib o'tirar edi. Xo'jani ko'rди-yu jazavasi qo'zib ketdi.

– Nima qilding?! – dedi g'azab bilan.

Xo'ja, buzoq emas, o'zi aybdordek ko'zlarini javdiratganicha goh jo'raboshiga, goh shinelga tikilib lol turardi.

– Endi nima qilaman buni! – jo'raboshi shinelni yerga uloqtirdi. – Moling ham o'zingga o'xshaydi! Xo'jalar peshindan keyin aynaydi. Oying ham aynab, o'ynashi bilan qochib ketgan!

Oramizdan tikroq bolalar chekka-chekkadan piqillab kulib yuborishdi. Toy angrayganicha burnini sekin tortib qo'ydi.

Ertalab dadamdan eshitgan gapni esladim-u qo'rquv ichida Xo'jaga qaradim. U bir zum

hammaga javdirab qarab chiqdi-da, to'satdan jo'raboshiga tashlandi. Ammo o'sha ondayoq chakkasiga tushgan musht zarbidan ancha nariga uchib ketdi.

– Nega urasan! – dedim alam bilan chiyil-lab. Akalarim o'rgatganidek, mushtimni iloji boricha qattiqroq qisib, jo'raboshiga yugurdim, u bo'lsa, urib ham o'tirmadi. Kafti bilan jag'imga bir turtgan edi, chalqanchasiga ag'darilib tush-dim. Og'zim sho'r bo'lib ketdi. Ko'zimni ochsam, tepamda Toy turibdi.

– Tur, – dedi qo'limdan tortib. – Yomon urdimi?

– Ikkalang ham yo'qol! – dedi jo'raboshi do'rillab. – Bugundan boshlab molingni jiy-dazorda boqasan.

Birpasdan keyin Xo'ja buzog'ini, men ech-kimni yetaklab, qing'ir-qiyshiq jiydalar orasiga kirib ketdik. Jiydazor etagida Qonqus oqar edi, qirg'oqqa borib o'tirdik.

– Og'zing qonayapti, – dedi Xo'ja yuzimga tikilib.

Kaftimni orqasi bilan artsam, qo'lim qon bo'ldi. Shu paytgacha bilmaganimga o'zim ham hayron qoldim. Tupurib tashladim-u oldimdagi kurak tishim ilinib turganini payqadim. Qo'lim tegishi bilan tishim sug'urilib chiqdi.

– Tishingni sindirdimi? – Xo'ja ko'zimga shunday javdirab tikildiki, og'riq ham esimdan chiqib ketdi.

– O'zi liqillab turuvdi, – dedim tishimni tomosha qilib.

Endi uloqtirib yubormoqchi edim. Xo'ja qo'lim-dan ushladi:

– Shoshma! Mana bunday o'tir. – U meni suv-ga teskari qilib o'tqazdi. – Ko'zingni yumasan-da,

«Suyak tishimni ol, tilla tishimni sol», deb uch marta aytasan. Tishingni yelkangdan oshirib, anhorga otib yuborsang, yangi tishing tilla bo'lib chiqadi.

Men Xo'janing aytganini qildim.

– Endi og'zingni yuvib ol, – dedi u ko'zimga termilib. – Meni aytdi dersan, kuzgacha tilla tish chiqadi.

Keyin ikkovimiz anhorga tikilgancha uzoq jimib qoldik. Suv unsiz oqar, narigi sohilda qamishlar qilt etmay turar, ora-chora qaldirg'ochlar suvga tumshug'ini tekizib, «viyt» etgancha, yana havoga ko'tarilar edi. Xo'ja jo'raboshining boyagi gapini o'ylab o'tirganini bilardim-u, nima deyish, nima qilishga aqlim yetmasdi.

– Juda katta-a? – dedim anhorga imo qilib.

– Shuyam katta bo'ptimi? – Xo'janing ko'zlarida birdan o't chaqnadi. – Chirchiqda shunaqa katta daryo borki, ichida akulalar suzib yuradi.

– O'zing ko'rganmisan? – dedim ishonmay.

– Bilaman-da! – Xo'ja orzumandlik bilan xo'rsindi. – O'sha daryoning bu betidan u betiga bemalol suzib o'taveraman.

– Suzishni bilmaysan-ku?

– Oyim o'rgatadilar.

– Akula yeb qo'ysa-chi?

– Akulang nima bo'pti! Dadamga aytaman, to'pponcha bilan otib tashlaydilar. – U shunday dedi-yu birdan noto'g'ri gapirganini payqagandek, jimib qoldi. Ko'zlari javdiragancha teskari qaradi. Bir zum suvga tikilib o'tirdi-da, xo'rsindi. – Yur, mollarga qaraylik. Chakalakka kirib ketmasin...

Ertasiga akalarim jo'raboshining ta'zirini berib qo'yishdi, shekilli, echkimni o'tloqda boqishga ruxsat tegdi.

– Lekin anavi Xo‘jangga aytib qo‘y, yalmog‘iz buzog‘ini yana olib kelsa, jig‘ini ezib qo‘yaman! – dedi jo‘raboshimiz ko‘kargan qovog‘ini silab.

O‘zimga qolsa echkimni jon deb o‘tloqda boqardim-u, Xo‘janing bir o‘zini jiydazorda qoldirgim kelmadi. Nima qipti, bu yerda ham o‘t ko‘p. Har kuni o‘ynaydigan futbol bilan chillakdan mahrum bo‘ldik. Ammo Xo‘ja bilan sira zerikmasdim. Shunaqangi narsalarni biladiki! Bu yerdan olisda, judayam olisda, tog‘lar orqasida Chirchiq degan shahar bor. Shunaqa katta shaharki, uning oldida Toshkent nima bo‘pti! U yerda shunaqangi katta daryo oqadiki, ichida uydek-uydek kemalar suzib yuradi. Xo‘janing oyisi qachon xohlasak bizni o‘sha kemalarga olib chiqaveradi. Xohlasak, baland tog‘larga chiqamiz. U yerdan butun dunyo ko‘rinadi. Bizning uyimiz ham, Xo‘jalarniki ham, Xo‘janing dadasi ham, hamma-hamma!

Bular hammasi yaxshi-yu, Xo‘janing bir odatini tushunolmasdim. Gapiyib turadi-turadi-da, birdan jimib qoladi. Anhorga tikilganча bir narsalarni o‘ylab o‘tiraveradi, o‘tiraveradi. Shunaqa paytlarda zerikib ketaman.

Bir kuni uni yo‘qotib qo‘ydim. Jiydazor ichkarisiga kirib ketgan echkimni qaytarib kelguncha terlab ketdim. U yoqdan haydasam, bu yoqqa qochadi. Chakalak ichiga kirib oladi-da, masxara qilgandek, dumini likillatib, qisqagina ma‘rab qo‘yadi. Oldiga boray desam, jiyda tikanlari hamma yog‘imni tirnab tashlaydi. Alam ustida kesak bo‘ron qilib yaydoq joyga olib chiqqunimcha kun botdi. Qarasam, xo‘janing buzog‘i daraxtga bog‘loqlik turibdi-yu, o‘zi yo‘q. Yugurib, ikkalamiz o‘tiradigan suv bo‘yidagi do‘nglikka bordim. Yo‘q, u yerda ham ko‘rinmaydi.

– Xo'ja-a-a! – dedim baqirib.

Oqshom zulmati bostirib kelayotgan jiydazor orasida «a-a-a» degan sado keldi. Birdan yuragimni vahima bosdi. Akalarim jiydazorda ajina bor, deyishar edi. Xo'jani ajina chalib ketgan bo'lsa-chi?! Ovozim boricha chinqirib yubordim:

– Xo'ja-a-a!

Yana o'sha sado keldi. Akamning allaqaysi kitobida olti qo'lli odamning rasmini ko'rgan edim. G'ira-shirada jiydalar xuddi o'shanaqa vahimali maxluqlardek qing'ir-qiyshiq «qo'llari»ni cho'zib turishar, yugurgan sayin ustimga bostirib kelayotanga o'xshar edi. Qo'rqib ketganimdan tikanlarni bosgancha jon holatda yugurdim. Jiyda tikanlari yuz-ko'zimni timdalar, oyog'imga yantoqlar kirayotganini bilardim-u, ammo to'xtay olmasdim.

Bir mahal ro'paramda Xo'ja paydo bo'ldi.

– Qayoqda yuribsan? – dedim ovozim qaltirab.

Xo'ja qo'limdan mahkam ushlab oldi. U ham qo'rqib ketgan bo'lsa kerak, nuqul titrar edi.

– Aytmaisanmi? – dedi sekin. – Hech kimga aytmaisan-a?

Shundagina nariroqda, jiydaning panasida turgan qora ko'ylakli ayolni ko'rdim.

– Oyi! – dedi Xo'ja sekin, iltijoli ohangda.

Shunda hammasini tushundim. Xo'janing oyisi hamon qimirlamay turar, xuddi sehrlanib qolganga o'xshar edi. Xo'ja ko'zimga termilib, tag'in yalindi:

– Aytmaisan-a?

Men indamadim. Ammo bu sirni hech kimga, hatto oyimga ham aytmasligimni bilib turardim. Shu ondayoq yana bir narsani angladim. Bu yerdan tezroq ketishim, xalaqit bermasligim kerak.

– Tezroq boʻl! – dedim-u Xoʻjaning buzogʻi boylangan joyga yugurib ketdim...

* * *

Xoʻja vaʼda qilgan tilla tish kuzda ham chiqmadi. Biroq endi buni oʻylashga vaqt qolmagan, ikkalamiz uchun ham yangi hayot – maktab hayoti boshlangan edi. Bizning uyimiz maktab yoʻlida boʻlgani uchun Xoʻja har kuni ertalab chaqirib kelardi. Zogʻora nonni echki sutiga boʻktirib yemabsiz, dunyoga kelmabsiz! Erta bilan oyim ikkalamizning oldimizga tovoqda sut bilan zogʻora qoʻyar, Xoʻja harchand tortinchoqlik qilmasin, yeb turib ketmaguncha hol-joniga qoʻymasdi.

Bir kuni Xoʻja kelmadi.

– Sen boraver, – dedi oyim. – Bugun Xoʻja maktabga bormasa kerak.

Darsdan qaytdim-u mehmonlar kelganini darrov bildim. Ayvon zinasida yangi amirkon tuffi yaraqlab turar, ichkarida oyim allakim bilan chaqchaqlashib suhbatlashar edi. Uyga kirishim bilan eng avval Xoʻjaga koʻzim tushdi. U uy toʻrida yongʻoq, mayizlar bilan bezatilgan xontaxta oldida oʻtirardi. Yonida esa onasi oʻtirar, oyimning gaplariga diqqat bilan quloq solganicha, yongʻoq pallasidan magʻiz ajratib, nuqul Xoʻjaning oldiga surib qoʻyardi. Oʻshanda, qorongʻida aniq koʻrmagan boʻlsam ham, bu xotin Xoʻjaning oyisi ekanligini darrov bildim. Ostonada bir zum turib qoldim. Qachondir bu xotinni yomon koʻrib qolganim uchunmi, uni xunuk, juda xunuk deb oʻylardim. Yoʻq, judayam chiroyli ekan. Qargʻashoyi koʻylagi ham, qop-qora sochlari, yuzidagi xoli ham, Xoʻjanikiga oʻxshagan koʻzlari ham chiroyli edi.

U meni ko'rdi-yu katta odamni izzat qilgandek, dik etib o'rnidan turdi. Oyimga o'xshab, bag'riga bosib ko'rishdi. Peshonamdan o'payotganida dimog'imga atir hidi urildi. Oyim hech qachon atir sepmagani uchunmi, bu isdan boshim aylanib ketdi.

– Kel, jonim, – dedi yonidan joy ko'rsatib.
– Birpas oldimda o'tir. – U yonboshda turgan sumkaning zanjirini g'ijirlatib ochdi-da, sarg'ish qog'ozga o'roqliq allanima uzatdi. – Ma, jonim!

Qog'ozni ochishim bilan ko'zim charaqlab ketdi. Bu – usti xuddi katak daftarga o'xshash shokolad edi. Quvonch bilan Xo'jaga qarab qo'ydim. Uning ko'zlarida shodlik uchqunlari porlab turar edi.

Shu payt hech kutilmagan voqea ro'y berdi. Eshik sharaqlab ochildi. Xo'janing oyisi yarq etib qaradi-yu, ilon chaqqandek sapchib o'rnidan turib ketdi. Ostonada yaltiroq tugmali kitel kiygan Egamberdi aka turar, rangi quv o'chib ketgan, nuqul titrar edi. Dahshatdan qotib qoldim. Hozir cho'ntagidan to'pponchasini oladi-yu Xo'janing oyisini otib tashlaydi.

– Nega k-k-kelding?! – dedi u g'azabdan tili tutilib. – Nima k-k-kerak senga?! – Endi uning butun vujudi, hatto boshi ham qaltirab ketdi. Har doim tayoqdek osilib yotadigan chap qo'ligacha titrab ketgandek bo'ldi. – Nima k-k-kerak, ayt! – dedi lablari pիրpirab.

Xo'janing oyisi rangi o'chgan, boshini quyi solganicha devorga suyanib turardi. Qo'rquv aralash yana Egamberdi akaning o'ng qo'liga qaradim. Yo'q, to'pponchasi yo'q ekan. U birdan oyimga yuzlandi.

– Uyalmysizmi, opa! – dedi hamon lablari pիրpirab. – Q-qo'shmachilik q-q-qilgani uyalmysizmi!

Boyadan beri indamay turgan oyim endi tilga kirdi:

– Bandasidan uyalmasangiz, Xudodan qo‘ring, ukam, – dedi sekin. – Ona-bola diydor ko‘rishsa, qo‘shmachilik bo‘ladimi? – negadir uning ko‘zlarida yosh qalqidi. – Etni tirnoqdan ajratib bo‘larkanmi?

– M-men emas, m-mana bu ajratgan! – Egamberdi aka sog‘ qo‘lini bigiz qilib, Xo‘janing oyisini ko‘rsatdi. – M-mana shu ajratgan!

Xo‘ja goh dadasiga, goh oyisiga javdirab qarar, ammo indamas edi.

– Urush o‘lsin, aylanay, – dedi oyim o‘pkasi to‘lib. – Kim shunaqa bo‘lsin, debdi. Urush bo‘lmaganda...

– Urush! – Egamberdi aka shunday hayqirdiki, uy ichi zirillab ketdi. – M-men q-qonga belanib yotganimda, bu q-q-qanjiq birovning q-qo‘ynida yotgan!

Shu gapdan keyin Xo‘janing oyisi sekin egilib, sumkasini oldi-da, eshikka yo‘naldi. Egamberdi aka xuddi hazar qilgandek nari surildi. Shunda boyadan beri indamay turgan Xo‘ja onasiga talpindi.

– Oyi-i-i! – dedi iltijo bilan.

Uning ovoz chiqarmasdan, yosh to‘kmasdan yig‘lab turganini his etdim. Yo‘q, uning ko‘zida yosh yo‘q edi. Faqat onasiga qarab javdirardi.

Onasi sekin yurib qaytib keldi. Ohista egilib, Xo‘janing ikki yuzidan o‘pdi.

– Dadangni xafa qilma, – dedi-yu tez-tez yurib chiqib ketdi.

– Oyi-i-i! – dedi Xo‘ja umidsiz, ojiz tovushda. Biroq orqasidan chopmadi. Uy o‘rtasida to‘xtab qoldi.

Egamberdi aka yana bir zum boshi titragancha qarab turdi-da, eshikni qarsillatib yopib, chiqib ketdi. Oyim lablarini tishlagancha hiqillab yig'lab yubordi. Ildam kelib, Xo'jani bag'riga bosdi.

– Aynovniya! – dedi uning boshini silab. – Qo'yaver, oying yana keladi.

Tomog'imga bir narsa tiqilib qolgan, nafas olishga qiynalardim. Bir mahal qo'limga nimadir yopishayotganini payqadim. Qarasam, shokolad erib ketibdi. Nima qilishimni bilmay, Xo'jaga uzatdim.

– Ma, ishkalad yeysanmi?

Xo'ja indamay turar, ko'zlarida kattalarnikiga o'xshash tushunib bo'lmaydigan chuqur ma'no bor edi.

O'sha voqeadan keyin bir oycha vaqt o'tgach, Xo'janing dadasi uylandi. Oyimning ta'biri bilan aytganda, sovugan oshdekkina to'y bo'ldi. Faqat Zebi xola dutor chertib, yo'g'on, shirali ovozda ashula aytganida to'yxona jimib qoldi.

*Shishani zargarga berdim to'tiyo bo'lgaymi deb,
Chin ko'ngilni yorga berdim oshno
bo'lgaymi deb...*

Hamma-hamma bilan, tavanxonada o'tirgan oyim biz bilan. Nuqul Xo'jani chaqiradi, goh cho'ntagiga qovurma chuchvara solib qo'yadi, goh popukqand beradi.

To'ydan keyin Xo'ja avvalgidan ham ma'yus, indamas bo'lib qoldi. Oyim mehribonchilik qilgan sayin o'zini olib qochadi. O'shanda bir narsani bilmagan ekanman, keyin tushundim. Odam

o'zining nochorligini qanchalik chuqur his qilsa, shuncha mag'rur bo'larkan.

Bir kuni ertalab, odatdagidek jildini osgancha, Xo'ja eshikdan kirib keldi. Oyim unga ko'zi tushishi bilan chumchuqdek chirqillab qoldi.

– Kim urdi seni?! Qaysi qo'ling singur urdi?

Qarasam, Xo'janing yuzi momataloq bo'lib ko'karib ketibdi.

– Nimaga uradi?! – dedi oyim ovozi qaltirab. – Shuncha ko'rgiliging yetmaydimi o'zi, Xudo urgurlar!

– Urgani yo'q, – dedi Xo'ja yerga qarab. – Narvondan yiqilib tushdim.

Maktabga ketayotganimizda sekin so'radim.

– Dadang urdimi?

Xo'ja bir zum javdirab qarab turdi-da, bosh irg'adi.

– Opam kir yuvgan edi, – dedi shivirlab (u o'gay onasini opa derdi), – yoyib qo'ygan ko'ylagini buzoq yamlabdi.

– Dadang yomon-a?

– Yo'q, – Xo'ja keskin bosh chayqadi. – Dadam opamni yomon ko'radi. Shunga achchiq qilib urdi. – U hech kimga aytmasligi kerak bo'lgan sirni ochayotgandek, atrofga javdirab qarab oldi-da, qo'shib qo'ydi. – Dadam oyimni yaxshi ko'radi...

O'sha bizning oxirgi suhbatimiz bo'ldi. Xo'ja negadir ikki dars o'qib ketib qoldi. Darsdan qaytib kelsam, oyim yo'q. Kechqurun allaqayoqdan horib-charchab qaytdi.

Ertasiga ertalab Xo'jani kutib o'tirgan edim, oyim negadir jerkib berdi.

– Xo'ja bilan kindiging bittami! Boraver maktabingga.

Indamadim. O'sha kuni Risolat opa ham Xo'jani yo'qlama qilmadi.

Qaytib kelsam, oyim haliyam jahlidan tushmabdi. Xo'janing buzog'ini hovlidagi bodomga arqonlab, hadeb kimnidir qarg'ayapti.

– Uyiga oborib ber, manavi harom o'lgurni! – dedi arqonning uchini uzatib.

Yomon bir narsani his qilib, bo'shshib ketdim:

– O'zi-chi? O'zi qani?

– Xo'ja ketdi, bildingmi! – Oyim yana jerkib berdi. – Oyisi bilan ketdi.

Talmovsirab qoldim. Xo'janing buzog'ini yetaklab borarkanman, uni judayam yaxshi ko'rishimni ilk bor anglab yetdim. Ularning darvozasiga yaqin kelishim bilan yuragimni qo'rquv bosdi. Darvoza oldida Egamberdi aka o'tin yorar edi. O'rik shoxini bir uchidan ushlab, to'nka ustiga surib qo'yadi-da, yerda yotgan boltani olib, cho'nqaygancha zarb bilan uradi, shunda chap qo'li tayoqdek osilib, yerga tegib ketadi. Keyin boltani yerga tashlab, sog' qo'li bilan shoxni yana to'nka ustiga suradi-yu, qaytadan boltani olib, tag'in chopadi... Qo'rqa-pisa to'xtab qoldim.

U qaddini rostlagan edi, menga ko'zi tushdi.

– N-nima gap? Xo'ja q-qani? – dedi goh menga, goh buzoqqa qarab.

– Xo'ja ketdi. – Qo'rquvdanmi, alamdanmi, ovozim titrab chiqdi. – Chirchiqqa ketibdi.

Uning qo'lidan boltasi tushib ketdi. Bir zum lablari titrab, tikilib turdi-yu ko'zlariga yosh qalqib chiqdi.

– N-nega? N-nega ketadi? – dedi ingrab. Keyin kafti bilan yuzini to'sgancha, to'nka ustiga o'tirib qoldi. Chap qo'li hamon tayoqdek osilib turar, o'ng yelkasi esa dir-dir titrar edi.

Katta odamning yig'lashini birinchi ko'rishim edi. Kecha Xo'jani urganini eshitganimda qanchalik yomon ko'rgan bo'lsam, hozir unga shunchalik rahmim kelib ketdi. Buzoqning arqonini qo'yib yubordim-da, uyga yugurdim. Yugurib borarkanman, yig'lardim, nimaga yig'layotganimni o'zim bilmasdim-u, hech o'pkamni tutolmasdim.

Keyin Xo'jani boshqa ko'rmadim. U ora-chora tushimga kirib qolar, nuqul ko'zlarini javdiratib turgan bo'lardi. Bahor paytlari kunchiqar tomondagi tog'lar yaraqlab ko'rinar, ularni har ko'rganda xayol surar edim. O'sha tog'lar orasida Chirchiq degan shahar bor. Shunaqa katta shaharki, Toshkent uning oldida hech gapmas. U yerda shunaqangi katta daryolar borki, ichida akulalar suzib yuradi. O'sha shaharda Xo'ja degan bola bor. Dunyoda undan yaxshi bola yo'q. Xo'ja o'sha daryolarda bemalol suzadi. O'sha tog'lar ustiga chiqib, butun dunyoni tomosha qiladi. U meni ham ko'rib turibdi. Faqat men uni ko'rolmayapman...

Ancha yillardan keyin, o'ninchi sinfni bitirayotganimda Xo'janing daragini eshitdim. Kechki ovqatdan keyin dadam oyimga gapirib qoldi:

– Egamberdi bechora kuyib adoyi tamom bo'пти. Chirchiqdan kelyapman, deydi. O'g'li cho'ntak kesayotganda qo'lga tushganmish.

Oyim: «A?» dedi-yu qo'lidan piyola tushib ketdi.

Men karaxt bo'lib qolgan edim. Yo'q, ishonmayman. Yolg'on, bu gap yolg'on! Dunyoda Xo'jadan yaxshi bola yo'q. Xo'ja yomon bo'lishi mumkin emas... Tag'in kim biladi deysiz, hayot qonunlari har doim ham bizning xohishimizga bo'ysunavermaydi...

OY QUYOSHDAN NUR OLADI

Ataladan suyak chiqibdi, degandek, ayni saratonda shamollab yurganimni qarang. Dalaga chiqqandim, anhorda cho'mildim. Qaytishda mashinaning to'rttala oynasini tushirib qo'yganim uchunmi, kechasi bilan isitmalab, hamma yog'im qaqshab chiqdi.

Ertalab tuman poliklinikasiga bordim. Qarasam, odam tirband. Tor yo'lakning ikki chetidagi qator kursilarda biri boshini changallagan, biri bo'ynini o'rab olgan bemorlar. Oradan turtinib o'tib kerakli eshik yaqiniga borsam, odam ayniqsa tiqilinch. Boshim sirqillagancha devorga suyanib ancha turdim. Nihoyat, menga ham joy tegdi. Liqillab turgan kursining bir chekkasiga omonat o'tirdim. Mendan oldingi o'rindiqda quralay ko'zlari katta-katta, qisqa kesilgan sochi tiniq yuziga xo'p yarashgan ko'hlik juvon o'tirar, yonidagi ro'mol o'ragan o'rta yashar xotin bilan gaplashardi. U boshini har chayqaganda sochlari chiroyli silkinib-silkinib ketardi. Tiqilishib o'tirganim uchun beixtiyor ularning suhbatini eshitishga majbur bo'ldim.

Ko'hlik juvon barmog'i bilan bo'ynidagi nafis oltin zanjirni asabiy o'ynar ekan, uf tortdi:

– O'lsin, kech qolib ketdim. Murodjon akam mashina yuboraman, deb edilar. Kutib qolgandir...

– Murodjon... o'rtog'ingizmi? – dedi ro'molli ayol inqillab.

– O'rtog'im? – Ko'hlik juvon nordon narsa yeb qo'ygandek burnini jiyirdi. Hatto oydek yuzi ham xunuklashib ketganday bo'ldi. – Avval avtobusga osilib yurishni eplasini! Mashina yuborish yo'l bo'lsin unga!

Ro'molli ayol bir zum hayron qarab turdi. Baribir ayollarga xos qiziquvchanligi ustun keldi chog'i, qayta so'radi.

– Bo'lmasa kim?

– Murodjon akammi? – Ko'hlik juvon jilmaydi. Quralay ko'zlari suzilib ketdi. Chehrasida: «Nahotki shunday odamni tanimasangiz?» degan ifoda paydo bo'ldi. – Boshlig'imiz-da! – dedi ovozi tovlanib. – Shunaqa yaxshi odam, shunaqa yaxshi odam! Anavi ahmoq bo'lsa Murodjon akamni ham yomon ko'radi. O'z ko'ngillarida rashk qilar emishlar. Murodjon akamning xizmat mashinasida dachalariga borganimni odamlar ko'rganmish. Qo'ling bilan ushladingmi, dedim! Avval o'zingni epla, piyonista!

– Eringiz ichadimi? – ro'molli ayol hamdardlik bilan bosh chayqadi. – Ichkilik o'lsin! Boshida surishtirmagan ekansiz-da!

– Oldin unaqa emasdi, hozir itdek ichadi. Alamlaridan icharmishlar! – chiroyli juvon qo'l siltadi. – Murodjon akamga aytuvdim, jahllari chiqdi. «Bolang ko'paymasidan yig'ishtir, ajrimga beraver, o'zim senga uy olib beraman», dedilar.

Ro'molli ayol sergaklandi:

– Bolangiz bormi?

– Qizim bor...

– Bolangiz bo'lsa, unaqa qilmang, singlim, – deya ro'molli ayol nasihat qildi. – Har qalay, umid bilan bir yostiqa bosh qo'ygansiz, bolani tirik yetim qilmang, opovsi aylansin.

– E! – Ko'hlik juvon tilla zanjirini yana asabiy o'ynay boshladi. – Murodjon akam...

Bo'lmadi. O'z erini bemalol tuproqqa qorishtirib «Murodjon aka»sini og'zidan bol tomib maqtayotgan

ko'hlilik juvon ko'zimga xunuk ko'rinib ketdi. «Ehtimol, ering seni deb ichkilikka ruju qo'ygandir, balki rostdan ham alamidan ichar!» Yana birpas o'tirsam, shu gaplar og'zimdan chiqib ketishini bilib, o'rnimdan turdim. Avvalo, birovning gapiga aralashish odobsizlik. Qolaversa, o'zgalarning shaxsiy hayoti bilan necha pullik ishim bor? Lo'qillayotgan chakkamni barmog'im bilan bos-gancha nari ketdim. Chekkim keldi.

Anchadan keyin qaytib kelsam, vrach eshigidan boyagi ko'hlilik juvon chiqib kelyapti. «Murodjon aka»sining mashinasi kutib qolganidan ozor chekkan bo'lsa kerak, shosha-pisha yo'lakka otil-di. Tor xonaga kirsam, deraza oldidagi oppoq stol ro'parasida yupqa gardishli ko'zoynak taqqan, xalatining tugmalarini yechib qo'yg'an naynov vrach o'tiribdi.

– Yechining, – dedi u kattakon daftarga bir nimani yoza turib.

Xona o'rtasida to'xtab qoldim. O'zi kalta yengli ko'ylak kiygan bo'lsam, tag'in nimani yechaman?

– Yechining! – vrach asabiylashib boshini ko'tardi. Ko'zoynagini yiltiratib bir lahza tikildi-yu o'rnidan turib ketdi.

– Iye, domla, bormisiz! – dedi dilkashlik bilan. – Televizorda uncha-muncha ko'rib turamiz-u o'zingizni hech topolmaymiz. – U chayir, uzun barmoqlari bilan qo'limni mahkam siqib ko'rishdi. – Bir xil odamlarga hayron qolasan. Hozir bittasi kirib yarim soat boshimni qotirdi. Tayinli kasali yo'g'-u byulleten berasan, deydi. U yog'ini ishxonadagilari bilan o'zi kelisharmish. – U jilmaygan edi, ko'zoynak ortidagi mitti ko'zlari yanayam kichrayib ketdi. – Tanimadingiz-a? Men – Orifman.

Hech narsani eslay olmasam ham, odob yuzasidan bosh silkidim:

– Ha, bo‘ldi-bo‘ldi... Qalay, yaxshi yuribsizmi?

– Yolg‘on gapirmang, tanimadingiz! – U samimiyat bilan yelkamga qoqdi. – Men Risolat opaning o‘g‘liman. O‘qituvchi opa bor edilar-ku!

Endi esladim! Axir, bu o‘zimizning Orif-ku! Risolat opaning o‘g‘li-ku! O‘shandayam ko‘zoynak taqardi. Jo‘raboshimiz unga «Shapko‘r» deb laqab qo‘ygan edi.

– Dunyo shunaqa ekan, – dedi u o‘yga tolib. – Bu yoqda poshsha xolamlarni ham berib qo‘yibsizlar, ma‘rakada bormoqchi bo‘ldim-u, hovlinglarni topolmadim. Hamma yoq o‘zgarib ketibdi.

– Shunaqa bo‘ldi, – dedim sekin. Risolat opam tuzukmilar, deb so‘ragim kelsa-da, qanday surishtirishni bilmasdim. Mabodo onasi vafot etgan bo‘lsa nima qilaman yarasini yangilab. U ko‘zimdagi savolni uqdi.

– Bizdayam shunday bo‘lgan. Uch yil ilgari... – dedi bir nuqtaga tikilib. – Oyim: «Hech bo‘lmasa, bitta bolangni ko‘rsam, armonim yo‘q», derdilar. Bir emas, uchtasini opichlab katta qildilar... Keyin yana Toshkentga kelib qoldik. Qorasuvda turamiz.

Kasal bir yoqda qolib o‘zimizning suhbatimizga berilib ketdik. Asakaga ko‘chib borishgani, onasi Orifning vrach bo‘lishini orzu qilgani, Orif Andijon tibbiyot institutida o‘qigani...

Gapimiz cho‘zilib ketdi shekilli, hadeb yo‘talayotgan soqolli kishi eshikni ikki marta ochib ichkariga ma‘noli mo‘raladi. Suhbatimiz chala qoldi. Orif yozib bergan dori qog‘ozlarni olib chiqib ketarkanman, bolalik xotiralari tag‘in yodimga tushdi.

...O'sha yili qish qattiq keldi. Tuf desa, tupuk yaxlaydi. Dadam menga birinchi marta piyma olib berdi. Yaxmalak o'ynashga yaramasa ham, yaxshi, issiqqina. Biroq qor shunchalik qalin yoqqanki, iz tushmagan joyda yursam, piymamning qo'njidan bemalol kirib ketaveradi. Risolat opalarning hovlisi biznikidan narida bo'lgani uchun deyarli har kuni darsdan o'qituvchim bilan birga qaytamiz. U kalish-mahsi kiyib olgan. Yo'l ochib ketaveradi. Men ketidan ergashaman.

Qahraton tonglardan biri edi. Tanchaga tiqilib yotibman. Akalarim o'qishga ketgan. Men peshindan keyin boraman. Chopon kiygan dadam to'rda sandalga tiqilib yarim mudrab o'tiribdi. Bir tomonda boshiga qalin ro'mol o'ragan oyim. Uning yonida samovar. Samovarning qorniga g'alati tasvirlar tushirilgan. Oyimning aytishiga qaraganda, bular eski zamonda chiqqan tangalar emish. Jo'mrak ostiga qo'yilgan tovoqqa samovar tumshug'idan muttasil suv tomadi: chik-chak, chik-chak... Derazalarga «Qorbobo rasm chizib ketgan». Tashqari ko'rinmaydi. Hatto eshikni ham qirov bosgan. Ammo-lekin tancha maza. Odam bir yotgandan keyin turgisi kelmaydi. Sandal ustidagi eski dasturxonda uch-to'rt bo'lak qora non, jiyda, turshak...

Bir mahal tashqarida gurji kuchugimning akillagani eshitildi. Dadam bir ko'zini ochib oyimga savol nazari bilan qaradi. Oyim endi o'rnidan turayotgan edi, eshik shaxt bilan ochildi. Uyga avval ammam, ketidan sovuq g'urillab kirdi. Ammamning qalin tivit ro'moli, qora baxmal palto-si, hatto kipriklarigacha qirov qo'ngan edi. Oyim ildam borib, uning qo'lidagi katta tugunni oldi.

Dadam ham shoshib qoldi.

– Iye, iye! – dedi chehrasi yorishib. Ammo boshqa gapirolmadi. Og‘zida nosvoy bor edi. U shoshapisha sandal ko‘rparasining bir chetini ko‘tardi-da, tanchaga tupirdi.

– Tuzukmisiz, opa? – dedi o‘rnidan turib.

Ammam muzdek lablari bilan peshonamdan o‘pdi-da, qo‘lini tanchaga tiqdi.

– Xah, o‘lsin-a! – dedi qaltirab. – Qo‘limga so‘zak kirib ketdi-ya.

Oyim choyni yangilash uchun darrov samovarni ko‘tarib chiqib ketdi. Dadam ammamning ko‘ziga tikilib qaradi-yu xavotirlanib so‘radi:

– Tinchlikmi, opa, nima bo‘ldi?

– Dard bo‘ldi! Balo bo‘ldi! Sen bu yerda tanchaga ketingni tiqii-ib yotgin, xo‘pmi! Opamning ahvoli nima kechdi, demagin, xo‘pmi!

– Nima bo‘ldi o‘zi? – dedi dadam murosaga chaqirgan ohangda.

Ammam to‘satdan yig‘lab yubordi:

– Ne umidlar bilan kutuvdim bu bolani! Mana, urush bitdi, bolam eson-omon keldi, endi yaxshi to‘ylar qilaman, degan umidim bor edi.

Dadamning rangi o‘chdi:

– Afzalxonga bir nima bo‘ldimi?

Urushdan yaltiroq tugmali shinel kiyib kelgan, ammamning o‘ziga o‘xshash chiroyli Afzalxon akam ko‘z o‘ngimga keldi. Qaytib kirgan oyim ham dadamning xavotirli savolini eshitib uy o‘rtasida turib qoldi.

– Tinchlikmi?

– Bola emas, balo bo‘ldi bu! – Ammam ro‘molchasiga burnini qoqib piqilladi. – «Kelganingga ikki yil bo‘ldi, yoshing ham o‘ttizga qarab ketyapti,

bilgan u deydi, bilmagan bu deydi», desam, pissa-yib yurganida gap bor ekan. Daraxtni bir tepsang, yuzta qiz yog'iladi-yu, bu yigit o'lgur mana shu juvonnini olaman deydi! Orqasida toyloqday bolasi bo'lmasayam go'rgaydi.

– Kimni? – dadam bilan oyim baravar so'rashdi.

– Kimni bo'lardi. Risol degani bor ekan-ku! «Erga tegmasidan oldin ham yaxshi ko'rardim», deydi. «Bolasiga o'zim otalik qilaman», deydi. Voy, birovning itvachchasiga otalik qilmay tusingni yel yesin! – Ammam jahl bilan dasturxonni mushtlagan edi, jiydalar sochilib ketdi. – Loy qozonga oltin tuvoq bo'lmay bo'yinginang lahadda chirigur!

Endi ko'z o'ngimga Risolat opa keldi. Axir maktabdagi eng chiroyli, eng shirinso'z o'qituvchi shu – o'zimizning Risolat opamiz-ku!

– Ko'zini suzib, qoshini qoqib jodu qilib olgan bolamni bu megajin! – Ammam alam bilan yana yig'lay boshladi. – Bo'lmasa, Toshkentday shahri azimda qiz anqoning urug'i bo'ptimi! Hozir o'n yetti yashar qizga er yo'g'-u qilichday bolam shu juvon o'lgurning tuzog'iga ilinib o'tiribdi.

– Yo'g'-e, – dedi oyim bo'shashib. – Risolatxon unaqa juvon emas, shekilli.

Ammam «sen jim tur» degan ma'noda onamga o'qraydi.

– Afzalxon yoshlik qilmasin, – dedi dadam o'ylanib. – Har qalay, umr savdosi-ya bu.

– Ha, tiling bor ekan-ku! – Ammam hammasiga dadam aybdordek bobillab berdi. – Gapir! Tog'a bo'lib nasihat qil. Oyda-yilda bir borsang, dumingni tutqazmaysan. Hech bo'lmasa, uyingga kelganda gapirsang, og'zing bichilib qolmaydi-ku.

Afzalxon akam keyingi paytda biznikiga tez-tez keladigan bo'lib qolgan. Hozir shu esimga tushdi.

– Mayli, – dedi dadam bosh silkib. – Bafurja gaplashamiz.

– Sening gappingga ko‘zi uchib turibdi! «Shunga uylanmasam, Toshkentni suvi menga harom, boshim oqqan tomonga ketaman», deydi. – Ammam jahl bilan oyimga burildi. – Nimaga mulla mingan eshakdek so‘ppayib turibsiz, kelin-poshsha! Kiyinmaysizmi?

– Qayoqqa? – dedi oyim talmovsirab.

– Lahadga! – Ammam yana burnini qoqdi. – Sovchilikka bitta o‘zim bormayman-ku.

Oyim garangsib sandalning bir chetiga cho‘kdi.

– Qanday bo‘larkin? – dedi ikkilanib. – Xolposh xolaga nima deymiz? «Kelingizga sovchi bo‘lib keldik», deymizmi? Bechoraning o‘zi o‘g‘lidan ayrilib jigar-bag‘ri ezilib o‘tirgan bo‘lsa.

– Yo‘q desa go‘rga... Qo‘lidan kelsa kelinini tiyib olsin!

Ammamning hamma gapini tushunmasam ham, Risolat opani yomonlayotganini his etib turardim. Yo‘q, o‘qituvchim yomonmas. Maktabdagi eng yaxshi o‘qituvchi – o‘zimizni opamiz. Hatto ikkinchi «B»dagilar ham bizga havas qilishadi. Ularning o‘qituvchisi yomon.

Ammam naridan-beri choy ichdi-yu, onamni otlantirdi.

– Sen ham yur! – dedi menga qarab.

Oyimning ko‘ziga yalinib qaradim.

– Bormayman, – dedim sekin. – Borgim kelmayapti.

– Bora qol, – dedi dadam. – Hali maktabingga vaqtli-ku.

O‘qituvchimnikiga borishga uyalar, ayniqsa, hozir sira borgim kelmasdi. Dadam ammamdan

hayiqqani uchun menga buyurdi, men dadamdan qo'rqqanim uchun noiloj kiyindim.

Xolposh xolaning bir ko'zi ko'r. Negadir aftiga qarashga qo'rqaman. Ammo o'zi juda yaxshi xotin. Nuqul «girgitton» deb gapiradi. Jo'raboshimiz uni «Girgitton xola» deydi. Ularning uyi Toylaridan narida... Qor kechib ancha yurdik. Nihoyat, isiriq hidi anqigan pastakkina uyga avval oyim, ketidan tugun ko'targan ammam, uning ketidan men kirib bordim. Xolposh xola sandal chetida xamir qorib o'tirgan ekan. Mehmonlarni ko'rib qvonib ketdi.

– Voy girgittonlar, voy o'zim girgittonlar! – deganча kalovlanib o'rnidan turdi. Qo'li xamir yuqi bo'lgani uchun bilagi bilan yelka qoqib ko'rishdi. Paytavani qalin o'ragan ekanman, piyamni yechguncha qiynalib ketdim. Xolposh xola bir zumda dasturxon yozdi. Xanik chetida cho'nqayib o'tirib yong'oq chaqdi, tut mayiz, shinni qo'ydi... Oyim qizarib-bo'zarib, ammam esa chimirilib o'tirardi. U tancha ichidan oyimning oyog'iga o'xshatibgina tepdi shekilli, onamning ixcham gavdasi silkinib ketdi.

– Ko'p ovora bo'lavermang, – dedi battar qizarib.
– Biz bir yumush bilan keluvdik.

– Voy girgitton, ovarasi bor ekanmi? Eshon-oyimning oyoqlariga qo'y so'ysak arziydi.

Ammam: «Gapirasanmi, yo'qmi?» deb qoshini qoqqan edi, oyim tutilib-tutilib gap boshladi:

– Biz... Haligi... Qulchilikka keluvdik, aylanay...

Xolposh xola bir zum dovdirab qoldi. Choy quyib uzatayotgan piyolasi havoda muallaq turib qolgandek edi. U yagona ko'zi bilan oyimga hayron tikildi.

– Shunday bo‘p qoldi, – dedi ammam jilmayishga urinib. Uning tabassumi yig‘idan battar ayanchli edi. – Shu, Afzalxon tushmagur Risolatxondan bo‘lagiga ko‘nmayapti... Bilmadim, mabodo taqdir qo‘shgan bo‘lsa...

Xolposh xola yagona ko‘zini ammamga qadab piyolani dasturxonga qo‘ydi.

– Albatta, sizga og‘ir, – dedi oyim ovozi titrab. – Xudo shohid, dilingizni og‘ritmoqchi emasmiz. Bilamiz, bu gapning mavridi emas, o‘zingizning og‘zingiz to‘la qon...

Xolposh xola boshini xam qilib o‘yga toldi.

– Risolatni kelinmas, qizim deganman, girgитton, – dedi anchadan keyin. – Nima qilay, urush judo qildi o‘g‘limdan. Bolamning o‘rniga bolam, deb etagidan tutgan edim. – Uning ovozi titray boshladi. – Mayli, ilojim qancha, meni deb yosh umrini o‘tkazsa, Xudo nima deydi.

Ammam boshqacha gap kutgan ekan shekilli, rangi o‘chdi.

– Men aytdim, – dedi ovozini balandlatib. – «Hoy, bola, yoshlik qilma, keyin shoxing sinib qoladi», deb necha marta aytdim.

– Albatta, teng tengi bilan degan gap bor. – Xolposh xola hamon boshini quyi solib o‘tirardi. – O‘g‘lingiz ko‘z ochmagan yigit bo‘lsa. Qizim... – U jimib qoldi. – Tag‘in o‘zlari bilishadi. Ikkovining ko‘nglida shu niyat bo‘lsa bizning qo‘limizdan nima kelardi. – U qandaydir ichki sezgi bilan sergaklandi. – Shoshmang, girgитton, bolam keldi. Orifim keldi.

Chindan ham eshik ochildi-da, eski paltosining ustidan yelkasiga jild osgan Orif paydo bo‘ldi. U telpagining quloqchinini tomog‘i ostidan o‘tkazib

bog'lab olgan, qoshiqdek yuzida ko'zoynagi allaqanday kulgili yaltirab turardi.

– Keldingmi, bolam, – Xolposh xola darrov Orifning jildini oldi.

– Sovuq qotib ketibsan-ku, shakartoyim.

Orif uchinchida o'qiydi. Ularning darsi tugagan bo'lsa, demak, men ham tezroq maktabga jo'nashim kerak.

– Oyi, ketaylik, – dedim tipirchilab.

– Hali vaqtli, biz uchta o'qidik. – Orif yelkamga qo'lini tashladi. – Yur, qubba o'ynaymiz.

– Mayli, narigi uyga kira qolinglar, – dedi Xolposh xola darrov ko'nib. – Kattalarning gapiga quloq solsa uyat bo'ladi, girgитtonlar.

Orif ikkalamiz qirov bosgan derazasidan xira nur tushib turgan katalakdek uyga kirdik. Bu Risolat opaning xonasi bo'lsa kerak, burchakda stol, suyanchig'i baland stul bor edi. Stol ustida daftar-kitoblar taxlab qo'yilgan. Kirpech osilgan devorda Risolat opaning chust do'ppi kiygan kishi bilan tushgan surati. Risolat opa do'ppili kishining yelkasiga boshini xiyol egib jilmayib turibdi.

– Bu kim? – dedim suratdagi kishini ko'rsatib.

– Dadam! – Orif tokchadagi tovoqdan bir hovuch yong'oq oldi. – O'ynaysanmi?

– Mening yong'og'im yo'q-ku.

– Qarzga berib turaman. – U o'nta yong'oqni sanab ajratdi. – Men gan qo'yaman, xo'pmi?

– Bo'пти.

Qubba o'yini qiyin emas. To'rtta yong'oq qubba qilib qo'yiladi. Uzoqdan poylab tekkizsangiz, gan sizniki. Tekkizolmasangiz, otgan yong'og'ingiz qulog'ini ushlab ketdi, deyavering.

Birpasda qarz olgan yong'og'imdan beshtasini yutqazib qo'ydim. Yong'oq namat ustida yaxshi

dumalamaydi. Yo sakrab ketadi, yo to'xtab qoladi. Buning ustiga uy nim qorong'i.

Rosa berilib o'ynayotgan edik, narigi uydan Xolposh xolaning ovozi keldi.

– Sandiqning tagiga yong'oq otmanglar, girgilton, sichqon ko'payadi.

Ketma-ket ammanni zardaliroq gapirgani ham eshitildi:

– Mayli, endi bizlar turaylik.

...O'sha kuni xotinlar tag'in nimani gaplashganini bilmayman. Biroq ertasiga Risolat opa juda g'alati, xomush bo'lib qoldi. Tarasha bilan isitilgan temir pechka peshindan keyin ilimiliq bo'lib qolar edi. Biz bolalar choponimizni yechmasdan o'tiramiz. Hammadan yomoni siyoh muzlab qoladi. Siyohdonni pechka ustiga qo'ysangiz sal eriydi-yu, yana muzlayveradi. Peroni botirsangiz qirs etadi, siyoh yuqmaydi. Har qanday sovuqda ham paltosini yechib, sochini silliq tarab, bosh yalang o'tiradigan Risolat opa o'sha kuni negadir paltosini ham, ro'molini ham yechmadi. O'qish darsi edi. Doskaga chiqdim.

– O'qi, – dedi Risolat opa jurnalni ochib.

– «Quduq yoniga uch xotin keldi. Hammasi o'z o'g'lini maqtay boshladi», – deb sharillatib o'qib ketdim. Bittayam joyida tutilmadim. O'qib bo'ldim-u Risolat opaning «O'tir» deyishini kutib turaverdim. U bo'lsa indamaydi. Og'irligimni u oyog'imdan bu oyog'imga tashlab, hali turibman, hali turibman... Risolat opa derazaga tikilganча o'tiribdi. Shu o'tirishda uxlab qolgandek edi. Oxiri bo'lmadi. Avval sekinroq, keyin qattiqroq yo'taldim.

– O'qi, – dedi u hamon derazadan ko'z uzmay.

– Bo'ldim, – dedim sekin.

– A? – Risolat opa cho'chib uyg'ongandek boshini burdi. – Bo'ldingmi? O'tir, rahmat.

Risolat opa ertasigayam, indinigayam shunday bo'lib yurdi. Har kuni o'qituvchim bilan birga ketishga o'rganib qolgan ekanman. Maktabdan yolg'iz qaytish alam qilar edi. Bultur Xo'ja bilan qaytardik. Endi uyam yo'q: Chirchiqda. Biyday keng, kimsasiz dala o'rtasidagi ipdek ingichka yo'ldan o'tguncha zerikib ketaman. Yo'ldagi izlar chuqur-chuqur botgan, ikki cheti belim baravar qor. Sal chetga chiqsam, piymam qorga to'lib chiqadi. Risolat opam bilan yursam maza, harna shamolni to'sib ketadi.

Uchinchi kuni Risolat opam bilan ketdim. Faqat ikkalamiz emas: Afzalxon akam ham bor edi.

Oxirgi darsdan chiqib yuz qadamcha yurgan edim, qarasam, qordan shoxlari egilib ketgan tol tagida Afzalxon akam turibdi. Askarcha shineline kiyib olgan, oyog'idagi etik yaraqlatib moylangan. Faqat bosh yalang. Yaqin bordim.

– Quloqchiningni tushirib ol. – U telpagimning bog'ichini yechib quloqchinni tomog'im ostidan o'tqazdi. – Qulog'ing sovuq qotib qoladi. – Keyin shineline cho'ntagidan buklangan gazeta oldi. To'rtburchak qilib yirtdi. Boshqa cho'ntagidan xaltacha chiqardi. Xaltachadan tamaki chimdib oldi-da, uni sarg'ayib ketgan barmoqlari bilan qog'ozga sepib o'ray boshladi.

– Menga qara! – dedi tamaki o'ray turib. – O'qituvchingni aytib chiq.

– E, uyalaman! – dedim rostini aytib.

– Xo'p, degin. – Afzalxon akamning barmoqlari titrab ketgandek bo'ldi. – Bitta ukalik qilgin, jiyani. O'zing katta yigitsan-ku, senga ordenimni beraman.

Afzalxon akamning kattakon, og'ir Qizil Yulduzini o'ynashni yaxshi ko'rardim. U bo'lsa, burovinini bo'shatib, yechib ko'rishimga hech ruxsat bermasdi.

Ordendan ko'ra uning yalinishi ta'sir qildi. Piyamandan sovuq o'tib, oyog'im muzlay boshlagan bo'lsa ham orqaga qaytdim. O'qituvchilar xonasining eshigini qo'rqa-pisa ochdim. Bu yer ham sovuq, devorda xaritalar. Stol ustida jurnallar. Risolat opa sovib qolgan pechkaning tunuka dudburoniga kaftini bosib, qo'lini isitayotgan ekan. Nariroqda sochlari oppoq matematika o'qituvchisi o'tiribdi.

Risolat opa meni ko'rib negadir jilmaydi:

– Uyga ketmadingmi?

Indamay bosh chayqadim.

– Bo'пти, ketdik. – U ro'molini qaytadan o'radi. Paltosining tugmalarini soldi-da, kelib qo'limni tutdi. – Vuy, qo'ling muzlab ketibdi-ku. Meni kutishing shartmidi?

Negadir o'zimni juda yomon ko'rib ketdim. Yerga qaragancha indamay ketaverdik. Oldinda o'qituvchim, orqada men. U qo'lini orqaga cho'zganicha iliq kafti bilan qo'limni ushlab olgan. Har qadam bosganida kalish-mahsisi g'ijir-g'ijir qiladi. Tovonidan quruq, muzdek qor sachraydi. Bir mahal u qo'limni qo'yib yubordi. Menga o'girilib qaraganini, ko'zimga tikilayotganini his qilib turardim-u, boshimni ko'tarolmasdim. Afzal akam qorni g'ijir-g'ijir bosib yaqin keldi. Shundaygina sekin boshimni ko'tardim. Risolat opa hamon menga qarab turar, sovuq bo'lsa ham kulcha yuzlari qizargan, yanayam chiroyli bo'lib ketgan edi.

Afzalxon akam ikki qadam narida to'xtadi.

– Kechirasiz, – dedi sekin. – Men iltimos qiluvdim. – U qorga botib Risolat opaga yo'l bo'shatdi. Oldinda Risolat opa, keyin Afzalxon akam, uning ketidan men – tizilishib yo'lga tushdik. Anchagacha jim ketishdi. – O'ylab ko'rdingizmi? – dedi nihoyat Afzalxon akam.

Ularning gapini eshitish yaxshi emasligini his qilib turardim. To'xtab qoldim. Ular ham o'n qadamcha nari borib to'xtashdi.

– Bitta o'g'lingizni o'ylasangiz xavotir olmang, – dedi Afzalxon akam. Biroq Risolat opa bir nima deb imladi shekilli, Afzalxon akam ovozi ni pasaytirdi. Qo'lini keskin-keskin siltagancha allanimani kuyib-pishib tushuntira boshladi. Ancha gaplashishdi. Oyog'imdan muz o'tib ketdi. Burnimni tortaverib charchadim. O'tib ketay desam, bir yog'i qorga botishdan, ikkinchi tomoni, ularga yaqin borishdan qo'rqaman.

Afzalxon akam shinelining cho'ntagidan yana qog'oz, tamaki oldi. Tez-tez o'ray boshladi. Ikkovlari tag'in yurib ketishdi. Xayriyat!

Men ham ergashdim. O'ttiz-qirq qadam yurib yaydoq dalaning qoq o'rtasida yana to'xtashdi. O'n qadamcha berida men ham to'xtadim. Endi oyog'im akashak bo'lib qolgan, piyma ichida nima bor – nima yo'q, o'zim ham bilmasdim.

Afzalxon aka tamaki tutab turgan qo'lini silkitib yana allanimalarni gapira boshladi. Shundan keyin g'alati bo'ldi. Afzalxon akam birdan sirg'anib ketgandek, cho'kkalab qoldi. Avvaliga yiqilib tushdi deb o'ylagan edim. Yo'q, yiqilmagan ekan. U Risolat opamning oyog'idan quchib hayqirib yubordi:

– Ayting, nima qilay! Bilaman, Yo‘ldoshni yaxshi ko‘rardingiz. Men ham yaxshi ko‘rardim. Do‘stim edi... Lekin endi u yo‘q-ku!

Risolat opa Afzalxon akamning qo‘ltig‘idan tutib turg‘izmoqchi bo‘lar, ammo kuchi yetmasdi. Beixtiyor uch-to‘rt qadam yaqin borib qoldim.

– Ikkalamiz bitta raschyotda edik! – dedi Afzalxon akam hamon o‘sha ohangda. – Pragada o‘z qo‘lim bilan yerga qo‘ydim. Men tirik qolganim uchun aybdor emasman-ku! Nima qilay endi, u yo‘q-ku!

Risolat opa yig‘lab yubordi. Afzalxon akamning sochini ikki qo‘li bilan hadeb silar ekan, iltijo qildi:

– Men-chi, men?

– Nima siz? Nima?! – dedi Afzalxon akam ham iltijo bilan.

– Men borman-ku! – Risolat opa yana Afzalxon akamning boshini siladi. – U o‘lgan bo‘lsa men tirikman-ku.

Shu alpozda Afzalxon akamning boshini silab, ko‘zlaridan shashqator yosh oqqancha ancha turdi. Keyin sekin burildi-yu qorli so‘qmoqdan chayqalib-chayqalib yurib ketdi.

Afzalxon akam anchagacha cho‘kkalab turdi-da, sekin qaddini rosladi. Men tomonga burildi. Shinelining tizzasi qorga belangan, ko‘zlarida yosh bor edi. U menga qaramadi. Bir hatlab chetga chiqdi-yu, qor kechib gandraklab yurib ketdi. Hatto nariga borganda ham yo‘lkaga tushib olmadi. Biyday dalada yolg‘iz qoddim. Qora palto kiygan Risolat opa bir tomonga, kulrang shinel kiygan Afzalxon akam ikkinchi tomonga ketar edi. Oxiri ikkalasi ikkita qora nuqtaga aylanib oppoq qorliqqa singib ketdi. Nima uchundir sovuqni unutdim, uygayam borgim kelmas edi.

...Keyin Afzalxon akam biznikiga juda kam keladigan bo'lib qoldi. Risolat opa sinfimizni yozgacha o'qitdi-yu, g'oyib bo'ldi. Oyimning aytishiga qaraganda, Xolposh xolamning andijonlik singlisi bor ekan. Hammalari o'sha yoqqa ko'chib ketishibdi.

Afzalxon akam, ammam aytganidek, «Toshkentning suvi menga harom», deb bosh olib ketgani yo'q. Biroq anchagacha uylanmay yurdi...

Bir necha yildan keyin yuqori sinfda o'qiyotganimda astronomiya o'qituvchimizdan bir haqiqatni bilib oldim: oyning o'zi yog'du sochmas ekan, quyoshdan nur olarkan. Bu dunyoda oftob borligi uchun ham oy yog'du sochib turarkan.

PISTACHI

U guzardagi bozorchaning kiraverishida, tagiga pastak kursicha qo'yib o'tiradi. Oldida ikkita xalta. Bittasida pista, bittasida qurut. Qish paytlari yonboshida tagi mix bilan teshilgan paqirda cho'g' ham bo'ladi: qo'lini isitish uchun. Uning moli xuddi magazindagi singari qat'iy narx bilan sotiladi. Chumchuqning tuxumidek qurutning ikkitasi o'n tiyin, pistaning stakani yigirma tiyin. Stakan ham «zakaznoy»: bir kaft pista solishi bilan to'lib chiqadi. Ertalablari uning kayfiyati yomon bo'ladi. Kulrang ko'zlari siyrak qoshi ostidan odamga o'qrayib qaraydi. Qurut sanayotganda, stakanga pista solayotganda qo'li titraydi. Bilganlar u bilan savdolashib o'tirmaydi. Mabodo biron xaridor molining qimmatligini aytsa, baloga qoladi.

– Menga o'rgatma, o'v! – deydi ko'zlari g'azabdan yonib. Jahli chiqqanidan sariq mo'ylov uchib-

uchib qo'yadi. – Zakunni sendan yaxshi bilaman! Senga o'xshaganlarni deb qon to'kkanman! – U gapining isboti uchun tarashadek qotib qolgan, bukilmaydigan o'ng oyog'ining tovonini o'tirgan joyida yerga urib-urib qo'yadi. – Ko'rdingmi?!

Kechqurunga borib sal chiroyi ochiladi.

– Ja-a-areniy semichka! – deydi ovozini baralla qo'yib. O'tgan-ketganga iljayib qaraydi. Silliqroq juvonlar o'tsa sariq mo'ylovini burib boshini sarak-sarak qilib qo'yadi. Yaqinroq kelgan kishi og'zidan arzon vino hidi gupillayotganini sezadi...

Bu – Dalavoy. Bir vaqtlar dadam tomorqadagi daraxtni kesgani uchun qamatmoqchi bo'lgan, keyin pora so'ragan Dalavoyning o'zi. Uni deyarli har kuni ko'raman. Har ko'rganda ko'nglimda g'alati xotiralar uyg'onadi.

* * *

Dalavoy nalugchi bo'lganidan keyin ayniqsa quturib ketdi. Yaqin atrofda «Dalavoy kelyapti», desa cho'chimaydigan odam yo'q edi. U gijinglagan qizil jiyron minib yurar, yaraqlab turgan etigi ham, galife shimi, «po'rim» qilib qo'yilgan sarg'ish sochi ham o'ziga xo'p yarashgan edi. Yelkasidan oshirib tashlab olingan charm tasmasli sumkasi, qo'lidagi qamchisi kishida qandaydir qo'rquvga o'xshagan narsa uyg'otardi. Odamlar uni ko'rganda azbaroyi hurmat qilganidan emas, qo'rqanidan salom berardi.

Urush endi bitgan, hammaning ahvoli o'ziga ma'lum... Dalavoy nalugchi soliqni o'z vaqtida to'lay olmagan odamlarning hovlisiga to'ppa-to'g'ri otda kirib kelar, adi-badi aytishib vaqtini o'tkazib o'tirmas, namat bormi, samovar bormi,

xullas, yaroqliroq biron buyumni baholab olib ketardi.

Odatdagi yoz oqshomlaridan biri edi. Oyim echkini sog'ib bo'lib, «nasibasini» emsin, deb uloqchalarni qo'yib yubordi-da, oshxonaga kirib ketdi. Biri qora, biri oq ikki uloqcha onasining yeliniga yopishgancha oldingi oyoqlari bilan cho'kkalab dumchalarini likillatib-likillatib emishar, echki uzun, oqish kipriklarini yarim yumib maza qilib kavshanar edi. Oyim oshxonada go'ja pishirar, havoda tutun aralash piyozdog' hidi kezar, akam bilan men supada turib kim uzoqqa sakrash o'ynayotgan edik.

Bir mahal ko'cha tomondan tuyoq tovushi eshitildi. Darvoza sharaqlab ochildi-da, qizil jiyronning jilovidan tutgan Dalavoy nalugchi kirib keldi. Akam bir zum angrayib turdi, keyin ovozi boricha qichqirdi:

– Oyi!

Oshxonadan achishgan ko'zini ishqalab oyim chiqdi. Dalavoyni ko'rdi-yu shoshib qoldi.

– Voy, voy, aylanay, – dedi ovozi titrab. – Assalomu alaykum. Yaxshi o'tiribsizlarmi, o'rgilay? Kelinim eson-omonmilar?

Dalavoy indamay bosh irg'ab qo'ydi. Uning avzoyi buzuq edi. Kulrang ko'zlari qisilib turar, qo'lidagi ilondek qamchisini o'ynatib-o'ynatib qo'yar edi.

– Voy esim qursin. – Oyim endi hushini to'plagandek jilmaydi. – Nimaga qarab turibman? O'tiring, o'rgilay. Hali-zamon ovqatim pishib qoladi. Men hozir...

Oyim ko'rpacha opchiqish uchun bo'lsa kerak, uy tomonga yo'nalgan edi, Dalavoy qat'iy bosh chayqadi:

– Yo‘q, mundoq keling.

Oyim taraddudlanib hovli o‘rtasida to‘xtab qoldi.

– Xo‘-o‘sh, – dedi Dalavoy ma‘nodor qilib. – Bu, naluglar ko‘payib ketibdi-ku, bu yog‘iga nima qilamiz?

Oyim jilmayishga urindi:

– Bilmasam, opovsi. Uch kundan keyin adasi maosh oladilar.

– Unisi uch kun deydi, bunisi besh kun deydi! – Dalavoy jahl bilan sariq qoshini chimirdi. – Nima, mening jonim temirdanmi? Yuraveramanmi u eshikdan kirib, bu eshikdan chiqib!

Oyimning ko‘zlari tashvish bilan javdiradi:

– Nima qilaylik, opovsi, o‘tgan safar barkashni olib ketdingiz...

Oyimning gapi negadir Dalavoyni g‘azablantirib yubordi. Kulrang ko‘zlari qisilib, allaqanday ko‘kish o‘t sachrab ketgandek bo‘ldi.

– Nima, barkashingizni uyimga oborib qo‘yibmanmi? – dedi ovozi jaranglab. – Zakun bor, bildingizmi?

Shu payt osmondan tushdimi, yerdan chiqdimi, allaqayoqdan gurji kuchugimiz paydo bo‘ldi. Xuddi hozir g‘ajib tashlaydigandek to‘ppa-to‘g‘ri otning oyog‘iga yopishib ovozi boricha akillay boshladi. Jiyron yer tepinib pishqirdi. Boshini shiddat bilan ko‘targan edi, Dalavoyning jilov tutgan qo‘li siltanib qayrilib ketdi.

– Yo‘qol-e, padaringga la‘nat! – u jahl bilan jilovni tortdi. Itga qamchi o‘qtaldi. Kuchuk angillab qochdi. Biroq nariroqqa borib battar vovillashga tushdi. – Yeching anavini! – Dalavoy dag‘dag‘a bilan oyimga buyurdi.

Oyim bir zum ko'zlarini pirpiratib turdi-da, sekin, entikib so'radi.

– Nimani, opovsi?

– Anavi govmish sigirni! – Dalavoy labining bir cheti bilan istehzoli kuldi. – Qo'tir echkidan boshqa nimangiz bor o'zi?

– Insof qiling, opovsi. O'zi bolalarning og'zini oqartirib turgan bisotimizda bor molimiz shu. Buniyam opketsangiz holimiz nima kechadi? Bir joylik odammiz-ku, o'rgilay.

– Qanaqa g'alcha odam bular o'zi? – Jahli chiqqanidan Dalavoyning ingichka mo'ylovi ucha boshladi. – Nima, sendaqalardan boshqa ishim yo'qmi?! Davlat bor, zakun bor! Mana! – U qamchisini qo'ltig'iga qistirdi-da, yelkasidan oshirib taqib olgan charm sumkasini ochdi. – Mana, – dedi oyimning burniga allaqanday qog'ozni tiqishtirib. – O'ttiz kilo go'sht, o'n besh kilo yog', yuz litr sut... O'qing, savod bormi o'zi?

Oyim qog'ozga emas, Dalavoyning ko'ziga termildi:

– Qo'tir echki qanaqa qilib yuz litr sut bersin, opovsi, – dedi sekin.

– Iya! – Dalavoyning kulrang ko'zlari qisilib ketdi. – Hali davlatning zakuni bekor ekan-da! Tegishli joyda gaplashib qo'ymaylik tag'in.

Oyimning rangi quv o'chib ketdi.

– Jon ukam, – dedi yalinib. – Iloyo martabangiz bundan ham ulug' bo'lsin. Ko'rib turibsiz-ku...

– E, nimani ko'raman! Mana bu yerga hammasini yozib qo'yibman-ku! Mana! Mana!

U qog'ozni «mana» deb shaxt bilan ko'targan edi, jiyron hurkib ketdi. Qattiq pishqirdi-yu suvlig'ini shiqirlatgancha bir siltagan edi, jilov

Dalavoyning qo'lidan chiqib ketdi. Qo'ltig'iga qistirilgan qamchisi tuproqqa tushdi. Ot dumini gajak qilganча darvoza tomon yo'rtdi. Dalavoy jon holatda otning ketidan yugurdi. Bir sakrab jon jilovdan tutib oldi-da, sudragudek bo'lib boyagi joyga olib keldi. Engashib yerdan qamchisini oldi-yu, kuchi boricha jiyronning boshiga soldi. Ot jon achchig'ida boshini silkitib oldingi oyoqlari bilan yer tepina boshladi. Ammo Dalavoyning baquvvat qo'li jilovni burab olgan, har gal qamchi vizillaganida ot pishqirib suvlig'idan ko'pik sachratar, ko'zlari olayib qulog'ini ding qilganча yer tepinar, biroq jilovini bo'shatolmas edi.

Dahshatdan chinqirib yubordim. Akam hamon angrayib turardi. Oyim yugurib kelib Dalavoyning qamchisiga osildi:

– Urmang, jonivorda nima gunoh!

– E, nari turing! – Dalavoyning ko'zlarida rasmana vahshiy o't yonar, o'zining labi ham xuddi otiniki singari ko'pirib ketgan edi. U a'zoyi badani titrab turgan otni jilovidan siltab tortganча hovli burchagiga qarab yurdi. Bir qo'lida jilov tutgan ko'yi ikkinchi qo'li bilan echkinging arqonini qoziqdan yecha boshladi. Oyim chumchuqdek chirqillab, echkinging arqoniga yopishdi.

– Bermayman! – dedi nafasi qaytib. – O'ldirsang ham bermayman.

Dalavoy arqonni yechib torta boshladi. Boyadan beri yonimda indamay turgan akam supadan sakrab tushdi-da, chopib borib arqonga yopishdi. Dalavoy u yoqqa tortdi, oyim bilan akam bu yoqqa. Oyimning ro'moli yechilib, yelkasiga tushdi. Sochlari yoyilib ketdi. Echki ham xuddi hammasini tushungandek to'rtta oyog'ini yerga

tirab orqaga tisariladi. Endi ovozi o'cha boshlagan kuchugimiz tag'in «ishga kirishdi». Qandaydir ingichkalashib ketgan tovushda alam bilan akillagancha, koptokdek pildirab chir aylana boshladi. Faqat men dahshat ichida qotib turar, nima qilishimni bilmas edim. Dalavoy arqonni sal bo'shatgan edi, bo'yni cho'zilib ketgan echki boshini silkitib, bo'g'ilib yo'tala boshladi.

Ichkarida uxlab yotgan ukam shovqin-surondan uyg'onib ketdi shekilli, ayvonga ishtonchan chiqib burni oqqancha yig'lay boshladi. Oyim Dalavoyning arqonni bo'shatganidan umidvor bo'lib yana yalindi.

– Hech bo'lmasa mana shu qora ko'zlarni o'ylang. Iloyo siz ham shunaqa qo'sha-qo'sha o'g'illar ko'ring, ukam, – dedi harsillab.

Dalavoy arqonni qo'yib yubormadi. Ijirg'anib yuzini o'girdi:

– E, shunaqa qing'ir-qiyshiq bolalar ko'radigan bo'lsam, ko'rmadim-e!

Oyim tarsaki yegandek birdan seskanib ketdi. Bir zum Dalavoyga tikilib turdi-yu arqonni qo'yib yubordi. Qalin lablari titray boshladi.

– Ol! – dedi ovozi qaltirab. O'sha zahoti ko'zlari jiqqa yoshga to'ldi. – O'zimni so'ksang so'k, bolalarimni nimaga haqorat qilasan, imonsiz! – Keyingi so'zlar bo'g'zidan yig'i aralash nido bo'lib chiqdi. – Iloyo u dunyo bu dunyo tirnoqqa zor bo'lg'in, bildingmi! Iloyo xonadoning chaqaloq yig'isiga zor bo'lsin!

Dalavoy birpas bezrayib turdi-da, g'udranib so'kindi. Arqonni qo'yib yuborib orqasiga burildi.

– Opket! – dedi oyim qat'iyat bilan. – Erkak bo'lsang, so'zingdan qaytma!

Dalavoy uch qadamcha yurgan joyida shart-ta burildi. Arqonni yulqib oldi-da, echkini eshik tomon sudrab ketdi. Echki hamon tixirlik qilib orqaga tisarilar edi. Boya onasini to'yib emib olgan, endi hovlining allaqaysi burchagida yurgan uloqchalar dikonglab echkiga ergashdi. Akam jon holatda yugurib uloqchalardan birining orqa oyog'idan ushlab qoldi. Uloqcha ayanchli ma'rab tipirchilar, akam qo'yib yubormas edi. Dalavoy darvozaga yetganda ikkinchi uloqchani etigi bilan turtib ichkarida qoldirdi-da, bir qo'lida ot jilovi, boshqa qo'lida echki arqonini tutganicha eshikni qarsillatib yopib chiqib ketdi. Ro'y bergan voqeaning butun dahshatini endi tushungandek bo'ldim. Echkim bo'lmasa, maydonchaga nima deb boraman? Vali bilan qanday o'ynayman? Toy bilan-chi?

Oyim bir zum hovli o'rtasida sochlari parishon turib qoldi. Keyin hamon yig'layotgan ukamning tepasiga keldi. Burnini etagiga artdi-da, ko'tarib uyga opkirib ketdi.

Qosh qorayganda darvozadan yugurgudek bo'lib dadam kirib keldi. Hamma gapni ko'chadan eshitgan shekilli, to'ppa-to'g'ri uyga kirdi-yu qo'shog'iz miltig'ini ko'tarib chiqdi.

Oyim dod solib miltiqqa yopishdi.

– Qamab qo'yadi! – dedi chirqillab. – Nima qilmoqchisiz, qamab qo'yadi!

– Qoch! – Dadam g'azabdan qaltirab, tirsagi bilan oyimni nari surdi. – Bir boshga bir o'lim!

– Kerakmas, Xudo xayringizni bersin, kerakmas.

Oyimning nolasi ta'sir qildi chog'i, dadam holdan toygandek supaning chekkasiga o'tirib qol-

di. Tizzasasi ustiga miltiqni ko'ndalang qo'yganча kaftlari bilan boshini changalladi...

– Davlatning odami bilan o'ynashib bo'ladimi, – dedi oyim murosaga chaqirgan ohangda.

– Davlat unaqa deganmas! – dadam jahl bilan tizzasiga mushtladi. – Davlat, birovning oxirgi molini shilib kelasan, deganmas. Bu gap o'sha piyonistaning o'zidan chiqqan.

– Qo'lida qog'ozi bor-ku, – dedi oyim yoshli ko'zlarini mo'ltiratib.

– Tag'in gapiradi-ya! – Dadam hammasiga oyim aybdordek yana tizzasiga mushtladi. – Hech kim unga unaqa qilasan, deb o'rgatgan emas! Bu ablahning o'zi davlatni odamlarga yomon ko'rsatib yuribdi. Shunga aqling yetadimi, yo'qmi!

– Mayli. – Oyim yengining uchi bilan ko'zini artidi. – Ungayam boqqan balo bordir... Mayli, – dedi xo'rsinib. – Shukr, urush bitdi, bu kunlar ham o'tib ketar. Hademay bolalar katta bo'lib qoladi. – Dalavoyning boyagi gapi yana yuragini o'rtab yubordi shekilli, oyimning ovozi titrab ketdi. – O'zimni so'ksa mayli edi, bolalarimni nimaga gapiradi...

...Onam aytganidek, o'sha kunlar unut bo'ldi. Turmush iziga tushib ketdi. Kunlardan birida oppoqqina, do'mboqqina notanish xotin bir narsadan qo'rqqandek hurkib darvozadan kirib keldi. Oyim aylanib-o'rgilib unga peshvoz chiqdi. Notanish xotin oyim bilan ko'risha turib hiqillab yig'lab yubordi.

– Kuyovingiz yana urdi, – dedi sekin. Uning chap yuzi momataloq bo'lib ketganini endi ko'rdim.

– Kunora uradi. «Qisir sigirsan», deydi. Bo'yimda bo'lmasa, nima qilay, opajon. «Seni ming

taloq qo'yib onasi o'pmagan qizni olaman», deydi. – Notanish xotin ho'ng-ho'ng yig'lar, o'pkasini tutib ololmasdi. – «Seni deb odamlarga yomon ko'rindim», deydi. Nimani qoyil qipti? Topganini ichadi. Kecha mast bo'lib sizni gapirdi. «Shuyam qarg'agan edi», deydi. Mahallaga qo'shilolmasam, birovga hasrat qilolmasam. Burchak jinnisi bo'lib o'tiribman. Kimga dardimni aytsam kuladi. Ta'nadan boshim chiqmay qoldi, aylanay opajon.

Bu – Dalavoyning xotini ekanini endi tushundim. Hayron bo'lib goh onamga, goh Dalavoyning xotiniga qarab turardim.

– Voy, gapingiz qurmasin! – oyim uning yelkasiga qoqdi. – Qo'ying-e, nima, men payg'ambar bo'pmanmi? Jahl ustida aytgan bo'lsam, ming marta qaytib oldim, o'rgilay! – U choy quyib uzatdi. – Shuni o'ylab yuribsizmi hali? Qo'ying, o'zingizni bosing. Meni aytdi dersiz, opovsi, ichingiz to'la bola. Hali shunaqa qo'sha-qo'sha o'g'illar ko'rasizki, og'ziga kuchi yetmaganlar uyalib qoladi, aylanay!

Dalavoyning xotini oyimga termilib turarkan, yoshli ko'zlari bilan jilmaydi:

– Aytganingiz kelsin, – dedi pichirlab.

Ammo Dalavoy aytganini qildi: xotini qo'yib yuborib, «onasi o'pmagan» qizni oldi... Teshik munchoq yerda qolmaydi deganlari rost ekan. Dalavoyning avvalgi xotini Abdi degan aravakashga tegdi. Ora-chora bir bolasini ko'tarib, birini yetaklab oyimning oldiga kelib qolar, ikkovlari uzoq-uzoq chaqchaqlashib o'tirishar edi.

Dalavoyning ikkinchi xotini ham tug'madi. Lekin bunisi «zakunni» bilish bobida o'zidan qolishmas ekan. Dalavoy uni ham «qisir si-

girsan», deb bir marta urgan ekan, «tegishli joy bilan gaplashib qo'ydi» shekilli, nalugchilikdan bo'shatishdi. Biroq Dalavoy otdan tushsa ham egardan tushmasdi. Hamon jiyronini gijinglatib «po'rim» kiyinib yurar, faqat endi yelkasiga osib yuradigan charm sumkasi yo'q edi.

Falokat qosh bilan qovoqning o'tasida tura-di, degan gap bor. Dalavoy bir kuni mast bo'lib kelayotganida ot hurkib sudrab ketibdi, degan gap tarqaldi. Beli bilan oyog'i sinib kasalxonada yotdi. Uzoq yotdi...

...Hozir uni deyarli har kuni ko'raman. Guzardagi bozorchada o'tirib pista sotadi:

– Ja-a-reniy semichka!

Bilganlar u bilan savdolashib o'tirmaydi. Bilmagani sal jig'iga tegishsa, tayoqdek qotib qolgan o'ng oyog'ining tovonini yerga urib-urib qo'yadi. G'azabdan sariq mo'ylovi uchib-uchib xirillaydi:

– Menga qara, o'v! Zakunni sendan yaxshi bilaman. Senlarni deb qon to'kkanman!

Har gal uni ko'rganimda g'alati tuyg'ular qiy-naydi. Bir jihatdan achinaman. Ehtimol, u o'z vazifasini bajargandir. Ehtimol, o'sha paytda shunday qilish kerak bo'lgandir. Ammo insonning fe'li g'alati. Yaxshi narsa esidan chiqsa-chiqadiki, yomonlikni unutishi qiyin. Ayniqsa, bu – bolalik xotirasi bo'lsa... Uni har ko'rganimda ko'z o'ngim-da onamni haqorat qilgani xayolimga kelaveradi. Onamning jiqqa yosh to'la ko'zlari tasavvurimda jonlanadi.

USTA

O'zbekning ta'tili yo uy qurish bilan o'tadi, yo to'y qilish bilan. Bultur hovli etagiga mehmonxona, ayvon soladigan bo'ldik. Imorat solish tashvishini boshiga tushgan biladi. Taxta bo'lsa, g'isht yo'q, g'isht bo'lsa, tunuka yo'q, tunuka topilsa, bo'yoq yo'q... Mayli, hozir gap bunda emas.

Devor ko'tarilganidan keyin Abdujabbor degan usta ishga tushdi. G'irt chapani, ammo qo'li gul yigit. To'sin tashlash deysizmi, ustun qo'yish, pol qoqishmi – hammasini o'rinlatadi. Halol ishlaydi. Faqat bitta kamchiligi bor – ichadi, har kuni ichadi. Peshingacha amallab turadi-yu, tushlik paytida chidolmay qoladi.

– O'v, akam, opkela qoling anavi «oqbola»dan! Tomoq jonivor bedana bo'p sayrab ketdi-ku!

Nima qilsayam mehmon, bir nima deyolmayman. Oyimga sezdirmaslik uchun imi-jimida piyolani to'ldirib quyib beraman. U o'zining aytishicha, «zahariga» otib oladi-da, ashulani vang qo'yib ishini davom ettiraveradi:

*Bog' aro-o-lab boraman,
Gulshan aro-o-olab boraman...*

Oyim uning yana ichganini bilib, meni koyishga tushadi.

– Bola-chaqali odamni piyonista qilmoqchimisani? Har kuni ichirishga uyalmaysanmi?

Abdujabbor tepadan turib hayqiradi:

– Ichganim yo'q, Poshsha oyi! Ichganim yo'q! Ichgan bo'lsam bir qoshiq suvda cho'kib o'lay! Meni mast deb o'ylayapsizmi? Mayli, kerak bo'lsa

bir oyoqda turib beraman. – U to'sin ustida bir oyoqlab turib «mast emasligini» namoyish qiladi. Oyim battar chirqillaydi:

– Hoy, ehtiyot bo'l, yiqilib ketasan!

...Ish tom yopishga yetganda oyim meni chetga imlab qattiq tayinladi.

– Agar shu bolaga endiyam ichirsang, norozi bo'laman! Kecha yiqilib ketishiga sal qoldi. Birovning bolasi mayib bo'lib qolsa, Xudo nima deydi!

O'sha kuni tushlikda Abdujabborga yotig'i bilan tushuntirdim:

– Endi, birodar, ko'nglingizga kelmasin-u, tushlikda ichmay qo'ya qoling.

Usta u deb ko'rdi, bu deb ko'rdi, bo'lmadi. Oxiri qovog'i osilib tomga chiqib ketdi. Qo'shiq aytish yo'q, gaplashish yo'q... Uch-to'rt kun ahvol shunday davom etdi. Keyin men ham ishga tushib ketdim.

Bir kuni tushdan keyin xabar olay deb kelsam, uzoqdan ustaning vadavang ashulasi eshitilyapti. Tunukani ikki marta taraqlatadi-yu iyagini o'ng tomonga cho'zib chiranib qichqiradi:

Bog' aro-o-olab boraman...

Bolg'ani yana ikki marta uradi-da, iyagini chap tomonga cho'zib qaytaradi:

Gulshan aro-o-olab boraman...

Oshxonada choy qaynatayotgan oyimning oldiga kirdim.

– Bu, yana «bog' arolab» borish boshlanibdi-ku, kim ichirdi?

– Bilmasam, – deydi oyim menga qaramay. – Ichgani yo‘q, shekilli.

Abdujabbor gapimizni eshitib qoldi chog‘i, tomdan turib baqirdi:

– Nima deyapsiz, o‘v akam! Ichgan bo‘lsam bosgan izim orqamda qolsin. Nima, ichsam ay-tishga qo‘rqamanmi sizdan! Poshsha oyimning oldilarida ichib jinni bo‘pmanmi! Yaxshisi, bitta opkeb qo‘ying «oqbola»dan! Kechqurun jigarini ezamiz...

Birovga tuhmat qilgim kelmay indamay qo‘ya qoldim. Keyin bu gaplar unutilib ketdi.

...Yaqinda uyda ishlab o‘tirsam, Abdujabbor kelib qoldi. Kiyimlar bashang, do‘ppi boshga qiyshiq qo‘ndirilgan. Soqollar qirtishlangan...

– Qalay, akam, qog‘oz qoralab o‘tiribsizmi! – dedi shang‘illab. – Bizga xizmat-pizmat yo‘qmi bundoq.

Qiziq, uning shang‘illashi, chapanilarcha «akam» deb gapirishi ham o‘ziga yarashadi. Quchoqlashib ko‘rishdik.

– Ozigina olasizmi? – dedim kulib. – O‘shanda besh-o‘n kun sazangizni o‘ldirgan edim. Endi qarzimni uzay.

– Yo‘q, – Abdujabbor keskin bosh chayqadi. – O‘zim qarzimni uzgani keldim.

U shimining piston cho‘ntagini kavlab o‘n so‘mlik chiqardi-da, stolga qo‘ydi:

– Mana.

– Nima bu?

– Qarzim, – dedi u negadir qovog‘ini solib. Hech nimaga tushunmadim.

– Mendan qarzingiz yo‘q.

– Sizdan emas, Poshsha oyimdan olganman.

Uning birdan o'ziga yarashmagan ma'yus qi-yofaga tushib qolishi g'alati edi. Onamni eslab, o'zim ham ma'yus tortib qoldim.

– Olgan bo'lsangiz yaxshi, – dedim sekin. – Shuniyam o'ylab o'tiribsizmi?

– Yo'q, – Abdujabbor yana keskin bosh chay-qadi. – Men boshqacha olganman, – dedi negadir tajang bo'lib.

– Nima gap o'zi?

– Bir chekkadan gapirib beraymi? – Abdujabbor o'zini ham, meni ham yomon ko'rib ketayot-ganday yuzini burib to'ng'illadi. – Bunday bo'ldi. O'sha, tom yopayotgan kunim uyga borsam, qo'shninikida to'y bo'layotgan ekan. Olaveribmiz, olaveribmiz, xurmacha yorilib ketishiga sal qop-ti. Ertalab tursam boshim g'um! Eshik qayoqda, deraza qayoqda, bilsam o'lay. Buning ustiga xo-tin diydiosini boshladi. Xotinlarni bilasiz-ku! – U tasdiqlatib olish uchun yuzimga qaradi. – Xotin zotiga «a» deganda «ma», deb pul obkeb bersang, latta-puttasini topib tursang, odamsan. Bo'lmasa, o't anavi yoqqa, deydi, xumgazak! Birpas o'tirsam, janjal chiqadigan. Choponni yelkaga tashlab chiqib ketaverdim. Padar qu-sur xumgazak cho'ntakniyam qoqlab qo'ygan ekan. Kelsam, siz yo'qsiz. Poshsha oyimga has-ratimni aytdim. «Shunday, shunday, mazam qo-chib turibdi, ozgina paxmel qilmasam bo'lmay-di», desam, eshitishni xohlamaydilar. Avrash-ga tushdim. «Jon poshsha oyi, hozir ichmasam o'lib qolaman, uvolimga qolasiz, besh so'mgina bering», dedim. Ko'nish qayoqda! Qaytaga uri-shib berdilar. «Senga o'z qo'lim bilan ichkilik oberib gunohga botishga tobim yo'q, undan ko'ra

achchiqqina mastava qilib beraman», deydilar. O'lay agar oyoqda zo'rg'a turibman. Boshimni changallab o'tiraverdim. Menga qarab-qarab qo'yadilar. Bilaman, rahmlari kelyapti, ammo baribir, yumshamadilar. Oxiri bo'lmadi. Tomga chiqib amallab ishga tushdim-u, bosh qiztaloq o'zimmikimas. Bir mahal mastava pishdi, deb chaqirib qoldilar. Mastavani boshimga uramanmi! Ming kosa mastavadan ko'ra yuz grammgina «oqbola»dan bo'lsa-ku, olam guliston! Hadeb chaqiraverganlaridan keyin tushdim. Mundoq qaragam, narvonning tagida g'ijimlangan besh so'mlik yotibdi. Ko'zimga olov bo'lib ko'rinib ketdi. Oldim-u qo'l qiztaloq titraydi.

– Kimniki? – dedim baqirib.

Poshsha oyim ovqat suzish bilan bandlar. Yurgurib oldilariga bordim.

– Kimniki? – dedim pulni ko'rsatib.

Poshsha oyimning jahllari chiqib ketdi.

– Topib olganingdan keyin kimniki bo'lardi, seniki-da. Nima qilasan baqirib, – deb urishib berdilar.

Abdujabbor jimib qoldi. U bir nuqtaga tikilib o'tirar, ko'zlarida odatdagidek shiddat emas, o'ychanlik bor edi.

– Keyin yana bir marta mazam qochganda Poshsha oyim tag'in besh so'm «tushirib qo'yadilar», – dedi u sekin. – Men topib oldim.

Oraga uzoq sukunat cho'kdi. Abdujabbor bir nuqtaga tikilib o'tirar, qovog'i soliq edi.

– Mana o'sha o'n so'm! – U pulni men tomonga surdi.

– Qo'ying, – dedim sidqidildan. – Oyim sizdan rozi ketganlar.

– Olmasangiz otamning bolasimasman! – Abdujabbor shaxt bilan o'rnidan turdi, ostonaga borganda to'xtab qayrilib qaradi. – Anuv kuni Poshsha oyimni ziyorat qilgani boruvdim, – dedi ovozi xirillab. – Mozor darvozasidan qaytdim: ichgan edim. – U bir zum yerga qarab turdi-da, qo'shib qo'ydi: – Bugun payshanba, bormoqchiman. Uch kundan buyon og'zinga olganim yo'q.

U javobimni kutmay eshikni yopdi-yu chiqib ketdi.

HAVAS

Har qanday dardning eng yaxshi davosi vaqt, deyдилar. Bilmadim, boshqalarda shunday bo'lsa bordir. Menda... Ba'zan hammasini unutganday bo'laman-u biron narsadan siqilsam, tag'in qaytadan boshlanadi. Kechasi uyqum o'chgancha qorong'i shiftga tikilib yotaveraman, yotaveraman... Shunda qulog'im ostida onamning ohista yupatishi eshitaladi. «Qo'y bolam, o'zingni siqma... Menga sening chivindek joning kerak. Sen uchun mening yuragim yonganida boshqalarni etagining bari ham kuymaydi, bolam. Hech bo'lmasa meni kuydirmagin...»

Bir vaqtlar shunchaki gapdek ko'ringan bu so'zlar endi boshqacha, juda boshqacha jaranglaydi xayolimda...

Jahongir degan jurnalist do'stim bor. Juda dilkash yigit. Faqat doim shoshib yuradi. Bugun Toshkentda, ertaga qarasangiz Samarqandda... Xotini o'zining teskarisi: bo'shshangina juvon. «Jahon qani?» desangiz, «Bilmadim, Tojikistonga safarga ketuvdilar shekilli, yanagi haftalarga ke-

lib qolsalar kerak», deb qo'ya qoladi. Yanagi hafta borsangiz, Jahongir Turkmanistonga ketgan bo'ladi.

Qaysi kuni shu o'rtog'im kelib qoldi.

– Qani, o'tlan! – dedi odatdagidek shoshilib. – Jizzaxga ketdik.

Lanjlik qilib bahona izlay boshlagan edim, qo'limdan ushlab uyiga sudradi. Darvoza oldida «Moskvich»i yaraqlab turibdi. Mashina yonida keksa onasi – Mehri xola... Uning nimasinidir o'z onamga o'xshataman. Ma'yus qiyofada boshini bir yonga tashlab turishimi, uzun, qora baxmal nimchasimi, qalin ro'mol tagidan chiqib turgan oppoq sochlarimi...

Mehri xola o'g'lidan xursand. Ko'ziga parda tushib ko'rolmay qolganida Jahongir Muhammadjon do'xtirga oborib operatsiya qildirdi. Mehri xola: «Jahonim tufayli dunyoga yangidan kel-dim», deb har gapida duo qiladi. Ko'zi-ku, yaxshi ko'radigan bo'lgan. Lekin qulog'i og'ir. Qattiq gapirmasangiz eshitmaydi.

U meni ko'rib quvondi. Peshonamdan o'pib ko'rishdi.

– Bu dalovsha yana o'tlanib qoldi, – dedi Jahongirga imo qilib. – O'zi kecha keluvdi.

Do'stimning fe'lini bilganim uchun indamay qo'ya qoldim. Jahongir kapot ostiga sho'ng'ib motorni tekshirish bilan ovora edi.

– Yo'lda ehtiyot bo'linglar! – Mehri xola xira ko'zlarini javdiratib iltimos qildi.

– Xavotir olmang, – dedim uni yupatib.

– A?

Ovozimni balandlatib yana tasalli berdim:

– Xotirjam bo'ling, indinga qaytib kelimiz.

Mehri xola bir zum boshini egib jim turdi-da, hamon motorni kavlashtirayotgan Jahongirning yoniga bordi.

– Jahon, – dedi sekingina, – tog'dan ehtiyot bo'lib o'tgin.

Jahongir yelkasi osha onasiga qaradi:

– Jizzaxning yo'lida tog' yo'q.

– Tog' ko'p bo'lgani uchun aytyapman-da, – Mehri xola astoydil kuyinib tushuntira boshladi. – Mashinangni sekin haydagin. Shoshmagin, jon bolam.

– Tog' yo'q desam, tog' ko'p deysiz-a! – Jahongir burnini tortib qaddini rosladi. – Qo'rqmang, oyi, tog'ning yoniga bormaymiz, chetlab o'tib ketamiz.

Mehri xola bir zum indamay turdi. O'g'lining javobidan baribir qanoat qilmadi. Tag'in mening oldimga keldi.

– O'zingiz qarab boring, jon bolam, – dedi yolvorib. – Ayting, to'xtab-to'xtab, dam olib-dam olib yursin.

– Xo'p, oyijon. O'zim qarab turaman. Dam olib-dam olib boramiz.

Mehri xola yana bir zum qarab turdi-da, hovliga kirib ketdi. Biroq ko'p o'tmay po'stakka o'xshash bir narsani quchoqlab ko'tarib chiqdi. Qarasam, kattakon po'stin. Endi kapotni yopgan Jahongir nochor qiyofada aftini burishtirdi.

– Kun issiq-ku!

– Nima?

– Kun issiq-ku, nima qilaman buni?

– Yo'lida sovuq qotib qolsang, kiyasan.

Do'stimning nochor qiyofasida ham, Mehri xolaning po'stin ko'tarib turishidayam ham kulgili, ham qandaydir odamning dilini larzaga soladigan g'alati ifoda bor edi.

– Menga bering, – dedim Mehri xolaning qo‘lidan po‘stinni olib. – Jahon kiymasa, o‘zim ki-yaman.

– Bo‘pti, ketdik. Kech qolamiz! – Jahongir shaxt bilan mashinaga o‘tirdi.

– Shoshma! – Mehri xola xol-xol dog‘ bosgan qo‘lini siltab imo qildi. – Qani, omin! – dedi duoga qo‘l ochib. – Bolamni sizga, sizni Xudoga topshirdim. Oy borib, omon kelinglar. Safarlaring bexatar bo‘lsin, do‘stga zor, dushmanga xor qilmasin. Iloyo tuproq olsanglar oltin bo‘lsin. Iloyo...

Jahongir noiloj kaftini ochib turarkan, alamini boyadan beri mashina atrofida aylanishayotgan o‘g‘ilchasidan oldi:

– Nimaga bosh yalang chiqding? Sovuq-ku! Uyga kir, shpana! – Shunday dedi-yu betoqatlik bilan motorni yurgizdi. Mehri xola shosha-pisha fотиha tortdi. Do‘stim endi mashinani orqaga tislantirib o‘nglagan edi, onasining qo‘l siltab qich-qirgani eshitildi.

– To‘xtasang-chi, hoy!

Jahongir noiloj yana to‘xtadi.

– Ha, yana nima, oyi? – dedi mashina eshigini qiya ochib.

Mehri xola harsillab yaqin keldi. Timirskilanib nimchasining yon cho‘ntagini kavlashtira boshladi.

– Nima qidirapsiz? – Jahongir norozilik bilan qoshini chimirdi.

– Shoshma, bolam, – Mehri xola nihoyat cho‘ntagidan bir siqim paxta chiqardi. – Ma, – dedi qiya ochiq eshikdan uzatib, – qulog‘ingga tiqib ol. Bilasan-ku, sal shamol tegsa qulog‘ing og‘riydi.

– Obbo! – do‘stim paxtani olib bardachokka tashladi. – Xo‘p xayr, yaxshi o‘tiringlar.

– Yo‘q, hozir tiqib ol. Keyin esingdan chiqib ketadi.

– Uff! – Jahongir jinday paxtani naridan-beri dumaloqlab qulog‘iga tiqqan bo‘ldi. Motor gurilladi. Mashina shiddat bilan oldinga sapchidi. Bir zum jim ketdik. Do‘stim yo‘ldan ko‘z uzmay borarkan, xijolat chekkandek tushuntirdi: – Odam keksayganidan keyin yosh bolaga aylanib qolarkan-da...

Men indamadim. Nima dey? «Shu gaplarni nega xotining aytmadi, nega bolalaring aytmadi-yu, onang aytyapti, nega bu yog‘ini o‘ylamaysan?» deymi? «Senga qanchalik havas qilayotganimni bilsang edi, nodon!» deymi?

Qiziq o‘sha kecha onam tushimga kirdi. Qo‘lida oppoq paxta ko‘tarib yurganmish...

KALTAKESAKNING DUMI

Shunday darvoza oldida silliqlanib ketgan eski yog‘och o‘rindiq bor. Har kuni ishdan qaytishda beixtiyor o‘rindiqqa qarayman. Bir vaqtlar darvoza oldi, mana shu xarrak doim gavjum bo‘lardi.

Ertalab tong otishi bilan onam darvozani lang ochib qo‘yadi: farishta kirarmish. Hali uyg‘onmasimdan gangur-gungur suhbat boshlanadi.

– Yaxshi o‘tiribsizmi, poshsha oyi?

– Shukr, aylanay. O‘g‘lingizdan xat bormi?

– Ikki haftadan buyon xat kelmayapti, ko‘nglim g‘ash.

– Unaqa bo‘lsa erta-indin o‘zi kirib keladi. Meni aytdi dersiz. Hozir armiyadan bolalar qaytadigan vaqt bo‘ldi.

Shanba-yakshanba kunlari endi ishlayman, deb o‘tirsam shovqin-suron ayniqsa avjiga chiqar-

di. O'rindiq jonivor xuddi o'chakishgandek deraza tagida... Mahallaning yarim bolasi simga tizilgan qaldirg'ochdek xarrakka o'tirib oladi. O'rtada oyim.

– Poshsha buvi, konfet bering.

– Poshsha buvi, mengayam! Yo'q, unaqasidanmas, zarligidan.

Shu payt, ko'cha boshida qariligidan quloqlari osilib qolgan, echkidekkina ozg'in eshak ko'rinadi. Ixcham aravaning g'ildiraklarini g'iyqillatganicha sekin-sekin keladi-yu xuddi stantsiyasini bilib to'xtagan poyezddek deraza ro'parasida to'xtaydi. Qishin-yozin oyog'iga mahsi kiyib, telpagini bostirib yuradigan qop-qora chol «Bismillo», deb aravadan tushadi-da, ovozi boricha baqiradi:

– Kep qoling, shara-bara-a-a! – Mushtdekkina cholning shunchalik jarangdor ovozda qichqirishiga ba'zan hayron qolamiz.

– Kep qoling! Zar koptokka kep qoling!

Chol kaftini karnay qilib har baqirganida derazalar zirillab ketadi.

– Hushtakning bulbuli o'zimizda! Saqich deganlar kelaversin!

U, shu hayqiriq orasida oyim bilan hol-ahvol so'rashib qo'yishniyam unutmaydi:

– Qalay, Poshsha opa, bardamgina o'tiribsizmi?

– Shukur, – deydi oyim. – Kenjangiz qachon keladi?

Cholning kenja o'g'li Moskvada universitetda, aspiranturada o'qiydi.

– Dilgirom keldi, yigirmanchida kelarkan. Chorshanba kuni Ko'kterakka borib qo'y opchiqdim, – deydi chol. – O'g'lim kelishi bilan oyog'iga so'yaman. – U yana kaftini karnay qilib qichqiradi. – E, shara-bara-a-a!

Derazalar tag'in zirillab ketadi. Oyim bir ko'cha qora-qura bolalarni ergashtirib hovliga kiradi. Hamma yoqni qiy-chuv tutib ketadi.

– Aya! Shisha bering!

– Poshsha oyi, o'n tiyin bering, hushtak olaman.

– Mengayam!

Shara-barachi chol kamida yarim soat savdo qiladi. Birovga saqich, birovga shaqildoq... Yana birovga rezinka bog'langan uchidan tortib otilsa qo'lga qaytib keladigan zar koptok... Qari eshak bo'lsa turgan joyida quloqlarini osiltirib mudrab hordiq chiqarib oladi.

Chol ketishi bilan qiy-chuv bosiladi, deb o'ylaysizmi? Yo'q, battar avjiga chiqadi.

– Nilu, o'lgur, nima qilding? Ha, qiz bo'lmay ajalni oldida ket! Shishani yog'i bilan berib yuboribsan-ku.

– Hoy, Alish! Nima hunar ko'rsatding? Hushtak chalmay yergina yutgur, adangni arog'ini to'kib tashlab butilkasini beribsan-ku. Hali qo'limga tushgin, go'shtingni bir burdadan qilmasam yurgan ekanman.

Bir to'da bola o'rtasida o'tirgan oyim ohista yu-patadi.

– Qo'ying, kelinposhsha, qarg'amang, bolalik – poshsholik-da, o'rgilay. Adasi bir kun ichmasa ichmas...

Bahor paytlari, olcha gullaganda kechasiyam tinchlik yo'q. Yarim kechagacha pichir-pichir, hingir-hingir... Oxiri bo'lmadi. Bir kuni o'rindiqli tag-tugi bilan arralab tashlamoqchi bo'ldim. Dastarrani ko'tarib chiqsam oyim odatdagidek bir to'da bola orasida o'tiribdi.

– Ha? – dedi qo'limdagi arraga qarab.

– Bo‘ldi, – dedim to‘ng‘illab. – Odamga tinchlik ham kerak-da.

Qora-qura bolalar, sochi sichqonning dumidek dikkaytirib o‘rilgan qizaloqlar mengamas, onamga termilib qarashdi.

– Odam bor joyga odam keladi-da, o‘g‘lim, – dedi oyim sekin. – Norastalar suyunsa yomonmi...

Yakshanba kunlaridan birida darvoza oldi yana gavjum bo‘lib ketdi. Ammo bu safar bolalar emas, xotin-xalaj to‘plandi. Ayollarning hayajonlanib shovqin solishidan bildimki, Huri satang kelgan. Huri satang, yoshgina ko‘hlikkina juvon. Faqat og‘zidagi qator-qator tilla tishlari, bo‘ynidagi durlar, ayniqsa, lo‘mbillatib katta-katta gapirishi uni yoshiga nisbatan ulug‘roq ko‘rsatadi. Bechoraning turmushi bo‘lmadi. Mahallada to‘y-hasham bo‘lsa, odamlarning hovlisiga sim tortib «tuyalampochka» qo‘yib beradigan yuvoshgina montyor yigitga tekkan edi. Besh oy deganda bir emas, ikkita popukdek qizaloq tug‘ib berdi. Mahalladagi og‘zi botir otinning aytishiga qaraganda «shaftolini danagi bilan yeb qo‘ygan» ekan. Montyor yuvosh bo‘lsayam, oriyatli yigit ekan – uy-joyini tashladi-ketdi.

Ipdekkin bo‘lib yurgan Huri eridan chiqdi-yu, semirib ketdi. O‘zining aytishicha: «Mana, ersiz o‘lgani yo‘q, qaytaga brilliantga belanib yuribdi». Uningxo‘jalik sumkasini ko‘rishi bilan xotirlarning ko‘zi yonib ketadi. O‘ziyam sumkamas, xazina. Ichida billur vazadan tortib maxer koftagacha, poshnasi bir qarich platforma tuflidan tortib, nomozshom atlasgacha – hammasi topiladi.

Beixtiyor derazadan mo‘ralasam, «bozor» ayni avjiga chiqqan ekan. Huri satang semiz oyog‘ini

o'rindiqqa, shunday oyimning biqiniga tiragancha ko'zni qamashtiradigan atlasni ko'rsatib turibdi. Atrofdagi ayollar havas bilan tikilib qarashyapti. Oyim Hurining oyog'iga joy bo'shatgani uchunmi, o'rindiqning bir uchiga ilinib o'tiribdi.

– Bunaqasi endi chiqmay qo'yan, – Huri satang atlasni tizzasiga yozdi-da, kafti bilan siladi.

Ayollar havas bilan tomosha qilishar, ammo birontasi aqalli narxini so'rashga jur'at qilolmas edi.

– O'ladigan dunyoda yeb-ichib, kiyinib qoladi-da odam. – Huri satang do'mboq kaftini siltadi.

– Opchiqing, pochcham sandiqqa bosib qo'yan pullardan, Dilbar opa! Odam bo'lib mundoq atlas obersin sizgayam!

Bir etak bolaga o'ralashib qolgan Dilbar opa sekin ming'illadi:

– Ha, nasib etsa, bir kun kiyarmiz.

– Hozir kiymasayiz, qachon kiyasiz! Ikki-uch yildan keyin chalpakka o'rab tashlasa, it qaramaydigan bo'p qolasiz. O'zizziyam o'ylang mundoq.

Dilbar opa yana bir nima deb ming'illadi. Huri satang: «Xaridor yo'qmi?» degandek xotinlarga bir-bir qarab chiqdi-da, atlasni sumkaga tiqdi. Keyin uzoq titkilab bir nimani qo'liga olgan edi, ayollar xuddi o'rtog'ining yangi o'yinchog'ini tomosha qilgan bolalardek baravariga uning kaftiga egilishdi:

– Vuu-uy! Manavi zirakni!

– Tillami?

– Qancha turadi?

– Tilladan ham zo'r! Platina deb qo'yibdi buni! – Huri satang boshini mag'rur ko'tardi. – O'n uchta.

Oyim ham xira tortgan ko'zlarini uning kaftiga tikdi.

– Qani? O'n uch so'm bo'lsa arzon ekan-ku!

Huri satang ovozini baralla qoʻyib kuldi. Uning kulishi gʻalati. Odatda odam kulganida koʻzidan nur porlab ketadi. Biroq Huri satangning kulishi boshqacha. Oʻzi emas, tomogʻi kuladi... «Ha... ha... ha...» deydi boʻlib-boʻlib. Faqat tilla tishlari yaltiraydi. Semiz, boʻliq koʻkraklari silkinib ketadi.

– Bir ming uch yuz soʻm, poshsha oyi! Koʻzini koʻrdiyizmi, brillant-ku.

U, «boʻldi, tomosha tamom», degandek brilliant zirakni ham yashirdi. Keyin tagʻin sumkasiga qoʻl suqdi. Bu safar allaqanday yaltiroq mato chiqdi. Oy-kuni yaqinlashib qolgan qoʻshni kelinchak Guli matoning bir chetini jurʻatsizlik bilan ushlab koʻrdi.

– Bemalol, – dedi Huri satang. – Bemalol, kelin poshsha, gʻijim boʻladigan narsamas bu. «Mokriy trikotin» deb qoʻyibdi otini.

Oyim ham matoning bir chetidan tutib koʻrdi.

– Oʻzimizning misqoli dokaga oʻxsharkan, – dedi sekin.

– Voy-voy-voy! Dokayiz hammomda boʻladi! – Huri satang qoshini chimirdi. – «Mokriy trikotin», desam doka deydi.

– Oʻzi qancha? – dedi Guli Huri satangning koʻziga termilib.

– E, ot minan tuya boʻlarmidi, opovsi! Bir joydagi odammiz. Yigirma soʻm-de! Puliyiz yonizda qoladi.

Guli tushunmadi.

– Metri yigirma soʻmmi?

– Metri nima qiladi? Men metrlab sotmiyman. Bir kiyimligi bir yuz yigirma soʻm, tushundizmi?

Guli sekingina qoʻlini tortib oldi. Uning eri haydovchi. Bahorda allaqaysi sovxozga tut bargi olib

ketayotganda avariya bo'lib uch oy gipsda yotdi. Haliyam ishga chiqib ketgani yo'q.

– Menga to'g'ri kelmas ekan, – dedi Guli sekingina.

– Ha-ha-ha! – Huri satang og'zidan olov purkab tomog'i bilan kuldi. – Erta-indin qo'chqordek o'g'il tug'ib beradigan xotiniga bitta ko'ylak oberolmiydigan er qanaqa o'zi! Belida belbog'i bormi?

Gulining dog' bosgan yuzi qizardi.

– Mayli, – dedi sekingina. – Qo'ya qoling. – U «mokriy trikotin»ga judayam havasi kelayotgan bo'lsa kerak, yana ushlab ko'rdi.

– Etvotman-ku, puliyiz yonizda ketadi. Asl mol bu! – Huri satang oltin uzukli barmoqlari bilan matoni g'ijimlab-g'ijimlab qo'yib yuborgan edi, yana tep-tekis bo'lib qoldi. – Bola yasashni bilgan odam guldek xotinini yasatib qo'yishniyam eplasin-de!

Boyadan beri indamay o'tirgan oyim gapga aralashdi.

– Har kim o'zidan o'tganini o'zi biladi, bolam, – dedi sovuq ohangda. – Nima qilasiz bechorani uyaltirib.

– Voy-voy-voy! Manov odamni qarayla! – Huri satang birdan jiddiy tortdi. – Man osin deb etagiga osilvotmanmi?! Manam o'zimdan o'tganini o'zim bilaman. Biramas, ikkita tirik yetimni boqib o'tiribman.

– Nima qipti sizga? – dedi oyim qovog'ini solib. – Binoiydek yuribsiz.

Guli, har qalay, shu matodan ko'ylak kiyishni judayam xohlayotgani ko'rinib turardi.

– Sakson so'mga bo'ladimi? – dedi sekin.

– Sakson so'mga marojniy ob yeng. Marojniy osayiz, eriyiz bilan maza qilib yeysiz.

– Judayam unaqa noinsoflik qilmang. – Oyim yana gapga aralashdi. – Bir joydagi odamlarmiz, tobutkashmiz.

– O‘lsam, tobutim ko‘chada qolmas. Kim o‘ladi, kim qoladi, Xudo biladi! – Huri satang matoni Gulining qo‘lidan yulqib oldi. – Avval bu yog‘ini bir yoqlik qiling. Tug‘ib olguningizcha hali nima gap-u nima so‘z.

Guli esankirab qoldi. Oyimning rangi o‘chdi.

– Nimaga unaqa deysiz? – dedi tahdid bilan. – Manga qarang, qo‘ying, ikkinchi mening eshimga bunaqa narsalarni ko‘tarib kelmang. – U pashsha qo‘rigandek qo‘lini siltadi. – Boring! Bunaqa harom-harish narsalardan hazar qilaman.

– Ho, bo‘yiz yetmagandan keyin puf sasiq bo‘ldimi! – Huri satang sumkasini ko‘tarib shaxdam odimlar bilan jo‘nab ketdi. Zum o‘tmay xotinlar tarqalishdi. Oyim ham o‘rnidan turdi. Bir ozdan keyin xonasidan uning ovozi eshitila boshladi:

– Niyating o‘zingga yo‘ldosh bo‘lgur, diyonat-siz! O‘zi-ku, ikki yo‘lning o‘rtasida o‘tiribdi. Nima qilasan bechoraga bunaqa deb. – Oyimning qiziq odati bor. Jahli chiqsa, o‘zi bilan o‘zi gaplashadi. Hozir ham eshikdan sekin mo‘ralasam, deraza yorug‘ida tugma qadab o‘tirganicha o‘ziga gapiryapti: – Undan ko‘ra eson-omon qutulib olgin, degin, yoshsan, hali bundan yaxshilarini kiyasan, degin... Pul joningni olgur, ochofat, o‘lsang puldan kafan qilmaydi-ku, imonsiz!

Hammasini bilib tursam ham eshikni ochib, sekin so‘radim:

– Ha, oyi, kimni urishyapsiz?

U sekin burildi.

– E, – dedi qo'l siltab. – Har xil odam bor ekan-da, bu dunyoda...

...O'shandan keyin ham darvoza oldi odatdagidek gavjum bo'laverdi. Bolalar chug'urlashadi, «shara-bara» keladi, xotinlar to'planadi, faqat Huri satang boshqa ko'rinmadi. Biroq ikki oycha o'tgandan keyin qiziq voqea bo'ldi. Ishdan kelib oyimning xonasiga kirsam, Huri satang o'tiribdi. Ko'ziga surma tortmagani uchunmi, yig'lagani uchunmi, qizarib, xunuklashib ketibdi. Lo'ppi yuzi yanayam shishib, barkashdek bo'lib ketgan. Sinchiklab qaragam, brilliant taqinchoqlari ham, tilla uzuklarini yo'q. U meni ko'r-di-yu, bir nimadan cho'chigandek, shosha-pisha hovliga otildi.

– Nimaga kepti? – dedim ensam qotib.

Oyim surilib yonidan joy ko'rsatdi. Tushundim, zarur gapi bor. Ikkilanibroq ko'rpachaga o'tirdim.

– Tinchlikmi?

Oyim darrov javob bermadi. Choy nak ustidagi latta qalpoqchani olib choy quydi.

– Ochilip deganni taniysanmi? – dedi anchadan keyin.

– Nima edi? – dedim sergaklanib.

– Hurini gazetaga urib chiqmoqchi emish. Qo'y, bolam, shuni yozmay qo'ya qolsin.

– Tanimayman, – dedim yolg'on gapirib.

– Sen uni tanimasang ham, u seni taniydi-ku, – dedi onam osoyishtalik bilan.

– Tanisa nima qipti! – dedim zarda bilan. – Bilasiz, men bunaqa ishlarga aralashmayman!

– Bilaman, bolam, bilaman. – Oyim o'ylanib qoldi. Keyin yana o'sha gapni qaytardi. – Qo'y, shuni yozmay qo'ya qolsin.

Endi rosmana jahlim chiqa boshladi.

– Qiziqsiz! – dedim g‘ashim kelib. – Qaysi kuni Hurini o‘zingiz haydab yuborgandingiz. Endi yonini olyapsiz. Kim o‘zi u! Bitta haromxo‘r chay-qovchi-da.

Oyim yana o‘ylanib qoldi.

– To‘g‘ri, – dedi anchadan keyin. – Huri yomon, haromxo‘r. Lekin bu bechora kaltakesakning dumidek gap, bolam. Bunga oshiradiganlar boshqa. Kaltakesakning dumini uzganing bilan boshqasi o‘shib chiqaveradi... – U yana jimib qoldi. – Choyingni ich, – dedi yupatuvchi ohangda. – Bolasi bor-a, bir emas, ikkita norasidasi bor-a, o‘g‘lim.

Indamadim. To‘g‘risi, nima deyishni o‘zim ham bilmasdim. Bu – onamning oxirgi iltimosi ekanini o‘shanda bilmagan edim...

... Mana, hozir har kuni ishdan qaytishda darvoza oldidagi o‘rindiqqa qarayman. O‘rindiq bo‘m-bo‘sh. Na bolalar bor, na xotinlar... Hatto «shara-bara» ham ko‘chamizdan o‘tmaydigan bo‘lib qoldi.

ALLA

Qabriston g‘ishtin devor bilan o‘ralgan. Darvozaning narigi tomonida – go‘rkovning hujrasi. Berigi tomonida – tashqarida, uning hovlisi.

Darvozaga yaqin kelishim bilan ichkaridan – hujra tomondan tilovat sadosi eshitildi. Xuddi shu payt hovli tomondan alla ovozi yangrab ketdi:

Alla-yo, alla, jonim bolam-a, alla...

Kim bo‘ldi bu? Go‘rkovning kelinimi? Qizimi?..

U hamon sokin tovushda davom etardi:

Uxla, qo'zim, alla-yo, shirin qizim, alla...

Ertalab yomg'ir yoqqan edi. Darvozaning temir panjaralarida suv tomchilari yaltiraydi. Ko'lmakda quyosh jilolanadi. Muzdek tutqichdan ushlagancha turib qoldim. Bir tomonda tilovat sadosi, bir tomonda alla... Ajab, ular bir-biriga xalaqit bermas, bir-birini rad etmas, ikkalasi qo'shilib bahor nafasiga to'lgan osmonda, qabriston yo'lkasidagi kuchala chiqargan teraklar ustida parvoz qilar edi:

«Rabbano-o-o, rabbno-o-o...» «Allayo, alla»...

Bir xil bo'lib ketdim. Panjarador darvozaga suyanib uzoq turib qoldim.

Onam beshigim ustida alla aytganini eslay olmayman. Esimni taniganimda beshikda yotmaydigan bo'lgan edim. Biroq oyim ukamga alla aytganini eshitganman. Ko'p eshitganman.

Qish kechalari sandalga suqilib tiqilishib yotardik. Uy nim qorong'i. Piligi pastlatib qo'yilgan chiroq xira nur sochadi. Shiftda lampa shisha uchidan chiqqan nur doirasi ko'rinadi. Chiroq doim bir joyda turgani uchun shiftning o'sha yeri sarg'ayib qolgan. Hamma yoq jimjit. Shu qadar jimki, dadamning hujrasidagi soatning chiqillayotgani ham eshutiladi. Tashqarida bo'ron guvillaydi. Quruq qorning derazaga chirsillab urilishi eshutilib turadi. Ukamning beshigi g'irchillaydi. Onam alla aytadi.

*Alla, bolam uxlay qol-a, alla,
Quchog'imda orom ol, alla...*

Yo'q, bu qo'shiq emas. Oyimning ovozida qandaydir boshqa narsa bor. Mungmi, iltijomi...

*Tog'lardagi shunqorim-ey, alla,
Beshikdagi qo'chqorim-ey, alla.*

Ukam ovunib qoladi. Oyimning o'zi ham beshikni quchoqlagancha mudrab ketadi. Bir mahal beshik ustidagi qo'li shilq etib yoniga tushadi. Ukam uyg'onadi, beshik yana g'ijiraydi. Oyim ham cho'chib ko'zini ochadi. Beshikni ohista tebratadi:

*Yigitlarni sardori bo'l, jonim-a,
Yuragimni madori bo'l, alla...*

Yana jimlik cho'kadi. Soat chiqillaydi, qor derazaga chirsillab uriladi. Sekin-sekin ko'zim uyquga ketarkan, qulog'im ostida yana o'sha ma'yus sado eshitiladi.

*Oq uy-ola bargaklarda jonim-a,
Yonib turgan chirog'imsan, alla...*

Keyin... katta bo'lganimda ham qayerda alla eshitsam, negadir yuragim shirin orziqish bilan talpinib ketar, nega bunaqa bo'layotganini o'zim bilmas edim. Bir yili uch-to'rt qalamkashlar olis tog' qishlog'iga bordik. Mashina yurmas edi. Ot minib o'rganmaganim uchun charchab qoldim. Manzilga yetmasimizdan qorong'i tushdi. Yaylov-

dagi qirg'iz o'tovida tunab qolishga to'g'ri keldi. Qimiz ichdik, suzma yedik. Keyin birimiz namatga, birimiz po'stakka yonboshlagancha uxlab qolibmiz. Bir mahal sovuq qotib, uyg'onib ketdim. Atrof jimjit. Faqat olisda it akillaydi. O'tov keragisidan shom yegan oy mo'ralaydi. Shu payt qo'shni o'tovda chaqaloq yig'isi, ketidan ayol kishining alla aytayotgani eshitildi. Men uning so'zlarini aniq bilmasam ham alla aytayotganini his qilib turardim. Negadir yuragim shirin orziqib ketdi. Ayolning ovozi, alla ohangimi, xuddi onamga o'xshab ketardi. Negadir shu ohang bilan qalbinga orom kirganday bo'ldi-yu o'z-o'zidan ko'zlarim yumilib keta boshladi. Go'yo qirg'iz ayol bolasiga emas, menga alla aytayotganday... Yaqin orada bunaqa shirin uxlamagan edim.

Oradan uch-to'rt yil o'tgach, shunaqa holatni yana bir marta boshimdan kechirdim. Kislovodskka dam olishga borgan edik. To'rtta o'zbek yig'ilsa osh qilish harakatiga tushib qoladi. Sanatoriy yaqinidagi xonadondan qozon topdik. Bu yerning aholisi yoz paytida uyiga dam oluvchilarni ijara qo'yadi. Bu xonadonda ham sibirlik juvon ijara o'tirarkan. Sap-sariq sochli, barvasta gavdali, yuzini sepkil bosgan juvon qishloq ayollariga xos soddadillik bilan bizga darhol elakishib ketdi. Kichkintoy o'g'ilchasini ko'tarib goh sabzi artishadi, goh idishlarni yuvadi. O'zbek palovining ta'rifini ko'p eshitsa ham hech yemaganini dilkashlik bilan aytib kuladi.

Birgalashib osh edik, ko'k choy ichdik. Keyin sibirlik juvon kichkintoyini ko'tarib uyga kirib ketdi. Oradan chorak soatcha o'tgach, ichkaridan uning ovozi keldi:

Bayu ba-ayushki, bayu, bayu-bay...

Qiziq, yuragimda yana o'sha shirin orziqish uyg'ondi. Uning ovozi ham onamnikiga o'xshab ketardi. Do'stlarim gangur-gungur suhbatlashib o'tirishibdi. Men bo'lsam ichkaridan chiqayotgan alla sadosiga quloq solaman. «Ba-yu, bay...»

Bu qanday holat?! Bu qanday sehr? Nima o'zi bu?

Ehtimol, dunyoning bu chetida turib bir odam o'z seviklisiga aytgan dil rozini dunyoning narigi chekkasidagi boshqa bir odam tushunmas. Ehtimol, dunyoning bu chetida turib bir odam aytgan qo'shiqni dunyoning narigi chekkasidagi boshqa bir odam tushunmas. Ehtimol, dunyoning bu chekkasida turib bir odam aytgan eng oqilona fikrni dunyoning narigi chekkasidagi boshqa bir odam tushunmas. Biroq dunyoning bu chekkasida turib ona aytgan allaga dunyoning narigi chekkasidagi go'dak bemalol orom oladi. Nega shunaqa? Nahotki, go'dak tushungan narsaga biz tushunmasak? Ehtimol, buning boisi boshqa joydadir. Ehtimol, ona tushungan narsani bizlar tushunmasmiz. Balki shuning uchun ham ona – tabiatning eng buyuk ixtirosidir.

Bilmadim... Qabrison darvozasi oldida, bir tomonda tilovat, bir tomonda alla yangrayotgan darvoza oldida turib shularni o'yladim-u g'alati bo'lib ketdim.

OQ MARMAR, QORA MARMAR...

Bahor devorlarning oftobro'ya etaklaridan boshlanmaydi. Bahor ariqlarning kungay sohillaridan boshlanmaydi. Bahor go'ristondan boshlanadi. Ilk maysalar mungli do'ppaygan qabrlar yonboshidan unib chiqadi. To'ng'ich chuchmomalar eng avval sukutga cho'mgan qabriston ustida ma'yus qo'ng'irog'ini chaladi. Bag'ri qon qizg'aldoqlar birinchi bo'lib mana shu yerda ochiladi.

Kim bilsin, tabiatning marhumlar ruhiga yilda bir marta ko'rsatadigan marhamati, ehtimol, shudir... Cho'g'dek lovillagan qizg'aldoqlar, saf tortgan gulsafsarlar orasida marmar toshlar ko'rinadi. Oq marmar, qora marmar, ko'k marmar... «Onajon, sizni to abad unutmamiz», «Onajon, qildingiz bizga jon fido, e voh, taqdir sizdan ayladi judo», «Onajon, xotirangiz qalbizda mangu yashaydi...»

Oq marmar, qora marmar... Bu so'zlarning har bitta harfiga qanchadan-qancha ko'z yoshi tomganini bilaman. Ehtimol, bular inson bolasi-ning hayotda aytgan eng rost so'zlaridir. Faqat... har gal ularni o'qiganda bir narsani o'ylayman: mana shu so'zlarni yurak-yurakdan, iztirob bilan aytgan farzand onasi hayot ekanligida qanchalik ko'nglini ololdi ekan? Xotiniga qimmatbaho po'stin olib berayotganida, onasiga bir kiyimlik ko'ylak qo'shib olish yodidan chiqmadimikan? O'z uyini chet el mebeli bilan to'ldirib qo'yganida onasiga aqalli bo'yradekkina gilamcha sovg'a qilishni unutmadi-kan? Qizini tug'ilgan kunida atlas ko'ylak, o'g'lini velosiped bilan qutlaganida onasiga oddiy bir paypoq olib berishni esidan chiqarmadimikan?

Bilmadim... Faqat bir narsani aniq aytishim mumkin. Mabodo Tangri marhumlarga qayta jon ato qilsa-yu onalar tirilib qolsa, hayot paytida mehr berganmi, bermaganmi – baribir farzandlarini maqtab gapirgan bo'lardi. Onalar hatto vafotidan keyin ham onaligicha qoladi.

...Bahor devorining oftobro'ya etaklaridan boshlanmaydi. Bahor ariqlarning kungay sohillaridan boshlanmaydi. Bahor mana shu yerdan boshlanadi. Qabrlar ustida qo'ng'iroq chalgan chuchmomalar, lovillab yongan qizg'aldoqlar onalarning farzandini yupatish uchun taqdim etgan chechaklari bo'lsa ajab emas...

ILTIJO

Oyi, men keldim... Eshityapsizmi, oyi, men yana keldim...

Qarang, oyi, tag'in ko'klam kirdi. Esingizdami, har yili bahor kirishi bilan sizni dalaga olib chiqardim. Siz charaqlagan oftobni, tiniq osmonni, ko'm-ko'k maysalarni ko'rib quvonardingiz. Esingizdami, nevaralaringiz terib kelgan boychechaklarni ko'zingizga surtib, «omonliq-somonliq» qilardingiz...

Bugun... o'zingizning ustingizdan boychechak o'sib chiqibdi... Yo'q, yo'q, oyijon... Yig'layotganim yo'q. Bilaman, men yig'lasam, siz bezovta bo'lasiz. Hozir... hozir o'tib ketadi. Mana, bo'ldi...

Ertalab-chi, oyi, yomg'ir yog'di. Qattiq yomg'ir yog'di. Siz bahor yomg'irini yaxshi ko'rardingiz... Keyin oftob chiqib ketdi. Qarang, oftob charaqlab yotibdi... Esingizdami, siz menga oftob to'g'risida cho'pchak aytib bergan edingiz. O'sha oftob charaqlab yotibdi... Ko'ryapsizmi...

Esingizdami, oyi, siz ukamga alla aytardingiz. Men allaning ohangiga mast bo'lib uxlab qolardim. O'sha beshikda men ham yotganman. Allangizdan men ham orom olganman. Nima qilay, oyi, men alla aytishni bilmayman. Qabringizni silab qo'ysam orom olasizmi... Mana, oyijon, mana... Yo'q, yo'q, yig'layotganim yo'q. Hozir, hozir o'tib ketadi.

Esingizdami, oyi, siz bir marta, atigi bir marta, o'shandayam hazillashib: «Meniyam kitob qilib yozsang-chi, o'g'lim», degandingiz. Men: «Sizning nimangizni kitob qilaman, oyi?» degan edim. Xafa bo'lmang, men hazillashgan edim. Mana, o'sha kitob. Yo'q, uni men yozganim yo'q. Uni siz yozgansiz. Men uni qog'ozga tushirib, odamlarga tarqatdim, xolos. Men uni dunyodagi hamma onalar o'qishini xohlayman. Bilaman, dunyodagi hamma onalar yaxshi. Shunday bo'lsayam, ularning hammasi Sizga o'xshashini xohlayman...

1980 – 1981

Hikoyalar



YANGA

Akmal qo'ng'iroq tugmasini bosishi bilan ichkaridan ovoz eshitildi:

– Ana, Akmalxon keldilar.

«Kelinoyim», deb o'yladi u yangasini ovozidan tanib.

Yangasi negadir uning ismiga «xon» qo'shib gapirardi.

Akmal yangasi kelganidan quvondi. Har safar uni ko'rsa onasini ko'rgandek bo'lardi.

Eshikni yangasining o'zi ochdi. Akmalning yelkasidan quchoqlab ko'rishdi. U yashil jemper kiygan, shtapel durra o'rab olgan, qoracha, ozg'in yuzida iymanuvchan tabassum bor edi. Akmal uning qo'lidagi oddiy xo'jalik sumkasini ko'rib, ketishga hozirlanayotganini payqadi.

– Nega otlanib oldingiz? – dedi astoydil ranjib.

– Bolalar yolg'iz, – dedi yangasi tufisini ki-yarkan. – Qorong'i tushmasdan bora qolay.

– Akam bor-ku, – dedi Akmal hamon uning ketishini xohlamay.

Yangasi yana iymangan qiyofada jilmaydi:

– Choyxonaga chiqadilar, bilasiz-ku.

Yonbosh tomondagi oshxonadan parcha gulli xalat kiygan, oldiga kleyonka fartuk tutgan Klara chiqdi.

– Ovqatga turing desam, ko'nmayaptilar, – dedi u goh eriga, goh ovsiniga qarab.

– Mayli, o'zinglar boringlar, – yangasi eshik tutqichidan ohista tutib, tashqari chiqdi.

Akmal uni zinadan kuzatib qaytib kirganida oshxonada jiz-biz eshitilar, uyni piyozdog‘ hidi tutib ketgan edi.

– Kelinoyim qachon keluvdi? – so‘radi u go‘sht qovurayotgan xotinidan.

Klara achishgan ko‘zini kaftining orqasi bilan artib, unga yuzlandi.

– Yaqinda.

– Biron yumushi bor ekanmi?

– Nima yumushi bo‘lardi, pul so‘raydi-da...

Akmal xotinining ovozdagi pichingni payqab, ko‘ngli ranjidi.

– Necha marta pul so‘radi sizdan? – dedi zarda bilan.

Klara kapgirni taraqlatib stolga tashladi.

– So‘ramasa, endi so‘raydi. Bir marta bersangiz, kelaveradi. Nima, bizning pul zavodimiz bormi?!

Klara oilasida yolg‘iz qizligi uchunmi, kelin bo‘lib tushgandayoq ovsinini xush ko‘rmagan edi. Kvartira olib bu yoqqa ko‘chib kelishguncha ancha mayda-chuyda gaplar o‘tgan, ularning ko‘piga xotini sababchi bo‘lganini Akmal bilardi, ammo indamagan edi. Hozir g‘ashi keldi.

– Bizning pulimizga zor qaqshab qolgan joyi yo‘qdir, – dedi ovozi bo‘g‘ilib. – Muhtoj bo‘lgandir, biron narsaga kerak bo‘lib qolgandirki, so‘ragandir.

– Nega muhtoj bo‘lsin?! Eri ishlaydi, o‘zi ishlaydi. Rejasi bilan ishlatsin! – Klara gap tamom, degandek, indamay burilib qozonini kavlashga tushdi.

Akmal xotinining xalat ostidan tirsillab turgan bo‘liq yelkalariga, kapgirni chaqqon aylantirayotgan tilla uzukli qo‘liga birpas qarab turdi-da,

burilib, xonaga kirib ketdi. Hali uyga kirganida yangasi nimagadir iymanib jilmayib turganini, nima uchun shoshilib ketib qolganini endi tushundi. Xotining mix qoqqandek qarsillatib muomala qilishidan, o'zi bo'lsa jilovini shunchalik berib qo'ygandan g'ashi keldi. «Bo'ynini egib pul so'rab kelish osonmi? Qish kelyapti. Bolalardan birontasiga qishlik kiyim olmoqchidir. Topgani yetmayotgandir. Buning ustiga akamning ichishi bor...» U divanga chalqancha yotgancha shularni o'ylar, o'ylagan sayin ko'ngli g'ash bo'lar edi.

O'rtadagi eshik ochildi. Akmal xotini o'ziga qarab turganini payqab, indamay yotaverdi.

– Yana qancha yotasiz, – dedi Klara tag'in o'sha o'yib oluvchi ohangda. – Lolani kim olib keladi?

– Bilmayman, – dedi Akmal karavot tepasiga ilingan arabiy gilam gullarini tomosha qilgan bo'lib. – Bog'chaga har kuni men borishim shart emas.

– Bo'lmasa, ovqat qiling!

Akmal gilam tomonga o'girilib oldi.

– Masalan, men ovqat yemayman, – dedi sovuqqonlik bilan.

– Qarang-a, men sizning to'yib kelishingizni bilmabman. – Klara eshikni qarsillatib yopib chiqib ketdi. Zum o'tmay tashqi eshikning kaliti shiqirladi.

Akmal o'sha alpozda yotganicha xotini ham, qizini ham emas, negadir yangasini o'ylardi.

...Adham akasi uylanganda Akmal uchinchi kursga o'tgan edi. Mexanika-matematika fakultetida fanlar og'ir bo'lgani uchunmi, yo o'zining qobiliyati sustroqmidi, xullas, stipendiyaga ilinmadi. Onasi maktabda yigirma besh yil farroshlik qilib, pensiyaga chiqqan, uning nafaqa puli Akmalning joniga ora kirib turardi.

Yangasi kelin bo'lib tushganida ham qoracha, ozg'in qiz edi. Akmal o'zidan nari borsa ikki yosh katta bu qizga avvaliga unchalik ko'nikolmay yurdi. Negadir undan o'zini olib qochar, yangasi paypog'inimi, maykasinimi yuvayotganini ko'rib qolsa, iymanar, onasiga «o'zingiz yuvmabsiz-da», derdi. Ammo onasining kun sayin nari ketayotganini, oyoq-qo'llari shishib, yotib qolganini Akmal bilardi. U har kuni o'qishga ketayotganida onasi yotgan xonaga kirib, undan ahvol so'rab o'tardi. Shunaqa paytlarda har doim onasining tepasida yangasi o'tirganini ko'rardi.

Xuddi shunaqa erta kuz kunlaridan birida u o'qishdan qaytganida, eshik tagida to'planib turgan odamlarni ko'rib hammasiga tushundi. U qachondir shu hodisa ro'y berishi muqarrar ekanini bilardi. Ammo nazarida bu narsa hech kutilmaganda ro'y bergandek, allaqanday adolatsizlik bo'lgandek tuyildi. U bir hovli xotinlar orasidan o'tib, onasi yotgan xonaga otilib kirdi. Qiziq, o'shanda u yig'lamadi. Yig'lay olmasdi. Faqat tong saharda o'qishga ketayotganida onasining qilgan duosini esladi: «Tuproq olsang, oltin bo'lsin, bolam. Umring uzoq bo'lsin...»

O'sha kundan boshlab Akmal eng katta tayan-chi yo'qolganini tushundi. Endi uning hayoti chalkashib ketgandek, allanima o'zgarishi kerakdek tuyilardi. O'qishdan ko'ngli soviy boshladi. Stipendiya olmasa, kap-katta yigit birovga tirik tovon bo'lib o'tirsa...

Uydagi hayot o'sha-o'sha davom etardi. Xuddi onasi bor vaqtdagiday har kuni karavotining boshidagi stul suyanchig'ida dazmollangan shim, oppoq ro'molcha, yoqasi qordek toza ko'ylak, cho'ntagida har kungi tushlik uchun pul.

Akmal bularning hammasini yangasi qilayotganini bilardi. Akasining topgani o'zidan ortmaydi. Yangasi qurilishda ishlaydi. O'z erining tashvishi yetmaganday, tong saharlab turadi. Akmalning kir-chiriga qaraydi.

Yangasi og'iroyoq bo'lganidan keyin ta'tilga chiqdi. Hamon Akmalning yonidan pul arimasdi. Lekin o'zi endi bu ahvolda yurish mumkin emasligini tushundi. O'qishdan butunlay aynidi. Bir kuni akasiga qat'iy qarorini aytdi:

– Men ishga kiraman.

Akasi tayinli bir gap aytmasa ham, Akmal uning qarshi emasligini bildi. Ertasiga u kech uyg'ondi. O'sha qish tongi aslo esidan chiqmaydi. Akmal uyg'onganida cho'yan pechkada o't guvillab yonar, yangasi pechka oldida cho'nqayib o'tirgancha xayolga tolган, go'yo uxlab qolganga o'xshardi. Akmal pechka g'irasidan tushayotgan yog'duda yangasining dog' bosgan yuzini ko'rib, yanayam ozib ketganini, chehrasi g'amgin ekanini sezdi.

Karavot g'irchillaganini eshitib, yangasi yarq etib unga qaradi. Ammo o'rnidan jilmadi.

– Akmalxon, men eshitdim, – dedi u past tovushda. Keyin bir zum jim qoldi-da, uf tortdi: – Mayli, bizni o'ylamay qo'ya qoling. Oyimning arvohini chirqillatgani qo'rqmaysizmi? Oyim sizni menga topshirib ketganlar.

Akmal yangasiga qaradi-yu, ko'zlarida yosh aylanayotganini, bu gaplarni yurakdan ezilib aytayotganini sezdi. Sezdi-yu, o'zining ham yuragi orziqib ketdi. Shu tobda yangasining ko'ksiga boshini qo'ygisi, dog' bosgan yuzlarini silagisi, nimadir deb uzr so'ragisi kelib ketdi. O'shanda u mana shu yangasi o'z onasiday aziz bir odam

ekanini his qildi. Mana, u o'qishni ham bitirdi. Bola-chaqali bo'lib, yangasidan ko'pda xabar ham ololmaydigan bo'lib qoldi...

Eshik kaliti shiqirlaginini eshitib, Akmal qad-dini rostladi. Yo'lakda Klaraning tovushi eshitildi:

– Televizor ko'rasanmi, Lola? Hozir multik bo'ladi.

– Yo'q, dadamga boraman...

Eshik ochilib, jamalak sochiga oppoq soch-popuk taqib olgan Lola chopqillab kirdi-da, Akmalni quchoqladi. O'sha tomondan yana Klaraning ovozi keldi:

– Qo'y, Lola, dadangga tegma, chaqib olasan.

Akmal qizini yetaklab yo'lakka chiqdi.

– Kelinoyim necha so'm so'radi?

Oshxonaga kirib ketayotgan Klara, haliyam o'sha gapmi degandek, burilib qaradi.

– Nimaydi?

Akmal indamay yotoqqa kirdi-da, Klaraning pardoz qutini ochdi. Ularning puli odatda shu qutida turardi. Pul ajratib olayotganida oshxona tomondan tag'in Klaraning ovozi eshitildi:

– U pulga tegmang. Lolaga shuba olishim kerak.

Akmal indamay yo'lakka chiqdi. Tuflisining bog'ichini bog'layotganida tepasiga xotini kel-ganini ko'rib qaddini rostladi. Klaraning rangi o'chib ketgan, nafis bo'yoq yurgizilgan bejirim lablari pirpirab turardi.

– Ularning bolasi bola bo'lganida meniki bola emasmi, – dedi u ovozi titrab. – Nega bolaning nasibasini qiyasiz, yo o'tqazib qo'ygan joyi bormi?

– Ovozingni o'chirasanmi, yo'qmi?! – dedi Ak-mal baqirib.

Klara hayron bo'lganidan eriga tikilib qotib qoldi. Ular laboratoriyada birga ishlashar, sevishib turmush qurishgan, to'rt yildan buyon biron marta eri unga san demagan, baqirmagan edi.

– Obora qoling, – dedi Klara yig'lamsirab, – bor-yo'g'ingizni oborib bera qoling, o'sha gadoyvachchalarga!

Akmal yana bir dam tursa katta janjal chiqishini bilib, eshikni qars etib yopib, chiqib ketdi.

... Akmal shahar chekkasidagi hovlilarining temir darvozasini taqillatganda vaqt allamahal bo'lib qolgan, sutday to'lin oy pastak uy ro'parasidagi olchalarning sarg'aya boshlagan yaproqlarini allalar, mayin shabada esib turardi.

Eshikni nimcha kiyib olgan yangasi ochdi.

– Tinchlikmi, Akmalxon? – dedi xavotirli ohangda. Chamasi, Akmalning vajohatidan jahli chiqib turganini payqagan bo'lsa kerak.

– O'zim, – Akmal ichkari kirib, gapni ataylab boshqa yoqqa burdi. – Akam keldilarmi?

– E, hali kelmaydilar. Bolalarni endi uxlatuvdim. Yuring.

– So'rida o'tira qolaylik, – dedi Akmal olma tagidagi temir panjarali so'riga imo qilib.

Yangasi uydan darrov ko'rpacha olib chiqdi. Akmal chinniday qilib supurilgan hovlidan yurib borarkan, dimog'iga gup etib rayhon isi urildi. Bu hid unga allanechuk qadrdon, allalovchi tuyg'ularni eslatdi. Onasi har yili rayhon ekar, «Rayhon fayzli bo'ladi, bolam», deb qayta-qayta takrorlar edi. Chindan ham mana shu hid butun hovliga qandaydir osoyishtalik baxsh etganday bo'lardi.

Akmal so'ridagi ko'rpachada yonboshlab atrofni kuzatdi. Loy tom ustidan shifer qoplanganini

aytmasa, hech nima o'zgarmagan edi. O'sha ikki uy, bir ayvon, ustundagi uzun mixga bir tutam isiriq ilib qo'yilibdi. O'sha kaftdekkina, ozoda hovli, bo'yra bo'yi joyga ekilgan rayhon. Olma shoxiga ilingan chiroq. O'sha so'ri... So'rining shunday yoniga ikki dona olma tushibdi. Sap-sariq...

Oshxona tomondan yangasining o'tin yorayotgani eshitildi.

Akmal o'girilib qaradi. Yangasi hovli etagidagi oshxona eshigi oldida cho'nqayib o'tirgancha o'tin yorardi.

– Qo'ying, kelinoyi, men ketaman, – dedi Akmal.

Yangasi, hozir, dedi-yu, ishini qilaverdi.

Qiziq, oshxona ham, uning yonboshida devorga tirab tiklangan tandir ham o'sha-o'sha, tandir ostiga xuddi o'sha kezlardagi kabi o'tin taxlab qo'yilgan edi.

Bir mahallar, Akmal bolalik chog'ida, onasi shu tandirda zog'ora non yopar edi. Tandirdan chiqqan birinchi zog'oraning yarmisini ushatib, sopol piyoladagi sutga to'g'rab berardi. Akmalga dunyoda ivitilgan zog'oradan lazzatliroq taom yo'qdek tuyilardi.

U hozir ham o'sha lazzatli non ta'mini sezganday yutinib qo'ydi-da, sekin entikdi.

Erta kuz kechasiga xos chuqur sukunat cho'kdi. Faqat onda-sonda bir shamol kelib, olma yaproqlarini duv to'kib ketadi. Keyin yana sukut quyiladi. Olisdan teplovoz tovushi keldi. Guldirab o'tayotgan poyezdning bir me'yorda guvillashi eshitildi. Ovoz pasaya-pasaya tinib qoldi. Bu tovush Akmalga yana bolalik damlarini eslatdi.

Bir vaqtlar mana shu so'ri o'rnida supa bo'lar edi. Onasi yotar chog'ida ko'loblatib suv separ,

butun hovlini rayhon hidi tutib ketardi. Akmal onasi bilan Adham akasining o'rtasida ko'rpadan boshini chiqarib, osmonga tikilib yotar, uzoq vaqt uxlay olmay xayol surardi. U ishchi bataloniga ketib, o'sha yerda vafot etgan otasini eslay olmas, ammo onasining bir gapi go'dak xotirasiga o'rnashib qolgan edi.

«O'lgan odamning joni osmonga chiqib, yulduzga aylanib qolarmish». Akmalning nazarida osmondagi eng yorqin yulduz otasining joni bo'lib tuyilar, o'sha yulduzga uchib ketgisi kelardi. Hozir ham negadir xuddi o'sha tuyg'u yuragini qamrab oldi. Bolalik damlarga bir zum qaytgisi keldi. Laboratoriyadagi murakkab tajribalaru Klaraning injiqliklari ham, bugungi dilsiyohlik ham, hammasi bachkana, mayda narsalar bo'lib ko'rindi. Qaniydi onasi tirilib kelsa-yu, bir kecha mana shu so'rida osmonga, yulduzlarga, to'lin oyga tikilib yotsa.

Bir qo'lida choynak, bir qo'lida tuxum qovurdoq ko'targan yangasi temir zinalardan chiqib keldi. Akmal qaddini rostlab o'tirdi. Yangasi non ushatdi, choy quydi.

Akmal ishtahasiz bir tarzda non kavsharkan, gapni nimadan boshlashni bilmay taraddudlanardi. Tayin gapki, Klara, pulimiz yo'q degan, endi nima deydi? Xotinin sizni aldagan ekan, deydimi?

– Asqar katta bo'p qolgandir, – dedi u anchadan keyin.

Yangasining yuziga tabassum yugurdi.

– Ha, besh bilan o'qiydi. Dastyor bo'p qoldi. – U bir lahza jimib qoldi-da, yana jilmaydi. – Bu yil Laylo ham maktabga boradi.

Akmal birdan bahona topilganiga suyunib ketdi.

– Shunaqami? Qarang, darrov maktabga boradigan qiz bo‘lib qoldimi? – U hamon kulganicha asosiy maqsadga ko‘chdi. – Layloga birorta sovg‘a olmoqchi bo‘lib yuruvdim. Hali durustroq gaplasha olmadik. Klaraning xabari yo‘q, bugun men oylik oluvdim. – U cho‘ntagidan pul chiqarib, dasturxon chetiga qo‘ydi. – O‘zingiz birorta qishlik kiyim olib berarsiz, kelinoyi...

Akmal yolg‘on gapirayotganini, gaplari sun‘iy chiqayotganini bilib, to‘xtab qoldi.

Yangasi yarq etib, uning yuziga qaradi.

– Rahmat, Akmalxon, – dedi ohista tovushda. Uning ovozida zarda ham, o‘kinch ham yo‘q edi. – Bolalarning kiyimi yetarli, – dedi dasturxon popugini o‘ynab. – Boshqa narsaga zarur bo‘lib qoluvdi... Bilasiz, indinga oyim vafot etgan kunlariga o‘n yil to‘ladi. Shunga uzoq-yaqin qarindoshlarni chaqirmoqchiydik. Ozroq yetmay turuvdi...

Akmal seskanib yangasiga qaradi-yu, haykalday qotib qoldi. Yangasi hamon dasturxon popugini o‘ynab o‘tirar, chamasi, hozir hamma narsani unutib, qaynonasining xotirasini o‘ylar edi.

1973

TASODIF

Tasodif – haqiqat to‘lqini demakdir.

K. Stanislavskiy

Ochilni majlisda rosa «do‘pposlashdi». Ular-ning sexidan chiqayotgan eshiklar ikki pulga qimmatmish. Tuman xalq nazorati idorasi shuni aniqlabdi. Ochil Xudoyqulov injener bo‘la turib shu ahvolga chidab kelayotganmish. Bunaqa tepasa-tebranmas injenerni kunduzi chiroq yoqib topib bo‘lmasmish...

Majlis oxirida Ochilning o‘zi so‘z oldi.

– Eshiklarinng ikki pulga qimmatligini o‘zim ham bilaman, – dedi o‘zini bosishga urinib. – Taxta quritadigan jihozlar bundan yigirma yil ilgari qurilgan. O‘shandan buyon ishlab chiqarish hajmi o‘n marta oshdi. Quritish jihozlarini hech kim o‘zgartirgani yo‘q. Yigirma yil ilgari qanaqa ishlangan bo‘lsa, hozir ham shunaqa ishlayapti. Quritkichlarni yangilashga katta pul kerak. Uni men cho‘ntagimdan ololmayman.

Prezidiumda o‘tirgan nazorat idorasining vakili – jingalak soch yigit luqma tashladi:

– Menga qarang, o‘rtoq Xudoyqulov, rostini ayting-chi, o‘zingiz uyingizda hamma yog‘i darz ketgan eshik qurib o‘tirarmidingiz?

Ochil endi og‘iz juftlagan edi, jingalak soch gapirtirmadi.

– Ko‘rdingizmi, o‘zingizga ravo ko‘rmagan narsani boshqalarga ravo ko‘ryapsiz. Kam xarajat sarflab, ko‘plab sifatli mahsulot ishlab chiqaraylik, degan shiorni bilasizmi?! Bilasiz! Ammo amal qilmayapsiz.

Majlisdan Ochilning ta'bi tirriq bo'lib chiqdi. Karnaygullar ochilib yotgan doirasimon gulzorni chetlab o'tdi-da, yoniga surilib ochiladigan temir darvoza oldiga keldi. Endi qorovulxonadan o'tib ketmoqchi edi, orqadan ovoz keldi.

– Maylislaringam ja cho'zildi-da, Ochilboy!

Ochil burilib qaradi-yu, o'zi tomonga lo'mbillab kelayotgan bosh master Haydar akani ko'rdi. Uni ko'rishi bilan bugun oshga borishi kerakligi, tolzordagi choyxonaga osh buyurib qo'yishganini esladi. Sexdagilar Haydar semiz deb chaqiradigan, ulfat desa jonini beradigan mana shu kishi har maosh olishganda pul yig'ib osh tashkil qilgan edi.

– Ketdikmi? – dedi u issiqdan terlab ketgan yo'g'on bo'ynini kattakon, kir ro'molchasi bilan artarkan. – Bolalar kutib qoldi, soat yettiga deganmiz.

Ochil temir darvoza tepasidagi dumaloq soatga qarab qo'ydi: yettidan o'n daqiqa o'tibdi.

– Endi, menga uzr, – dedi chaynalib.

– Ha, endi isparapka yozib berarmiz...

Ochil Haydar akaning «xotiningdan qo'rqasanmi» degan ma'noda gapirganini bilib, g'ashi keldi.

– Ish chiqib qoldi, – dedi qovog'ini solib, Haydar akaning javobini kutmay, darvozaxonadan tez o'tdi-da, trolleybus bekatiga yo'l oldi.

Aksiga olib, trolleybus ham tiqilib keldi. Ochil amallab chiqib oldi-da, o'rtaroqqa surildi. Issiq kunda tiqilinchda yurishdan azob narsa yo'q. Bir zumda bo'g'ilib ketdi. Allaqaysi muyulishda trolleybusning dug'asi chiqib ketdi-yu, qalqib to'xtadi. Hamma bir-biriga urildi. Ochil oldida turgan xotinni qattiq turtib yubordi shekilli, xotin nafrat bilan vishilladi:

– Ko'zingga qarasang o'lasanmi, ho'kizday yigit!
Ochil ming'illab kechirim so'radi. Anchadan keyin trolleybus yana silkinib yo'lga tushdi. Yana o'sha tiqilinch azobi boshlandi.

U bekatga kelib tushganida suv bo'lib ketgandi. Ko'ylagining yoqasini yechib, yelpindi. Yuragi sanchdi. «Ziyoni yo'q, – deb o'yladi u uyi tomon yurarkan, – hozir muzday dushga tushsam o'tib ketadi». Uzoqdan Lolani ko'rib qadamini tezlatdi. Xotini yo'lak oldida qo'shni ayollar bilan gaplashib turar, yengil guldor xalat kiyib olgan, boshini yuvgan bo'lsa kerak, sochi yelkasiga tushib yo'yilib yotardi. «Nega shu ahvolda ko'chaga chiqibdi» deb o'yladi Ochil yaqin kelib.

Ochilga ko'zi tushib, Lola gapidan to'xtadi.

– Umid qani? – so'radi Ochil zinadan chiqib borar ekan. U talpinchoq bo'lib qolgan o'g'ilchasi-ni bir kundayoq sog'inib qolar, ishdan kelishi bilan uni ko'tarib o'ynatar, shu bilan butun hor-dig'i chiqib ketardi.

– Uxlab yotibdi, – dedi Lola qovog'ini solib. Nega-dir birdan uning ruhi tushib ketdi. – Oylik oldin-gizmi? – so'radi u eshikni ochib kirishlari bilan.

Ochil indamasdan pulini uzatdi.

– Qancha?

Ochil tuffisini yechdi. Kissasidan pul chiqarib xotiniga berdi.

– Qurib ketsin! – Lola pulni zarda bilan stol ustiga tashladi. O'n so'mlik, besh so'mliklar dasturxon ustida har yoqqa sochilib ketdi. – Nomingiz ulug', suprangiz quruq. Injenerman deysiz-u, qorovulning pulini topmaysiz!

– Nima qilay endi? – dedi Ochil to'ng'illab.

– Men nima qilay? – Lola keskin burilib qaradi.

– Qachondan beri bitta ko'ylak ololmayman.

– Yana qanaqa ko‘ylak?

– Aytganim bilan oberish qo‘lingizdan kelarmidi? – Lola, «senga gapirdim nima-yu, gapirmadim nima», deganday yana teskari qarab oldi.

– Hozir hamma guldor kremplin kiyyapti. Bitta menda yo‘q.

Ochil uf tortdi. Bu qanday gap? Qachon kiyimga to‘yadi bu xotin! Shuncha ko‘ylagi bo‘la turib, yana xarxasha qilib o‘tiribdi. Har gal oylik olgan kuni uyda to‘polon boshlanadi. Lola uning maosh olib kelishini kutmasdanoq biron narsa olib qo‘ygan bo‘ladi.

Ochil naridan-beri qo‘lini yuvib chiqdi-da, borib stol oldiga o‘tirdi. Lola narigi xonaga kirib ketgan, stol ustida boyagi pullar hamon sochilib yotardi. Ochil pullarni yig‘di, taxladi, stol chetiga surib qo‘ydi. U bugun majlisga tayyorlanib tushlik ham qilolmagan, peshinda ikkita pirojki yeb olgan edi. Hozir qattiq toliqqanini, qorni ochganini sezdi.

– Ovqatingni olib kel, – dedi bo‘g‘iq ovoz bilan.

Ichkaridan Lolaning asabiy tovushi eshitildi.

– Qozonda turibdi, o‘zingiz suzib ola qoling.

– Qanaqa ovqat? – dedi Ochil o‘rnidan turib.

– Non qovurdoq.

Ochilning qoni qaynab ketdi.

– Bu qanaqa gap! – dedi baqirib. – Bir kun non qovurdoq, bir kun makaron qovurdoq! Durustroq ovqat qilish ham qo‘lingdan keladimi-yo‘qmi?

Lola xuddi shuni kutib turgandek, yugurib uning oldiga chiqdi. U sochini hamon turmaklamagan, yelkasi bilan bitta bo‘lib yoyilib yotardi.

– Avval bu yog‘ini qoyil qilib qo‘ying! – dedi u o‘yib-o‘yib oladigan ohangda. – Qaysi qoplab tirab qo‘ygan narsalaringizga yaxshi ovqat pishiraman?

– Nima, shuncha pul pul emasmi? Rasamadi bilan taqsimlasang hammasiga yetadi!

– Men yetkaza olmayman, – dedi Lola nihoyatda xotirjam qiyofada. – Odam faqat yeyish uchun yashamaydi. Odamlar kremlevskiy atlas kiyyapti, kosmos kiyyapti, parcha kiyyapti! – Uning chiroyli, bo'liq lablari burilib, ovozi birdan titrab ketdi. – Dunyoga kelib nima ko'rdim! O'zingiz ayting, nima ko'rdim! Humayradan nimam kam?

– Humayradan sening kaming yo'q, – Ochil hazil bilan qutulmoqchi bo'ldi, – faqat uning eri bilan mening farqim bor. Uning eri chayqovchi.

– Shuning uchun siz bir oyda topgan pulni u bir kunda topadi, – dedi Lola uning gapini bo'lib.

– Lekin uning halovati yo'q, notinch uxlaydi. Men bo'lsam tinch uxlayman.

– Lekin uning xotini tinch uxlaydi, osmon-u falakda yuradi, men bo'lsam notinch uxlayman, – dedi Lola hozirjavoblik bilan. Endi uning lablari burilmas, ovozida ranjish emas, g'azab ohangi bor edi.

– Qani ayt, – dedi Ochil bo'g'ilib, – nima qilay? O'g'irlik qilaymi? O'zimni osaymi yo bozorga obchiqib sotaymi?

– Qo'ysangiz-chi, siz kimga keraksiz?!

Ochilning ko'nglida ojiz bir nur yilt etdi. U xotinini hazillashyapti deb o'ylab, u ko'ziga qaradi. Lekin Lola hazillashmayotgan edi. Uning lablari gezarib ketgan, ko'zlarida sovuq g'azab yaltirardi.

– Rost-da, – dedi Lola hamon o'sha ohangda. – Birov sizni boshiga uradimi? Turqingizni qarang, hazillashib yelpig'ich bilan yelpisa rostdan yiqilib tushasiz.

Lola yaxshi merganlardek erining yuragiga nayza sanchishga usta edi. Hozir ham mo'ljalga bexato

urdi. Ochilning boshiga qon gupillab urildi. Tegib olguncha yo'liga ko'z tikkan, parkning qorong'i burchaklarida uning qoshini silab, «qoshingiz buncha quyuq» deb erkalagan, sochini siypalab, «sochingiz muncha qaysar» deb erkalatgan qiz shumidi? Ochil endi kerak bo'lmay qoldimi?

Ochil shiddat bilan boshini ko'tardi. Mushti bir tugildi-yu, shaytonga hay berdi. Imillab borib televizorni qo'ydi. Bugun futbol borligi esiga tushib, ko'nglining bir chekkasida taskinga o'xshash tuyg'u paydo bo'ldi. Hali ekran yorishmasdanoq Ozerovning tanish, yangroq ovozi eshitildi. Ochil qaytib kelib stulga o'tirgan edi, ekranda yashil maydon, guvillab shovqin solayotgan odamlar ko'rindi. Bugun xalqaro o'yin bo'layotgani uchun sharhlovchi, ayniqsa, tantanavor ovozda gapirar, stadion hayajonli shovqinga to'lgan edi. Endi Ochilning ishtahasi iniga kirib ketgandi. Shuning uchun stul suyanchig'iga yelkasini tashladi-da, bemalol tomosha qila boshladi.

Lola bir eriga, bir televizorga qarab qo'ydi-da, zipillab televizor oldiga bordi. Sharaq-shuruq qilib boshqa kanalni oldi. Silos bostirish haqida eshittirish berilayotgan ekan.

– Men futbol ko'rmoqchiman! – dedi Ochil baqirib.

– Baqirmang! Men sizga qul emasman. – Lola Ochilning ko'z o'ngini to'sib televizor ro'parasiga o'tirib oldi. – Men silos ko'rmoqchiman!

Ochil alam bilan o'rnidan turdi. Narigi uyga kirib ketdi. Divanga o'zini tashlagancha shiftga tikilib uzoq yotdi. Bu qanaqa turmush, deb o'yladi g'ijinib. Na ishda halovat bor, na uyda. Lola avvallari ham shunaqamidi yoki bunaqa odati

keyin chiqdimi, haliyam yaxshi bilmaydi. Besholti oy inoq yashashdi. Keyin mayda-chuyda janjallar ko'paya boshladi. U Lolaning bunchalik lattaparastligini bilmagan ekan. To'g'ri, uylanmasdan ilgari ham, uchrashuvlarga borganida Lola iloji boricha har safar yangi kiyim kiyib kelishga harakat qilardi. Ochil bunga chandon e'tibor bermasdi. Lolaning bunday yasan-tusanlari ota-onasiga qanchalik qimmatga tushganini bilmagan ekan. Qiziq, xotini shunaqa narsalarni topadiki, aytishga Ochilning tili ham kelishmaydi. Tag'in ular o'z narxiga topila qolsa go'rga-ya, uch bahosiga olish kerak. Odamlar pul yig'ib chet ellarga sayohat qiladi, kurortlarga borib dam oladi. Bularning topgani qayoqqa ketayotganini hech kim bilmaydi.

U Haydar akaning boyagi gapini esladi. Asli oshga bora qolsa bo'larkan. Shuncha gap-so'z yo'q edi. «Rostdanam xotinning izmidan chiqmaydigan bo'pqpoman, – deb o'yladi u. – Janjal chiqmay qo'ya qolsin deb, tamom bo'ldim...»

Ochil shu onda bir narsani esladi. Bahorda mana shu Haydar aka turistik yo'llanma bilan Hindistonga boradigan bo'lib qoldi. O'shanda Ochil yarim hazil-yarim chin qilib «Kelinoyimni tashlab bir o'zingiz borsangiz xafa bo'lmaydilar», deganida Haydar aka hayron bo'lgan edi. «Nega xafa bo'lsin, men o'ynab kelsam, xursand bo'lmaydimi?» degan edi.

«Shunaqa xotinlar ham bor», deb o'yladi Ochil uf tortib. Uning yuragi tag'in sanchdi. Keyingi paytlarda tez-tez shunaqa sanchadigan bo'pqoldi. U ko'ksini changallaganicha, yo'lakka chiqdi. Chiroq o'chgan, Lola televizorning shunday tagiga

o‘rin solib, Umidni quchoqlagancha yotib olgan edi. Ochil eshikni ohista ochib zinaga chiqdi. Undan ko‘chaga yo‘l oldi. Qo‘shni uylarda chiroqlar charaqlab turar, bog‘cha o‘rtasidagi ayvoncha oldida qo‘ni-qo‘shnilar domino o‘ynab o‘tirishardi. Ochil birov ko‘rib, sirini bilib qoladigandek shoshilib nari ketdi. Ko‘chaning narigi yuziga o‘tdi. Bekat yonidagi uyning birinchi qavatidan musiqa sadosi eshitilib turar, deraza ochiq, bir to‘da yosh-yalanglar raqs tushishardi. Ochil beixtiyor bir zum qarab qoldi. Yigit-qizlar bir-biriga yaqinlashib, uzoqlashib sakrab-sakrab raqs tushishardi. Bunaqa raqsni Ochil ilgari ham ko‘rgan, lekin unga yoqmagani edi. Hozir bo‘lsa, negadir yoshlarning harakati juda chiroyli ko‘rindi. To‘g‘ri-da, yosh bo‘lgandan keyin nima uchun o‘ynab-kulmaslik kerak, nima uchun dam olmaslik kerak? U ellik qadamcha yurgan edi, ko‘chani to‘ldirib kelayotgan bir to‘da ulfatlar uning yonidan o‘tdi. Mo‘ylovli bir kishi garmon chalar, bola ko‘targan, bola yetaklagan erkak-ayol hammasi baravariga ashula aytishar, ularning xushchaqchaq qo‘shig‘i tun sukunati cho‘ka boshlagan ko‘chaga jon bag‘ishlab, olislarga taralar edi.

«Odamlar mana bunday yashaydi, – deb o‘yladi Ochil ma‘yuslik bilan. – Shularning tashvishi yo‘qmikini? O‘ziga yarasha kattami-kichikmi g‘ami yo‘qmikini? Arzimagan narsa deb bir-birini yeb qo‘ygudek bo‘lishmasa kerak». Shularni o‘yladi-yu, Lola ko‘ziga juda xunuk ko‘rinib ketdi. Nima qilsin? Ajrashib qo‘ya qolsinmi? Bu fikr uning xayoliga endi kelayotgani yo‘q. Keyingi paytlarda xotini jonidan to‘ydirib yuborganida, ko‘nglining bir chekkasidan shu xayol lip etib o‘tar, ammo

Umidni o'ylashi bilan o'zining xudbinligidan nafratlanib ketardi. Hozir ham ko'ngliga kelgan xayolni shoshilib quvdi. «Yo'q, yo'q, nomardlik bo'ladi!»

Qiziq, boyagi yoshlarning raqsi, boyagi xushchaqchaq odamlarning qo'shig'i uning ko'nglidagi g'ashlikni haydagandek bo'ldi. U ancha yengil tortib, uyiga qaytib kirdi. Servant ustida turgan «Spidolani» olib, sekin narigi uyga kirdi-da, divanga yonboshladi. Radio qulog'ini ohista buragan edi, olis-olislardan kelayotgan nafis, ko'ngilga yaqin hind kuyi yangradi. Ochil barmoqlarini chalkashtirib, boshi tagiga qo'ygan-cha shiftga tikilib yotdi.

To'y qilmaslaridan oldin ikkovlari tez-tez kinoga tushishar, Lola, ayniqsa, hind filmlarini yaxshi ko'rardi. Hozir Ochil o'sha samimiy, erka damlarni eslab, xayolan jilmaydi. «O'zing ham maydakash odam bo'pqopsan, – deb o'yladi o'zini so'kib. – Ojiz odam aybni boshqalardan qidiradi. Lolaga nima karomat ko'rsatding o'zing! To'yni-ku amallab qarz-havola qilib o'tkazding. Osmondagi oyni uzib berdingmi, sayohatga o'chiqdingmi? Yosh bo'lganidan keyin chiroyli kiyingisi keladi-da, nima qilsin!»

Bir ozdan keyin narigi uydan Umidning yig'lagani eshitildi. Zum o'tmay eshik shiddat bilan ochildi-da, g'ira-shirada ich ko'ylakdagi Lolaning sochlari to'zg'igan boshi ko'rindi.

– O'chiring, anavi mutil-mutilingizni! – dedi u baqirib.

Ochil beixtiyor radioni o'chirdi. Lola eshikni ochiq qoldirib nari ketdi. O'sha yoqdan uning ataylab qattiq gapirgani eshitildi.

– O‘chir ovozingni, itvachcha! Hozir derazadan uloqtirib yuboraman. Hammalaring qo‘shilib qo‘shmozor bo‘llaring!

Ochilning yuragi yana sanchdi. Negadir o‘tgan umrini o‘yladi. Ochil bolaligida otasi o‘lib ketgan, o‘ninchi sinfga o‘tganida onasi ham qazo qilgan edi. Ochil opasining qo‘lida qoldi. Ammo institutga kirishi bilan hech kimga og‘irligini tushirmaslik uchun o‘z aravasini o‘zi tortishga harakat qildi. Ta‘til paytlarida g‘isht quydi, qurilishga kirib ishladi. Paxtaga borganida hammadan ko‘proq terib, pul topdi. Bolalar kasalxonasida hamshira bo‘lib ishlaydigan Lola bilan tanishganida, bu qiz o‘zining hamma tashvishlariga sherik bo‘lishiga ishongan edi.

«Odam shunday qilib qarisi kerak-da», – deb o‘yladi u yonboshiga ag‘darilib. Bir vaqtlar u allaqaysi jurnalda qaysidir professorning maqolasini o‘qigan edi. Hozir kimligini aniq yodida yo‘q. Lekin uning aytgan fikrlari xotirasida mahkam o‘rnashib qolgan. «Bizning zamonamizda asab kasalliklari ko‘payib ketyapti. Ba‘zilar hayot sur‘atining tezligi, boshqalar shovqin-suron ko‘pligi tufayli shunaqa bo‘lyapti, deb aytishadi. Lekin odamlarinng asabi ko‘chada emas, uyda, er-xotin o‘rtasidagi janjalda ko‘proq buziladi». Ochil professorning shu so‘zlarini yana esladi-yu, Loladan tag‘in ko‘ngli og‘ridi. Nahot, kuni kecha bir-birini yer-u ko‘kka ishonmagan odamlar bugun bir-biriga choh qazisa? Shusiz ham odam uzoq yashamaydi-ku. Bir-birini tushunib, o‘ynab-kulib yashasa bo‘lmaydimi? Padariga la‘nat pulniyam, latta-puttaniyam!

Ochil o‘ylay-o‘ylay uxlab qoldi. Qiziq, tushida o‘lib qolganmin. Shunda ham yuragi sanchayot-

gan emish. Allaqanday notanish bir erkak Umidni ko'tarib olganmish. Umid Ochilga talpinib hadeb yig'farmish. Lola bo'lsa bir chekkada turib, hiring-hiring kularmish...

Ochil lanj bo'lib uyg'ondi. Uning ko'zlari achishar, tomog'iga bir nima tiqilib turganga o'xshardi. Devordagi soatga qaradi-yu, sapchib turib ketdi. Sakkiz bo'lay deb qopti.

«Obbo, kech qolaman, shekilli», deb o'yladi u apil-tapil yuvinarkan. Lola hamon o'rtada cho'zilib yotardi. Xotininig boshigacha burkanib yotishidan, Umidni ham ko'rpaga o'rab olganidan, Ochil, uning uyg'oqligini, ataylab shunday qilayotganini bildi. Kechagi gap-so'zlar yana bir boshdan tasavvurida jonlandi, ko'ngli tag'in g'ash tortdi.

U oshxonaga kirib qozon qopqog'ini ko'tardi. Non qovurdoq dimlanib qolgan bo'lsa kerak, qopqoqning ostiga suv tomchilari yig'ilib qolgan edi. Bir tomchi suv pomidor aralash non ustiga tomchi. Ochil bir bo'lak nonni og'ziga soldi. Qorni ochgani uchunmi, nordon ta'mdanmi, jag'lari zirqirab ketdi. Choy qaynatib, bir-ikki piyolani apil-tapil ichdi-yu, ko'chaga otili.

Ishxonaga kelishi bilan kechagi majlis tafsilotlarini esladi.

«Ishni piloramadan boshlash kerak, – deb o'yladi temir darvozadan kirib kelarkan. – Hamma ish shulardan boshlanadi. Shular ishni puxta qilsa, u yog'i ketaveradi».

U taxta tiladigan hududga kelganida ish qizib ketgan, elektr arralar shovqini quloqni qomatga keltirar, qipiq changi havoni to'ldirib yuborgan edi. Bir lahzada Ochilning boshi g'ovlab ketdi. Yana yuragi sancha boshladi. Tomog'iga bir

narsa tiqilib qolgandek bo'laverdi. U gindiraklab goh u, goh bu ishchining oldiga borar, arradan tilinib chiqayotgan taxtalarni olib ko'rar, ammo nima qilayotganini o'ziyam yaxshi bilmas, boshi guvillar edi. Keyin nima bo'lganini o'zi ham anglay olmay qoldi. Elektr arraga juda yaqin kelib qolganini, biron chap qo'lini yulqib olganday bo'lganidagina bilib qoldi. U dahshat ichida o'zini orqaga tashladi. Qiziq, hech qanaqa og'riq sezmad. Faqat bilagi qattiq silkinib ketgandek bo'ldi. Ko'zidan o't chaqnaq ketdi-yu, negadir ko'ngli aynib, hamma yoqni zulmat bosdi.

«Tez yordam» mashinasi faryod solib Ochilni kasalxonaga olib ketdi. Uni operatsiyaga olib kirib ketishganida mashinada birga kelgan Haydar aka eshik oldida mo'ltirab qoldi.

– Palakatni qarang, singlim, – derdi u oldidan o'tib turgan hamshiralarga yig'lamsirab. – Shunday Ochilboyning qo'lini arra obketdi-ya! Qandoq yigit edi-ya! Falokat qosh bilan qovoq o'rtasida turarkan-da, a?!

Hamshiralarning biri indamay yelka qisib o'tar, boshqasi xuddi Ochilni taniydigandek Haydar akaga hamdardlik bildirardi.

– Tasodif-da, amaki, tasodif.

Haydar aka alam bilan bosh chayqardi.

– Xotiniga nima deb javob beramiz endi. Gulday eri shunday bo'lib o'tirsa qanday chidaydi?!

Zavoddagilar ham shuni o'ylashardi. Bu sovuq xabarni Lolaga yetkazish uchun borgan odamlar uni uydan topolmay qaytib kelishdi. Lola kecha Humayradan uch bahosiga olgan kremplin ko'ylagini tiktirish uchun chevarga ketgan edi.

HOTAM-XASISNING XAZINASI

Yetti yoshlardagi bola tarvaqaylab oʻsgan daraxt tagida turibdi. Egnida pochasi uzun ishton, katak koʻylagining bir engi yirtilgan. Boshida qatirmasi chiqib ketgan baxmal doʻppi. Doʻppi kichikroq kelib qolgan shekilli, boshining bir tomoniga qiyshayib turibdi. Oyoqyalang. U nima uchundir iljayadi. Nimaga kulayotganini oʻzi ham bilmasa kerak.

Bu – men. Toʻgʻrirogʻi, mening suratim. Aslida surat esimdan ham chiqib ketgan edi. Keyin topilgan. Ammo suratga qachon tushganim, qayerda tushganim aniq yodimda. Urushdan keyingi taqchillik zamon edi. Ammo unchamuncha toʻylar boʻlib turardi. Sunnat toʻyi, beshik toʻyi... Bir kuni qoʻshnimiz Adol xolaning keliniga beshik keldi. Oʻshanda suratga tushganman. Suratdagi daraxt Adol xolaning xovlisidagi olma...

«Jiring-jiring...» Darvoza tomonda bir nima jiringlayapti. Yoʻq, bu eshikning qoʻngʻirogʻi emas. U paytlarda elektr qoʻngʻirogʻining oʻzi yoʻq edi. Bir zum sukunatdan keyin yana oʻsha ovoz keladi: «jiring-jiring»...

Beshik toʻyida oyogʻi olti, qoʻli yetti boʻlib xizmat qilib yurgan xotinlar bir-biriga qarab uf tortib qoʻyishadi. Tavanxonada toʻqqiz-toʻqqiz ulashayotgan dasturxonchi kampir bir ovozi bilan shangʻillaydi:

– Keldimi? Xasis oʻlgur topib keldimi shu yerni-yam? Is chiqqan joydan qolmaydi bu!

Hovlini toʻldirib oʻynayotgan qora-qura bolalar duv etib koʻchaga otiladi. Darvoza oldida velosi-

pediga suyanib Hotam-xasis iljayib turgan bo'ldi. Mahalladagi manaman degan kazo-kazolarda ham, boringki, Abdusamat prokurorda ham velosiped yo'q. Hotam xasisda bor. Yangimas, ammo zo'r velosiped!

Bolalar velosipedning atrofini o'rab olishadi.

– Bitta jiringlatay, – deydi chamandagul do'ppi kiygan bola yalinib. – Amaki, bitta jiringlata qolay...

Xasis o'z nomi bilan xasis. To'g'ri, velosiped qo'ng'irog'ini jiringlatish masalasida qurumsoqlik qilmaydi. Bolalar «endi men», «endi mening galim...» deb bir-ikki martadan jiringlatish baxtiga muyassar bo'lishadi. Ammo Hotam-xasisning bunday «saxovati»da maqsad bor. Ota-onalarini iydirmoqchi bo'ladi-da! Bolalar qo'ng'iroqni paydar-pay jiringlatishadi. U bo'lsa, ichkaridan kattaroq odam chiqarmikin, degan umidda birpas odob saqlab turadi-yu, hech kimdan darak bo'lavermagandan keyin, bir qo'llab velosiped rulidan ushlaydi, ikkinchi o'liga «uch oyog'i»ni olib, ikkilanibroq ichkariga kiradi.

– Assalomu alaykum, qudaxolalar! – deydi ovoziga tantanali ohang berishga urinib. Qiziq, negadir tovushi titrab chiqadi. Qadam bosishiyam g'alati. Pakana odam qadamni katta tashlasa qiziq ko'rinadi. Hotam-xasis pakana. Tag'in doim shimining pochasini qayirib yuradi. Chap pochasini to'pig'igacha, o'ng pochasini tizzasigacha. Velosipedning zanjiri g'ajib ketmasligi uchun ataylab qayirib olgan. Ayniqsa, shu oyog'i xunuk: qopdek pochaning ichidan chillakdek oyoq qiltirab ko'rinadi.

– Shimingni tuzat-ey! – deydi dasturxonchi kampir tavanxona derazasidan mo'ralab. – Xotin-xalaj bor-a!

Hotam-xasis negadir iljayadi. Qoshiqdekkina yuzidagi ajinlar qat-qat bo'lib ketadi. Xuddi is-siq suvda qaynatilgan olmadek. Aytishlaricha, u avval bunaqa iljaymas ekan. Urushdagi o'g'lidan qora xat kelganidan keyin shunaqa bo'p qopti.

– Qudaxolalar qani? – deydi u ovozin ataylab balandlatib. – To'ybolani suratga olmaymizmi?

Balo-da, bu xasis! Biladiki, qudalar beshik olib kelishgan. Tayyor suratkash keladi-yu yo'q der-midi. Mahalla xotinlari ensasi qotib nari ketadi. Ichkaridan «qudaxola» chiqadi.

– Nevaralar muborak bo'lsin! – deydi xa-sis ko'zlarini yiltiratib. – Shunday kunlarda bir suratga tushib qo'ying, qudaxola, esdalik bo'lib qoladi.

Qiziga beshik olib kelgan qudaxola boshiga ukpar qadalgan do'ppi kiygizib nevarasini olib chiqadi.

– Yashang, qudaxola, ish degani bunday bo'пти. – Hotam-xasis velosipedini devorga suyab qo'yib, darrov «uch oyog'i»ning boshiga surat oladigan apparatini qo'ndiradi. – Hozir, besh daqiqada «yest» qilaman! – deydi tantana bilan. – Qani, oting nima, o'g'lim? Bu yoqqa qarab tur-chi. Mana bu yerga! Hozir chumchuq uchib chiqadi.

– O'g'il emas, qiz! – deydi qudaxola iymanibroq.

– Iye, holva yerkanmiz-da! Oting nima, qizim?

Endi chillasi chiqqan qizaloq otini qayoqdan bilsin! Suratkashning husn-tarovatidanmi, ap-paratning beo'xshov uch oyog'idanmi, qo'rqib yig'lab yuboradi.

– Ziyoni yo'q! – deydi xasis iljayib. – Yig'lash – yosh bolaning ziynati. Mana, bu yoqqa qaragin, hozir «papa» uchib chiqadi!

U apparatini uch-to'rt marta chiqillatadi.

– Ana, bo'ldi! – deydi yengil tortib. – Qudangizga ayting, payshanba kuni surat tayyor bo'ladi.

Kelinning onasi-ku chaqaloqni ko'tarib uyga kirib ketadi. Alam-alam kuyovning onasiga! Har bitta suratga – falon pul to'lash alam qilmaydimi? Qudalarning oldida bir nima deb bo'lmasa!

– Mayli, – deydi bu quda ming'illab. – Bitta nevaramdan aylansin!

G'alva shu bilan bitsa-ku, go'rga-ya! Bitmaydi-da! Bolalar xasisning atrofini o'rab olib, chuvillashadi.

– Meniyam suratga oling.

– Meniyam ola qoling.

– Pajalista, – deydi Hotam-xasis xursand bo'lib.

– Pajalista. Ochirid bilan kelaver.

Ana shunda to'y janjalga aylanib ketishiga bir bahya qoladi. Xizmat qilib yurgan xotinlar biri – o'g'lini, biri – qizini qarg'ashga tushadi.

– Yergina yutkur Teshavoy! Sichqon sig'mas iniga, g'alvir bog'lar dumiga! Suratga tushishga balo bormi, juvonmarg! Otangni taxlab qo'yan puli bormi?

– Qiz bo'lmay ajalni oldida ketgur, Kari! Voy, mushtday boshingdan suratga tushishni orzu qilmay tusingni yel yesin!

Shu janjal orasida Hotam-xasis kamida besholti bolaning suratini olib qo'yadi. Payshanba kuni eshik oldida qo'ng'iroq jiringlaydi: «jiring-jiring».

– O'g'ilcha suratga tushgan edi. Olib qo'ysangiz.

– Qizchangizning surati «vo!» chiqibdi-da, singil!

Ana shunaqa! Mahallada eshigining tagida velosiped jiringlasa bir sapchib tushmaydigan odam qolmagan. Nima, bolasini haftada bir suratga tushirib bosib qo'yan xazinasini bormi?!

Hech kimning bo'lmasayam, Hotam-xasisning xazinasi bor. Hujrasidagi sandiqqa bosib qo'ygan. Hamma biladi. Faqat Hotam-xasisning o'zi gapirmaydi. O'z nomi bilan xasis-da! Xasis bo'lmasa «Pobeda» mashinasi olmasmidi! Olaman desa qudrati yetadi. Aslida-ku, velosiped ham anqoning urug'i-ya! Lekin Hotam-xasisning aeroplantayam yetarli puli bor. Puli ko'pligini odamlar ko'zidan yashirish uchun ataylab velosiped olgan. Aytishlaricha, u «ming yildan» beri tramvayda pattachi bo'lib ishlarkan. Yo'lovchilar pul uzatsa patta berish o'rniga sekin qo'lini qisib qo'yarmish. Bu – «rahmat sizga, ketavering», degani emish. Kun ora ishlaydi. Ishdan bo'sh kunlari velosiped minib mahallani aylanadi. Yelkasida «uch oyoq» tasmali apparat. Xuddi surnaychining bachchasiday qaysi xonadonda chaqaloq tug'ilganini, qaysi uyda qachon beshik to'yi bo'lishi-yu, qaysi kuni kimnikida o'g'il to'yi borligini is bilib yetib keladi:

«Jiring-jiring!»

– Qani esdalikka bir suratga tushib qo'yinglar!

Bitib ketgan-da, bitib ketgan! U yoqda pattachilikka maosh olsa, bu yoqda hammani suratga tushirib pul ishlasa. Xasis bitmay, kim bitsin!

Aytishlaricha, u kechasi «ismin»dan qaytganida darvozasi oldiga kelib velosipedini jiringlatarmish. Xotini uyg'onmasa, eshikni taqillatmash. Kafti bilan sekin-sekin silarmish. Eshik yedirilib ketmasin deydi-da! Iqbol xola bechora eshikning taqillashidan emas, siypalanishidan uyg'onib ketarmish. Xasis tok isrof bo'lmasin deb, qishin-yozin oydin kechalari uyida chiroq yoqmash. Olgan suratlariniyam davlatning elektri hisobiga ishxonasida bitirib kelarmish. Bunisiyam mayli,

dazmolga ko'mir isrof bo'lmasin deb, shimini ko'rpachaning tagiga qo'yib yotarmish. Ertalab tursa, shim tep-tekis «dazmollangan». Iloji boricha cho'ntagiga qo'l tiqmasmish. Qo'l tiqsa, cho'ntak kir bo'ladi. Kir bo'lgandan keyin yuvish kerak. Yuvish uchun sovun ketadi.

Bir kuni uyiga mahallaning obro'li odami – kimsan domkom mehmon bo'lib borganida xasis uning oldiga likopchada tutmayiz qo'yibdi. Mehmon to'rttagina mayizni og'ziga solgan ekan, xasis uf tortibdi.

– Bir yuz qirq yettita qoldi, taqsir, – debdi.

Mehmon hayron bo'пти.

– Nima deyapsiz, Hotam aka? – desa xasis ma'yus qiyofada boshini egibdi.

– Mayiz bir yuz ellik bitta edi.

O'sha paytlarda Amerikada atom bomba chiqibdi, yana urush boshlamoqchi bo'lganlar paydo bo'pqopti, degan gaplar chiqqan edi. Mahalla choyxonasida bir o'qituvchi amerikalik urushqoqlardan ijirg'anib gapiribdi. Bitta bomba yuz million turadi. Shuncha pulni tinchlik yo'lida ishlatsa o'ladimi desa, Hotam-xasis xo'rsinib qo'yibdi. «Qaniydi o'shanaqa bombadan bittaginasini tomorqamga tushsa, ancha pulli bo'pqolardim», debdi.

Aytishlaricha, qirq yettinchi yili pul o'zgarganida Hotam-xasis bir qop pulini Qonqusga oqizganmish. Shuning alamiga yana bir qop pul yig'magunimcha qo'ymayman, deb qasam ichgan emish.

O'sha gapdan keyin Hotam-xasisning qo'shni-si Abdusamad prokuror uning payiga tushibdi. Choyxonada «bunaqa shaxsiy mulkchini qamoqqa tiqmaguncha qo'ymayman», debdi. Mahallada Ab-

dusamad prokurordan qo'rqmaydigan odam yo'q edi. Xohlagan kishini «joyrastoni»ga tiqib qo'yish qo'lidan kelardi. Rostdan ham shunaqa bo'ldi. Hotam-xasis uch oycha yo'q bo'lib ketdi-da, yana paydo bo'lib qoldi. Bir kuni, aniq esimda bor, erta kuz pallas edi, qo'shnimiz Adol xolanikiga beshik kelgandi. Darvoza tomonda tanish ovoz eshitildi.

«Jiring-jiring». Bolalar bilan yugurib chiqsak, velosipediga suyanib xasis turibdi. Qiziq Adol xolanikida beshik to'yi bo'layotganini qayoqdan bilibdi!

Hotam-xasisning rangi ketgan, ammo tiyrak edi. Ichkaridan kattalar chiqavermagan, u bir qo'lida velosipedining rulidan tutib, bir qo'liga «uch oyog'i»ni olganicha ichkariga kirdi.

– Assalomu alaykum, qudaxolalar, – dedi nochor ovoziga tantanali tus berib. – Qani, to'y bolaning suratini olmaymizmi?

Tavanxonadan dasturxonchi xotin otilib chiqdi. Ko'ylagining etagini lippasiga qistirib olgan, qo'lida barkash.

– Yana keldingmi, go'rso'xta! – dedi baqirib. – Shu barkash bilan boshingni yoraymi? Daf bo'l ko'zimdan, ariston!

Hotam-xasis xuddi barkash boshini yoradigandek siyrak kipriklarini pirpiratdi. Qaynatilgan olmadek yuzi yanayam burishib ketdi. Shosha-pisha «uch-oyog'ini» yelkasiga oldi.

Dasturxonchi kampir o'zining shaddodligidan faxrlangandek qaddini g'oz tutib, tavanxonaga kirib ketdi. Hotam-xasis besh-olti qadam yurib to'xtadi.

– Tushasanmi? – dedi to'satdan. Qarasam, menga gapiryapti.

– Nima? – dedim angrayib.

– Suratga tushasanmi! – U siyrak kipriklarini pirpiratib, tavanxona tomonga qarab qo‘ydi.

U yoq-bu yoqqa alangladim: onam ko‘rinmaydi.

– Mayli, – dedim iljayib.

– Anavi olmaning oldiga borib tur, – u yelkasidan «uch oyog‘i»ni olib yerga tiradi.

...Payshanba kuni eshigimiz tagida velosiped jiringlashini kutib ko‘z-quloq bo‘lib turdim. Qiziq, xasis kelmadi. Payshanba kuni ham, yakshanba kuni ham... Keyin eshitsak, u suratlashlikni tashlabdi... Yanayam qizig‘i shuki, Hotam-xasisni «joyrastoniga» tiqmoqchi bo‘lgan prokurorning o‘zi qamalib ketdi. Aytishlaricha, qirq yettinchi yili Qonqusga bir qop pul oqizgan Hotam-xasis emas, Abdusamad prokuror ekan...

Oradan ancha yil o‘tdi. O‘ninchi sinfda o‘qib yurganimda yarim kechasi eshik taqillab qoldi. Hammamiz uyg‘onib ketdik. Dadam «kimde-e» deb chiqib ketdi-yu zum o‘tmay ma‘yus qiyofada kirib keldi.

– Hotam aka bechora o‘tibdi.

– Kim? – dedi onam tushunmay.

– Hotam-xasis... – dadam boshini xam qildi.

– Yaxshi odam edi bechora. – Keyin aka-ukalar hammamizga qarab qo‘shib qo‘ydi. – Ertalab chiqarisharkan. Hammalaring borlaring. Endi katta bo‘lib qoldilaring. Sho‘rlikning mahalladan boshqa kimi bor.

Mozoristonda to‘plangan odamlarni ko‘rib hayron qoldim. Qiziq, Hotam-xasisni shuncha odam tanirkanmi?

Siyrak soqolli domla odamlarga murojaat qildi.

– Marhum Hotamboi qanday odam edi?

Bir zum sukunatdan keyin gurillagan ovozlar eshitildi.

– Yaxshi odam edi!

– Marhum Hotamboyning birovdan qarzi bor-midi?

Hamma jim bo'lib qoldi.

– Marhum Hotamboyning birovdan qarzi yo'qmi? – dedi domla yana o'sha ohangda.

Ancha jimlikdan keyin o'zi javob berdi.

– Hotamboyning hech kimdan qarzi yo'q edi...

Hotam-xasisning yigirmasidan keyin, fizikadan imtihon topshirib kelsam, uyda Iqbol xola o'tiribdi. Ko'k ko'ylakda, boshida qora ro'mol, rangi bir holatda...

– Xolangnikiga borib kel, ishlari bor ekan, – dedi oyim.

Qiziq, Hotam-xasisnikida nima ish bo'lishi mumkin? Indamay Iqbol xolaga ergashdim. Bu hovliga birinchi marta qadam qo'yishim edi. Pastak eshikdan ichkari kirdik. Etakdagi bostirmada junlari sarg'ayib ketgan, soqolli echki tinmay ma'raydi. Bostirma tomiga jo'xori poyalari uyib qo'yilgan. Bo'g'otning u yer bu yerida kaltakesakni qochirish uchun ataylab qistirib qo'yilgan tuxum po'choqlari. Oldi ochiq oshxonada tandir. Dudburoni qorayib ketgan. Ayvon ustuniga isiriq ilib qo'yilgan. Yerda qatirmasi chiqib ketgan sholcha. Bir burchakda o'sha eski velosiped.

Ayvon yonboshidagi nim qorong'i uychaga kirdim-u kavshandozda to'xtab qoldim. Vas-sajuftda qaldirg'och ini. Ochiq derazadan qaldirg'ochlar otilib kiradi. Vijir-vijir qilib qaytib ketishadi. Shift o'rtasidagi to'singa ilingan olmadek chiroqqa pashshalar o'tirib qoraytirib

yuborgan, tokchalardan birida sirlangan yapasqi idishlar ustma-ust taxlab qo'yilgan. (Surat chiqaradigan idishlar ekanini keyin payqadam.)

Iqbol xola pastak derazalarga tutilgan eski pardalarni surdi. Indamay burchakdagi sandiq oldiga bordi. Nimchasining cho'ntagini uzoq kavlashtirib kalit oldi. Kalit solib buragan edi, sandiq qulfi jaranglab ketdi. Negadir yuragim gursillab ura boshladi. Sandiq! Hotam-xasisning xazinasini! Qiziq, Iqbol xola nima qilmoqchi?

– Mana, bolam, – dedi u namatga cho'kkalab o'tirgancha. – Tanlab olavering!

Talmovsirab yaqin bordim. Nimani tanlab olaman! Birovning xazinasini nima keragi bor menga?

– Amakingiz vasiyat qilgan edilar, – dedi Iqbol xola qandaydir osoyishta alpozda. – Har kim o'zinikini olib ketsin degandilar.

Sandiq yoniga beixtiyor cho'kkaladim-u... Kim o'sha Hotam-xasisning xazinasini bor degan? Bir qop pulini Qonqusga oqizgan degan kim?

Sandiq to'la suratlar tartib bilan taxlab qo'yilgan edi. Katta-kichik suratlar. Hammasi-hammasi surat.

– Tanlab olavering, bolam! – Iqbol xola shunday dedi-yu, uvishib qolgan bo'g'inlarini shiqirlatib og'ir qo'zg'alganicha ayvonga chiqib ketdi.

Dasta-dasta suratlarni ko'zdan kechirarkanman, o'n yil nariga – yetti-sakkiz yashar bolaligimga qaytib qolgandek edim. Muncha ko'p bu bolalar!!! Nimaga endi hammasi bolalarning surati! Boshiga yangi do'ppi, egniga to'ncha kiyib olgan manavi to'ybola kim bo'ldi! Buni-si-chi, yasatilgan toychoq oldida turgan bola-chi!

Iye, manavi Ahmad-ku! Qo'shnimizning o'g'li. Ko'ylagining etagi lippasidan chiqib osilib qolibdi. Bular-chi? Biri yig'lab, biri buvisining quchog'ida yo'rgakda yotgan chaqaloqlar kim bo'ldi? Muncha ko'p bu suratlar. Bolalarning, chaqaloqlarning surati muncha ko'p?

Shoshma, manavi kim bo'ldi? Katta odamniyam surati bor ekan-ku! Tankchilarning shlyomini kiyib olibdi. Mo'lov qo'ygan, kulib turibdi. Surat nimaga sarg'ayib ketgan? Beixtiyor suratning orqasiga qaradim. Yarim lotincha, yarim o'zimizning imloda yozilgan so'zlarni hijjalab o'qidim: «Mehribon dadamga, mehribon onajonimga esdalik uchun – Homidjon. 1942-yil. G'arbiy Ukraina fronti». Ajab, bu surat muncha ko'p? Iye, bunisiyam shu surat-ku. O'sha mo'ylovi, o'sha kulib turishi. Faqat egnida to'n, boshida do'ppi... Bunisi – portret. Tag'in o'sha suratning o'zi. Ammo katta, patnisdek keladi. Bo'yinbog' taqib, zamonaviy kostyum kiyib olibdi... Undan chiqdi Homid aka... Yo'g'e, urushdan qaytsa eshitmasmidik?..

Xayolimga daf'atan urilgan fikrdan yuragim sirqirab ketdi. Bundan chiqdi Hotam amaki har yili o'g'lining suratini qayta ishlagan. Kattaroq qilib, zamonaviy qilib...

Sandiqni titkilay-titkilay, oxiri o'zimning suratimni ham topdim. Yetti yoshlardagi bola daraxt tagida turibdi. Egnida pochasi uzun ishton, katak ko'ylagining bir yengi yirtilgan...

O'zim bilan o'zim ovora bo'lib, tashqaridan kelayotgan ashula ovozini eshitmay qolibman. Ajab, kimdir bo'g'iq ovozda qo'shiq aytyapti...

Suratimni kaftimda ko'targanimcha ayvonga chiqdim-u qotib qoldim.

Iqbol xola ayvon rahida oyog'ini osiltirib o'tirar, tizzasida Homid akaning xuddi o'sha tankchilar shlyomini kiyib tushgan suratini ushlagan cha iltijo qilardi.

– Voy bolam-ey! Otasini dog'da qoldirib ketgan bolam!

Yo'q, u yig'lamasdi. Chamasi yig'layverib, ko'z yoshi ham, madori ham qolmagandi. Bo'g'iq ovozi titrab-titrab iltijo qilar, har «bolam» deganda suratni siypalar edi.

– Otasini kuydirib ketgan bole-em! Hasratida yondirib ketgan bole-em! Bittagina nevaraga in-tizor qilib ketgan bole-em!

1984

QUYOSH TAROZISI

Murodjon bugun tag'in kech qoldi.

Nasiba deraza ro'parasidagi pastak yumshoq kresloda o'tirar, oqshom tushib qolgan edi. Kelin tushgan uyning fayzi boshqacha bo'ladi. Derazalardagi nafis darpardalar, oyoq ostidagi cho'g'dek gilamlar, devorda ohista chiqillab turgan kattakon osma soat, naqshinkor arabi garnitur – hammasi bu xonadonda yaqinda to'y bo'lganidan darak berib turardi. Narigi uyda qaynisi televizorni baqirtirib futbol ko'ryapti. Hali qaynonasi egachisinikiga ketdi. Umuman, ularning xonadoni gavjum. Ammo Murodjon yonida bo'lmaganidan keyin Nasiba baribir yolg'iz...

Murodjon keyingi paytda aynidi. Avvallari ishdan chiqqa solib uyga yugurardi. Yo'q, keyinchalik tez-tez kechikadigan, ba'zan yarim kecha qilib keladigan odat chiqardi. Tag'in topgan bahonasi bitta! Navbatchilik qilarmish. O'lar endi, har kuni bitta odam navbatchilik qilaversa. «Navbatchilik bahona, diydor g'animat» bo'lmasin tag'in.

Nasiba devordagi soatga qaradi. To'qqizdan oshibdi. Tashqarida qorong'i quyuqlashib borar, allaqayerda qurbaqa qurillardi... Bir vaqtlar Murodjon ikkovlari bog'larda ataylab kun botishini kutib o'tirishar, oqshom quyuqlashib ketganidan keyin o'pishishardi.

Ularning tanishuvi g'alati bo'ldi. Nasiba bilim yurtining to'rtinchi kursida o'qirdi. Qishda shamollab qoldi. Bir-ikki kun parvo qilmay o'qishga qatnab yuraverdi. Ammo kechasi to'satdan

isitmasi ko'tarilib ketdi. Dadasi bilan oyisi qo'rqib ketishdi. Qo'shnining mashinasida kasalxonaga oborishdi. O'pkasi qattiq shamollagan ekan. Uni Murod Vohidovich degan do'xtir davoladi. Nasiba ilgariyam betob bo'lgan, vrachlarga qaratgandi. Ammo mana shu baland bo'yli, qotmadan kelgan vrachning qo'li badaniga tegishi bilan negadir qamchi yegan otdek seskanib ketdi. Nari-gi karavotda yotgan xotin uning holatini sezdi. Piqillab kulib yubordi. Do'xtir zahargina ekan.

– Xotirjam bo'ling, ko'zim uchib turgani yo'q, – dedi qovog'ini solib. – Chuqur nafas oling...

Nasiba sog'ayib chiqib ketguncha ham Murod Vohidovich bilan tuzuk-quruq gaplashmadi. Ayniqsa, uning qosh-ko'zlari popukdek Marziya degan hamshira qiz bilan ochilib-sochilib gaplashib turganini bir-ikki ko'rganidan keyin o'zini butunlay bepisand tutadigan bo'ldi. Agar Dilfuzaning to'yida yana uchrashib qolishmasa, balki unutilib yuborgan bo'larmidi...

Dilfuza Nasibaning jonajon o'rtog'i. Shu qiz turmushga chiqadigan bo'ldi-yu, nikohdan o'tish marosimiga Nasiba ham bordi. To'g'risi, dugonasining baxtiga juda havasi keldi. Umrida bunaqa tantanani ko'rmagan edi. Qiz tomon salkam yigirma kishi bo'lib borishdi. Kuyov tomondan ham ancha yigitlar keldi. Nikoh uyi mudirasi kelin-kuyovni qutlab, nutq so'zladi. Kuyov Dilfuzaga brilliant sirg'a, oltin uzuk hadya qilganida hamma qarsak chalib yubordi. Nasiba kuyov tomondan kelgan yigitlar orasida turgan Murod Vohidovichni tashqariga chiqishganidan keyingina ko'rdi. Doim xalatda yurgani uchunmi Nasiba e'tibor bermagan ekan. Bu gal yarashiqli

kiyinib olgan, sochlarini silliq taragan, bo'yinbog' taqqan Murodjon uning ko'ziga cho'g'dek ko'rindi. Bosh silkib salom berdi. Murodjon shu ondayoq uning yoniga keldi.

– Siz kelin tomonmisiz? – dedi uning qo'lini ohista siqib. Nasiba indamay bosh silkidi. – Men kuyov tomonman. Demak, quda ekanmiz... – Murodjon kulib qo'ydi.

Yo'q, u ko'p ham zahar emas ekan. «Chayka»da shahar aylanishganida ham, «Lazzat» kafesida o'tirishganida ham Nasibaning ko'nglini ovlashga harakat qildi. Kafedan chiqishganida Murodjon jindek konyak ichib olgan edi. Hamma hamma bilan, u Nasiba bilan.

– Yaxshimi? – dedi Murodjon.

Nasiba tushunmadi.

– Nima yaxshimi?

Murodjon kelin-kuyov tomonga imo qildi.

– Shunaqa dabdabalar yoqadimi sizga?

– Albatta! – Nasiba yelkasini qisdi. – Umrida bir marta bo'ladigan to'y...

– Menga yoqmaydi, – Murodjon jilmaygan ko'yi iltimos qildi: – Kuzatib qo'ysam maylimi? Baribir, hozir hamma tarqab ketadi.

Nasiba indamadi...

Ular tez-tez ko'rishib turadigan bo'lishdi.

Bir kuni ikkovlari dalaga chiqishdi. Shuncha-ki aylanib kelish uchun. Shahar chetidagi xo'jalikka qatnaydigan avtobusga o'tirishdi-yu, halqa yo'ldan o'tgandan keyin duch kelgan bekatda tushib qolishdi. Yoz quyoshi olis ufqda olovli bir tumanlik ichiga botib borardi, Murodjon quyoshga tikilganча chuqur o'ygа tolган edi. Uning shu o'tirishi Nasibaga nima uchundir g'amgin ko'rinib ketdi.

– Nimani o‘ylayapsiz? – dedi uning yelkasiga kaftini qo‘yib.

– O‘ylayotganim yo‘q. Orzu qilyapman, – dedi Murodjon botib borayotgan quyoshdan ko‘z uzmay. – To‘ydan keyin ikkalamiz dengiz bo‘yiga borsak. Mayli, qaysi dengiz bo‘lsa ham... Oy chiqib turgan bo‘lsa. Ikkalamiz qirg‘oqda shunday o‘tirib, oydinda tovlanib turgan dengizni tomosha qilsak...

Nasibaning yuragi quvonchdan orziqib ketdi. Shirin jilmayib, uning yelkasiga bosh qo‘ydi.

Keyinchalik u o‘sha – Murodjon aytgan manzarani ko‘p o‘ylaydigan bo‘ldi. Umrida dengizni ko‘rmagan edi. Ammo endi shovullab turgan degiz ko‘z o‘ngiga aniq keladigan bo‘ldi. Ana, tip-tiniq to‘lin oy nurida dengiz oynadek yaraqlab turibdi. To‘lqinlar shovullab qirg‘oqqa uriladi. Dahshatli guvullab suron soladi. Ammo u qo‘rqmaydi. Uning yonida Murodjon bor. U Murodjonning ko‘ksiga boshini qo‘yib o‘tiradi. Murodjonning yuragi bir me‘yorda gurs-gurs uradi. Nasibani allalagandek bo‘ladi.

Turmushga chiqayotgan qizinnng orzusidek afsonaviy narsa bo‘lmaydi. Nazarida, to‘y o‘tishi bilan o‘zga bir olamga kirib qoladigandek, xuddi bir sayyoradan boshqa sayyora uchib ketayotgandek tuyiladi. Nasibani ham shu olam asir etgandi. Agar o‘zi oyisiga shipshitib qo‘ymaganida, Murodjon yuborgan sovchilar dadasiga yoqmasligi tayin edi. Avvalo, Murodjonning otasi yo‘qligi qiz tomonga unchalik ma‘qul kelmadi. Qolaversa, Nasiba besh o‘g‘il orasida yolg‘iz edi. Dadasiz qiziga o‘zgacha mehr qo‘ygan. Ko‘p yillardan buyon advokat bo‘lib ishlaydi. Topganini bitta

qizidan ayarmidi? Kuyov tomonning qo'li qisqaroq ekan. Kuyov bir o'zi ishlasa, tag'in ukasi, singlisi bo'lsa... Nasiba bunisini ham o'z zimmasiga oldi. Bir kuni gap orasida Murodjonning ko'nglini og'ritmaydigan qilib qistirib ketdi:

– Dadamlar juda qiziqdar-da, Murodjon aka. Sen yolg'iz qizimsan, deydilar. Mendan orzu-havaslarini ko'p emish. Esingizdami, Dilfuzaning to'yi zo'r bo'luvdi-a?

Murodjon uni yupatdi:

– Ko'nglingiz to'q bo'lsin. Uyaltirib qo'ymayman.

Chindan ham Nasibaning dadasi kuyov tomondan xursand bo'ldi. Nasiba Dilfuzaga havas qilgan edi. Xuddi o'sha «Chayka»da sayr qilishdi, xuddi o'sha «Lazzat» kafesiga kirishdi. Chiqib kelishayotganida u Murodjonning qulog'iga shipshidi.

– Yaxshimi?

– Nima? – dedi Murodjon.

– Mana shunaqa dabdabalar yoqadimi sizga?

Murodjon jilmayib, uning belidan quchdi.

– Qanaqa bo'larkan! – dedi Nasiba barmog'i bilan po'pisa qilib.

To'y nihoyatda xushchaqchaq o'tdi. Murodjon bilan birga ishlaydigan Islom aka degan pakpakana odam bor ekan. Shu kishi tamadalikni ayniqsa bopladi. Shunaqa qiziq gaplar aytdiki, to'yga o'z-o'zidan fayz qo'nib, hammaning qulfdili ochilib ketdi. Ammo Nasiba o'zga olamga – sirli olamga kirib qolgani yo'q. Hayot o'z yo'lida davom etardi. Murodjon har kuni ishga otlanadi. Nasiba nonushta tayyorlaydi, qo'liga dazmollangan ro'molcha tutadi, keyin qaynisi bilan qaynsinglisi maktabga ketadi. Undan keyin qaynonasining choy-nonini tayyorlab beradi-da, o'zi ham ishga

jo'naydi. Kunlar xuddi muttasil aylanayotgan globusga o'xshaydi. Har kuni o'sha manzara...

Eng yomoni bu emas. Eng yomoni shuki, Murodjon aynidi. Nasiba buni darrov sezdi. To'ydan keyin ikki hafta o'tmay, navbatchi edim, deb kech keldi. Keyin haftada ikki martadan «navbatchilik» qiladigan bo'ldi. Bora-bora kunora yarim kecha qilib keladigan odat chiqardi. Nasiba gapirsa, teskari qaraydi. «Ishim ko'p, nima qilay?» – deydi. Avvaliga Nasiba to'y tashvishlari bilan charchagandir, deb o'ylagandi. Yo'q, bu yerda bir sir bor. Murodjon birinchi marta navbatchilikni bahona qilgandayoq Nasibaning ko'z o'ngiga qilpanglab turgan Marziya kelgan, yuragi jizillab ketgan edi. Keyin shubhalari yanayam kuchaydi. Bir kuni qaynonasiga sekin gap ochgan edi, nasihat eshitdi: «Erkak kishi tirikchilik deb yuradi-da, bolam, yuragingizni keng qiling», deb yupatdi.

Tirikchilik emish. Nima yetishmaydi! Ro'zg'ori but bo'lsa, hamma narsa yetarli bo'lsa, tag'in nima kerak? Yo'q, boshqa gap bor. U kishi ayshini qilib yuradilar, Nasiba sho'ppayib uyda o'tiradi. Mana hozir ham... Nima, yerdan chiqqanmi?!

Uning xo'rliqi keldi. Tag'in dengiz emish. Oydin kechalar emish!

U o'rnidan turib ketdi. Deraza oldiga keldi. Tashqari qorong'i bo'lib ketgan, ko'chadan orachora mashinalar guvullab o'tib qolardi. Nima qilsin? Uyiga borsinmi? Juda yaxshi bo'ladi-da! Murodjon kelsaki, uyda Nasiba yo'q. Ha, zir yugurib qolmas ekan-a! O'shanda biladi sayoq yurish qanaqa bo'lishini!

U beixtiyor toshoyna ro'parasiga keldi. Oynadan qiyg'och qoshlari chimirilgan, surma tortilgan

ko'zlarida ehtiros yashiringan tiniq chehrali qiz qarab turardi. U o'zining aksiga o'zi bir zum tikilib turdi-da, sochini chaqqon turmakladi. Qavib tikilgan neylon xalatini yechib, atlas ko'ylak kiydi. Hozir ayni vaqtida! Qaynonasi yo'q, birov yo'lini to'smaydi. U ayvonga o'tib, hovliga tushdi. Ayvon peshtoqidagi chiroq yorug'ida hovlidagi atirgullar sokin, xayoliy tovlanib turardi.

U tez-tez yurib, darvoza oldiga keldi. Bu xonadondan bir umrga chiqib ketayotgandek, xo'rsinib eshikni ochdi. Tashqariga chiqdi-yu, uyiga borolmasligini daf'atan tushundi. Yo'q, dadasi darrov sezadi. Bemahalda borganidan tushunadi. To'y aniq bo'lganida, oldiga o'tqazib qo'yib, lo'ndagina qilib tushuntirgan edi. «O'zing xohlab qilyapsan shu ishni, bilib qo'y, to'ydan keyin mayda-chuyda gaplarni ko'tarib keladigan bo'lsang, dilingni siyoh qilib qo'yaman».

O'sha so'zlar qulog'i otida tag'in jaranglagandek bo'ldi-yu, bir zum to'xtab qoldi. Lekin shu ondayoq boshqa bir fikrdan ko'ngli yorishib ketdi. Ishxonasiga boradi! Qani ko'rsin-chi, qanaqa navbatchilik qilayotgan ekan Murod Vohidovich! Kim uni har kuni yarim kechagacha olib o'tirar ekan. Boshliqlarimi yoki anavi ko'k ko'z Marziyami?

U duch kelgan mashinaga qo'lini ko'tardi. Op-poq «Jiguli» ancha nariga o'tib to'xtadi.

– Beshinchi kasalxonaga! – dedi Nasiba orqa o'rindiqqa o'tirib.

O'rta yoshlardagi kishi bir zum ikkilanib turdi-da, indamay yo'lga tushdi.

Nasiba bunaqa paytda kasalxonaga kirish qiyinligini bilardi. Yo'l-yo'lakay qorovulga nima

bahona qilishni o'ylab bordi. Lekin uning o'madi chopdimi, bu yoqdan qorovulxonaga kirishi bilan u yoqdan «Tez yordam» mashinasi chirog'ini lopillatib kelib qoldi. Qorovul chol oqsoqlanib borib panjarali darvozani ochguncha, Nasiba lip etib ichkariga kirib oldi. Hatto kinolardagi singari chaqqonlik qilgani uchun quvonib ham qo'ydi. Ana, o'sha birinchi qavat, terapiya bo'limi. U oynaband eshikni ochib, yop-yorug' ayvonga kirdi. Vestibyul kimsasiz, chekka-chekkadagi o'rindiqlar bo'sh edi. Nasiba yuragi gupillab urgancha to'xtab qoldi. Hozir xuddi o'sha Marziyaga duch kelsa nima bo'ladi?

U endi yo'lak tomon yurgan edi, oq xalat kiygan notanish qiz ichkaridan yugurib chiqdi.

– Kim kerak sizga? – dedi qoshini chimirib. – Hozir otboy bo'ladi.

– Navbatchi vrachni chaqiring. – Nasiba ataylab Murodjonning otini aytmedi.

Hamshira qiz unga boshdan-oyoq yana bir qarab chiqdi-da, ichkari kirib ketdi. Nasiba xarchand beparvo bo'lishga urinmasin, yaxshi ish qilmaganini endi tushundi. O'zidan-o'zi ijrig'ana boshladi. Nima keragi bor edi shu yoqqa kelib? Murodjon, nega kelding, desa, nimani bahona qiladi? Sizni sog'inib keldim, deydimi?

Yo'lakdagi eshiklardan biri sharaqlab ochildi. Nasiba shu yoqqa qarab pildirab kelayotgan oq xalatli pakana kishini ko'rib esankirab qoldi. Bu – ularning to'yida kosagullik qilgan xuddi o'sha Islom aka edi.

U yaqin kelib salomlashdi.

– Ha, kelin? – dedi qandaydir quruq ohangda.
– Kuyovni izlab kepsiz-da!

Nasiba juda xijolatli ahvolda qoldi.

– Shunday o'tib ketayotuvdim, – dedi ovozi zo'rg'a chiqib. – Murodjon akam, navbatchiman, degandilar.

– Murodjon akangiz navbatchi emas! – dedi Islom aka uning gapini bo'lib.

Nasiba yarq etib qaradi.

– Kecha... – dedi tutilib.

– Kechayam navbatchi bo'lganmas! – Islom aka tag'in uning gapini kesdi. Nasibaga bu odamning gapidan ko'ra, so'zlash ohangi og'ir botdi.

– Kechirasiz, – dedi kinoya bilan. – Bo'lmasa siz bilarsiz qayoqda yurishlarini?

– Bilaman! Xohlasangiz, oborishim mumkin.

– Mayli. Men ham bilib qo'ysam zarar qilmas.

– Hovliga chiqib turing. Men hozir... – Islom aka shunday dedi-yu, o'zining pakanaligi uchun yer aybdordek qars-qurs yurganicha ichkari kirib ketdi.

Nasiba hovliga tushdi. Qandaydir mavhum o'ylardan ko'ngli bo'm-bo'sh bo'lib, sekin-sekin darvoza tomonga yura boshladi. Qiziq, bu nima-si? Nega bu odam u bilan bunaqa gaplashadi? O'tkazib qo'ygani bormi?

Uning orqasidan kelgan mashina g'iyqillab to'xtadi.

– Chiqing, kelin!

U Islom akaning ovozini tanib, burilib qaradi. To'rt-besh qadam narida sutrang mikroavtobus to'xtagan. Islom aka avtobus eshigini qiya ochib, boshini chiqarib turardi. Nasiba ikkilanib mashinaga chiqdi. Shu ondayoq dimog'iga dori hidi urildi. Mashina o'rtasiga oq choyshab yopilgan yig'ma karavot o'rnatilgan ekan. Nasiba

shundoqqina eshik oldidagi ixcham o'rindiqqa o'tirdi. Islom aka mashinaning narigi biqinidagi o'rindiqqa cho'kdi.

– Qayoqqa boramiz o'zi? – dedi Nasiba unga tezgina qarab olib.

– O'zingiz aytdingiz-ku, Murod Vohidovichning oldiga, – Islom aka haydovchi o'tirgan kabina tomonga engashdi. – Ketdik.

Shundagina Nasiba haydovchi kabinasining devorida tuynukcha borligini ko'rdi.

Mashina bir silkindi-yu, shiddat bilan yurib ketdi. U ro'parasidagi Islom akaga shubhalanib qarab qo'ydi. Islom aka o'rindiq yonidagi tutqichni ushlagancha ko'zini lo'q qilib o'tirar, shiftdagi chiroqning xira yorug'ida yuzidagi ifodani payqash qiyin edi. Nasiba beixtiyor ko'zini olib qochdi. Derazadan tashqariga qaradi. Mashina chiroqlar marjoni lovillab yotgan ko'chadan yelib borardi. Ancha yurishdi. Islom aka hamon miq yetmay o'tirar, Nasiba uning o'ziga tikilib boratyogani bilar, shuning uchun ataylab ko'chadan ko'z uzmasdi. Bir mahal shahar chekkasiga chiqib ketishayotganini ko'rdi-yu, xavotirga tushib qoldi. Ana, Qo'yliq bozorining darvozasi. Naryog'i dalalar... Ana, qop-qorong'i dala yo'liga burilishdi. Nasiba, yuragi gursillab urgancha o'rnidan turib ketdi.

– Menga qarang, qayoqqa ketyapmiz o'zi? – dedi tahdid bilan. – To'xtating!

Xira chiroq yorug'ida Islom aka kinoyali kulib qo'ygandek bo'ldi.

– Mana, yetdik... Hozir.

Mashina g'iyqillab tormoz berdi. Nasiba eshik tutqichini siltab ochib yubordi. Shu ondayoq

ichkariga to'zon yopirilib kirdi. Yerga sakrab tushdi-yu, oyoq kiyimi to'pig'igacha tuproqqa botib ketdi. Islom aka eshikdan boshini chiqarib, qorong'i bo'shliqqa qarab qichqirdi:

– Mashinani bir soatdan keyin yuboraman!

Mashina orqasi bilan tisarilib bora-bora katta yo'lga burildi.

Nasiba qop-qorong'i zulmatda, tuproq ko'chani qoq o'rtasida garang bo'lganicha turib qoldi. Vahima ichida atrofga alangladi-yu, yigirma qadamcha naridagi chiroqqa ko'zi tushdi. Yong'oq shohiga kattakon chiroq ilib qo'yilgan, uning atrofiga parvonalar muttasil aylanardi. Shundagina u yo'lning o'sha tomonida devori chala tiklangan yakkam-dukkan uylar borligini payqadi. Ular qorong'ida qandaydir sirli, vahimali tuyilardi. Nasiba chiroq ostida allakimning sharpasini ko'rdi. Boshiga qiyiqchani chambarak qilib bog'lab olgan, maykachan odam bir qo'lida g'isht qolipni ushlaganicha shu tomonga qarab turardi. U bir zum tikilib turdi-da, qichqirib yubordi:

– Nasi!

Nasiba erining tovushini taniy olmadi. Bu tovushda ham hayrat, ham qo'rquvga o'xshash ohang bor edi.

Murodjon qolipni yerga uloqtirganicha shu tomonga yugurdi. O'n qadamcha yugurgandan keyin qattiq hatladi. Nasiba o'rtada ariq borligini endi idrok etdi.

Murodjon yugurib kelib, qo'lini olg'a cho'zdi. Chamasi, Nasibaning yelkasidan quchmoqchi bo'ldi-yu, qo'li loyiligi uchun tegmadi. Nasiba erini hech qachon bunaqa ahvolda ko'rmagan edi. Qizil qiyiqcha bilan boshini bog'lab olgan, eski

maykali, pochasi qaytarilgan shimi loy, yalang oyoqlarida balchiq qotib qolgan edi.

– Tinchlikmi? – dedi Murodjon uning koʻziga takilib. Keyin ancha xotirjam ovozda soʻradi: – Kim opkeldi, Islom akami?

Nasiba hamon haykaldek qotib turar, roʻparasidagi mana shu odam – loyga belangan mana shu kishi eri ekaniga – Murodjon akasi ekaniga hecham ishongisi kelmasdi.

Murodjon uning koʻnglida kechayotgan gaplarini payqadi.

– Yuring, – dedi qandaydir sokin ovozda. – Mashina bir soatdan keyin kelsa bitirib qoʻyay. Loyim qotib qoladi.

U Nasibani ergashtirib ariq ustiga oʻrnatilgan taxta «yakka choʻp»dan olib oʻtdi. Nasiba shuursiz bir tarzda yongʻoq tagiga keldi. Daraxt shohiga ilingan chiroq atrofida katta-kichik parvonalar hamon muttasil aylanardi. Maydoncha kaftdek tep-tekis boʻlib ketgan, nariroqda qurigan gʻishtlar devor qilib taxlab qoʻyilgan. Qutidagi shokoladdek tartib bilan quyilgan xom gʻishtlar chiroq yorugʻida sovuq yaltirab turardi.

– Oz qoldi, – Murodjon bir chekkada turgan uyumdan kafti bilan qolipga qum sepdi. Keyin usta doirakashlardek qolipni aylantirib-aylantirib toʻkdi. Tez-tez yurganCHA beriroqdagi gum-bazdek loy oldiga keldi. Choʻnqayib oʻtirib oldi-da, loydan zuvala yasab, qolipga urdi. Qolipdan otilib chiqqan loy parchalari maykasiga, peshonasiga sachraganiga parvo qilmadi. OrtiqCHA loyni sidi-rib tashladi-da, qolipni dast koʻtardi. Ikki yelka-sining boʻyni bilan tutashgan yerida chuqurCHA paydo boʻlib yalang oyoq tovonlari bilan yerni

gurs-gurs urgancha yugurgilab bordi-da, qolipni boyagi g'ishtlar safiga eltdi. Paq etgan tovush eshitildi. U qolipni ko'targan edi, g'ishtlar safiga yana to'rttasi qo'shildi.

Nasibaning tili endi kalimaga keldi:

– Tuzuk, bunaqa hunaringiz ham bor ekan.

Murodjon qolipni qumga qorar ekan, shu tomonga qarab jilmayib qo'ydi:

– Yigit kishiga qirq hunar ham oz... – Shunday dedi-yu, yana cho'nqayib, loy zuvala qila boshladi.

Nasiba maydoncha o'rtasida hamon qaqqayib turarkan, birdan hammasini tushundi. U hali erini ko'rgandayoq nimanidir payqaganday bo'lgandi... Endi hammasining tagiga etdi. Murodjon nima uchun o'zgarib qolganini ham, nega har kuni «navbatchi» bo'lishini, nima uchun yarim kechada burnidan tortsa yiqilgudek bo'lib borishini, hammasini tushundi. Nima uchun Islom aka o'ziga bunday muomala qilganini, nima uchun bu yerga olib kelib bir og'iz so'z aytmay tashlab ketganini... – Bu bilan nima demoqchi ekanligini – hammasini!

«Mana, kelinposhsha! Eringning ahvolini ko'rib qo'y! Seni deb, sening orzu-havaslarining deb ering shu hunarni qilyapti». Yo'q, Islom aka buni aytgani yo'q. Ammo...

Qanday uyat! Qanday sharmandalik! Xo'sh, bo'lmasa nima qilsin? O'g'irlik qilsinmi? Yuz ellik so'm maosh bilan besh ming so'mlik to'y qilgan odam nima qilsin?

Orzu-havas emish! Umrida bir marta bo'ladigan to'y emish!

Nasiba boshi g'uvullab borayotganini, ko'ngli behuzur bo'lib ketayotganini his etar, qulog'i

ostida hamon qolipning ora-chora yerga paq-paq urilgani eshitilib turardi. Go'yo yer yuzida shundan boshqa sado yo'qdek, shundan boshqa ohang qurib qolgandek.

U oyoqlarini sudragudek bo'lib bordi-da, yong'oqning g'adir-budur tanasiga suyandi. Shunda shamol turdimi yo o'zining shuuri tiniqlashdimi, yong'oq shoxlarining shovullashi eshitila boshladi. U ko'zlarini yumdi. Negadir tasavvurida yana o'sha dengiz shovullashi jonlandi. O'sha oydin kecha, o'sha dengiz. O'sha to'lqinlar... Sohilda Murodjon bilan o'tirishibdi.

Nasiba seskanib ko'zini ochdi. Yo'q, endi ular dengiz bo'yiga borishmaydi. Oydin kechada sohilda o'tirishmaydi. Mabodo, borishganida ham, beadam dengiz sathida oy nuri yaraqlab turganida ham endi bu boshqa dengiz bo'ladi. Oy ham boshqa bo'ladi. To'lqinlar ham, hatto Murod akasi ham. Endi uning yuragi bir tekis gursillab urib, Nasibani allalamaydi.

Ular ancha narsaga ega bo'lishdi. To'y qilishdi, ota-onasi xohlaganicha, Nasiba istaganicha orzu-havas ko'rishdi. Hammasini taomildagidek, «qars-badabang» qilishdi. Hammasini! Qiziq ustida bir narsani unutib qoldirishdi. Quyoshning o'lchovi bo'ladimi! Nurning vazni-chi? Baxtning tarozisi-chi?

Dengiz emish. Oydin kechalar emish?! Ana, loyga qo'shilib qolipga tushyapti. Qancha ko'p tushsa, qarzi shuncha kamayadi!

Nasibaning ko'zlaridan tirqirab yosh chiqib ketdi. U yong'oqning g'adir-budir tanasiga yuzini bosganicha o'krab yubordi.

Bir mahal Murodjon loyli kafti bilan uning sochini silay boshladi.

– Nasi! Nima bo'ldi sizga, Nasi? – dedi ovozi titrab.

Nasiba keskin burildi-yu, erining loy yopishgan, zax anqib turgan yelkasiga boshini tashlaganicha, unsiz yig'lar edi.

1979

MUHABBAT

Uzoq, entikib o'pishdilar. Qizning soch tolalari Tirkashning yuziga tegib turar, allanechuk notanish, ammo totli is anqir, uning butun vujudi tarang tortilib, oyoqlari titrar, qizning ham yelkari bilinar-bilinmas silkinayotganini his qilib turardi. To'satdan qiz siltanib qaddini rostladi-yu, zarb bilan itarib yubordi uni.

Tirkash laylak qilib qo'yilgan aravaga suyanib qoldi. U hamon o'ziga kelolmas, allaqanday ichki bir to'liqin borgan sayin qattiqroq jo'sh urardi.

– Dadam so'yib tashlaydi, – dedi qiz to'zib ketgan sochlarini kafti bilan tekislarkan. Ammo dadasidan hech qachon hayiqmaganligi, bundan keyin ham hayiqmasligi uning ovozidan bilinib turardi.

Tirkash aravadan uch-to'rt qadam narida, maysalar ustiga tashlab qo'yilgan bir parcha namat ustida uxlab yotgan cholga qaradi. Chol ola-bula xurjunga boshini tashlab, oyoqlarini kerganicha, chalqancha yotar, qorong'ida yuzi aniq ko'rinmasdi. Undan ham nariroqda bir tup do'lananing to'kilgan xazonini shitirlatib, sharpaday qop-qora eshak o'tlab yurardi.

Tirkash qaddini rostlab, qizga tikilib qoldi. Uning katta-katta ko'zlari yonib turar, uzun-uzun kipriklari, qirra burni qorong'ida yanayam jozibali ko'rinar, Tirkash hali ham hayajonini bosib ololmas edi. Ikkovlari anchagacha jimib qolishdi. Arslonbobo tog'ining cho'qqisi yonib ketdi. Zum o'tmay dum-dumaloq to'lin oy chiqdi. Chor at-

rofga nur aralash sukunat seli quyilganday, hamma yoq jimjit bo'lib qoldi. Yaproqlari to'kila boshlagan do'lana soyaday qorayib ko'rinar, havoda xazon, g'o'zapoya isi anqirdi.

Qiz sochini qaytadan o'rib, orqasiga tashladi. Tirkashning yoniga keldi-da, niholday nozik gavdasini egib, arava ichidan paxtalik nimcha olib kiydi. Tirkashga bir qarab qo'ydi-yu, oyoqlarini osiltirib, aravaga o'tirib oldi. U endi hamma narsani unutganday, Tirkashni ko'rmayotganday edi. Boshini baland ko'tarib, oyga tikilib o'tirar, chehrasida beparvolik ko'rinib turardi. Boyagi to'lqin yana jo'sh urib ketdi. Tirkash nima qilayotganini o'zi ham sezmay, tiz cho'kib, qizning oyoqlaridan mahkam quchoqlab oldi.

– Dilor, ketma. Iltimos qilaman, yalinaman... – U qizning tizzasiga bosh qo'ydi. Negadir shu tobda qizning qo'llari sochini silashini kutar, orzu qilardi. Dilor egilib uning yelkasidan itardi.

– Ket bu yerdan!

– Tushunsang-chi, axir, qayoqqa borasan?! Ni-maga borasan? – Tirkash qizning oyoqlarini mahkamroq qisib iltijo bilan bosh chayqadi. – Yo'q dema, Dilor. Ikkalamiz birga ishlaymiz. Sen ni-mani xohlasang...

– Ket, men uxlayman! – Dilor tag'in uning yelkasidan itardi.

Tirkash qizning chimirilgan qoshlariga, qat'iyat bilan qimtilgan lablariga qarab, endi gapirish ortiqcha ekanini tushundi. Asta qaddini rostlab, boshini quyi soldi. O'ziga ham erish tuyilgan past ovozda pichirladi:

– Ketib qolmanglar, tongotarda kelaman.

Shartta burildi-da, tasmaday oqarib yotgan tuproq ko'chadan soyasini bosib, chopib ketdi.

Oy koptokday sakrab-sakrab unga ergashib kelayotgandek bo'lar, qishloq tomondan itlarning akillagani eshitilar, soy shovillar edi. Qir ustiga chiqqanida old tomondan qishloq chiroqlari ko'rindi. U to'xtab qoldi. Orqasiga burilib qaradi. Pastlikda, yo'l yoqasidagi o'sha bir tup do'lana qorayib ko'rinar, Dilor ham, otasi ham daraxt ko'lankasi tagida qolib ketgandi.

Tirkash tez yurganidan nafasi qisib, terlab ketganini endi sezdi. Ko'ylagini yechib yelkasiga tashladi-da, tag'in qishloq tomonga qaradi. Katta yo'ldan nur zanjiri bilan bog'lanib qolganday qator-qator mashinalar o'tib borardi. «Punktga paxta olib ketishyapti», deb o'yladi u. Birdan ko'ngli cho'kdi. «Yo'q! – dedi u pichirlab. – Hech qayoqqa bormayman. Bormayman! Uyga ham, Dilorning oldiga ham. Hech nima kerakmas menga, hech nima!»

U ko'ylagini yerga tashlab, qurib, sarg'ayib qolgan ko'katlar ustiga o'tirdi.

«Nima bo'lyapti o'zi? Qayoqdanam shu qizni uchratdim?! Nahotki endi hamma narsadan – uyim, qishlog'im, otamdan ayrilsam? Nahotki endi Tentaksoydan bir umr bosh olib ketsam? Nima bo'lyapti o'zi?»

U diqqat bilan quloq sola boshladi. Bu safar soyning shovillashi aniq eshitildi. Keyin xo'rozlar cho'zib-cho'zib qichqira boshladi. Ehtimol, ularning hovlisidagi tojdor xo'roz ham qo'noqda turib bo'ynini cho'zganicha jo'r bo'layotgandir. Ehtimol, Qosim ota xirmondan qaytib, uning kelishini kutib, supada nos chekib mudrab o'tirgandir.

Tirkashning xayolida Qosim otaning oppoq qoshi ostidan o'ychanlik, muloyimlik bilan boqib turgan ko'zlari, so'lg'inroq, ammo nuroniy yuzi,

cho'qqi soqoli jonlandi. Shu ko'zlarning nurini olgan Tirkashning o'zi emasmikin? Shu soch-soqolga qirov qo'ndirgan Tirkashning o'zi emasmikin! Axir uni odam qilgan, ota o'rnida ota bo'lgan kishi shu emasmidi?.. Tirkashdan boshqa suyanchig'i bormi uning...

Koshki edi, Tentaksoyga o'sha eski arava kirib kelmagan bo'lsa... Koshki edi, Tirkash shu aravada kelayotgan lo'li qizni – Dilorni ko'rmagan bo'lsa...

Tirkash birdaniga o'rnidan sakrab turgisi, qishloq tomonga yugurib ketgisi keldi. Lekin qachonlardir go'daklik xotirasiga mahkam o'rnashib qolgan, unutilayozgan sog'inch bir tuyg'u ustun keldi-yu, chalqancha yotib oldi. Oy havolab ketgan, qatlam-qatlam kuz bulutlari ohista suzib o'tar, namxush tuproq isi anqir edi.

II

Bu voqeaga ancha yil bo'lib ketgan. Ancha yillar...

Tirkash esini tanibdiki, shu tuproq voyaga yetkazdi uni. Dunyoga qaysi kuni kelganini, otasi kim, onasi kim ekanini haliyam bilmaydi. To'rt-besh yoshida odam ajratadigan bo'lib qolganida lo'lilar chodirida ko'rdi o'zini. Ota-onasi allaqachon ko'z yumib ketganini shulardan eshitdi. Hammaga ergashib yurgani uchun Tirkash deb chaqirisharkan uni. Ular Tirkashni qo'lmaqo'l ko'tarib katta qilishibdi... Tirkash ham shu lo'lilardan bittasi edi. Yarim kechagacha childirma chalib, bazm qilishni, qizil ko'ylagining etagini hilpiratib raqs tushishni hech nimaga alishmaydigan xotinlarning hammasi uning onasi edi.

Gulxan atrofida davra qurib o'tirgan lo'lilarning hammasi ota edi unga.

Hazin qo'shiqlar og'ushida mudragan oqshomlar, oy nuriga g'arq bo'lgan osmon... Tirkash dunyoga kelib eng avval shularni ko'rgandi. Kun botar-botmas ularning elati ko'kalamzor bir yerga chodir tikar, Tirkash ko'katlar ustiga chalqancha tushib olardi-da, childirmaning gumbirlashiga, quvnoq qahqahalarga quloq solib yotar, gulxan atrofida lip-lip aylanayotgan soyalardan ko'zi tinib uxlab qolardi.

Erta tongda odamlarning g'ovur-g'uvuri, eshaklarning hangrashidan uyg'onib ketardi. Shudringdan ho'l bo'lib ketgan jingalak sochlarini silab o'rnidan turar, uvushib qolgan qo'llarini uqalab-uqalab qo'yardi.

Yana o'sha uzun-uzun yo'llar boshlanardi. Dunyoda yo'llarning nega shunchalik ko'pligiga uning aqli yetmas, lo'lilar elati bo'lsa bir zum ham to'xtamas, qayoqqa ketishayotganini hech kim bilmasdi.

Tirkashning so'ngsiz-nihoyasiz yo'llari Tentaksoyda to'xtadi. Bahor oqshomlaridan birida lo'lilar elati shundoqqina soyning bo'yiga, toshloq sohilga chodir tikdi. Tentaksoy son-sanoqsiz orolchalar hosil qilib hayqirar, osmoni falakka marvarid sochardi.

Tirkash o'shanda yetti-sakkizlarga borib qolgan, tishlari bir marta to'kilib chiqqan edi. Kun bo'yi yo'l yuraverib charchaganidanmi, hammadan oldin uxlab qolibdi.

Tongotarga yaqin entikib uyg'onib ketdi. Uyg'ondi-yu, to'lqinlar ketma-ket urilib, suv

qa'riga tortib ketayotganini bilib chinqirib yubordi. Ammo ovozini o'zi ham eshitilmadi. Og'ziga suv to'lib o'qchiy boshladi. Soy dahshatli guldurosdan titrar, yer-u ko'k qop-qora to'lqinlarga ko'milgan edi. Tirkash suvdan qalqib chiqib, qop-qora osmonni so'nggi marta ko'rdi-yu, tipirchilab cho'kib ketdi.

U ko'zini ochganida boshiga egilib turgan notanish kishini ko'rdi. Elatida bunday odam yo'q edi. Boshiga ko'k duxoba do'ppi kiyib olibdi. Yuzlari qizarib ketgan, oq oralagan mo'ylovi ho'l bo'lib, cho'qqi soqoliga yopishib qolibdi. U jiqqa suv ko'ylagining etagini qayirib, Tirkashning peshanasini artidi.

– Oting nima, o'g'lim?

Tirkash o'zini shu odam suvdan olib chiqqanini endi tushundi.

– Ketaman!

U o'rnidan turmoqchi bo'lgan edi, majoli kelmadi. Notanish kishi uning ustiga ko'rpa tashladi.

– Elatlaring ketib qolishdi. Seni allaqachon o'ldiga chiqarishgan bo'lsa kerak. – Notanish kishi chuqur xo'rsindi. – Sel yomon quturdi-da! Tentaksoy shunaqa o'zi. Har bahorda jilovini yo'qotib qo'yadi.

Tirkash begona uyning guldor qog'ozyopishtirilgan shiftiga tikilib yota-yota ko'zlari ilindi.

...Bu voqeaga ancha yil bo'lib ketgan... Ancha yillar...

Agar uch kun avval qishloqqa yana bitta lo'li arava kirib kelmaganida, agar Dilorni ko'rmaganida, qiz ketaman deb turib olmaganida, o'sha damlarni eslab o'tirmasdi.

III

Quyosh ufqqa lab bosdi. Kichkina shalaq arava tuproq yo'ldan imillab borar edi. Qora eshak chil-lakday ingichka oyoqlari bilan tuproq changitib, aravani sudrab borar, g'ildiraklar nola chekkan kabi hazin g'iyqillardir.

Aravada o'tirgan cholning ingichka, burishiq bo'ynidagi chuqurchasi, oq oralagan sochi Tirkashga ko'rinib turardi. Dilorning otasi hech qayoqqa shoshilmayotganini shama qilganday eshakni qistamas, boshini tashlab, mudrab borardi. Ertalabdan beri chol Tirkashga bir og'iz ham gapirmadi. Faqat ahyon-ahyonda milki qizarib ketgan ko'zlari bilan unga sinchiklab qarab qo'yar, yana indamasdan teskari qarab olardi.

Aravaning ketida Tirkash bilan yonma-yon kelayotgan Dilor unga qarab jilmayib qo'yar, allaqayoqdan sindirib olgan tol xivichi bilan yo'l chetidagi giyohlarni savalab borardi. Uning shapaloq gulli qizil kuylagi shafakda lovillar, o'zi ham o't bo'lib yonib ketayotganday ko'rinardi. Tirkash shu tobda qizning nima o'ylayotganini bilolmas, ammo bir ko'zini sal qisib, istehzoli, jozibali jilmayishidan o'zining go'zalligidan, yigitni ergashtirib kelayotganidan mamnun ekanligini ko'rib turardi.

Quyosh yer ortiga yumalab ketdi. Oqshom shamoli ufqda yonib turgan shafaq alangasini puflab o'chirdi. Hamon g'ildiraklar nola chekar, shalaq arava tepalikka chiqib borardi.

Tirkash qishloqdan chiqib ketayotganida hozirgidek ko'ngli g'ash bo'lishini o'ylamagandi. U Qosim otaning ko'ziga ko'rinishdan qo'rqqan, Tentaksoydan chiqib olguncha tanish hay-

dovchilarning uchrab qolishidan yurak hovuchlab turgandi. Yo'q, hech kim uchramadi... U Dilorni endi o'ziniki deb o'ylar, shu qiz uchun dunyoning narigi chekkasigacha borishga ham tayyor edi. Lekin qishloqdan uzoqlashgan sayin uning qadami sekinlashar, o'zi qilayotgan gunohini endi tushunayotganday bo'lardi. Go'yo kimdir ko'zga ko'rinmas nozik, juda nozik iplar bilan uni Tentaksoyga bog'lab qo'ygan-u, bu iplar borgan sayin tarang tortilar, yana bir qadam yursa, uzilib ketayotganday bo'lardi.

Shalaq arava tepalik ustiga chiqqanda to'xtadi. Tirkash tag'in burilib orqaga qaradi. Pastda qishloqni tasmaday o'rab olgan soy yaltillab ko'rinar, ammo uylar ko'zga tashlanmas, quyuq daraxtzor ustiga oqshom sharpasi qo'ngandi. Uzoqda – katta yo'l ustida quyuq chang ko'rindi.

– Poda qaytyapti, – pichirladi u. Birdan ko'z o'ngi qorong'ilashib, xotiralar quyunidan boshi aylanib ketdi.

Bir vaqtlar o'zi ham kattakon targ'il sigirni tong saharda podaga qo'shib yuborar, kechqurun sigirning o'zi eshikdan ma'rab kirib kelardi. Sigirni qo'shni kelin sog'ib berar, Qosim otaning kampiri o'lib ketgan, so'qqabosh edi. Cholning o'zidan boshqa ovunchog'i yo'qligini, uning umidi yolg'iz Tirkashdan ekanini endigina tushundi.

O'sha, suvdan olib chiqqan yiliyoq Qosim ota unga papka, «Alifbe» olib bergan, Tirkash maktabga qatnay boshlagan edi. Tong saharlab shudring qo'ngan dalalardan maktabga yugurganlari, yozlari qishloq bog'ida bolalar bilan uzum uzishgani, bultur o'ninchini bitirganida maktabda o'tkazilgan kecha uning xayolida jonlandi-yu, yuragi gupillab urib ketdi.

Tirkash kuz kechalari xirmonda ishlashni yaxshi ko'radi. U baland xirmon ustiga chiqib, chalqancha yotib olar, nazarida osmon borgan sayin pastlashib tushayotganday bo'lar, paxtaning yelkalariga iliqqina, yumshoqqina botishi ham, salqin shamoldan junjikib, seskanib ketishi ham – hamma-hammasi juda lazzeatli edi.

U rohat qilib yotganida pastdan mashinaning bo'g'iq ovozi eshitilar, kabina eshigi taraqlab ochilardi.

– Uxlab qoldingmi, hoy lo'li!

Tirkash haydovchilarning qo'polligiga parvo qilmas, o'zini shu qishloqning bir o'zbeki, bir farzandi hisoblardi. U xirmon ustidan sakrab tushardi-da, kuzovga panshaxa bilan paxta ortardi...

Keyin traktorchiga shogird tushdi. U omochlarni to'g'rilab borar, palaxsa-palaxsa bo'lib ko'chayotgan tuproq isi, kerosin hidi mast qilib qo'yganday boshi aylanib ketar, motorning guvillashi ham, traktor atrofida parvonaday aylanayotgan qarg'alarning qag'illashi ham gashtli tuyilardi unga.

Yigit o'sha tuproq isini, bahor qo'ng'irog'idan uyg'ongan yerning iliq nafasini, Tentaksoyning tishni qamashtirib yuboruvchi muzday suvlarini hech qachon, hech nimaga alishmasligini, alisha olmasligini endi tushundi. Tushundi-yu, tishlari g'ijirlab ketdi.

...Tirkash yelkasiga kelib tushgan xivich zarbidan seskanib ketdi.

– Yurmaysanmi?

Dilor bir qo'lini biqiniga tirab, bir qo'lida xivich o'ynatib jilmayib turardi. Atrof qorong'lashib qol-

gan, shalaq arava allaqachon pastga tushib ketgandi.

Dilorning hokimona jilmayib turishi ham, o'tday yoniq ko'zlari, qirra burni ham birinchi marta xunuk ko'rinib ketdi unga.

– Turtmasdan gapir! – dedi u bo'g'ilib. G'azabdan yuzlari lovillab ketganini o'zi ham sezib turardi.

– Bechora oshiq! – Dilor birdan qah-qah urib kulib yubordi. Sukunat cho'kkan adirlar ustidan oqshom sharpasiday sirli, bo'g'iq aks sado keldi.

Tirkash bir siltanib qizning xivichini tortib oldida, mayda-mayda qilib yerga otdi. Dilor hech nima bo'lmaganday hamon jilmayib turardi.

– Qishloqqa qaytamiz! – Tirkash juda muhim, aziz bir narsani tushuntirmoqchi bo'lganday, qizning yelkalaridan ushlab o'tinch bilan silay boshladi. – Iltimos, Dilor, yo'q demagin! Ketishimizdan nima foyda, qayoqqa boramiz? Jon Dilor, xo'p degin, – u birdan qizni bag'riga bosib shivirlay boshladi: – Tentaksoyga qaytamiz. U yerda mening otam, o'rtoqlarim, traktorim bor, bilasanmi, – u negadir bo'g'ilib ketdi. Tomog'iga tiqilib qolgan iliq bir narsani yutib arang shivirladi. – Bilasanmi, Dilor, u yerda mening... mening vatanim bor. – Qizning soch tolalari yana yuziga tegib ketdi. Yana o'sha, kishini mast qilib yuboruvchi mayin is gurkiradi. – Dilor, xo'p degin, bita xo'p degin...

Qiz siltanib chekindi. Endi u jilmaymas, ko'zlari o't bo'lib yonardi.

– Hech kim seni sudrab ketayotgani yo'q. O'zing kelyapsan, – u birdan chinqirib yubordi. – Sen lo'li emassan, anqovsan! – keyin ko'zlari qisi-

lib kinoya bilan ovozi pasaytirdi. – Kim qo‘yibdi senga duch kelgan qizga ergashib yurishni? Bor, qishlog‘ingga boraver! Sen bilan ishim yo‘q. Men bilan ham ishing bo‘lmasin!

Dilor tuproq yo‘ldan pastga qarab chopib ketdi. Tirkash uning shamolda hilpirab uzoqlashib borayotgan ko‘ylagini ko‘rib turar, ammo nima bo‘layotganiga hali ham tushunolmasdi. U bir nafas ikkilanib turdi-da, qizning ketidan yugurdi. Tepaning yarmiga borganda, halloslab yetib olib, qo‘lidan tortdi.

– Dilor!

– Qoch! – qizning ko‘zlari nafrat bilan yonib turardi.

– Ketma, Dilor!

– Qoch, laycha!

Birdan Tirkashning vujudi muzlab qoldi. Boyagi qaynoq hislar o‘rnini allaqanday yovvoyi kuch egalladi-yu, tarsakilab yubordi uni.

– Yo‘qol, – dedi xirillab, – yo‘qol!

U Dilorning kafti bilan yuzini ushlab qolgani-ni ko‘rdi. Keyin keskin burildi-da, qishloq yo‘lini mo‘ljallab chopib ketdi. Bir marta ham orqasiga qaramadi.

Arslonbobo cho‘qqisidan qip-qizarib oy chiqib kelar, tuproq yo‘l oqarib ko‘rinar, Tirkashning soyasigacha qaltirardi.

IV

Qish erta tushdi. Hali g‘o‘zapoyalar yig‘ishtirib olinmasdan qor yog‘di. Ertasiga havo charaqlab ochilib ketdi.

Tirkash qor ko‘rpasiga burkanib endigina uyquga ketgan yerni cho‘chitib traktor haydar, qor

bosgan dalalar oftob nurida ko'zni qamashtirib yarqirar, yakkam-dukkam g'ozapoyalar taqdiridan noliganday shumshayib turardi. Traktor hali yaxlamagan dalada yengilgina suzib, muzyorar kemaday orqasidan qop-qora iz qoldirib borardi.

U tushlikka chiqish uchun motorni o'chirib, kabinadan sakrab tushdi-yu, paykal boshidagi tutzor yonida turgan qizni ko'rib qoldi. Boya, motorga suv quyayotganida ham ko'rganday bo'lgandi. Qiz sariq paxtalik kiyib, boshiga ko'k ro'mol o'rab olgandi. Uning bir qo'lini biqiniga tirab turishi tanishday ko'rindi yigitga.

«O'tkinchilardan bo'lsa kerak». Tirkash shiypon tomonga burilib ketayotgan edi, qiz qo'l siltab imo qildi.

Tirkash kirza etiklari bilan qor kechib, besh-o'n qadam yurdi-yu, qizni tanib qolib, yugurib ketdi. Yuragi yana o'sha sog'inch hislar bilan jo'sh urar, etikning sirg'anishiga ham, g'ozapoyalarga qoqilishiga ham parvo qilmasdi. «Dilor, Dilor!» – derdi u pichirlab. Negadir quvonchdan entikar, nimaga quvonayotganini o'zi ham bilmasdi.

U nafasi tiqilib yugurib keldi-yu, Dilorning nozik, ammo chayir qo'llarini kaftiga oldi.

«Qo'li muzlab ketibdi», – deb o'yladi qizning yuziga tikilarkan. Dilorning rangi so'lg'inlashgan, ko'zlari cho'kkan, ammo hamon jozibali tabassum bilan jilmayib turardi. U isib ketganday paxmoq ro'molining tugunini yecharkan, tirsagi bilan Tirkashning ko'kragiga turtdi.

– Haydab yubormaysanmi?

– Qachon kelding?

– Ertalab.

– Butunlaymi?

– Butunlay! – dedi Dilor beparvo. Tirkash qizning ko‘zlariga bir qaradi-yu, shu bir og‘iz so‘zga ishonish mumkinligini tushundi.

– Jinni! – dedi u kulib.

Qizning yelkasiga ohista qo‘l tashladi-da, qor bosgan dala yo‘lidan qishloqqa – o‘z hayotiga boshlab ketdi.

1964

URUSHNING SO'NGGI QURBONI

Shoikrom ayvon to'ridagi sandal chetida xomush o'tirardi. Allaqachon bahor kelib, kunlar isib ketganiga qaramay, hamon sandal olib tashlanmagani, ammo hech kim bu to'g'rida o'ylab ko'rmaganini u endi payqaganday g'ashi keldi. Bo'z ko'rpa ustidan yopilgan, shinni dog'i qotgan quroq dasturxon ham hozirgina go'jadan bo'shagan sopol tovoq, bandi kuygan yog'och qoshiq ham uning ko'ziga xunuk ko'rinib ketdi. Ammo beparvolik bilan qo'l siltadi-yu, do'ppisini sandal ustiga tashlab yonboshladi.

Yarim kecha bo'lib qolgan, atrof jimjit. Faqat olislarda it uliydi. Ayvon to'sinidagi uzun mixga ilig'liq chiroq xira nur taratadi. Chiroq atrofida o'ralashgan chivinlar bir zum tinmaydi. Hovlining yarmigacha ariq tortib ekilgan qulupnay pushtalari orasida suv yaltiraydi. Onda-sonda rang olgan qulupnaylar ko'zga tashlanib qoladi. Qayoqdandir shamol keldi. Hovli etagidagi yong'oq shoxlari bir guvillab qo'ydi. Shoikrom uyqu elita boshlagan ko'zlari bilan o'sha tomonga qaradi-yu, ter hidi anqib turgan lo'labolishga boshini tashladi. Shu ondayoq yana o'sha tovoqqa, bandi kuygan qoshiqqa ko'zi tushib, tag'in g'ashlandi. «Ziqna bo'lmay o'! – deb o'yladi xotinini so'kib. – Azaldan qurumsoq edi, zamon og'irlashgandan buyon battar bo'ldi».

Ichkarida chaqaloq yig'ladi. Beshikning g'irchillagani eshitildi. Bola xuddi shuni kutib turganday, battar big'illay boshladi. Kattasi ham

uygʻonib ketdi shekilli, qoʻshilishib yigʻilishga tushdi.

Shoikrom siltanib qaddini rostladi.

– Ovozini oʻchir, Xadicha!

Ichkaridan xotining beshikni mushtlagani, zardali tovushi eshitildi:

– Ovozi oʻchsa koshkiydi! Toʻqqiz kechasida jin tekkan bunga!

«Kambagʻalning ekkani unmaydi, bolasi koʻpayadi oʻzi, – deb oʻyladi Shoikrom ijargʻanib. – Shu kunimdan koʻra urushga borib oʻlib keta qolganim yaxshiydi».

Uni urushga olishmadi. Toʻqimachilik kombinatida montyor yetishmasmidi, yo oʻzi yaxshi ishlarmidi, har qalay, uni olib qolishdi. Shoikrom urush boshlanishidan sal oldin uylangan edi. Urush boʻldi-yu, zamon oʻzgarib ketdi. Bir xil odamlar tirnoqqa zor. Uning xotini boʻlsa, yonidan oʻtib ketsa ham boshqorongi boʻlaveradi. Xudo bergandan keyin tashlab boʻlarmishmi, deb ketma-ket uchta qiz tugʻib berdi. Urushning qora qanoti uzoqlab ketgan boʻlsayam, hamon uning soyasi odamlar boshiga koʻlanka tashlab turibdi. Hali u qoʻshninikida aza ochiladi, hali bu qoʻshninikida.

Hovli etagidagi pastak eshik gʻiyqilladi. Shoikrom kafti bilan koʻzini chiroqdan pana qilib qaradi-yu, shu tomonga kelayotgan onasini koʻrdi. U uylanganidan keyin otadan qolgan hovlini oʻrtadan ikki paxsa devor olib boʻlishgan. Bunday bir chekkasi Xadichaning injiqligi sabab boʻlgan edi. Har xil ikir-chikir gaplar chiqaverganidan keyin Umri xola roʻzgʻoring boshqa boʻlsa oʻzingga qayishasan, deb ularning qozonini bosh-

qa qilib berdi. O'zi kichik o'g'li Shone'mat bilan narigi hovlida qoldi.

Rangi uniqqan chit ko'ylak ustidan nimcha ki-yib olgan Umri xola sharpaday unsiz yurib keldi-da, yapaloq «musulmon» g'ishtdan yasalgan zinadan ayvonga ko'tarildi.

– Hali uxlamovmiding? – dedi u zinadan enkayib chiqayotganida surilib ketgan ro'molini qayta o'rab.

– Ko'rmaysizmi, chaqaloq tinchimayapti. O'zim itday charchaganman.

– Bola bo'lgandan keyin yig'laydi-da, – dedi Umri xola yupatuvchi tovushda. – Yotaver, bolam. – U yana o'sha unsiz odimlar bilan ichkari uyga kirib ketdi.

Qaynana-kelin bir balo qilib, bolalarni tinchitishdi. Keyin ikkovlari boshlashib chiqishdi. Xadicha bir qo'lida choynak-piyola, bir qo'lida zog'ora non keltirib, dasturxon ustiga qo'ydi.

– Choy o'lib qopti, – dedi u zog'ora ushatarkan.

Umri xola Shoikromning yonboshiga, shaparak ko'rpachaga o'tirdi.

– Ol, o'zing ham, – dedi u tomirlari bo'rtib chiqqan qo'llari bilan, sochilgan uvoqlarni yig'ib og'ziga solarkan. Shoikrom onasining barmoqlari tars-tars yorilib ketganini endi payqadi. Ilgari ham shunaqamidi, yo'qmidi, eslay olmadi.

– Ovqatingdan qolmadimi? – dedi u cho'kkalab o'tirganicha choy quyayotgan xotiniga qarab.

Xadichaning uzunchoq sarg'ish yuzi qizardi. Aybdordek mahzun tovushda uzr so'radi:

– Qolmovdi-ya.

Shoikrom uning qizarganidan yolg'on gapirayotganini sezdi. Kim bilsin, ertalab o'ziga isitib berish uchun shunaqa deyayotgandir...

– Yo‘q, bolam, ovqat kerakmas, – dedi Umri xola shoshilib.– Xayol surib yotib uyqum o‘chib ketdi... – U bir lahza jim qoldi-da, o‘ziga gapirganday sekin qo‘shib qo‘ydi. – Payshanba kuni Komil tayibning uyiga boruvdim. Har kuni nahorga bir kosadan qo‘y suti ichsa, dard ko‘rmaganday bo‘lib ketadi, dedi.

– Hozir qo‘y suti qatta, – dedi Xadicha. – Sigir suti otliqqa yog‘-u... shu paytda sigirimiz tuqqan bo‘lardi-ya.

Shoikrom xotining gapini eshitmadi. Birdan uning ko‘z o‘ngida pastak deraza ostida shiftga tikilib yotgan ukasi jonlandi. Bir hovlida turib o‘n kundan buyon holini so‘ramaganiga afsuslanib, ichidan xo‘rsiniq keldi. Shone‘mat Rossiyadan ko‘chirib keltirilgan zavod qurilishida ishlay boshlaganida uni urushga olishmaganidan Shoikrom suyungan edi. Gap boshqa yoqda ekan. Ukasi sil ekan. Shuning uchun qoldirishgan ekan. Mana, uch oydirki, yerga yopishib yotibdi.

Shoikrom o‘n kuncha ilgari ishga ketayotib birrov kirib ukasidan hol so‘ragan edi. O‘shanda Shone‘matning qoq suyak bo‘lib qolganini, katta-katta ko‘zlari nimagadir chuqur ma‘no bilan o‘ziga tikilganini ko‘rgan edi.

«Yaqinda o‘ladi, – deb o‘yladi u onasining ko‘zi-ga qaramaslikka harakat qilib, baribir o‘ladi».

– Tuzukmi? – dedi u hammasi uchun o‘zi aybdorday qovog‘ini solib.

– Shukr, – Umri xola qult etib yutindi. – Hozir uxladi. – Onasi, shu tobda chiqib ovora bo‘lmasin, degan ma‘noda gapirganini Shoikrom tushundi.

– Ertalab xabar olaman, – dedi u onasi o‘rnidan turganida.

– Sendan nega gina qilarkan, bolam, – dedi Umri xola ayvon labida to'xtab. – Ko'rib turibdi-ku. Ertalab chiqib ketasan, yarim kechada qaytasan. Bu kunlar unut bo'lib ketadi, bolam. – Zinaga yechgan kalishining bir poyi to'ntkarilib qolgan ekan, Umri xola oyog'ining uchi bilan to'g'rilayman deb, ancha ovora bo'ldi. Keyin zinlardan enkayib tushdi-yu, sharpaday unsiz yurgancha, hovli etagiga qarab ketdi. Pastak eshik g'iyqillab ochilib-yopildi.

– Padariga la'nat shunaqa turmushning! – dedi Shoikrom bo'g'ilib. Keyin dasturxonni yig'ishti-rayotgan xotiniga o'shqirdi. – Seniyam padaringga la'nat! Tumshug'ingni tagidan sigiringni yetaklab ketsa-yu, anqayib o'tirsang.

– Nega menga o'dag'aylaysiz? – Xadicha tovoqni qoshiqqa urib, yig'lamsiradi. – Nima, meniyam Ilhom samovarchining xotiniday so'yib ketsinmidi? Siz kechalari smenda bo'lsangiz. Men uchta jo'ja bilan jonimni hovuchlab o'tirganim yetmaydimi?!

Shoikrom xotinini tarsakilab yubormaslik uchun yuzini o'girib, tishini g'ijirlatdi.

Suv qalqisa, loyqasi yuqoriga chiqqanday, zamon qalqigandan buyon yomon ko'paydi. Erta bahorda ularning tug'ay deb turgan sigirini o'g'irlab ketishdi. O'sha kecha Shoikrom tungi smenada edi. Kechasi bilan sharros jala quyib chiqdi. Shoikrom tong saharda bir nimani sezganday ko'ngli g'ash tortib, uyiga qaytdi. Kelsa xotini, bolalari, onasi dod solib o'tirishibdi. Xadicha og'iroyoq emasmi, o'zi bilan o'zi ovora bo'lib bilolmay qolibdi. Ertalab tursa ko'cha eshik lang ochiq, yong'oqqa bog'loqliq sigir yo'q.

«Shu paytgacha sigir tug'ardi, ukamning og'ziga aqalli bir kosa sut tutardim, – deb o'yladi

Shoikrom o'kinib. – Qani o'shalar qo'linga tushsa, chopib tashlardim».

Shunday dedi-yu, egasi ming poylasin, o'g'ri – bir. Mana, bundan ikki oycha ilgari Ilhom samovar-chining xotinini pichoqlab ketishdi. Bechoraning bitta-yu bitta echkisi bor ekan. Hovliga o'g'ri tushganini bilib, xotin sho'rlik dod solibdi. Eri choyxonada ekan. Yugurib borib echkinging arqonidan ushlaganmi, xullas, yetib kelgan qo'ni-qo'shnilar qora qoniga belanib yotganini ko'rishibdi.

– Shu kunda yana og'ri oralab qoldi, – dedi Xadicha ko'rpachani qoqib tancha chetiga solarkan. – Qulupnay qizarmasidan bitta qo'ymay terib ketyapti.

– Vahima qilma! – dedi Shoikrom qovog'ini uyib. – Bolalar terib yegandir. O'g'ri qulupnayga keladimi?

– Og'ziga bir dona olgan bo'lsa buyurmasin. Nega kelmas ekan? Bir hovuchini opchiqib sotsa bir kosa jo'xori beradi. Ana, borib qarang, devorning bir cheti o'pirilib yotibdi!

– Vahima qilma! – dedi Shoikrom yana g'o'ldirab. Ammo bu safar o'zining ham yuragi seskanib ketganini payqadi. Ko'nglida paydo bo'lgan g'ashlikni sezdirmaslik uchun hovliga tushdi. Sekin yurib, qulupnay pushtalari oldiga keldi. Ariqlardagi suv chiroq nurida yaltirab, shamolda jimirlar, marjonday terilib rang olgan qulupnaylar suvga tegay-tegay deb turardi.

«Rost-da, – deb o'yladi u pushtalar atrofida aylanarkan, – bir hovuch qulupnayga bir tovoq jo'xori beradi. Tansiq narsa... Xadicha yolg'on gapirmaydi. Bolalar yegan bo'lsa, buyurmasin, deyapti-ku. Pishiq, yo'latmaydi...»

Bultur xotini xuddi shu qulupnay tufayli onasini ham qattiq ranjitgan edi. Umri xola bir xovuch qulupnay olgan ekan, Xadicha bolalarga non puli bo'lar deb ekkanmiz, norastalarning nasibasiga tegmang, deb bobillab beribdi.

Shoikrom o'shanda onasining yoz bo'yi keli-ni bilan yuz ko'rmas bo'lib yurganini esladi-da, yana o'sha gap xayoliga keldi: «Xadicha anoyi emas, qurumsoq...»

U aylanib yong'oq tagiga bordi. Bordi-yu, chindan ham ko'cha tomondagi devorning bir cheti o'pirilganini, ostiga tuproq to'kilganini ko'rib, yuragi orqasiga tortib ketdi. Nazarida devorning kemtik joyidan birov mo'ralab turganday bo'ldi. Yong'oq shoxlarining shamolda vishillashi ham, oyog'i ostida to'kilib yotgan devor tuprog'i ham shubhali, vahimali ko'rinib, darrov orqasiga qaytdi.

Xadicha allaqachon uyga kirib ketibdi. U chiroqni o'chirib, sandal chetiga yotdi-yu, ko'nglidagi g'ulg'ula kuchayib ketaverdi.

Kuzda o'zi bilan ishlaydigan yigitning hovlisidagi so'ritokdan g'arq pishib yotgan uzumlarini o'g'irlab ketishganini esladi. Shamol borgan sari avjga chiqar, hovlidagi yong'oq barglari shovillab, shoxlari g'irchillar, allakim ship-ship qadam bosib, ayvon labiga kelayotganday bo'lardi.

Xadicha rost aytadi. U kechalari smenada bo'lsa, xotini uchta jo'ja bilan jon hovuchlab tong ottirsa, o'g'riga o'ljanini katta-kichigi bormi? Qo'liga nima ilinsa olaveradi-da. Bordi-yu, o'zi yo'g'ida uyini o'g'ri bossa, xotini dod solsa, pichoqlab tashlasa. U yoqdan onasi chiqsa, uniyam pichoqlasa... «Vijdonsiz! Odamlarning boshiga kulfat tushganidan foydalanib qoladiganlarni qirish kerak».

Birdan xayoliga kelgan fikrdan uning vujudi titrab ketdi. Qora kunlari uchun, ne umidlar bilan tishida tishlab yurgan g'unajinini o'g'irlagani uchun, o'lim to'shagida yotgan ukasining oxirgi nasibasidan mahrum qilgani uchun, non puli bo'lar deb yetishtirgan mevasidan judo qilayotgani uchun shundoq qasos olsinki, o'sha Xudo bexabarlardan.

U o'rnidan sakrab turib ketdi. Chiroqni yoqib, otilib hovliga tushdi. Hamon shamol o'kirar, osmonning goh u, goh bu burchida chaqmoq yaraqlab, yong'oq shoxlari shubhali g'iyqillar, ammo endi bular uni qo'rqitolmas edi. U yonboshidagi oshxonaga kirdi-yu, cho'ntagidan gugurt olib chaqdi. Titroq qo'llari bilan qorayib ketgan devordagi mixga ilig'liq turgan ikki o'ram simni oldi. Bir vaqtlar urushdan oldin u bu simlarni bazmlarga olib borar, odamlarning hovlisini mash'aladay yoritib berardi. Endiyam yaxshilikka xizmat qilsin!

«Menga desa otib yubormaydimi! – deb o'yladi u ayvon labiga cho'qqayib o'tirganicha usti yopiq simni ochiq simga ularkan. – Harna bitta haromxo'rni o'ldirganim. Bittasi o'lsa, boshqalari adabini yeydi».

U chaqqon harakat qilar, a'zoyi badani terlab ketgan, ammo buni o'zi payqamas, faqat bir so'zni takrorlardi: «Menga desa otib yubormaydimi!»

U simning ochiq qismini qulupnay pushtalari ustiga uloqtirdi. Sim ilonday bilanglab pushta ustiga tushdi. Yopiq qismini ayvon tagidan olib o'tdi-da, bir uchini ustundagi ilgakka tiqib qo'ydi. Keyin birdan bolalar kechasi hovliga tushsa nima bo'ladi, degan xayol miyasiga urildi-yu, uyga

kirdi. Xadicha yotgan joyida uyqusirab boshini ko'tardi.

– Ha?

– Hovliga chiqma, bolalar ham chiqmasin, o'ladil! – dedi Shoikrom ko'zlari yonib.

Xadicha hech nimaga tushunmadi shekilli, «xo'p» dedi-yu, boshini yostiqqa tashladi. Zum o'tmay tekis, chuqur nafas ola boshladi. Shoikrom ayvon chirog'ini o'chirib, yana uyga kirdi. Har ehtimolga qarshi shundoq eshik tagiga, namatga ko'ndalang yotib oldi.

«Menga desa otib tashlamaydimi?» deb o'yladi yana o'shanday zarda bilan. Shu tobda negadir bolalarini emas, xotinini ham emas, ukasini o'yladi. Shone'mat bolaligida ham zaifgina edi. Shoikrom uni har kuni maktabdan o'zi olib kelar, ikkinchi smenada dars tugaguncha poylab o'tirardi. Otasi o'lganida Shoikrom oltinchida, ukasi ikkinchida o'qirdi. O'shanda Shone'mat yig'lamagan, ammo ichikib kasal bo'lib qolgandi. Ona-bola uni avaylab katta qilishdi. Endi bo'lsa, besh kunligi qoldimi-yo'qmi, aka bo'lib xabar ham ololmaydi.

Shoikrom uxlamadimi, yo'qmi, bilolmadi. Bir mahal bola yig'ladimi, yo tashqarida shamolning guvillashi aralash dahshatli bir faryod qulog'iga kirdimi, anglay olmay qoldi. Sapchib o'rnidan turib ketdi. Ayvon chirog'ini yoqishi bilan qulupnay pushtasida muk tushib yotgan odam gavdasini ko'rdi-yu, dahshatdan qotib qoldi. Shu ondayoq xato qilganini, qotillik qilganini payqadi. Sim uchini shartta ilgakdan yulib olib, hovliga otildi. «Boshqalari qochdi» degan fikr lip etib xayolidan o'tdi. Pushtalar ustida sakrab-sakrab yurib borarkan, oyog'i botib ketayotganini payqadi. Keyin

g'ujunak bo'lib yotgan odamdan uch qadam beri-roqda to'xtadi-yu, birdan cho'kkalab qoldi. Bir lahza ko'zlari olayib tikilib turdi-da, ko'ksidan shamol g'uvurini ham, o'z vujudini ham larzaga soluvchi bir nido otilib chiqdi:

– Oyi-i-i!

U boshidan hushi uchib borayotganini elas-elas his qilib o'zini yerga otdi. Titroq qo'llari bilan loy changallagancha cho'kkalab ko'ksiga mushtlay ketdi.

– Oyi! Oyijon!

Umri xola bir qo'li bilan uniqqan chit ko'ylagining etagini mahkam changallab olgan, etak ichida ikki hovuch pishgan-pishmagan aralash qulupnaylar ko'rinib turar, boshqa qo'li bilan esa ilondek simni ushlab turardi. Shoikrom uning qulupnay qizili yuqqan, yorilib ketgan barmoqlarini, bo'rtgan tomirlarini aniq ko'rди. Nariroqda, loyli ariq ichida uning kalishi yotar, chamasi, sim oyog'iga tekkanida yulib olmoqchi bo'lgan-u, qo'lga o'ralashib yiqilgan edi.

Shoikrom loyli marzadan emaklab borgancha, o'zini onasining quchog'iga otdi.

– Oyijon, oching ko'zingizni! – dedi u gezarib ketgan lablari bilan onasining muzday yuzidan o'pib.

U anchadan keyin o'ziga keldi-yu, tepasida xotini turganini, qizchalari yig'layotganini payqadi. Boshini ko'tarishi bilan marza chetida cho'nqayib o'tirgan Shone'matga ko'zi tushdi. Necha haftalardan buyon o'rnidan jilmay yotgan ukasi, aftidan, qandaydir kuch topib emaklab chiqqan, ko'ylagining yelkaları osilib turar, katta-katta ko'zlari vahima bilan boqar edi.

– Nima qilib qo'ydim, ukam! – dedi Shoikrom yana balchiqqa belangan kafti bilan yuzini chan-

gallab. Keyin yana onasining ustiga o'zini tashladi. U onasini ko'tarishga urinar, ammo onasining ikki buklangan gavdasi negadir hech tiklanmas edi.

– Sut ichmay zahar ichsam bo'lasmidi, – dedi Shone'mat ovozi titrab.

Shoikrom bu ojiz, titroq tovushdan seskanib, ukasiga tikilib qoldi.

– Zahar ichsam bo'lasmidi, – dedi Shone'mat yana o'sha ohangda. Aftidan, u yig'lay olmas, yig'lashga madori yetmasdi. – Kechayam aytuvdim, ko'nmadilar. Qulupnayga sut alishadi, dedilar.

Shoikrom boshqa hech nimani eshitmadi. Eshitilmadi. Foydasi ham yo'q edi.

* * *

Umri xolani peshin namoziga chiqarishdi. Go'ristondan chiqib kelishayotganida Shoikrom odamlarning o'zaro gapini eshitib qoldi.

– Urush tamom bo'пти, eshitdingizmi?

1967

MUNDARIJA

QISSA

Dunyoning ishlari	3
-------------------------	---

HIKOYALAR

Yanga	256
Tasodif.....	266
Horam-xasisning xazinasini.....	278
Quyosh tarozisi	290
Muhabbat.....	305
Urushning so'nggi qurboni	318

Adabiy-badiiy nashr

O‘TKIR HOSHIMOV

DUNYONING ISHLARI

Qissa va hikoyalar

Muharrir

Feruza QUVONOVA

Badiiy muharrir

Uyg‘un SOLIHOV

Texnik muharrir

Surayyo AHMEDOVA

Kompyuterda sahifalovchi

Sunnat MUSAMEDOV

Litsenziya raqami: AI № 252, 2014-yil 2-oktabrda berilgan.

Bosishga 2015-yil 13.05 da ruxsat etildi.

Bichimi 84x108 1\32.

Bosma tobog‘i 10.5. Shartli bosma tobog‘i 17.64.

Garnitura «Bookman Old Style». Ofset qog‘ozi.

Adadi 5000 nusxa. Buyurtma № 101.

Bahosi kelishilgan narxda.

«Yangi asr avlodi» NMMda tayyorlandi va chop etildi.
100113. Toshkent, Chilonzor-8, Qatortol ko‘chasi, 60.

Murojaat uchun telefonlar:

Nashr bo‘limi – 278-36-89;

Marketing bo‘limi – 128-78-43. faks – 273-00-14;

e-mail: yangiasravlodi@mail.ru

**«Yangi asr avlodi» NMM
«Kamolot kutubxonasi» ruknida
quyidagi yangi kitoblarni nashr etdi:**

ZAHIRIDDIN MUHAMMAD BOBUR

«Boburnoma»

84x108 1/32, 704 bet, qattiq muqova

«Boburnoma» – o‘zbek mumtoz adabiyotidagi bebaho asarlar qatoridan munosib o‘rin egallab turgan asar sifatida e‘tirof etiladi. Unda O‘rta Osiyo, Afg‘oniston, Hindiston va Eron xalqlari tarixi, jug‘rofiyasiga oid qimmatli ma‘lumotlar o‘rin egallagan. Asarning o‘sha davr o‘zbek adabiy tilining yorqin namunasi sifatidagi qadri, qimmatini hamon o‘z ahamiyatini yo‘qotmagan.

MUSA TOSHMUHAMMAD O‘G‘LI OYBEK

«Bolalik xotiralarim»

84x108 1/32, 348 bet, yumshoq muqova

Atoqli o‘zbek yozuvchisi Musa Toshmuhammad o‘g‘li Oybek turfa voqealarga boy, mashaqqatli va ayni paytda ajoyib hayot yo‘lini bosib o‘tgan. Qo‘lingizdagi «Bolalik xotiralarim» kitobida u ana shu yo‘lning 1917 – 1918-yillarga qadar bo‘lgan qismi bilan siz, hurmatli kitobxonlarni tanishtiradi.

Oybek singari ulug‘ allomalarning bolalik va yoshlik kezlari ularning ko‘cha changitib yurgan oddiy boladan xalqning mutafakkir siymolaridan biriga aylanishi, ayniqsa, yosh avlodlar uchun hamisha maroqli va ibratlidir.

ZULFIYA

«Bahor keldi seni so‘roqlab»

84x108 1/32, 192 bet, yumshoq muqova

XX asr o‘zbek she‘riyatining zabardast vakillari-dan biri, davlat arbobi Zulfiya Isroilova bugungi kun o‘quvchilari uchun yaxshi tanish. Maktab darsliklarida shoiraning qator she‘rlarini mutolaa qilganmiz. Vatan, mahabbat, vafo, ezgulik tuyg‘ulariga yo‘g‘rilgan she‘rlari barchamizning ko‘nglimizdan munosib joy olgan.

Mazkur kitob Zulfiya tavalludining 100 yilligiga bag‘ishlab nashrga tayyorlandi. Undan shoira ijodidagi eng sara she‘rlar o‘rin olgan. Aziz o‘quvchilarimiz ushbu to‘plamni o‘qib, mutolaa zavqidan bahramand bo‘ladilar, degan umiddamiz.

ODIL YOQUBOV

«Billur qandillar»

84x108 1/32, 322 bet, yumshoq muqova

Odil Yoqubov – o‘tgan asrning oltmishinchi – yetmishinchi yillari yoshlarining sevimli adiblaridan biri edi. «Billur qandillar», «Muqaddas», «Muhabbat» kabi qissalar o‘sha davr o‘quvchilarining axloqiy va ma‘naviy tarbiyasiga ijobiy ta‘sir etgan, desak xato bo‘lmaydi.

Asarlarning barchasida yoshlar o‘rtasidagi muhabbat mavzusi yetakchilik qiladi. Chin sevgi, poklik va halollik, muhabbatga yetishish yo‘lidagi xudbinliklar, xiyonat kabi munosabatlar o‘quvchini asar mohiyatini bilishga undaydi.

Xudbinlik va nohalollik hukm surgan joyda muhabbat so‘nadi, hatto o‘ladi. Mehr va vijdon muhabbatga yetkazadi. Yashashning mazmuni muhabbat bilan sayqal topadi. Shu boisdan Odil Yoqubov asarlari nafaqat bugungi kun uchun, balki kelajak uchun ham ibratli bo‘lib qolaveradi.

SHUKUR XOLMIRZAYEV

«O'n sakkizga kirmagan kim bor»

84x108 1/32, 388 bet, yumshoq muqova

Mazkur kitobga O'zbekiston xalq yozuvchisi Shukur Xolmirzayevning eng sara qissa va hikoyalari kiritilgan. Ularda sevgi-muhabbatning o'zgacha talqini, oshiqlik va ojizlik, matonat va razolat, inson ma'naviyati bilan bog'liq bo'lgan ijtimoiy va axloqiy masalalar bayon etiladi.

TOHIR MALIK

«Alvido, bolalik»

84x108 1/32, 532 bet, qattiq muqova

Bolalik – umrimiz bahori, orzu-umidlarimiz bilan ulg'ayadigan eng jo'shqin va haroratli damlar. Bolalik – umrimiz mazmunini, qo'yingki, butun hayotimizni belgilab beruvchi shunday bir pallaki, bu davrda biz yaqinlarimizning alohida e'tiboriga ehtiyoj sezamiz. Agar bunday fursatlarda ozgina e'tiborsizlik holatlari kuzatilsa-chi?

Tadim etilayotgan kitobda aynan shu jarayon bilan bog'liq holatlarni yozuvchi hayotiy, real voqea-hodisalar asosida yoritib bergan.

JADID ADABIYOTI NAMOYANDALARI

«Odob-axloq kitobi»

84x108 1/32, 192 bet, yumshoq muqova

O'tgan asr boshlarida yangi tuzum maktablari-ning tashkil etilishi nafaqat davr farzandlarining, balki millat bolalarining ma'naviyatida tub burilishi yasadi, desak xato bo'lmaydi. Zamon ma'rifatparvarlari o'quvchilar uchun qator darsliklar yaratishdi, risolalar chop etishdi, gazeta va jurnallar ochishdi.

Bugungi o'quvchilar aynan o'sha maqolalarni, asarlarni, kitoblarni qayta-qayta o'qishi lozim, chunki ustozlarimizni, boringki ustozlarimizning ustozlarini ma'rifatga chorlagan, ilmga oshno qilgan, ziyoli qilgan asarlar bugungi davr uchun ham qadrli, ham zarur.

Mazkur kitobda XX asr boshlaridagi adabiyot – ilm va chin insoniylikka chorlovchi asarlar jamlandi.

ALBER KAMYU

«Begona»

84x108 1/32 476 bet, qattiq muqova

Alber Kamyu – XX asrning fransuz adabiyotining yirik namoyandalaridan biri, adabiyot bo'yicha Nobel mukofotining sohibi, mohir adib, dramaturg, faylasuf, «Tubanlashuv», «Vabo», «Sifiz haqida asotir», «Kaligula», «Asotir va qiyofa», «Isyonkor odam», «Begona» kabi asarlar muallifi.

A.Kamyu o'z asarlarida Ikkinchi jahon urushi dahshati oqibatida paydo bo'lgan insoniy taqdirning absurd hissiyotlarini kuylaydi.

Alber Kamyuning «Vabo» va «Begona» asarlari Ahmad A'zam tomonidan mohirona tarjima qilingan. «Hikmatlar», «Yon daftarchalar» asarlari esa I.Bek tomonidan o'zbek tiliga o'girilgan.

Asar keng kitobxonlar ommasiga mo'ljallangan.

FYODOR DOSTOYEVSKIY

«Jinoyat va jazo»

84x108 1/32 876 bet, qattiq muqova

Jahon va o'zbek adabiyotining durdona asarlaridan tarkib topgan «Kamolot kutubxonasi» rukni bu gal atoqli rus yozuvchisi Fyodor Dostoyevskiyning «Jinoyat va jazo» romanini taqdim etadi.

«Kambag'allik ayb emas, biroq yo'qchilik – illat. Birinchisida inson tug'ma olijanob fazilatlarini saqlab qola oladi, ammo yo'qchilikda ularni hech qachon va hech kim saqlab qola olmaydi», asardagi persohnajlaridan biri bosh qahramonga bu gapni hayotiy misollar asosida izohlab beradi. Universitetning sobiq talabasi bo'lgan Raskolnikov esa bu gapdan tegishli xulosa chiqara olmaydi. Natijada, yo'qchilikdan qutulish, tezda boyib ketish va yuqori mavqega ega bo'lish maqsadida aql bovar qilmaydigan jinoyat sodir qiladi. Fojiali jihati – qahramon o'z jinoyatini oqlaydi. Ammo hayot qonunlari adolatli – jinoyatni jazosiz qolishiga imkon bermaydi. Ruhiiy jazo jinoyatchini o'z aybiga iqror bo'lishga majbur etadi.

Romanda shu mudhish qotillikning uzluksiz uqubatlari bilan birga go'zal muhabbat tasviri ham borki, u kitobxon qalbini beixtiyor junbisha qeltiradi.

IVAN TURGENEV

«Otalar va bolalar»

84x108 1/32 320 bet, qattiq muqova

Mashhur rus yozuvchisi I.S.Turgenevning o'z davrida katta shuhrat qozongan ushbu «Otalar va bolalar» romani rus adabiyotshunosligida yozuvchi ijodining cho'qqisi sifatida talqin etiladi. Adib bosh qahramon Bazarov obrazida hurfikrlilik va yangilik sari intilish kabi fazilatlarini mujassamlantirgan. Asardagi voqealar o'sha davrda chiri boshlagan jamiyatni shunchaki isloh etish emas, balki poydevorini tag-tugi bilan yo'q qilib, yangisini barpo etish kerakligini ko'rsatib beradi. Turgenev Bazarovdagi nigilizm (barcha narsalarni inkor qilish)ni tasvirlash orqali rus yoshlariga xos salbiy jihatlarni ham namoyon etgan. Kattalarni hurmat, kichiklarni izzat qilishga o'rgatuvchi ushbu asar mutolaasi kitobxonga zavq bag'ishlaydi, degan umiddamiz.

YOHANN VOLFGANG GYOTE

«Faust»

84x108 1/32 536 bet, qattiq muqova

Buyuk nemis shoirining bu yirik asari jahon adabiyotining durdonalaridan sanaladi. Unda ikki mangu qarama-qarshi kuch: yaxshilik va yovuzlik, iqror va inkor kurashadi. Faust – hayot oshigʻi, taraqqiyot jangchisi, adolat jarchisi. Mefistofel – hayot yovi, taraqqiyot dushmani, adolat kushandasi. Asardagi murakkab voqealar silsilasi shu ikki qahramon xatti-harakatlari orqali rivojlanib boradi.

ALEKSANDR SERGEYEVICH PUSHKIN

«Yevgeniy Onegin»

84x108 1/32 224 bet, yumshoq muqova

A.S.Pushkin jahon sheʼriyatini yangi taraqqiyot bosqichiga koʻtargan, asarlari dunyo xalqlari tillariga tarjima qilingan va hamon sevib oʻqilayotgan Firdavsiy, Nizomiy, Navoiy, Bayron, Gyote singari buyuk shoirlar sirasiga kiradi. Uning kitobxonlarni ham, mutaxassislarni ham hayratga solib kelayotgan sheʼriy dahosi «Yevgeniy Onegin» asarida oʻzining, ayniqsa, porloq badiiy tajassumini topgan.

1936-yilda buyuk shoir va adib Oybek tomonidan katta mahorat bilan tarjima qilingan bu asar oʻzbek xalqining rus shoiri ijodini kashf etishida muhim ahamiyatga molik boʻldi, oʻzbek sheʼriyatiga yangi adabiy janr va uslublarning kirib keliishi, sheʼriyatimizda poetik tafakkur va lirizmning chuqurlashishiga samarali taʼsir koʻrsatdi.

Rus sheʼriyatining bu oʻlmas durdonasini adabiyot shaydolari qizgʻin kutib oladilar, degan umid-damiz.